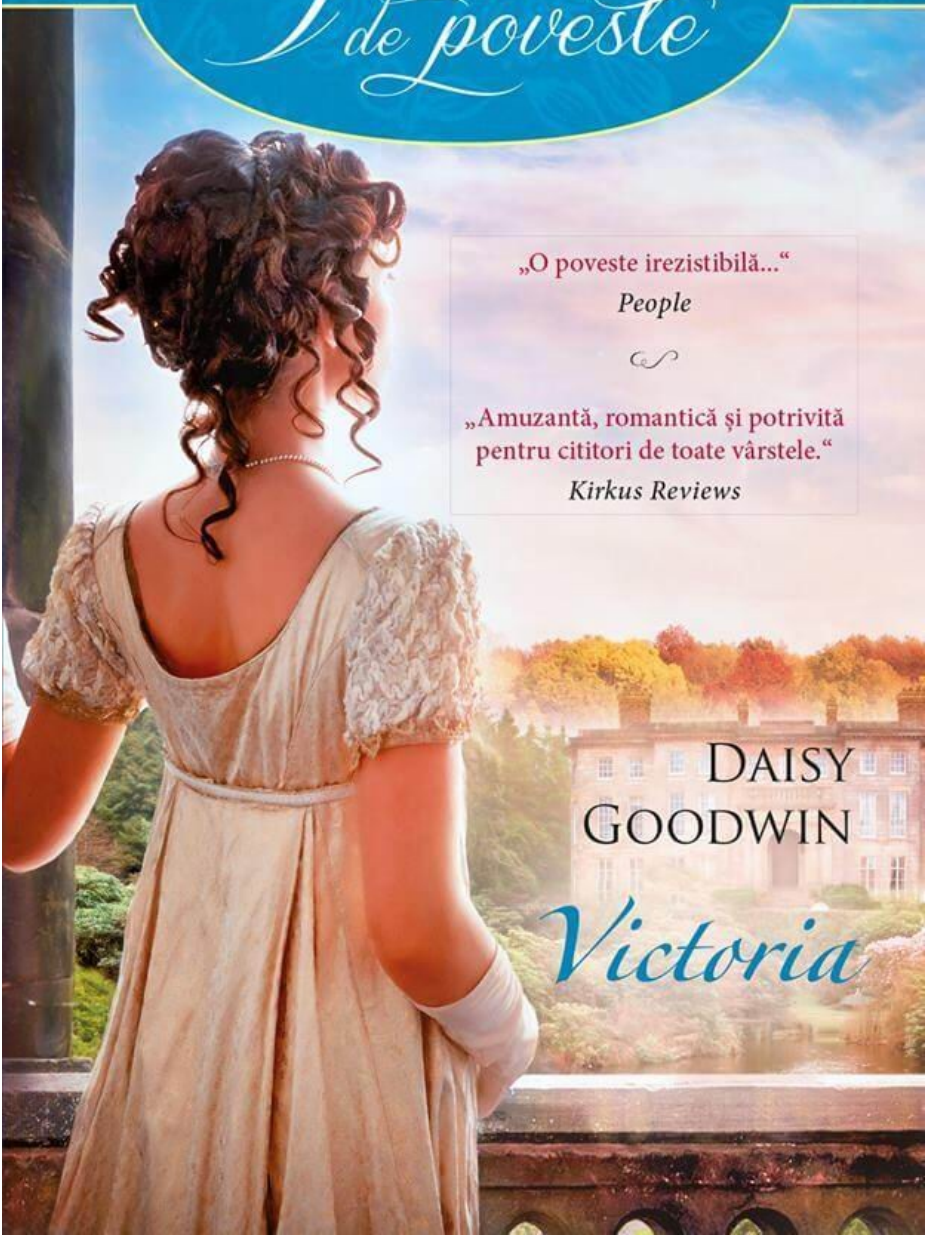
COLECȚIA

Iubiri de poveste

„O poveste irezistibilă..."
People

„Amuzantă, romantică și potrivită pentru cititori de toate vârstele."
Kirkus Reviews

DAISY GOODWIN

Victoria

DAISY GOODWIN
VICTORIA

Victoria by Daisy Goodwin

Copyright © 2016 Daisy Goodwin Productions
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Cristina Tache, Gabriel Drăghici
LITERA
2018

Prolog

Palatul Kensington, septembrie 1835

O rază de lumină la revărsatul zorilor se răsfrângea pe crăpătura din colţul plafonului. Cu o zi în urmă arătase ca o pereche de ochelari, dar peste noapte un păianjen îşi brodase plasa peste fisură acoperind golurile, aşa că acum semăna, se gândea ea, cu o coroană. Nu coroana pe care o purta unchiul ei, care i se păruse grea şi incomodă, ci genul pe care ar putea să-l poarte o regină – dantelată, delicată şi totuşi puternică. La urma urmelor, capul ei era extrem de mic, după cum nu conteneau să remarce mama şi Sir John; când va sosi timpul, şi acum nu mai putea să existe nicio îndoială că momentul acela va veni, va avea nevoie de o coroană care să i se potrivească.

Dinspre patul cel mare se auzea un sforăit, şi mama care se lupta cu demonii din somn, strigând: *„Nein, nein”.* Atunci când va veni vremea, se gândi ea, va insista să aibă propriul ei iatac. Mama va plânge, fără doar şi poate, şi va spune că nu încearcă decât să o protejeze pe nepreţuita ei Drina, dar ea va fi neclintită. Îşi imagina cum va spune: „Mamă, în calitate de regină mă apără cele două regimente de gardă[1], îmi închipui că voi fi în siguranţă în propriul iatac”.

Sigur va fi regină într-o bună zi; acum ştia acest lucru. Unchiul ei, regele, era bătrân şi într-o stare de sănătate proastă, şi în mod limpede era prea târziu pentru ca soţia lui, regina Adelaide, să mai dea naştere unui moştenitor al tronului. Dar Victoria – cum îşi spunea ea, deşi mama ei şi toţi ceilalţi o strigau Alexandrina, sau şi mai rău, Drina, diminutiv pe care ea îl găsea mai curând umilitor decât fermecător – nu ştia când va veni clipa aceea. Dacă regele avea să moară înainte de majoratul ei, peste doi ani, era foarte probabil ca mama ei, ducesa de Kent, să fie numită

1 În limba engleză, Household Cavalry, format din două regimente ale armatei britanice, cu rolul de a o apăra pe regină (n.tr.)

regentă, iar Sir John Conroy, prietenul ei personal, avea să-i rămână loial. Victoria se uită la plafon; Conroy era precum păianjenul – îşi ţesuse pânza peste palat – mama ei fusese prinsă rapid, dar când va veni timpul, se gândea Victoria, ea nu se va lăsa prinsă în capcană.

Victoria se înfioră, deşi era o dimineaţă caldă de iunie. În fiecare săptămână se ruga în biserică pentru sănătatea unchiului ei, regele, şi în mintea ei adăuga întotdeauna un mic mesaj pentru Atotputernic, că dacă chiar se hotărăşte să-l cheme la sânul Său pe Maiestatea Sa William al IV-lea, ar putea oare – din suflet îl roagă – să aştepte până după aniversarea celor optsprezece ani ai ei?

Victoria nu avea o idee prea clară despre ce avea să însemne să fie regină. Primea lecţii de istorie de la guvernanta ei, Lehzen, şi meditaţii despre constituţie de la Decanul de la Westminster, dar nimeni nu putea să-i spună ce făcea de fapt toată ziua o regină. Unchiul ei, regele, părea să-şi petreacă mai tot timpul prizând tutun şi plângându-se de ceea ce numea „afurisiţii de liberali”. Victoria nu-l văzuse purtându-şi coroana decât o singură dată, şi asta pentru că îl rugase să şi-o pună pentru ea. Îi spusese că o poartă atunci când deschide sesiunile parlamentului, şi o întrebase dacă i-ar plăcea să vină cu el. Victoria îi răspunsese că i-ar plăcea foarte mult, dar mama ei zisese că este prea mică. După aceea, Victoria o auzise pe mama vorbind despre asta cu Sir John; ea era în spatele unei sofale şi se uita la un album cu acuarele, aşa că nu o văzuseră.

„De parcă i-aş permite Drinei să fie văzută în public cu bătrânul acela îngrozitor”, spusese mama ei supărată.

„Cu cât se prăpădeşte mai curând din cauza băuturii, cu atât mai bine. Ţara are nevoie de un monarh, nu de un bufon”, replicase Sir John.

Ducesa suspinase: „Biata micuţa Drina. Este aşa de tânără pentru o asemenea responsabilitate”.

Sir John pusese o mână pe braţul mamei sale şi spusese: „Dar nu va conduce singură. Eu şi Excelenţa Ta vom avea grijă să nu facă nimic nesăbuit. Va fi pe mâini

bune”.

Mama ei zâmbise cu timiditate, aşa cum făcea de fiecare dată când o atingea Sir John. „Biata mea fiică orfană de tată, ce norocoasă este să te aibă alături, un bărbat care o va sprijini în toate”.

Victoria auzi paşi pe hol. În mod obişnuit, trebuia să stea în pat până când venea mama ei să o trezească, dar astăzi se duceau la Ramsgate, pentru aerul de mare, şi urmau să plece la ora nouă. Aştepta cu atâta nerăbdare să plece de acasă! Măcar la Ramsgate va putea să se uite pe fereastră şi să vadă oameni adevăraţi. Aici, la Kensington, nu vedea niciodată pe nimeni. Majoritatea fetelor de vârsta ei îşi făceau debutul în societate deja, dar mama ei şi Sir John spuneau că este prea periculos pentru ea să fie împreună cu persoane de vârsta ei. „Reputaţia ta este preţioasă. Odată pierdută, dusă e pe veci. O fată tânără, aşa ca tine, va face cu siguranţă greşeli. Este mai bine să nu ai această ocazie”, spunea mereu Sir John. Victoria nu spunea nimic, aflase cu mult timp în urmă că protestele erau zadarnice, vocea lui Conroy era întotdeauna mai puternică decât a ei, iar mama ei îl susţinea mereu pe el. Tot ce putea face era să aştepte.

Ducesei, ca de obicei, îi luă mult timp să se îmbrace. Victoria şi Lehzen erau deja în trăsură când îşi făcu apariţia mama ei cu Conroy şi doamna de onoare, Lady Flora Hastings. Victoria îi văzu pe toţi trei pe trepte, râzând de ceva. Din felul în care aruncară o privire spre trăsură, Victoria ştiu că vorbeau despre ea. Apoi ducesa îi spuse ceva lui Lady Flora, care coborî treptele spre trăsură.

— Bună dimineaţa, Alteţa Voastră Regală, baroană. Lady Flora, o femeie spre treizeci de ani, cu păr nisipiu, care ducea întotdeauna o Biblie în buzunar, se urcă în trăsură. Ducesa mi-a cerut să vă însoţesc pe Domnia Voastră şi pe baroană la Ramsgate. Lady Flora zâmbi, dezgolindu-şi gingiile. Şi m-am gândit că ar fi o ocazie bună ca să studiem câteva aspecte legate de protocol. Zilele trecute, când a venit fratele meu în vizită, am observat că v-aţi adresat cu „Înălţimea Voastră”. Ar trebui să ştiţi însă

că numai unui duce i te adresezi cu „înălţimea Voastră”. Un biet marchiz, cum e fratele meu – şi aici gingiile deveniră şi mai evidente – nu este îndreptăţit la un astfel de titlu. A fost încântat, desigur – orice marchiz îşi doreşte să devină duce –, dar mi s-a părut că este de datoria mea să vă aduc la cunoştinţă această greşeală. Este o chestiune măruntă, ştiu, dar aceste detalii sunt atât de importante, după cum sunt sigură că veţi fi de acord.

Victoria nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire lui Lehzen, căreia îi displăcea în mod evident la fel de mult ca şi ei amestecul lui Lady Flora. Lady Flora se aplecă înainte.

— Neîndoielnic, baroană, sunteţi o guvernantă admirabilă, dar sunt nişte nuanţe pe care, dumneavoastră fiind nemţoaică, nu ne putem aştepta să le înţelegeţi.

Zărind o urmă de tremur pe chipul lui Lehzen, Victoria spuse:

— Cred că mă doare capul. O să încerc să dorm în trăsură.

Flora dădu din cap aprobator, deşi vizibil iritată că nu mai are ocazia să scoată în evidenţă lipsurile Victoriei şi ale lui Lehzen. Uitându-se la faţa ei pământie şi dezamăgită, Victoria închise ochii, uşurată. În timp ce o lua somnul, se întrebă – nu pentru prima oară – de ce mama ei alegea întotdeauna să împartă trăsura cu Sir John Conroy şi niciodată cu ea.

Cu toate că durerea de cap din trăsură fusese un şiretlic ca să evite predicile nesuferite ale lui Lady Flora, Victoria chiar începu să nu se simtă bine în a doua zi a vizitei la Ramsgate. Când se trezi, o durea aşa de tare în gât, încât abia putea să înghită.

Se duse la patul mamei sale. Ducesa dormea dusă, şi Victoria fu nevoită să o zgâlţâie de umăr destul de tare înainte ca aceasta să deschidă ochii.

— *Was ist los,* Drina? spuse iritată. De ce mă trezeşti? Este încă foarte devreme.

— Mă doare în gât şi foarte tare capul, mama. Cred că poate ar trebui să mă vadă un doctor.

Ducesa suspină şi, ridicându-se în capul oaselor în

pat, puse o mână pe fruntea Victoriei. Simţea mâna răcoroasă şi catifelată pe piele. Victoria se sprijini de ea, cu dorinţa bruscă de a se întinde în pat şi de a pune capul pe umărul mamei. Poate că mama i-ar fi permis să se suie în pat lângă ea.

— *Ach,* e normală. Exagerezi întotdeauna, Drina. Ducesa puse capul plin cu moaţe de hârtie pe perne şi se culcă la loc.

Când Lehzen o văzu pe Victoria cum se strâmbă încercând să înghită ceaiul la masa pentru micul dejun, veni de îndată la ea.

— Ce s-a întâmplat, Alteţă, nu vă simţiţi bine?

— Mă doare când înghit, Lehzen.

Deşi marea ei plăcere în zilele pe care le petrecea la Ramsgate era să se plimbe pe mal şi să privească marea şi rochiile celorlalte doamne, împreună cu cockerul ei Dash, care îi alerga printre picioare, astăzi tot ceea ce voia Victoria să facă era să zacă într-o încăpere răcoroasă şi întunecoasă.

De data aceasta Lehzen fu cea care puse mâna pe fruntea Victoriei. Era mai caldă decât mâna mamei, şi nu la fel de catifelată, dar reconfortantă. Guvernanta o mângâie cu timiditate pe Victoria pe obraz, apoi se duse la ducesă, care îşi bea cafeaua împreună cu Sir John şi cu Lady Flora, la o masă lângă fereastră.

— Cred, doamnă, că ar trebui să-l chemăm pe doctorul Clark de la Londra. Mă tem că prinţesa nu se simte bine.

— Oh, Lehzen, întotdeauna faci prea mult caz din orice. De dimineaţă am pus chiar eu mâna pe fruntea Drinei, şi totul era în regulă.

— Am crea prilej de mare panică dacă l-am convoca pe doctorul regal de la Londra, spuse Conroy. Nu ne dorim ca oamenii să-şi închipuie că prinţesa este plăpândă. Dacă chiar nu se simte bine – şi trebuie să spun că mie mi se pare că arată foarte bine atunci ar trebui să consultăm un medic local.

Lehzen făcu un pas spre Conroy şi spuse:

— Vă repet, Sir John, prinţesa trebuie să fie consultată de un doctor, de unul bun. Ce contează ce crede lumea când sănătatea ei este în pericol?

Ducesa ridică exasperată mâinile şi spuse cu accentul ei german puternic:

— Oh, baroană, întotdeauna exagerezi aşa de tare. Nu este decât o răceală de vară, şi nu este cazul să te frământi atât.

Lehzen era pe punctul de a protesta din nou când ducesa ridică o mână ca să o oprească:

— Baroană, cred că ştiu ce este bine pentru fiica mea.

Conroy aprobă din cap şi spuse cu vocea lui baritonală autoritară:

— Ducesa are dreptate. După cum ştim, prinţesa are tendinţa de a se preface bolnavă.

Victoria nu auzi răspunsul lui Lehzen, căci o cuprinse ameţeala şi se trezi căzând pe pardoseală.

Se trezi într-o încăpere întunecoasă. Dar nu era răcoroasă; de fapt, îi era atât de cald, încât se gândea că probabil o să se topească. Probabil că făcuse vreun zgomot, căci Lehzen fu la căpătâiul ei şi îi puse o compresă rece pe obraji şi pe frunte.

— Îmi este aşa de cald, Lehzen.

— Este de la febră, dar o să treacă.

— Unde este mama?

Lehzen oftă:

— O să vină curând, *Liebes,* sunt convinsă.

Victoria închise ochii şi căzu iar în somnul agitat, cu convulsii de la febră.

La un moment dat în cursul acelei zile lungi, Victoria îşi mai veni în fire şi simţi mirosul apei de lavandă cu care se dădea mereu mama ei. Încercă să o strige, dar vocea îi era doar un sunet slab şi răguşit. Când deschise ochii, încăperea era tot întunecată, şi nu vedea nimic. Apoi o auzi pe mama ei vorbind.

— Biata micuţa Drina, este aşa de bolnavă. Sper că nu-i va afecta înfăţişarea.

— Doctorul Clark spune că este puternică şi că se va

face bine, răspunse Conroy.

— Dacă i s-ar întâmpla ceva, viaţa mea ar lua sfârşit. Ar trebui să mă întorc la Coburg.

— După ce trece febra, cred că ar trebui să facem nişte aranjamente pentru viitor. Dacă eu ar urma să devin secretarul ei particular, ar însemna că se va termina cu... prostelile.

Victoria o auzi pe mama ei spunând:

— Dragă Sir John. O vei îndruma pe Victoria aşa cum m-ai îndrumat întotdeauna şi pe mine. Victoria auzi un suspin şi pe urmă nişte şuşoteli, după care Conroy zise cu voce scăzută:

— O vom îndruma împreună.

— Întotdeauna.

Victoria întoarse capul ca să găsească un colţişor de pernă mai răcoros, apoi se cufundă în visele ei febrile.

Data următoare când deschise ochii, intra lumina prin fereastră, iar chipul îngrijorat al lui Lehzen era aplecat deasupra ei.

— Cum vă simţiţi, Alteţă?

Victoria zâmbi.

— Bine, cred.

Simţi cum o mână îi apucă încheietura, şi îl văzu pe doctorul Clark la căpătâiul ei.

— Pulsul este mult mai puternic astăzi. Cred că prinţesa ar putea să primească ceva de mâncare, puţină supă de legume sau de vită.

— Desigur, domnule doctor, mă voi ocupa de asta imediat.

Lehzen se îndrepta spre uşă când ducesa intră precipitat, cu părul aranjat într-o coafură complicată cu bucle lungi de o parte şi de cealaltă a capului.

— Drina! Am fost atât de îngrijorată. Se uită spre doctorul Clark. Pot să o ating, doctore?

Doctorul se înclină.

— Acum, că febra a trecut, nu există pericolul contagiunii, doamnă.

Ducesa se aşează pe pat şi începu să mângâie obrazul

Victoriei.

— Eşti aşa de palidă şi slabă, dar vei arăta din nou bine. Vom avea mare grijă de tine.

Victoria se strădui să zâmbească, dar efortul i se păru prea mare. Se gândi că mama ei arată foarte bine în dimineaţa aceea. Purta o rochie din mătase în dungi pe care Victoria nu i-o mai văzuse, şi la urechi îi atârnau nişte cercei noi cu diamante.

— Slavă Domnului că am trimis după dumneata la Londra, domnule doctor Clark. Altminteri, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla? spuse ducesa.

— Cred că prinţesa a contractat febră tifoidă, care poate fi fatală, dar sunt convins că dacă va fi îngrijită cum trebuie, Alteţa Sa Regală se va face bine complet.

Lehzen se întoarse cu un bol cu supă de legume. Se aşeză pe partea cealaltă a patului şi începu să-i dea Victoriei în gură câte o lingură.

— Mulţumesc, Lehzen, dar o voi hrăni eu pe fiica mea.

Ducesa luă lingura şi bolul din mâinile baroanei. Victoria o privi pe Lehzen ducându-se spre capătul încăperii, unde rămase în picioare. Mama împinse lingura spre buzele Victoriei care lăsă supa să-i alunece picătură cu picătură pe gât.

— Şi acum, încă una, *Liebes.*

Ascultătoare, Victoria deschise gura.

O scândură din podea scârţâi zgomotos când în încăpere intră Conroy.

— Ce scenă înduioşătoare! Mama devotată hrănindu-şi fiica în convalescenţă.

Victoria închise gura.

— Numai puţin încă, *Liebes,* spuse ducesa, dar Victoria scutură din cap că nu.

Conroy, care stătea în spatele mamei ei, se profila deasupra ei uriaş şi dominator.

— Trebuie să vă felicit, Alteţa Voastră Regală, pentru însănătoşire. Slavă Domnului că aţi moştenit constituţia robustă a mamei dumneavoastră.

Ducesa surâse.

— Drina este o adevărată Coburg.

Conroy îşi dezveli dinţii într-un zâmbet adresat Victoriei.

— Acum însă, că sunteţi pe cale să vă însănătoşiţi, trebuie să ne ocupăm de o chestiune. Spre deosebire de Domnia Voastră, regele nu este prea robust, şi este necesar să fim pregătiţi pentru ce va urma. Duse mâna la haină şi scoase o bucată de hârtie acoperită cu un înscris. Am pregătit un document prin care sunt numit secretar privat al Domniei Voastre. Eu şi ducesa credem că este calea cea mai bună de a ne asigura că veţi fi apărată când veţi ajunge pe tron.

— Da, Drina, eşti atât de tânără şi de plăpândă. Sir John va fi sprijinul şi ajutorul tău oricând.

De acolo de unde zăcea, Victoria vedea mâna lui Conroy odihnindu-se pe umărul mamei sale şi îmbujorarea care radia pe obrajii ei. Conroy puse hârtia pe pat lângă mâna ei şi luă o pană şi o călimară de pe secreterul din dreptul ferestrei.

— Totul este foarte simplu. Conroy şedea lângă pat cu pana şi cerneala. După ce semnaţi hârtia, voi face toate aranjamentele.

— Eşti atât de norocoasă, Drina, că ai pe cineva care-ţi va apăra întotdeauna interesele, spuse ducesa.

Conroy se aplecă cu pana, şi Victoria aproape că simţea mirosul ambiţiei în respiraţia lui. Îl privi fix în ochii negri, clătinând din cap.

Conroy o ţintuia cu privirea, iar în colţul gurii îi tresărea un muşchi aproape invizibil.

— Aştept cu nerăbdare să vă servesc cu aceeaşi credinţă cu care am servit-o pe mama Domniei Voastre.

Victoria scutură din nou din cap. Conroy se uită la ducesă, care puse o mână peste a fiicei sale.

— Nu vrem decât să facem ce este mai bine pentru tine, *Liebes.* Să te apărăm de unchii tăi cei răi. Acel îngrozitor Cumberland va face totul ca să te împiedice să fii regină.

Victoria încercă să se ridice în capul oaselor, dar

trupul o trădă, iar ea simţi cum ochii i se umplu de lacrimi de frustrare. O văzu pe Lehzen aplecându-se înainte, cu mâinile încleştate şi ochii arzând de furie împotriva lui Conroy. Mânia guvernantei o încurajă pe Victoria şi îi readuse încrederea. Întoarse capul spre mama ei şi spuse cât putu de tare:

— Nu, mama.

Buclele mamei tremurară uşor.

— Oh, Drina, eşti încă slăbită din cauza febrei. Vom vorbi despre asta mai târziu.

Simţi cum Conroy îi pune cu forţa pana în mână, apoi o apasă pe hârtie.

— Putem să vorbim despre amănunte desigur, dar mai întâi trebuie să semnaţi asta.

Victoria se întoarse spre Conroy şi spuse cu mare efort:

— Eu… nu… voi… semna… niciodată.

Mâna lui Conroy spori strânsoarea asupra încheieturii ei, iar el se aplecă şi îi şopti în ureche:

— Dar trebuie să o faceţi.

Cumva, ea găsi forţa să-şi tragă mâna. Iar în mişcare, răsturnă călimara al cărei conţinut se vărsă pe aşternuturi formând o pată mare neagră. Alarmată, mama ei scoase un ţipăt şi se ridică pentru a-şi feri rochia cea nouă.

— Vai, Drina, ce-ai făcut!

Conroy o ţintui cu o privire furioasă.

— Nu permit asemenea… purtare. Nu permit.

Ridică mâna, şi pentru o clipă Victoria se gândi că ar putea să o lovească, dar Lehzen păşi în faţa lui.

— Cred că prinţesa este aprinsă la faţă, nu sunteţi de acord, domnule doctor? Poate că ar trebui să-i controlaţi pulsul în caz că are din nou febră.

Doctorul Clark ezită, nevoind să o supere pe ducesă, protectoarea lui. Reflectă însă că ar fi mai rău să i se împotrivească moştenitoarei tronului, aşa că făcu un pas înainte şi apucă încheietura mâinii Victoriei.

— Într-adevăr, pulsul pare să fie ceva mai ridicat. Cred că prinţesa ar trebui să se odihnească acum – ar fi din

cale afară de grav dacă i-ar reveni febra.

Ducesa îl privi pe Conroy, care stătea nemişcat, cu chipul alb de furie.

— Nu-i nimic, Sir John, vom vorbi din nou cu Drina când va fi iar în apele ei. Este prea bolnavă, şi nu ştie ce face. Luându-l de braţ, îl trase afară din încăpere, iar doctorul Clark îi urmă.

După ce plecară, Victoria ridică privirea spre Lehzen care încerca să împiedice pata de cerneală să se întindă pe aşternuturi şi şopti:

— Mulţumesc.

Baroana se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Aţi fost atât de curajoasă, Alteţă. Strânse mâna Victoriei. Ştiu că veţi fi o mare regină.

Victoria surâse înainte să închidă ochii, epuizată. Mai distingea încă mirosul slab de lavandă. Nu o va ierta niciodată pe mama ei pentru că-i permisese lui Conroy să încerce să o intimideze în felul acesta. Cum de nu înţelegea mama că propria ei fiică era mai importantă decât bărbatul acela îngrozitor? Aveau să se întoarcă, ştia, cu hârtia aceea a lor. Dar ea nu avea să o semneze niciodată. Le va părea rău – mamei, lui Conroy, lui Lady Flora – pentru răutatea lor. Credeau că ea este o nulitate, un pion care poate fi mutat de colo-colo, dar într-o bună zi ea va fi regină. Şi atunci totul va fi altfel. Numai de-ar trăi regele, unchiul ei, până când va împlini ea optsprezece ani.

Capitolul 1

Palatul Kensington, 20 iunie 1837

Când deschise ochii. Victoria văzu un petic anemic de lumină intrând printre obloane. O auzea pe mama ei cum respiră în patul cel mare din cealaltă parte a încăperii. Dar nu va mai dura mult. Curând, se gândi Victoria, va avea propriul dormitor. Curând va putea să coboare scările fără

să o mai ţină de mână pe Lehzen; curând va putea să facă orice avea chef. Îşi sărbătorise a optsprezecea aniversare luna trecută, aşa că atunci când va sosi clipa, va domni singură.

Dash înălţă capul, şi atunci Victoria auzi paşii grăbiţi ai guvernantei. Dacă Lehzen venea acum, nu putea să însemne decât un singur lucru. Se dădu jos din pat, se duse la uşă şi o deschise exact când Lehzen întindea mâna să ciocănească. Baroana arăta aşa de comic, cum stătea cu mâna întinsă, că Victoria începu să chicotească, dar se controlă când văzu expresia de pe chipul guvernantei.

— Mesagerul de la Windsor este jos. Poartă pe braţ o banderolă neagră. Lehzen se înclină într-o plecăciune adâncă, adăugând: Maiestatea Voastră.

Victoria simţi cum zâmbetul i se răspândeşte pe tot chipul înainte să se poată controla. Întinzând mâna, o trase pe Lehzen aproape de ea, şi fu mişcată de devotamentul pe care îl văzu în ochii căprui îngrijoraţi ai femeii mai vârstnice.

— Scumpa mea Lehzen, sunt atât de bucuroasă că tu eşti prima persoană care-mi spune aşa.

Guvernanta privi spre silueta care dormea în pat, dar Victoria scutură din cap.

— Nu vreau să o trezesc pe mama încă. Primul lucru pe care îl va face va fi să-l cheme pe Sir John, şi apoi amândoi vor începe să-mi spună ce să fac.

Buzele lui Lehzen se strânseră convulsiv.

— Dar eşti regina, Drina. Se opri, dându-şi seama de gafă. Vreau să zic, Maiestate. Nimeni nu mai poate să-ţi spună ce să faci acum.

Victoria zâmbi.

Se deschise o uşă în capătul coridorului, şi se năpusti înăuntru Brodie, tânărul servitor, care încetini pasul respectuos la vederea celor două femei. Pe când se apropia, Victoria observă cum ezită, apoi cum îşi ia seama şi se înclină adânc. Simţi că-i vine să zâmbească; era aproape la fel de mic ca ea, aşa că gestul lui părea caraghios, dar ştia că acum datoria ei era să păstreze un

aer serios. O regină avea voie să râdă, dar nu de supuşii ei.

— Arhiepiscopul este aici, anunţă el, după care adăugă în grabă: Maiestatea Voastră.

Pe feţişoara pistruiată a lui Brodie se citea o mare uşurare că i se adresase corect.

Lehzen îl privi pătrunzător.

— Şi nu ai mai spus nimănui?

Băiatul scutură din cap.

— Am venit direct la Domnia Voastră, doamnă baroană, aşa cum am fost instruit.

Urmă un scurt răgaz până când Lehzen scoase o monedă din săculeţul ei de mână şi i-o dădu băiatului care o luă la goană entuziasmat de recompensă, uitând de orice pretenţie de demnitate.

— Maiestate, ar trebui să vă duceţi acum, înainte să…

Lehzen aruncă o privire peste umărul Victoriei, la silueta din pat.

Victoria îşi trase mantia peste cămaşa de noapte. Deşi ar fi preferat să se îmbrace mai întâi, ştia că până avea să termine să se aranjeze, toată casa se va fi trezit, iar mama ei şi Sir John ar începe deja să se amestece. Nu, se va duce acum; avea să înceapă aşa cum avea de gând să continue.

Victoria o urmă pe Lehzen prin Galeria Regală, pe lângă portretul reginei Anne care, după cum îi tot amintea fără încetare Lehzen, era ultima femeie care stătuse pe tronul Angliei. Trecând prin faţa chipului posomorât şi nefericit al lui Anne, Victoria nădăjdui să nu arate vreodată atât de năpăstuită. Se zări fugitiv în oglindă. Obrajii îi erau trandafirii, iar ochii albaştri străluceau de entuziasm. Nu era îmbrăcată ca o regină, aşa cum era în cămaşa de noapte, cu părul despletit căzut pe umeri, dar se gândi că astăzi arată ca o regină.

Când ajunseră în capul scărilor impozante, Lehzen întinse mâna, aşa cum făcea mereu.

Victoria trase adânc aer în piept.

— Mulţumesc, Lehzen, dar mă descurc şi fără să fiu ajutată.

Chipul celeilalte femei fu străfulgerat pe rând de

surpriză, apoi de îngrijorare.

— Ştii că mama ta mi-a spus că trebuie să fiu tot timpul în preajma ta, dacă cumva cazi.

Victoria îşi înălţă privirea spre ea.

— Sunt perfect capabilă să cobor scările fără vreun incident.

Lehzen încercă să protesteze, dar văzând privirea din ochii Victoriei o lăsă mai moale.

Victoria porni în jos pe scări şi spuse, privind peste umăr:

— Lucrurile nu pot rămâne cum au fost, Lehzen, acum că sunt regină.

Lehzen rămase nemişcată, cu piciorul în aer, gata să-l pună pe treaptă, de parcă ar fi îngheţat aşa. Vorbele ei erau domoale, dar pline de durere:

— Presupun că nu vei mai avea nevoie de guvernantă. Poate că a sosit vremea să mă întorc acasă, la Hanovra.

Victoria întinse mâna şi chipul i se îmblânzi.

— Oh, Lehzen, nu asta am vrut să spun. Nu vreau să pleci nicăieri. Doar pentru că am hotărât să cobor scările singură nu înseamnă că nu te vreau lângă mine.

Lehzen luă mâna Victoriei, şi culoarea începu să-i revină în obraji.

— Nu vreau să te părăsesc niciodată, Maiestate. Singura mea dorinţă este să te slujesc.

— Şi aşa va fi, Lehzen. Dar nu mai este nevoie să mă ajuţi să cobor scările. Victoria privi în sus unde mama ei continua să doarmă. Partea aceea din viaţa mea a luat sfârşit.

Lehzen dădu din cap că înţelege.

— Şi poţi să le spui servitorilor că în noaptea asta mă mut în dormitorul reginei Mary. Consider că a venit timpul să am propria încăpere, nu crezi?

Lehzen zâmbi:

— Ba da, Maiestate. Cred că o regină nu doarme într-un pătuţ lângă patul mamei sale.

*

La capătul de jos al scărilor se opri. Arhiepiscopul şi lordul şambelan erau în spatele uşii de la bibliotecă. Aşteptase atât de mult timp acest moment, şi totuşi acum când sosise, trebui să lupte împotriva unui impuls subit de a se refugia în tihna încăperii ei de studiu.

Nu mai fusese niciodată singură într-o încăpere cu un bărbat, darămite cu un arhiepiscop. Apoi auzi tropăitul labelor lui Dash care cobora scările de lemn. Se aşează la picioarele ei, cu privirea plină de entuziasm ridicată spre ea. El măcar era pregătit pentru aventura care urma să înceapă. Victoria respiră adânc şi se îndreptă către uşă. Era regina acum.

Cei doi bărbaţi vârstnici cu părul sur se înclinară când intră ea în bibliotecă, şi Victoria auzi genunchiul arhiepiscopului trosnind când acesta îngenunche să-i sărute mâna.

— Cu regret vă informez că unchiul Domniei Voastre, regele, şi-a dat sufletul la ora 2.34 în această dimineaţă. Regina Adelaide a fost la căpătâiul său, spuse arhiepiscopul.

Victoria îşi ridică privirile spre cele două chipuri încadrate de favoriţi ce se profilau dominatoare.

— Bietul şi dragul meu unchi. Dumnezeu să se îndure de sufletul său.

Amândoi bărbaţii îşi plecară capetele. Victoria se întrebă ce ar trebui să mai spună, dar gândurile îi fură întrerupte de senzaţia produsă de o limbă mică şi aspră care o lingea pe picior. Dash încerca să-i atragă atenţia. Îşi muşcă buza.

— Ultima dorinţă a regelui a fost ca regina Adelaide să vă fie încredinţată.

Lordul şambelan privi în jos spre Dash, cu o fluturare rapidă din pleoape. Victoria cunoştea privirea aceea pe care o mai văzuse de multe ori; era expresia afişată de un bărbat care avea sentimentul că ceea ce face este sub demnitatea lui. Voia să spună că treaba lui era să se ocupe

de cele mai importante afaceri ale statului, nu să se îngrijească de o fetişcană şi de căţelul ei.

Victoria îşi îndreptă umerii şi înălţă cutezătoare bărbia, încercând să se înalţe mai mult decât cei 1,50 m ai ei, măcar la 1,52 – tare şi-ar fi dorit câţiva centimetri în plus. Era extraordinar de greu să fii impunătoare ca o regină când toţi puteau să-ţi vadă creştetul capului. Reflectă o clipă şi se hotărî să folosească fraza pe care odată o auzise rostită de unchiul ei, regele, şi de atunci tânjise să o folosească şi ea.

— Mulţumesc, domnilor. Aveţi permisiunea mea să vă retrageţi.

Păstră o expresie cât se poate de calmă pe chip, în timp ce arhiepiscopul şi lordul şambelan se înclinară şi începură să se îndrepte spre ieşire cu spatele. Era un spectacol grozav de caraghios să-i vezi pe cei doi bărbaţi vârstnici mergând cu spatele ca şi când ar fi fost traşi de sfori, dar ea ştia că nu are voie să râdă. Faptul că era regina îi dădea dreptul să concedieze, dar nu şi să ia în derâdere. Orice monarh avea nevoie de demnitate. Îşi aminti cât de stânjenită se simţise când unchiul ei începuse să cânte un cântec despre un marinar beat în toiul unui banchet oficial. Se gândi că fusese foarte ameţit de băutură, şi aşa cum cânta el, la colţurile gurii îi apăruseră firişoare de salivă. Ea se uitase peste masă la chipurile curtenilor ca să vadă cum reacţionează, dar, fără excepţie, feţele tuturor rămăseseră senine şi impasibile, ca şi când nu se întâmpla nimic neobişnuit. Singurul semn că cineva observase giumbuşlucul de beţiv al regelui fusese un valet tânăr căruia i se zguduiau umerii de râs, până când un coleg mai vârstnic îl înghiontise să se oprească. În momentul acela luase hotărârea să nu lase niciodată să se întâmple aşa ceva când avea să fie ea regină. Ideea că pe sub chipurile acelea senine curtenii ei ar putea să râdă de ea era de nesuportat.

Victoria privi în jurul ei, dar cum nu se vedea nimeni, îşi ridică poalele cămăşii de noapte şi o luă la fugă pe scări cu Dash care lătra, după ea. Alergatul era interzis conform

regulilor de la Kensington, un set de uzanţe elaborate de către mama ei şi Conroy ca să-i controleze fiecare aspect al existenţei. Urcatul scărilor în fugă ar fi fost de neimaginat chiar ieri, dar astăzi putea să facă orice avea chef.

Jenkins, care o îmbrăca, o aştepta. Rochia neagră de mătase, cea care fusese comandată săptămâna trecută când devenise limpede că regele nu avea să-şi mai revină din boală, era întinsă pe un fotoliu. Jenkins dorise să comande mai multe rochii, dar Sir John spusese că este o cheltuială fără rost. Acesta era încă un lucru care va trebui să se schimbe acum că era regină.

Jenkins o privea ciudat. Victoria îşi dădu seama că ţine pumnii strânşi.

— Acum trebuie să comanzi celelalte veşminte de doliu pentru mine, Jenkins. Nu văd niciun motiv să mai amânăm.

— Da, Înălţimea Voastră.

Chipul rotund al lui Jenkins era împărţit în două de zâmbetul larg.

Victoria ridică braţele, iar Jenkins îi trase rochia neagră peste cap. Se răsuci ca să se privească în oglinda mare în ramă de lemn. Rochia neagră de mătase cu mâneci bufante era foarte diferită de rochiile simple de muselină în culori pastelate pe care le considera potrivite mama ei. Rochia de doliu o făcea să pară mai în vârstă, iar mânecile împodobite cu dantele dădeau înfăţişării ei un aer de severitate pe care îl găsea mulţumitor. Netezi pliurile din talie.

Auzind un sunet undeva între suspin şi icnet, Victoria se întoarse şi o văzu pe Lehzen nemişcată în spatele ei.

— Oh… iertare… Maiestate. Nu sunt obişnuită să vă văd în negru, arătaţi atât de… matură.

Victoria îi zâmbi lui Lehzen:

— Mă bucur. A venit vremea ca oamenii să nu mă mai vadă ca pe o fetiţă.

Uşa de la dormitor se deschise brusc cu putere. Ducesa de Kent se precipită înăuntru, cu părul încă pe moaţe, cu şalul de lână cu motive elaborate fluturând pe

lângă ea.

— *Mein Kind,* unde te-ai dus?

Vocea ducesei era, ca de obicei, plină de reproşuri. Dar apoi Victoria văzu că mama ei îşi dă seama de rochia neagră, şi urmări cum expresia ei trece de la vexare la şoc.

— *Der König?*

Victoria dădu din cap că da. Mama ei o luă în braţe, iar ea îşi îngădui să se relaxeze în acea îmbrăţişare cu parfum de levănţică.

— *Mein kleines Mädchen ist die Kaiserin.*[2]

Victoria se smulse din îmbrăţişare.

— Gata cu limba germană, mamă. Acum eşti mama reginei Angliei.

Ducesa dădu din cap că da, cu moaţele de hârtie tresăltând. Puse o mână tremurândă pe obrazul Victoriei. Ochii ei albastru-deschis erau umezi.

— Oh, micuţa mea Drina, ţi-am povestit despre călătoria mea de la Amorbach prin toată Franţa când te purtam în pântec?

Mimă o burtă mare ca o sarcină de luna a opta. Victoria încuviinţă din cap.

— De multe ori, mamă.

Dar ducesa era de neoprit.

— Nu era decât o trăsură închiriată, atât de inconfortabilă. Dar am ţinut tot timpul picioarele încrucişate pentru ca tu, *Liebes,* să te poţi naşte în Anglia. Ştiam că dacă te-ai fi născut oriunde altundeva, atunci unchii tăi cei mizerabili ar fi spus că nu eşti englezoaică şi deci nu poţi fi regină. Numai că eu am rezistat.

Ducesa surâse la amintirea isprăvii ei legată de naşterea copilului. Avea dreptate, bineînţeles, şi Victoria ştia acest lucru. Deja erau suficiente voci care se îndoiau că o fată de optsprezece ani ar putea fi un monarh potrivit, dar ideea unei fete de optsprezece ani născută pe Continent nu ar fi fost niciodată acceptată.

— Ce păcat că bietul tău tată nu a trăit să vadă ziua aceasta.

---

2 Fetiţa mea este regină, (n.tr.)

Ducesa îşi ridică privirea spre portretul în mărime naturală al defunctului duce de Kent odihnindu-şi mâna pe un tun, care era agăţat în spatele lor.

— Dar, mamă, chiar dacă nu ar fi murit când eram eu mică, nu ar fi apucat niciodată să mă vadă regină, nu? Singurul motiv pentru care sunt regină este pentru că el este mort.

Ducesa scutură din cap, enervată de insistenţa plină de pedanterie a Victoriei privind realitatea succesiunii.

— Da, ştiu, dar tu ştii ce vreau să spun, Drina. Ar fi fost atât de mândru la gândul că dintre toţi fraţii lui, copila *lui* a devenit regină. Gândeşte-te numai, dacă nu aş fi fost ceea ce tatăl tău spunea mereu o „iapă de prăsilă din Coburg”, atunci monstrul acela, unchiul tău Cumberland, ar fi acum rege.

Ducesa se cutremură teatral şi îşi făcu semnul crucii.

— Ei bine, nu este. În orice caz, nu al Angliei. Dar, bineînţeles, acum este regele Hanovrei, spuse Victoria. Era o inconsecvenţă în legile succesiunii pentru că, deşi putea să moştenească tronul britanic, ca femeie îi era interzis să domnească în statul german care fusese condus în comun de când Electorul de Hanovra devenise George I în 1713. În calitate de următorul moştenitor pe linie bărbătească la succesiune, unchiul ei, Cumberland, moştenise ducatul german.

— Hanovra! Este, cum îi zice, o picătură în mijlocul Germaniei. Să se ducă să fie rege acolo, şi să ne lase pe noi în pace!

Victoria trase de corsajul rochiei ca să stea drept. De când se ştia, mama ei încercase să o sperie cu bărbatul acela pe care îl numea „nemernicul acela de Cumberland, unchiul tău”. El era motivul pentru care Victoria dormise întotdeauna în dormitorul mamei sale, fiindcă aceasta credea că dacă ducele ar fi venit în toiul nopţii să o atace pe Victoria, măcar ar fi putut să se interpună între asasin şi copila ei, apărând-o cu trupul său.

Victoriei îi era uşor să creadă că unchiul ei este capabil de crimă; înfăţişarea lui era aproape comic una de

ticălos – înalt şi cadaveric, cu o cicatrice lividă dintr-un duel care se întindea pe obraz. Când valetul lui fusese găsit cu gâtul tăiat, bănuiala generală fusese că vinovat este Cumberland. Avea mai puţină încredere în capacitatea mamei de a o apăra. Oricât de hotărâtă era ducesa, Victoria nu credea că ar fi fost în stare să se apere de un bărbat de peste 1, 80 cu un brici nemilos.

În momentele acestea, mama ei se agita:

— De ce nu m-ai trezit de îndată? Se uită cu reproş la Lehzen. Ar fi trebuit să-mi spui, baroană.

Baroana lăsă capul în jos, dar nu spuse nimic. N-ar fi putut să spună că acţionase conform instrucţiunilor explicite ale fiicei. Înainte ca ducesa să apuce să mai protesteze, se deschise uşa şi intră Sir John Conroy, care se plantă, cum făcea întotdeauna, în mijlocul încăperii, ca şi când ar fi luat în stăpânire un teritoriu nou cucerit.

Ducesa se răsuci imediat şi se îndreptă nerăbdătoare spre el.

— Oh, Sir John, aţi auzit? Bătrânul acela îngrozitor a murit, şi micuţa noastră Drina este regina.

Privind cum mama ei pune o mână pe braţul lui, Victoria simţi cum o cuprinde un val de dezgust. De ce nu înţelegea mama ei că în calitate de mare ducesă şi acum de mamă a unei regine este sub demnitatea ei să se dea mereu bine pe lângă bărbatul acesta odios, de parcă ar fi fost vorba de un bărbat de rang înalt şi important, şi nu de sfetnicul ei plătit?

Conroy vorbi cu vocea lui profundă şi bubuitoare cu uşoare inflexiuni irlandeze, iar vorbele erau ca întotdeauna, rostite cu o convingere nestrămutată:

— Primul lucru care trebuie decis este cum te vei prezenta. Alexandrina sună prea străin, iar Victoria nu prea este un nume de regină. Ai putea, poate, să adopţi numele de Elizabeta, sau Anne. Da. Chipul prelung şi frumos al lui Conroy se îmbujorase în vecinătatea puterii. Elizabeta a II-a sună foarte bine. Chiar foarte bine. Se întoarse către femeia care îl urmase în încăpere. Nu credeţi acest lucru, Lady Flora?

Victoria rămase cu privirea aţintită drept înainte. Se gândea că dacă nu se uită la ei, Conroy şi Flora Hastings ar putea să priceapă că nu sunt bine-veniţi. Auzi însă foşnetul produs de reverenţa lui Lady Flora şi murmurul ei:

— Numele Elizabeta ne-ar reaminti de o mare regină. Aluzia nici că putea fi mai limpede. Ar fi nevoie de mai mult decât un nume ca să transformi o fetişcană într-un monarh.

Ducesa se întoarse din nou spre Victoria.

— Arhiepiscopul a venit? Numai să mă îmbrac şi eu şi vom merge împreună să-l vedem.

Victoria se răsuci ca să o înfrunte. Simţea cum îi bubuie inima când spuse cu o voce mult mai curajoasă decât se simţea ea:

— Mulţumesc, mamă, dar nu va fi nevoie. Arhiepiscopul şi lordul şambelan au fost aici mai devreme. Şi-au prezentat omagiile deja.

Ducesa o privi, oripilată.

— Te-ai întâlnit cu ei singură! Vai, Drina! Ce-a fost în capul tău?

Victoria reflectă o clipă înainte să răspundă cu un glas cât se poate de egal:

— Acum o lună, când am împlinit optsprezece ani, am devenit suficient de matură ca să pot fi regină, şi prin urmare foarte capabilă să mă întâlnesc cu miniştrii mei singură.

Aşa cum făcea întotdeauna în momente dificile, ducesa se uită spre Conroy, iar Victoria fu mulţumită să observe că ochiul stâng a lui Sir John începuse să-i zvâcnească.

Se auzi un zgomot puternic când Conroy izbi cu bastonul lui cu mâner de argint în podeaua de lemn.

— Acesta nu este un joc! Pe viitor – ezită un moment, dar reuşi să-şi arcuiască buzele cum trebuie ca să rostească noul ei titlu –, Maiestate, veţi fi întotdeauna însoţită de mama Domniei Voastre sau de mine. Nu puteţi face acest lucru singură.

Aproape instinctiv, Victoria făcu un pas înapoi, când acesta se apropie intimidant. Dar îşi spuse că nu are niciun

motiv să se sperie; nu mai putea să-i facă nimic. Îl auzi pe Dash mârâind la picioarele ei. Se aplecă şi luă cockerul în braţe.

— Oh, nu vă faceţi griji, Sir John, nu am de gând să fiu singură. Ignorând faţa imploratoare a mamei ei, întoarse capul şi îl privi fix. Vedeţi, îl am pe Dash.

Şi, cum discreţia era partea cea mai bună a curajului, ieşi din încăpere ţinându-l strâns în braţe pe Dash. Traversă coridorul în fugă, apoi se opri; încă îi zvâcnea capul de la sunetul bastonului lui Conroy izbind podeaua. Ştia că nu mai avea de ce să se teamă, şi cu toate acestea, faptul că-l sfidase o lăsase fără suflu.

Capitolul 2

Draperiile de la pat erau făcute dintr-un brocart de culoare închisă întreţesut cu argintiu, şi erau grele de praf care părea netulburat de la moartea ultimului ocupant al patului, regina Mary, de variolă, cândva pe la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea. Regina din dinastia Stuart fusese întotdeauna una dintre preferatele Victoriei. Era singura regină în drept să locuiască aici, la Kensington, deşi bineînţeles că nu domnise singură, ci împreună cu soţul ei, Wilhelm de Orania, într-o monarhie dualistă.

Victoria şedea pe patul din încăperea care îi aparţinuse odinioară reginei Mary, întrebându-se dacă regina moartă cu mult timp în urmă se simţise la fel de emoţionată cum se simţea ea acum. Aşteptase momentul acesta atât de multă vreme. Îşi imaginase în cele mai mici amănunte satisfacţia pe care avea să o simtă pentru că putea, în sfârşit, să-l pună la locul lui pe Conroy. Dar în locul triumfului, se simţea nesigură, ca şi cum sfidându-l pe Conroy îşi subminase cumva propria autoritate. Apoi însă îşi reaminti momentul acela de la Ramsgate când Conroy

încercase să o forţeze să semneze documentul prin care îl numea secretar particular.

Victoria se lăsă pe spate în patul reginei Mary, iar mişcarea ei stârni un nor uriaş de praf. Se ridică în capul oaselor imediat; simţea nişte înţepături în ochi, semn că o apucă strănutul. Tot ce era legat de Kensington era prăfuit şi enervant. Încăperea va trebui să fie temeinic curăţată şi aerisită înainte ca ea să poată să doarmă acolo.

Privi spre colţul încăperii, unde Dash adulmeca bănuitor. Se ridică şi sună după Lehzen, care apăru atât de repede că probabil dădea târcoale pe afară.

— Te rog să ai grijă ca încăperea aceasta să fie aerisită temeinic. Nu cred că s-a mai făcut curat aici din secolul al XVII-lea.

Lehzen ezita:

— Bineînţeles, Maiestate, numai că administrarea acestui loc nu este în sarcina mea.

Victoria zâmbi.

— Ai uitat, Lehzen, că palatul Kensington este al meu acum, iar eu am decis că tu te vei ocupa de el. Uită-te la încăperea asta! Peste tot sunt excremente de şoareci. Într-o gospodărie condusă aşa cum se cuvine, acest lucru nu s-ar întâmpla.

Lehzen dădu din cap aprobator.

— Mă tem că pe Sir John nu-l interesează curăţenia. Servitorii de aici ştiu acest lucru şi nu-şi îndeplinesc îndatoririle cu sârguinţă.

— Ei bine, Lehzen, sunt sigură că tu vei schimba situaţia asta, când te vei ocupa de gospodărie. La urma urmelor, eşti o foarte bună profesoară.

Lehzen îşi împreună mâinile mulţumită.

— Cred că Sir John nu va fi foarte fericit cu această schimbare de autoritate.

Victoria îi zâmbi la rândul ei.

— Nu, nu cred că va fi. Dar nu mai am absolut nicio obligaţie să-l mulţumesc pe Sir John. Se ocupă oficial de administrarea casei mamei mele, nu a mea.

— Da, Maiestate.

— De acum încolo totul va fi altfel.

Cele două femei îşi zâmbiră.

Victoria se îndreptă spre fereastră şi privi afară, la coroanele verzi ale copacilor din parcul de dincolo de grădinile palatului.

— În primul rând, nu intenţionez să stau aici, la Kensington. Se află la kilometri depărtare de orice, şi e foarte nepotrivit ca reşedinţă regală.

Lehzen o privi cu surprindere. Victoria continuă:

— Mă gândesc la Buckingham House. Măcar este în centrul oraşului şi cred că are şi o sală a tronului.

Lehzen încuviinţă din cap.

— Am auzit că unchiul Domniei Tale, regele George, a pus să fie decorată cât se poate de extravagant.

— Mai bine un pic de extravaganţă decât să locuiesc într-un cuib de şoareci prăfuit, în afara oraşului.

Ca să dea mai multă greutate spuselor ei, Victoria trase de una din draperiile străvechi care se desprinse făcându-se ferfeniţă. Începu să râdă, iar o clipă mai târziu, i se alătură şi Lehzen.

Încă mai râdeau când le găsi ducesa. Acum era îmbrăcată în negru, căci curtea era în perioada oficială de doliu pentru rege, dar rochia ei era făcută din mătase neagră bogat ornamentată. În părul cu o coafură sofisticată avea diamante. La patruzeci şi şapte de ani ducesa era o femeie atrăgătoare, şi singurul cusur al chipului său trandafiriu cu ochi albaştri şi mari era gura bosumflată.

— *Warum lachst Du?* Ce este aşa de amuzant?

Victoria întinse mâna cu ce mai rămăsese din draperia ferfeniţită. Ducesa se încruntă.

— Drina, dar de ce te face asta să râzi? Nu cred că este aşa de amuzant.

— Am întins mâna, şi draperia pur şi simplu s-a făcut zdrenţe. A fost foarte nostim.

Victoria văzu în ochii mamei ei că nu înţelege.

— În fine, de ce eşti aici, Drina? Cu siguranţă sunt chestiuni mai presante de care să te ocupi decât să explorezi palatul.

Victoria trase adânc aer în piept:

— Am hotărât să fac din încăperea asta dormitorul meu, mamă. I-a aparţinut unei regine domnitoare, exact ca mine, deci o găsesc potrivită.

Ducesa duse cu o fluturare mâna la gură:

— Dar, Drina, *Liebes,* ai dormit lângă mine încă de când erai bebeluş. Mă întreb ce o să faci dacă eu nu voi fi acolo să te alin când o să ai un *Alptraum*[3]*.*

Ducesa părea că suferă atât de tare încât Victoriei aproape că-i fu milă de ea.

— Ai avut mare grijă de mine, mamă. Ştiu asta. Dar lucrurile s-au schimbat acum.

— Dar dacă unchiul tău Cumberland vine în toiul nopţii să te atace, cum o să te apăr?

Victoria râse şi, cu coada ochiului, observă că şi Lehzen zâmbeşte.

— Cred că sarcina de a mă apăra revine acum Regimentului de Gardă. Poţi să nu-ţi mai faci griji, mamă. Unchiul Cumberland nu-mi poate face nimic, dacă nu vrea să fie arestat pentru trădare.

Ducesa clătină din cap şi cu el aplecat într-o parte, încercă altă tactică:

— Ştiai că regina Mary a murit în această încăpere, zăcând în acest pat? Cunoscând o asemenea poveste, eu nu aş fi bucuroasă să dorm aici.

Ridică din umeri, şi colţurile gurii i se lăsară în jos.

Victoria nu ştiuse că străbunica ei trăise, dar şi murise în această încăpere, însă imediat se gândi că nici mama ei nu ştia. Ducesa era în stare să inventeze o poveste dacă asta servea nevoilor ei.

— Mamă, cred că după ce încăperea asta va fi curăţată şi aerisită cum trebuie, nu voi fi tulburată de istoria ei.

Exasperată, ducesa ridică braţele în aer.

— Şi apoi, mamă, nu voi dormi prea mult timp aici. Intenţionez să mă mut la Buckingham House cât de curând posibil.

---

3 Coşmar, în limba germană, în original (n.tr.)

Capitolul 3

Victoria îşi ridică privirea spre portretul tatălui ei în uniformă, stând în picioare lângă un tun. Nu putea uita că era fiică de ofiţer, chiar dacă şi-ar fi dorit acest lucru.

Se întoarse şi deschise una dintre cutiile roşii de pe biroul ei. Sosiseră în dimineaţa aceea, de îndată ce moartea unchiului ei fusese anunţată oficial. Era clar că treburile guvernării, orice ar fi însemnat acest lucru, trebuiau să meargă mai departe.

Victoria luă primul document aflat deasupra teancului de hârtii şi începu să citească. Părea să se refere la ceva legat de numirea unui nou episcop în Lincoln, dar era scris într-un limbaj atât de complicat încât Victoria nu putea fi sigură. Cum ar fi putut ea să aleagă între diverşii candidaţi, când nu auzise niciodată de vreunul dintre ei. În timp ce frunzărea celelalte documente începu să se simtă neliniştită: erau liste nesfârşite cu ofiţeri care aşteptau să li se dea o funcţie de comandă, un document de la Ministerul de Externe legat de mişcările trupelor din Afghanistan, un memorandum din partea lordului şambelan referitor la pensia de văduvă a reginei Adelaide.

Victoria se aşeză, încercând să nu intre în panică. Luă una din păpuşile din apropiere, care stăteau fiecare pe scaunul ei. Păpuşa purta coroana din betealã pe care ea i-o făcuse cu mulţi ani în urmă, în timpul petrecut în sala de clasă a lui Lehzen. Conversaţia cu păpuşile nu prea făcea parte din comportamentul unei regine, dar mamei şi lui Conroy nu le plăcuse ca ea să se joace cu alţi copii în afară de Jane, fiica oribilă a lui Conroy, astfel încât în orele lungi din copilăria ei, Victoria fusese nevoită să-şi creeze propriii tovarăşi. Avea senzaţia că numărul 123 era puţin mai mare decât ea, tipul de prietenă la care ai fi apelat pentru un sfat. Privi spre ochii negri ca nişte nasturi ai păpuşii şi spuse:

— Cum crezi că se descurcă o regină cu corespondenţa ei, nr. 123?

— Tot vă mai jucaţi cu păpuşile, Alteţa Voastră Regală? Vocea lui Conroy o făcu să tresară. Oh, iertaţi-mă, tot vă mai jucaţi cu păpuşile, Maiestate? repetă Conroy şi zâmbi cu o plăcere maliţioasă.

Ducesa se precipită în încăpere în urma lui.

— Drina, chiar ar trebui să te debarasezi de astfel de lucruri copilăreşti acum că eşti regină.

Victoria o puse pe nr. 123 pe birou. Făcu instinctiv un pas înapoi din faţa lui Conroy.

— Văd că v-au ajuns cutiile... doamnă, spuse Conroy. O să aveţi multe treburi urgente de care să vă ocupaţi. Ridică documentul peste care se uitase Victoria. Ah, episcopia de Lincoln. O decizie destul de spinoasă. Nu prea cred că vicarul de Wells este potrivit; aud că este destul de evanghelic în vederi. Cred că trebuie să numiţi pe cineva care nutreşte mai multă simpatie pentru...

Victoria îi smulse hârtia.

— Nu cred că v-am dat permisiunea să vă uitaţi prin hârtiile mele, Sir John.

Ducesa icni surprinsă, dar Conroy de-abia ridică dintr-o sprânceană.

— Doamnă, nu încercam decât să vă ajut în îndatoririle oficiale. De altfel, dat fiind că păreaţi ocupată, spuse aruncând o privire spre nr. 123, s-ar fi putut să vă prindă bine ceva ajutor.

Victoria îşi ridică privirea spre faţa durdulie şi belicoasă a tatălui ei şi îşi adună tot curajul ca să facă un pas spre Conroy.

— Sir John, cred că atunci când voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, o să vi-l cer!

În încăpere se lăsă o linişte deplină, apoi Conroy începu să râdă.

— Chiar credeţi că o fată ignorantă şi încă neformată îşi poate sluji ţara fără să fie sfătuită? Cum vă imaginaţi că puteţi păşi din sala de clasă direct pe tron?

Vocea lui era degajată şi se întoarse spre ducesă,

care îi zâmbi la rândul ei. Zâmbetul ducesei o făcu pe Victoria să-şi înfigă unghiile în palme, dar nu cedă.

— Aş fi fost pregătită mai bine dacă dumneavoastră şi mama mi-aţi fi dat voie să ies în societate în loc să mă ţineţi închisă aici la Kensington.

— A trebuit să te protejăm, Drina, spuse mama ei, clătinând din cap.

— Am făcut întotdeauna ce a fost mai bine pentru dumneavoastră, doamnă. Şi pentru asta ne aflăm acum aici, să vă împiedicăm să faceţi vreo greşeală copilărească.

Conroy îşi lăsă privirea să rătăcească pentru scurt timp asupra păpuşilor care stăteau pe tronurile lor mititele.

Victoria trase adânc aer în piept.

— Sir John, cred că uitaţi că sunt fiica tatălui meu şi nepoata unui rege. Sunt hotărâtă să-mi slujesc ţara cu toată priceperea mea. O cercetă cu privirea pe mama ei. Mamă, tu ştii că sunt pregătită, înţelegi cât de mult îmi doresc să vă fac mândri pe tine şi pe bietul şi dragul de tata.

Mama ei o privi cu o blândeţe după care Victoria tânjea, dar apoi, ca şi când ar fi fost înfricoşată de un sentiment care nu depindea de ea, se întoarse către Sir John, al cărui zâmbet rămăsese pe faţă în tot acest răstimp.

— Sentimentele dumneavoastră sunt admirabile, doamnă. Dar aş putea oare să vă sugerez faptul că o fată de optsprezece ani şi-ar servi mai bine ţara dacă ar accepta să fie ajutată şi îndrumată? Mama dumneavoastră nu îşi doreşte decât să vă slujească, iar eu cred că în calitate de secretar personal al dumneavoastră o să fiu capabil să vă îndrum către sporirea măreţiei şi gloriei ţării pe care o cârmuiţi acum.

Vocea lui Conroy continua să fie relaxată, dar Victoria putu observa o tresărire în colţul ochiului stâng care îl dădea de gol. Acest lucru o încurajă.

— Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi, dar mă simt obligată să vă spun că nu-mi amintesc să vă fi numit secretarul meu personal, Sir John. Iar acum, de vreme ce, aşa cum spuneţi, am o mulţime de treburi

administrative de rezolvat, aveţi permisiunea mea să vă retrageţi.

Conroy tresări. Victoria îi văzu mâna mişcându-se, ca şi când ar fi fost gata s-o lovească, dar, deşi ştia că ar fi fost perfect capabil s-o facă, rămase fermă pe poziţie. Îl ţintui cu privirea şi îşi încleştă mâinile pentru ca el să nu vadă că îi tremurau.

Conroy o privi intimidant de la înălţimea lui, dar Victoria rămase neclintită. În cele din urmă îşi înclină capul cu mare grijă. Rămas tot cu faţa spre ea, merse cu spatele şi ieşi din încăpere.

Îndată ce acesta se făcu nevăzut, Victoria respiră cu mare uşurare.

— Cât de urât te-ai purtat cu Sir John, Drina, când el nu este altceva decât prietenul tău, îi spuse ducesa indignată până la lacrimi.

Victoria se întoarse s-o înfrunte pe mama ei.

— Este prietenul tău, nu al meu.

Şi Victoria părăsi încăperea în fugă, înainte ca mama ei să-i poată răspunde sau să-i vadă lacrimile care ameninţau să izbucnească.

Capitolul 4

William Lamb, al doilea viconte de Melbourne şi prim-ministru al Marii Britanii şi Irlandei, deschise ochii fără tragere de inimă. Servitorii lui erau instruiţi să nu-l trezească decât dacă era vorba de o urgenţă. Privi faţa gravă a majordomului său, apoi îl văzu în spatele lui pe mesagerul regelui. Văzând banderola neagră de pe braţul drept al bărbatului, se ridică imediat.

— Regele?

Mesagerul încuviinţă din cap şi îi înmână comunicatul oficial. Melbourne privi spre majordom.

— Cafea.

Cam după un ceas Melbourne călărea pe Rotten Row[4] îndreptându-se spre palatul Kensington. Ar fi fost mai potrivit să meargă cu trăsura, dar seara trecută mâncase şi băuse din belşug, iar călăritul îi făcea bine. Căpătase obiceiul de a adormi în biroul său după a doua sticlă de vin roşu de Bordeaux, lucru care nu prea îl făcea să fie bine dispus a doua zi. Şi-ar fi dorit să adoarmă imediat ce punea capul pe pernă, aşa cum se întâmpla odinioară, dar trucul nu mai funcţiona, îl ocolea la fel ca şi fericirea conjugală.

— William! îl strigă o femeie dintr-o trăsură care mergea în sens opus.

Emma Portman stătea într-un cupeu alături de soţul ei care părea, ca întotdeauna, mai degrabă surprins că reuşea să stea în fund fără niciun ajutor.

Îşi înclină capul spre ei, dar de Emma nu puteai scăpa aşa uşor.

— Este adevărat că regele a murit?

— Da. Tocmai mă îndreptam spre Kensington să-i sărut mâna noii noastre regine.

Emma îşi înclină capul.

— Atunci pentru ce ai faţa asta abătută, William? În mod sigur oricine este mai bun decât bufonul ăla bătrân, Dumnezeu să-l odihnească.

Lordul Portman îşi înălţă capul şi spuse cu sâsâitul lui plângăreţ:

— Esste adevărat că regina are capul prea mare pentru trupul ei? Am auzit că de asta o ţin închissă la Kensssington.

— Vorbeşti prostii, Portman, am văzut-o pe regină şi este perfect proporţionată. Cred că o să-ţi placă, William.

Melbourne clătină din cap.

— Posibil, dar adevărul este că după opt ani de guvernare am obosit, Emma. Mi-ar plăcea mai degrabă să mă consult cu ciorile de la Brocket Hall.

Emma bătu brusc cu evantaiul în partea laterală a trăsurii.

— Ciorile trebuie să mai aştepte. Regina are nevoie de

4 Alee de călărie în Hyde park (n.tr.)

tine, ţara are nevoie de tine şi trebuie să spun că mie mi-ar plăcea tare mult un loc la curte.

Melbourne nu se putu abţine să nu zâmbească. O cunoştea pe Emma de o viaţă şi nu ştia să fi dat vreodată greş atunci când îşi dorea ceva. Numai o femeie cu talentul ei l-ar fi putut plasa pe blegul de soţ al ei într-un post ministerial, chiar dacă era numai unul de subsecretar de stat pentru Colonii. Dacă Emma Portman îşi dorea să se alăture personalului casei regale, atunci nimic n-o putea opri.

— În acest caz, Emma, înţeleg că nu am altă alternativă decât să-mi port povara mai departe.

Îşi înclină pălăria spre ea şi porni mai departe.

Era o plimbare plăcută, iar razele soarelui se reflectau în apele lacului Serpentine când trecu călare peste pod. Pe măsură ce se apropia de grădinile palatului, copacii se îndeseau şi îşi închipui o clipă că era prinţul din povestea Frumoasei adormite a lui Perrault care mergea să o trezească pe prinţesa care dormise timp de o sută de ani. Bineînţeles că prinţesa, pe care trebuia să o considere acum regină, era probabil trează de-a binelea. Ştia că ducesa se interesa zilnic de starea de sănătate a regelui; fără îndoială că ea şi Conroy se pregătiseră de ani de zile pentru acest moment.

Melbourne se întrebă cum va reuşi regina, cu silueta ei mică şi faţa cu trăsături de păpuşă pe care le zărise doar fugar într-unul din saloanele de primire ale răposatului rege, să se descurce cu noile ei îndatoriri. I se păruse atât de tânără. Dar aşa cum spusese şi Emma, oricine ar fi fost mai bun decât ultimii ocupanţi ai tronului.

Deştepţii de la clubul Brook[5] îi catalogaseră pe ultimii trei regi drept un imbecil, un depravat şi un bufon. Probabil că noua regină era preferabilă răposatului rege, cu înjurăturile lui deşănţate şi ochii aceia bulbucaţi moşteniţi de la Casa de Hanovra, care păreau să-i iasă din cap atunci când se enerva tare. Nu, o tânără era o schimbare plăcută, atât timp cât nu avea nevoie de săruri atunci când i se

5 Club celebru pentru bărbaţi din Londra (n.tr.)

cerea să facă ceva neplăcut. Melbourne se întrebă dacă nu va fi nevoie să poarte în buzunar şi săruri mirositoare pe lângă ceas.

Ajunse la porţile palatului Kensington şi observă că vopseaua se cojea de pe ornamentele metalice. Nu avea aerul unui palat, ci mai degrabă al unui loc în care nimicurile familiei regale puteau fi puse la adăpost. Ducesa de Kent locuise acolo de când devenise obscura văduvă nemţoaică a unuia dintre numeroşii fii ai lui George al III-lea. Acum era mama reginei.

Nimeni nu prevăzuse acest lucru. Ducele de Kent fusese unul dintre cei patru duci din familia regală care se descotorosiseră de amantele lor şi se grăbiseră să plece în Germania în căutarea unei mirese de neam regesc după moartea la naştere a prinţesei Charlotte, singurul nepot legitim al lui George al III-lea. Toate speranţele se puseseră în ducele de Clarence, aşa cum i se spunea pe atunci răposatului rege, care îi făcuse la urma urmei zece copii doamnei Jordan. Dar acesta nu se bucurase de acelaşi noroc cu sfrijita lui mireasă nemţoaică, Adelaide de Saxa-Meiningen. Cele două fiice ale lor nu trăiseră nici cât să ajungă să fie botezate.

Oricum Kent, al doilea frate pe linie de descendenţă, îşi alesese o văduvă care dăduse naştere deja la doi copii. Aceasta era din familia Coburg, cunoscute în general şi ca iepele de prăsilă ale Europei. Fiica lor, Alexandrina Victoria, venise pe lume la un an după nuntă, după care urmase moartea rapidă a ducelui din pricina unei răceli. Bineînţeles că la acea vreme nimeni nu se gândise că fetiţa lui Kent va moşteni tronul, dar cum George al IV-lea nu dădea niciun semn că s-ar recăsători, iar familia Clarence nu reuşise să producă un copil care să supravieţuiască, micuţa prinţesă de Kent fusese crescută în camera copiilor de la Kensington.

Melbourne se întrebă ce fel de educaţie primise aceasta. Un băiat ar fi avut un preceptor şi, bineînţeles, un curs de educaţie oficială. Dar o fată, cum ar fi trebuit să fie educată o viitoare regină? Melbourne spera că fusese

educată astfel încât să se priceapă la mai multe lucruri în afară de acuarele şi pian, sau care or mai fi fost considerate aptitudinile indispensabile ale unei doamne de rang înalt.

La intrarea în palat se afla un bărbat. O siluetă înaltă şi slabă cu păr negru care nu putea fi decât Sir John Conroy, îşi spuse Melbourne. Îl întâlnise odată cu ani în urmă şi fusese surprins să constate cât de mult îi displăcea. Avea un aer insolent de care însă lui Melbourne nu-i păsase la vremea respectivă.

În timp ce dădea calul în grija unui servitor, Conroy coborî treptele ca să-l întâmpine cu un zâmbet de bun venit întipărit pe faţa lui prelungă.

— Lord Melbourne. Conroy îşi înclină capul în semn de salut. Aş putea sta puţin de vorbă cu dumneavoastră?

Melbourne înţelese că nu avea scăpare.

— Tocmai mă duceam s-o văd pe regină.

— Da. Despre... regină doresc să vă vorbesc. Bineînţeles că ştiţi că până acum a dus o viaţă foarte retrasă.

Melbourne observă două pete roşii pe obrajii celuilalt bărbat. În mod evident era într-o stare de oarecare tulburare.

— Nu ştiu prea multe despre regină pentru că, după cum spuneţi, n-a fost văzută prea mult în societate.

— Ca aghiotant al răposatului duce şi apoi în calitate de cel mai de încredere sfătuitor al ducesei, am vegheat asupra educaţiei reginei încă de când era o fetiţă. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca s-o pregătesc pentru îndatoririle care îi stăteau în faţă.

— Fără îndoială, Sir John. Atunci poate că este păcat că nu aţi familiarizat-o mai mult cu lumea pe care urmează s-o cârmuiască.

Sir John îşi înălţă capul şi îl privi pe Melbourne drept în ochi.

— Regina este foarte tânără şi impresionabilă. Ducesa nu a dorit ca ea să fie... tulburată.

Melbourne nu răspunse. Lui i se părea mult mai probabil că ducesa şi Conroy o ţinuseră pe cea pe care o

aveau în grijă în afara atenţiei publice ca s-o aibă complet sub control. Din păcate pentru ei, regina avea acum optsprezece ani şi nu mai era nevoie să fie numit un regent.

— Cred că nu există altcineva mai potrivit decât mine pentru funcţia de secretar personal al reginei, continuă Conroy. Nimeni nu-i cunoaşte mai bine punctele forte şi slăbiciunile.

Melbourne aprobă printr-o înclinare a capului.

— Fără îndoială. Dar cred că asta este decizia reginei şi nu a mea.

Sir John zâmbi cu zâmbetul lui lipsit de voioşie.

— Regina nu-şi cunoaşte întotdeauna cel mai bine interesul, dar sunt sigur că îndrumată puţin de dumneavoastră va face alegerea corectă.

— Sunt sigur că o va face, Sir John. Şi acum vă rog să mă scuzaţi. Înainte ca Sir John să mai poată spune ceva, Melbourne o luase în sus pe trepte şi intra în palat.

Capitolul 5

De la fereastra salonului ei, Victoria îl văzu pe Conroy vorbind cu un bărbat înalt care presupuse că era lordul Melbourne. Înţelese că lordul Conroy făcea uz de tot farmecul de care era în stare ca să-l prindă în mrejele lui pe Melbourne. Totuşi, datorită faptului că Melbourne stătea cu spatele la ea nu îşi putu da seama dacă acest lucru avea vreun efect.

Lehzen apăru la uşă. Pe faţa ei era întipărită o expresie pe care Victoria n-o prea înţelese.

— Prim-ministrul, lordul Melbourne, este aici, Maiestate.

— Sunt gata să-l primesc.

Lehzen nu se clinti. Victoria o privi surprinsă.

— Nu vreau să-l fac să aştepte, Lehzen.

Baroana încă şovăia, apoi spuse:

— Cred că ar trebui să rămân cu dumneavoastră, ca doamnă de companie.

Victoria izbucni în râs.

— Regina Angliei şi prim-ministrul ei nu au nevoie de o doamnă de companie atunci când se întâlnesc, Lehzen. O să-l primesc singură, aşa cum am de gând să fac cu toţi miniştrii mei. Acum te rog să te duci şi să-l aduci aici.

Lehzen nu cedă.

— Drina… Maiestate, am încercat dintotdeauna să vă protejez de aceste lucruri, dar chiar nu trebuie să vă las singură cu el. Lordul Melbourne… — căută cuvântul potrivit în engleză – nu este un bărbat respectabil. Soţia lui, Lady Caroline, a fugit cu lordul Byron, iar el a avut relaţii cu numeroase femei. Chiar anul trecut a fost chemat la tribunal şi a fost acuzat de adulter cu o oarecare doamnă Norton. Trebuie să fiţi protejată.

Victoria, care habar nu avea că prim-ministrul avea o astfel de reputaţie, îşi dădu seama că era mai mult intrigată decât alarmată.

— Ce înseamnă adulter?

Baroana ezită.

— Este o… întâlnire imorală, Maiestate. Din acest motiv nu ar trebui să fiţi singură cu el.

Faţa lui Lehzen părea atât de zdrobită de îngrijorare încât Victoria şi-ar fi dorit să întindă mâinile şi să netezească cutele de pe fruntea ei. Dar ideea că ar fi fost oarecum în pericol era absurdă. Exista un singur bărbat de care îi era frică, iar acela nu era lordul Melbourne. Lucrul care o îngrijora în acest moment nu era reputaţia prim-ministrului, ci cât de apropiat era acesta cu Conroy. Despre ce discutaseră afară?

— Nu-ţi face griji, Lehzen, o să fiu în deplină siguranţă. Şi dacă face ceva necuviincios sunt sigură că Dash o să intervină, spuse ea privind în jos către cockerul ei.

Lehzen înclină din cap şi se retrase.

Victoria se privi în oglindă. Şi-ar fi dorit să nu pară chiar atât de tânără. Deşi avea părul ridicat, cocul de la

spate nu făcea decât să accentueze faptul că avea o faţă atât de mică, iar rochia neagră o făcea să pară palidă. Se ciupi de obraji.

— Vicontele Melbourne, anunţă lacheul.

Prima impresie a Victoriei fu aceea a unui bărbat care părea plăcut impresionat să o vadă. Era înalt, cu părul înspicat cu fire argintii şi probabil că era cam de aceeaşi vârstă cu Conroy, dar expresia ochilor lui verzi îl făcea să pară mult mai tânăr.

Melbourne îngenunche şi îi sărută mâna întinsă.

— Maiestatea Voastră, daţi-mi voie să vă transmit condoleanţele mele pentru moartea unchiului dumneavoastră, regele.

Victoria încuviinţă printr-un gest din cap.

— Bietul meu unchi, regele, a fost întotdeauna bun cu mine. Chiar dacă avea nişte idei bizare în privinţa celui cu care ar fi trebuit să mă mărit.

În mod evident sărurile mirositoare nu erau necesare, îşi spuse Melbourne în gând.

— Într-adevăr, doamnă? Cred că preferatul lui era prinţul de Orania.

— Un prinţ cu un cap cât un dovleac.

Buzele lui Melbourne tresăriră.

— Văd că aveţi o privire ageră în privinţa detaliilor, doamnă.

Victoria îl privi tăios, făcea oare glume pe seama ei?

Melbourne aruncă o privire de jur-împrejur prin încăpere şi observă tabloul ducelui de Kent în picioare lângă un tun neverosimil de mare. Nu-l cunoscuse niciodată pe duce, dar cunoştea bine poveştile despre pedepsele crude pe care le aplica soldaţilor lui. Spera ca femeiuşca din faţa lui să nu fi moştenit pasiunea tatălui ei pentru disciplină. Îşi îndepărtă repede privirea de la tablou şi văzu o păpuşă care purta o coroană din beteală jumulită stând pe un scaun în miniatură. Aruncă o privire spre regină.

— Ce păpuşă fermecătoare! Are vreun nume?

Victoria clătină din cap.

— E nr. 123. Mama mi-a dat-o la a unsprezecea

aniversare.

— Împreună cu coroana?

— Nu, asta a venit mai târziu. Eu am făcut-o în ziua în care am înţeles că, în cazul în care trăiam, voi fi regină.

— Şi când s-a întâmplat acest lucru, doamnă?

— La treisprezece ani. Făceam o lecţie cu Lehzen şi mi-a arătat arborele genealogic al familiei mele. L-am privit mult timp şi atunci am înţeles că eu urmam la tron.

Vocea era lucrul care te impresiona cel mai mult la ea, îşi spuse Melbourne, plăcută şi relaxată, fără nicio urmă de stridenţă în ea. O fi fost ea mică şi nu foarte frumoasă, dar vocea ei era fără niciun dubiu regală.

— Şi a fost un mare şoc, doamnă?

Îl privi şi ea foarte sobră.

— M-am gândit atunci la coroana unchiului meu care ar fi fost prea mare pentru mine, asta-i tot ce-mi amintesc.

Melbourne se simţi tulburat. Îi vorbise ca unui copil, dar văzând-o cum îşi înclina capul şi cum îi scânteiau ochii de un albastru-deschis, înţelese că o subestimase.

Privind afară pe fereastră, regina îl întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe Sir John Conroy?

Melbourne îi auzi încordarea din voce şi văzu postura provocatoare a umerilor.

— Bineînţeles că l-am cunoscut, Maiestate, dar nu suntem mai mult decât simple cunoştinţe. Cred că şi-ar dori să fie secretarul vostru personal.

Victoria se întoarse spre el, cu faţa ei mică roşie de indignare.

— Acest lucru iese din discuţie. Vrea să mă conducă aşa cum o conduce pe mama.

Melbourne ezită; începea să înţeleagă ce fel de educaţie primise regina.

— Atunci trebuie să luaţi pe altcineva.

Victoria aprobă din cap, uşurată; acest bărbat chiar părea să asculte ce-i spunea, în loc să-i spună ce să facă. Melbourne continuă:

— Dacă-mi permiteţi să vă fac o sugestie, poate că pe moment aş putea îndeplini eu această funcţie. Văd că au

început deja să sosească cutiile şi mă tem că treburile administrative ale guvernării nu aşteaptă. Îmi închipui că probabil par aproape copleşitoare când ai atât de puţină experienţă, dar vă asigur că având parte de puţină îndrumare le veţi stăpâni în curând pe toate.

La auzul cuvântului îndrumare, Victoria începu să tremure de indignare. Aproape că fusese înşelată de purtarea lui lipsită de formalism, dar era evident că voia s-o ţină sub control exact la fel cum procedase şi Conroy. Îşi înălţă bărbia şi adoptă o poziţie cât putu de dreapta.

— Mulţumesc, Lord Melbourne, dar cred că mă descurc.

Melbourne se înclină.

— Nu vă mai reţin, doamnă. Vă reamintesc numai că mâine are loc întrunirea Consiliului de Coroană, şi se obişnuieşte ca monarhul să spună câteva cuvinte la începutul întrunirii.

— Sunt perfect conştientă de îndatoririle mele, Lord Melbourne.

Spre surprinderea ei, Melbourne păru să zâmbească.

— Sunt încântat să aud acest lucru, Maiestate. Bună ziua, spuse făcând o plecăciune şi ieşind din încăpere, cu acel zâmbet încă pe buze.

Victoria simţi că i se înmoaie genunchii şi se aşează aproape imediat. Remarca lui Melbourne referitoare la discursul din Consiliului de Coroană venise ca un şoc. Ştia că una dintre îndatoririle ei constituţionale era să prezideze Consiliul de Coroană, dar nu-şi dăduse seama că trebuia să rostească un discurs oficial.

Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştia. Lehzen făcuse tot ce îi stătuse în putere, dar cu greu te-ai fi putut aştepta ca o guvernantă germană să fie capabilă să o educe pe viitoarea regină a Angliei în privinţa responsabilităţilor ei constituţionale. Victoria ar fi trebuit să aibă alţi profesori, dar Conroy o convinsese pe mama ei că oricine din afara familiei ar putea exercita o influenţă prea mare asupra ei – influenţă pe care voia să o rezerve pentru el. Dar n-o să ceară ajutor tocmai acum. Oricât de greu i-ar

fi fost, trebuia să facă acest lucru singură.

Prin fereastra încăperii se auzi sunetul clopotului care anunţa trecătorilor moartea regelui. Se ridică şi merse la fereastră. Un mic grup de oameni se adunase lângă porţi, care erau păzite acum de soldaţi din Regimentele de Gardă, aşa cum prevedea noua ei poziţie. O fetiţă care se ţinea de fustele mamei avea o păpuşă cam ca nr. 123. Victoria fu cuprinsă de un impuls subit să fugă afară şi să-i arate fetiţei propria păpuşă ca să-i facă feţişoara serioasă să se lumineze de surprindere şi plăcere. Dar nu se mişcă. O regină, ştia şi ea, nu putea acţiona sub imperiul unui impuls.

Capitolul 6

Penge, majordomul, aduse scrisoarea pe o tavă de argint. Victoria îşi ridică privirea de la biroul ei, unde încercase inutil în ultimele două ore să compună un discurs pentru Consiliul de Coroană.

— Împreună cu complimentele lordului Melbourne, Maiestatea Voastră.

Victoria luă scrisoarea şi o puse alături de foaia ei de hârtie. Ajunsese doar până la „Domnilor”. Atâta lucru ştia şi ea că era corect, dar asta îi includea oare şi pe arhiepiscop, care era unul dintre consilierii personali, sau pe Sir Robert Peel, care nu era lord? Totul era atât de complicat. Ar fi putut s-o întrebe pe Lehzen, dar bănuia că aceasta nu cunoştea răspunsul. Conroy ar fi ştiut, bineînţeles, dar mai degrabă ar fi făcut o greşeală în public decât să-i ceară ajutorul.

Luă scrisoarea de la Melbourne şi îi rupse sigiliul. Mai era un document împreună cu scrisoarea.

Maiestatea Voastră,

Ieri mi-a trecut prin minte că este posibil să nu fiţi

încă familiarizată cu tot protocolul legat de Consiliul de Coroană. V-ar fi imposibil să prevedeţi toate practicile unui organism cu care nu aţi avut niciodată plăcerea, cuvânt pe care îl folosesc cu o oarecare ezitare, de a lua contact. De aceea, mi-am luat marea, dar sper că de asemenea şi bine-venita, libertate de a creiona un discurs pentru dumneavoastră. Nu-mi permit să vă sugerez ce anume să spuneţi, ci numai să vă indic cea mai adecvată formă în care să vă adresaţi.

Nu trebuie să vă reamintesc că ducele de Cumberland, care va fi curând regele Hanovrei, va fi şi el prezent şi după cum ştiţi este obsedat de protocol.

Cu sinceritate al dumneavoastră servitor credincios etc. etc.

Melbourne

Luă documentul care venise împreună cu scrisoarea. Aşa cum îi spusese, era ciorna unui discurs care ilustra forma în care trebuia să se adreseze consiliului. „Domnilor îndrumători spirituali şi în probleme lumeşti” părea să fie adresarea corectă, dar era numai o sugestie din partea lui în legătură cu ce ar putea să spună

O aluzie la calităţile unchiului dumneavoastră, răposatul rege, ar fi ceva ce s-ar potrivi în mod obişnuit aici. În caz că aveţi dificultăţi să găsiţi vreuna, vă sugerez să menţionaţi punctualitatea lui excepţională. Poate că regele n-a avut niciodată vreo idee raţională, dar a fost întotdeauna prompt.

Tonul lui Melbourne era mai degrabă lipsit de respect faţă de unchiul ei, dar Victoria nu se putu abţine să nu zâmbească. Regele William fusese într-adevăr obsedat de punctualitate. La Windsor, activitatea lui favorită era să meargă prin tot castelul cu omul care întorcea ceasurile, cu faţa lui rotundă strălucind de plăcere atunci când toate băteau ora exactă la unison.

Aproape terminase de copiat discursul atunci când Lehzen intră aducând o cutie lungă.

— Lordul şambelan v-a trimis-o, Maiestate.

Victoria deschise cutia şi văzu forma de stea a Ordinului Jartierei pe panglica lui albastră. Cavalerii Jartierei, cel mai vechi ordin cavaleresc din Europa, purtau o jartieră adevărată pe piciorul stâng, dar pentru o femeie acest lucru nu era posibil.

Îşi înclină capul când Lehzen îi trecu eşarfa peste cap. I se păru ciudat să şi-l pună fără nicio ceremonie; în mod normal moştenitorul tronului ar fi trebuit să fie făcut Cavaler al Jartierei de către predecesorul lui. Bineînţeles că în cazul ei, faptul că era femeie făcea imposibil acest lucru. Dar acum era Suverană a Jartierei şi numai ea putea conferi altora această distincţie.

Se duse la oglindă şi încercă să-şi ajusteze eşarfa. Ordinul, o stea decorată cu pietre preţioase cu inscripţia *Honi soit qui mal y pense*[6]*,* stătea atârnat destul de nepotrivit pe pieptul ei prins în corset. Victoria întâlni privirea lui Lehzen în oglindă.

— Baroană, cred că n-a fost făcut să fie purtat de o femeie.

Lehzen îşi îngădui un zâmbet uşor.

— Într-adevăr, Maiestate. Îmi daţi voie?

Înaintă şi încercă să ajusteze eşarfa astfel încât broşa să stea lipită de talie. Dar aceasta era prea mare ca să stea cum se cuvine – fie stătea atârnată caraghios pe pieptul ei, fie o înghiontea în talie.

Victoria o dădu jos şi se întoarse la scrisoarea lui Melbourne. Observase că pe cealaltă parte avea un post-scriptum.

Ca suverană, veţi purta bineînţeles Ordinul Jartierei. Este ceva mai degrabă stânjenitor, aşa că daţi-mi voie să vă sugerez să urmaţi exemplul predecesoarei dumneavoastră, regina Anne, şi să-l purtaţi pe braţul drept. Este important să vă simţiţi confortabil, aşa cum sunt sigur

6 Să-i fie ruşine celui care are gânduri necurate (n.tr.)

că veţi fi de acord.

— Cred că o să-l port pe braţul drept, Lehzen. Eu nu sunt bărbat şi nu am niciun motiv să mă îmbrac ca ei.

Capitolul 7

„O să fie înghesuială mare”, îşi spuse Melbourne, în timp ce îi privea pe membrii Consiliului de Coroană cum se bulucesc în salonul roşu de la palatul Kensington. Văzu silueta înaltă, cu nas acvilin a ducelui de Wellington şi pe tovarăşul lui îndesat Robert Peel, conducătorul conservatorilor din Camera Comunelor, împingându-se cu arhiepiscopul de Canterbury pentru a-şi face loc. Numai ducele de Cumberland putea să-i facă pe membrii Consiliului să se dea la o parte pentru a-i face loc. În această dimineaţă, cicatricea de pe obrazul drept al ducelui părea surprinzător de lividă, iritat fiind probabil de dezamăgirea care în mod sigur îl măcina. Cumberland era nemulţumit de legea succesiunii care o aşezase pe nepoata lui de optsprezece ani pe tron în locul lui, Melbourne nu avea nicio îndoială în această privinţă. Hanovra, un loc plictisitor după cum spunea toată lumea, nu prea reprezenta un premiu de consolare.

Se întrebă dacă regina se va folosi de discursul creionat de el. În timpul întrevederii lor fusese atât de vehementă în privinţa faptului că nu avea nevoie de ajutor, dar în drum spre casă hotărâse că, chiar dacă ea nu-i ceruse ajutorul, era totuşi de datoria lui să i-l ofere. Spiritul ei avea ceva admirabil; nu se aşteptase să fie atât de deosebită.

Această trăsătură aproape palpabilă îi reamintise de răposata lui soţie, Caro. Şi ea avea tot optsprezece ani când o văzuse prima oară.

Murmurele din jurul lui se înteţiră, iar mormăielile de automulţumire fură înlocuite de şuşoteli nerăbdătoare.

Melbourne se întoarse şi văzu cum lacheii deschid uşile din celălalt capăt al salonului. Acolo, în cadrul uşii, se vedea silueta micuţă a reginei. Încăperea fu inundată de o exclamaţie colectivă de surpriză. Chiar dacă toţi cei prezenţi ajunseseră să-l cunoască pe noul monarh, totuşi era cumva neobişnuit să vadă o femeie, şi încă una atât de tânără şi de subţire, în locul ocupat până atunci de o succesiune de bărbaţi în vârstă şi din ce în ce mai corpolenţi.

Victoria auzi exclamaţia de surprindere şi îşi băgă mâna în buzunarul fustei pentru a verifica dacă foaia cu discursul mai era încă acolo. Privind marea de feţe, îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată într-o încăpere cu atâţia bărbaţi. Era destul de ciudat, dar presupuse că trebuia să se obişnuiască cu acest lucru. Şi totuşi se simţea ca şi când s-ar fi plimbat printr-o pădure plină de copaci cu trunchiurile negre şi frunze argintii.

Merse încet către micul podium care fusese pregătit pentru ea. Nu era prea înalt, dar cel puţin o va ridica la nivelul ochilor celorlalţi oameni din încăpere.

Victoria privi de jur-împrejur de pe podium. Pe majoritatea celor prezenţi nu-i cunoştea, dar recunoscu faţa posomorâtă a arhiepiscopului, apoi rânjetul schimonosit al unchiului ei. Îşi coborî repede privirea către podea.

După ce trase adânc aer în piept, Victoria scoase foaia cu discursul din buzunar şi începu să citească.

— Domnilor îndrumători spirituali şi în probleme lumeşti, sunt deosebit de onorată să mă aflu în faţa dumneavoastră…

— Vorbiţi mai tare, Maiestate, nu vă pot auzi.

Unchiul ei Cumberland îşi ţinea o mână la ureche mimând surzenia. Privindu-i faţa maliţioasă, Victoria simţi cum i se strânge stomacul. Încercă să vorbească din nou şi descoperi că nu putea scoate niciun sunet, dar înghiţi nodul din gât şi închise ochii. Când îi deschise, îşi ridică privirea şi îl văzu pe lordul Melbourne făcându-i un mic semn de aprobare şi încurajare din cap, ca şi când i-ar fi spus: „Continuă”.

Victoria privi din nou foaia de hârtie din faţa ei – cunoştea discursul pe dinafară, dar se simţea mai în siguranţă dacă ţinea ceva în mână – şi continuă:

— Ştiu că unii vor spune că faptul că sunt femeie mă face nepotrivită pentru îndatoririle care îmi stau înainte, dar mă aflu aici, în faţa dumneavoastră, pentru a vă spune că-mi voi pune viaţa în slujba patriei.

Îi aruncă o privire lui Melbourne, care zâmbi recunoscând cuvintele pe care el i le scrisese. Încurajată de acel zâmbet, continuă şi simţi cum atmosfera din încăpere nu mai era nedumerită şi agitată, ci se mai îmblânzise oarecum; păreau de fapt că începuseră să asculte ce le spunea.

— Iar Dumnezeu să fie milostiv cu mine şi cu poporul meu.

Când termină, Victoria se aşeză pe tronul improvizat, care era de fapt un fotoliu mai degrabă inconfortabil din apartamentele mamei sale. Consilierii tronului se aşezară la rând pentru a veni în faţa ei să-i jure credinţă.

Spre uşurarea ei primul fu Melbourne şi când acesta făcu o plecăciune protocolară, îi şopti:

— Vă mulţumesc pentru scrisoare, Lord Melbourne.

El îşi ridică privirea, iar ea îşi spuse că era deosebit de arătos pentru un bărbat suficient de vârstnic ca să-i fie tată.

— Mă bucur că v-a fost de folos, doamnă.

Plecă, dar rămase în spatele ei, iar în locul lui veni un bărbat în vârstă cu o pată stacojie pe faţă pe care nu îl mai văzuse niciodată. Se lăsă într-un genunchi şi îi sărută mâna cu un entuziasm mai degrabă neplăcut. Se aştepta ca el să plece, dar rămase acolo, clătinându-se uşor din pricina efortului de a sta în această poziţie neobişnuită şi incomodă.

Victoria se întrebă de ce nu se ridică, iar apoi îşi dădu seama spre consternarea ei că aştepta să fie salutat pe nume. În mod evident se considera un personaj suficient de important ca să fie recunoscut personal de noua suverană. Murmurul din încăpere deveni mai puternic. Victoria simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji; nu-l putea întreba pur şi

simplu pe bărbat cine este, lucru care ar fi fost mai mult decât o insultă. Apoi, spre surprinderea şi marea ei uşurare, auzi o voce care îi şopti la ureche:

— Vicontele Falkland, doamnă.

— Viconte Falkland, spuse ea, şi în sfârşit bărbatul se ridică împleticindu-se şi se retrase alături de ceilalţi.

Victoria privi spre Melbourne, care se afla acum alături de ea. Din fericire, el îi înţelesese dilema. Era de neconceput să dea greş atât de evident de la prima ei apariţie publică.

Consilierii continuară să treacă prin faţa ei şi să-i sărute mâna, iar Melbourne se înclina şi îi şoptea la ureche numele lor atunci când era evident că ea nu-şi amintea. Se întrebă cum reuşise unchiul ei William un astfel de tur de forţă în materie de memorie, el care de-abia îşi putea aminti numele propriei soţii. Îşi spuse că poate pentru el n-ar fi fost nicio ruşine să uite un nume, dar ştia că faţă de ea nu s-ar fi manifestat aceeaşi toleranţă.

— Cred că acest membru al Consiliului nu are nevoie de nicio prezentare, Maiestate.

Rândul se sfârşise şi se trezi faţă în faţă cu unchiul Cumberland. La început acesta nu schiţă niciun gest pentru a-şi ascunde dispreţul, apoi cu foarte mare atenţie se lăsă într-un genunchi şi apucă mâna întinsă ca şi când ar fi fost încinsă până la incandescenţă. Murmură, parcă de-abia reuşind să îngaime cuvintele „Maiestatea Voastră”.

Victoria îşi trase mâna şi se strădui să-şi privească unchiul în ochi.

— Unchiule, trebuie să vă felicit. Când plecaţi spre noul dumneavoastră regat?

Cumberland făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Nu mă grăbesc deloc. Prima mea îndatorire este cea către tronul britanic.

Ameninţarea din vocea lui era evidentă. Îl auzi pe Melbourne mişcându-se lângă ea.

— Sunt sigură că oamenilor din Hanovra le va părea rău să audă aşa ceva, spuse ea cu toată îndrăzneala de care era capabilă.

Pleoapa vătămată a lui Cumberland nu se închise complet.

— Cred că trebuie să fie pregătiţi să aştepte. Sunt atât de multe lucruri de făcut aici.

Victoria se gândea cum să-i dea cea mai bună replică când auzi vocea lui Melbourne din spatele ei, calmă şi încurajatoare.

— Mulţimea s-a strâns de azi-dimineaţă, Maiestate, în ciuda vremii urâte. Cred că acum ar fi timpul să citiţi proclamaţia.

Privind spre Cumberland, Victoria se ridică în picioare.

— Da, aşa este. Nu vreau să fac poporul *meu* să aştepte.

Avu satisfacţia să-l vadă pe Cumberland retrăgându-şi primul privirea.

Mulţimea de consilieri ai Coroanei se dădu la o parte din faţa ei, iar ea îl urmă pe Melbourne afară, pe balconul din faţa palatului. Când se apropie de fereastră, vuietul mulţimii aproape că o făcu să dea înapoi. Lordul şambelan stătea alături de ea ţinând în mână documentul făcut sul, prin care avea să o proclame regină în faţa poporului ei. Melbourne stătea chiar în spatele ei.

În timp ce lordul şambelan se pregătea să facă anunţul oficial, ea se întoarse către Melbourne. Trebuia să se îngrijească de un lucru de maximă importanţă, şi îşi spuse că el ar trebui s-o înţeleagă.

— Cred că în proclamaţie mi se spune Alexandrina Victoria.

— Da, doamnă.

— Totuşi nu-mi place numele de Alexandrina. De acum încolo doresc să fiu cunoscută numai sub numele de Victoria.

Melbourne aprobă din cap.

— Victoria, spuse el, rotunjind cuvântul în gură, ca şi când l-ar fi gustat pentru prima dată. Regina Victoria, zâmbi el.

Păşind afară pe balcon, Victoria auzi cum zgomotul mulţimii se înteţeşte până când în sfârşit o femeie strigă:

— Dumnezeu s-o aibă în pază pe regină.

Victoria privi peste mulţimea de feţe ridicate spre ea şi îşi flutură mâna către poporul ei.

Capitolul 8

Trăsura o luă pe sub Marble Arch, măreaţa intrare de ceremonii care ducea la Buckingham House. Deşi atunci când fusese construit arcul fusese descris drept un tort de nuntă regal, graţie ceţii londoneze glazura avea acum o nuanţă mai mult gălbuie decât albă.

Victoria mai fusese doar o dată la Buckingham House, când era fetiţă. Îşi amintea că fusese uimită de mărimea gambelor unchiului George, strânse în ciorapii de mătase. O ciupise de obraz suficient de tare ca s-o facă să tresară de durere, dar se revanşase oferindu-i un dulce din cutia de argint de lângă el. Ea acceptase cu recunoştinţă, pentru că nu exista nimic care să-i placă mai mult, dar fusese umilită de mama ei care îi smulsese bucata de rahat din mână, pretinzând că o să-i strice pofta de mâncare. Regele păruse ofensat, iar Victoria se înfuriase. Mai târziu, ducesa îi spusese că nu trebuie să accepte niciodată nimic de mâncare de la unchii ei, ca să nu fie „dreasă cu ceva”. Victoria, care nu înţelesese ce voise să spună mama ei, o întrebase pe Lehzen, dar guvernanta ei ridicase din umeri şi spusese că ducesa avea ideile ei.

Când trăsura trecu pe sub arc, Victoria tresări de uimire când văzu faţada clădirii.

— Ce multe ferestre are!

— Aşa este, doamnă. Această reşedinţă aproape că l-a falimentat pe unchiul dumneavoastră George, spuse lordul Melbourne.

Celălalt ocupant al trăsurii, baroana Lehzen, nu spuse nimic.

— O să fie atâta lumină după Kensington, spuse Victoria.

— Era aşa de întuneric acolo, doamnă?

Victoria îl privi.

— Uneori era greu să vezi lucrurile cu claritate.

Melbourne înclină din cap, înţelegând sensul nerostit al spuselor ei.

Victoria nu prea ştiuse cum să procedeze în privinţa problemei legate de mutarea ei de la Kensington. Mama ei fusese uimită de această propunere, nereuşind să înţeleagă pentru ce şi-ar dori cineva să locuiască în mijlocul oraşului, cu toate gazele acelea otrăvitoare, când se puteau bucura de aerul plăcut de la Kensington, care era înconjurat de parcuri. Până la urmă Victoria îşi exprimase această dorinţă faţă de lordul Melbourne, care fusese de acord că un monarh ar fi trebuit să fie văzut de supuşii lui în mod regulat şi că ar fi fost mult mai aproape de poporul ei la Buckingham House.

Victoria fusese surprinsă în mod plăcut de rapiditatea cu care Melbourne aranjase lucrurile. În săptămâna care trecuse de când devenise regină, descoperise că oamenilor de la curte părea să le facă mai multă plăcere să-i refuze dorinţele decât să i le îndeplinească. În ziua precedentă soarele strălucise, dar Victoria de-abia putuse vedea copacii pe ferestrele îmbâcsite de mizerie de la galeria cea lungă. Când îşi exprimase nemulţumirea faţă de lordul şambelan, prima reacţie a lordului Uxbridge – un bărbat căruia îi creştea păr în urechi şi care emana un puternic miros de vin de Madeira în jurul lui – fusese un icnet scurt şi puternic. Acesta fusese urmat de un discurs lung şi în mare parte de neînţeles despre modul cum se desfăşuraseră lucrurile până atunci, din care ea reuşise să înţeleagă că el era responsabil de curăţarea ferestrelor numai pe *interior,* exteriorul era de competenţa şefului Grajdurilor Regale sau cam aşa ceva. Enervarea evidentă a Victoriei în faţa acestui răspuns nu păruse să conteze. Acesta era modul în care se făceau lucrurile şi se părea că acesta va fi modul în care se vor face întotdeauna.

Dar lordul Melbourne, cel puţin astăzi, părea să fie un om de cuvânt. În această dimineaţă el şi Victoria avuseseră

întrevederea săptămânală, iar în acea după-amiază urmau să inspecteze Buckingham House.

Fură întâmpinaţi pe trepte de lordul Uxbridge, al cărui nas părea de două ori mai umflat decât în mod obişnuit.

— Maiestate, sperasem să am un răgaz puţin mai mare. Reşedinţa a fost închisă o vreme, şi mă tem că praful s-a cam adunat. Aş putea să vă sugerez să reveniţi săptămâna viitoare, ca să fie timp să aranjăm lucrurile aşa cum se cuvine?

— Nu mi-e teamă de praf, Lord Uxbridge. Este destul şi la Kensington.

Lordul Uxbridge era gata să protesteze când Melbourne i se adresă:

— Uxbridge, sunt surprins că reşedinţa nu este pregătită. Au fost concediaţi servitorii?

— Mi-e teamă că atunci când o casă nu este folosită în mod regulat, se pierde o parte din atenţia pentru detalii.

Melbourne râse.

— Vrei să spui, Uxbridge, că servitorii de aici sunt nişte pierde-vară care mănâncă şi beau pe cheltuiala Maiestăţii Sale şi nu fac nimic. O situaţie care a luat amploare chiar dacă intendenta de aici este, aşa cred, o anume prietenă a dumitale?

Victoria observă cum faţa lordului şambelan, deja îmbujorată, se umflă de atâta emoţie, iar nasul lui părea să fie chiar gata să explodeze. Nu înţelese pe deplin motivul pentru care faptul că Melbourne amintise de intendentă îl adusese într-o stare apropiată de apoplexie, dar se bucură să îl vadă că se întoarce şi gesticulează către lachei – ale căror peruci observase că erau destul de sordide – să le deschidă uşile.

Victoria păşi în holul de la intrare, privi spre cornişele aurite de pe tavanul înalt şi se simţi complet copleşită de emoţie. Deşi toate mobilele erau acoperite cu huse de praf, încăperile i se păreau mult mai pline de măreţie decât apartamentele ei de la Kensington.

Străbătură coridorul lung cu lacheii alergând înaintea lor ca să scoată husele. Încăperea părea să înflorească în

faţa lor în timp ce erau dezvelite fotoliile aurite, măsuţele de malahit şi sfeşnicele de marmură.

Ajunseră la un rând de uşi duble, care se deschiseră spre un spaţiu vast colorat în roşu, alb şi auriu. În capătul lui, pe un podium roşu, se afla tronul, tapisat cu catifea roşie şi cu monograma unchiului ei GR brodată cu fir auriu pe draperiile de lângă el.

Victoria şovăi timp de o clipă, apoi traversă încăperea şi se aşeză pe tron. În timp ce îşi căuta o poziţie mai bună, de pe perne se stârni un nor de praf.

— Uxbridge, îmi vine greu să accept că regina pare să stea pe un tron prăfuit.

Vocea lordului Melbourne era relaxată ca întotdeauna, dar nimeni nu ar fi pus la îndoială dezaprobarea care răzbătea din ea. Umerii celuilalt bărbat se pleoştiseră, iar toată făloşenia lui de mai devreme dispăruse.

Victoria îşi dădu seama că tronul era confortabil, dar picioarele ei nu atingeau podeaua. Melbourne o privi şi spuse:

— Maiestate, cred că înainte de a ţine prima primire oficială, trebuie să vă găsim un tron care vi se potriveşte.

Ea îşi privi picioarele care atârnau în aer.

— Este greu să fii plin de demnitate atunci când picioarele îţi atârnă la cincisprezece centimetri de pământ, ăsta e adevărul.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Melbourne uitându-se la ea.

— Aşa este, doamnă, şi cred că şi monograma trebuie schimbată.

Victoria râse.

— Da, cred că aveţi dreptate.

Lehzen tuşi.

— Maiestate, poate că ar trebui să vedem apartamentele dumneavoastră personale. Lord Uxbridge, ne conduceţi acolo?

Lehzen făcu semn cu capul către lordul şambelan.

În vocea ei era o duritate care o făcu pe Victoria să-şi privească guvernanta. Pe obrajii lui Lehzen erau două pete

roşii. Îşi reaminti avertismentul guvernantei în privinţa lui Melbourne; doar nu mai credea că acesta nu era o companie potrivită? Dar după aceea o văzu pe Lehzen privindu-l pe Melbourne şi îşi dădu seama că guvernanta ei era geloasă. Baroana era obişnuită să o aibă pe Victoria numai pentru ea.

Îl urmară pe lordul Uxbridge printr-o galerie cu picturi luminată printr-un luminator din sticlă. Melbourne se opri în faţa unui tablou care reprezenta o femeie cu un câine mic în braţe.

— Unchiul dumneavoastră avea bun gust, chiar dacă era lipsit de raţiune.

— Este posibil aşa ceva, Lord Melbourne?

— Foarte probabil, doamnă. Din experienţa mea, un simţ desăvârşit pentru aprecierea lucrurilor frumoase din viaţă poate merge mână în mână cu cea mai teribilă nebunie. Niciodată unchiul dumneavoastră n-a cumpărat un tablou prost şi nu s-a îndrăgostit de o femeie plictisitoare, dar n-a avut niciun dram de raţiune.

— Înţeleg, spuse Victoria.

— A lăsat însă în urmă nişte clădiri foarte frumoase. Pavilionul de la Brighton este cu totul remarcabil şi a transformat acest loc într-unul potrivit pentru un rege. Poate că e o moştenire suficientă pe care o lasă. Dumnezeu ştie dacă mai există şi altceva.

— Lord Melbourne, sper că atunci când voi muri, oamenii să nu vorbească despre mine cu atât de puţin respect.

— Sunteţi şocată de *lezmajestatea* mea, doamnă. Şi poate că aveţi dreptate, dar vă socotesc o persoană care ştie să aprecieze francheţea.

— Este ceva ce fără îndoială voi învăţa să apreciez.

Lordul Uxbridge îşi drese glasul şi le arătă un rând de uşi duble.

— Acesta este drumul spre apartamentele personale, Maiestate.

Apartamentele personale erau la fel de splendide ca şi restul palatului. Fiecare suprafaţă era aurită, iar încăperile

erau concepute ca să arate şi mai mari datorită abundenţei oglinzilor. Numai dormitorul, cu patul cu baldachin cu draperii roşii, nu avea nicio oglindă în care să te priveşti.

— Cred că aceste apartamente, cu câteva modificări, ar putea fi potrivite pentru Maiestatea Voastră, spuse lordul Uxbridge.

Melbourne privi împrejur ridicând dintr-o sprânceană.

— S-ar putea să doriţi să schimbaţi mobila cu ceva mai feminin.

— Mă întreb de ce într-un loc cu atâtea oglinzi nu este niciuna în dormitor? În mod sigur unchiul meu probabil că nu dorea să vadă cum arată înainte de a apărea în lume, spuse Victoria.

Lordul şambelan privi spre Melbourne, care făcu o grimasă vagă, apoi spuse:

— Cu riscul de a jigni încă o dată memoria răposatului rege, bănuiesc că la vremea în care a locuit aici nu era deloc mulţumit de felul în care arăta, doamnă. În tinereţe fusese foarte admirat pentru silueta lui, dar mă tem că pe măsură ce trecea timpul a devenit mult prea pasionat de plăcerile gastronomice şi în consecinţă linia taliei lui a avut de suferit. Într-adevăr, din cauza corpolenţei, către sfârşitul vieţii îi era imposibil să meargă fără să fie ajutat. Cred că această încăpere era un loc unde se putea retrage fără să i se reamintească de imaginea lui dizgraţioasă ori de câte ori întorcea capul.

— Se pare că vă este milă de el.

— Nu pot să neg acest lucru. Poate că o fi fost nechibzuit, dar viaţa lui nu a fost una fericită.

Victoria privi împrejur prin încăperea vastă.

— Cred că o să-mi fie greu să dorm aici complet singură. Lehzen, trebuie să te am aproape de mine.

Lehzen zâmbi oarecum uşurată, iar Victoria se întoarse spre Uxbridge.

— Există pe undeva vreo cameră potrivită pentru baroană?

— Da, doamnă. Există un dormitor chiar aici, pe uşa aceasta de legătură.

Mica anticameră era decorată cu panouri chinezeşti din mătase pictată şi avea un pat delicat din imitaţie de lemn de bambus.

— Dar această încăpere e fermecătoare! Mult mai intimă decât cealaltă cameră. Mă întreb cine a dormit aici.

Lehzen scoase unul din acele sunete ale ei, iar Victoria îi văzu pe Melbourne şi Uxbridge schimbând priviri între ei.

— E vreun mister aici, Lord Uxbridge?

Uxbridge privi în jos. Urmă o tăcere după care Melbourne spuse:

— Cred că această încăpere aparţinea doamnei Fitzherbert, soţia răposatului dumneavoastră unchi.

— Soţiei lui? Dar credeam că s-a însurat cu o prinţesă germană.

— Caroline de Brunswick s-a căsătorit într-adevăr cu regele, dar înainte de asta, doamnă, s-a însurat cu o anume Maria Fitzherbert.

Victoria era nedumerită.

— Nu înţeleg. Doamna Fitzherbert a murit?

— Nu, Maiestate.

— Aşadar unchiul meu a fost căsătorit cu două femei deodată? Asta nu se numeşte bigamie? Credeam că este un delict.

Victoria era şocată; mama ei îi spusese întotdeauna că unchii ei erau nişte nemernici, dar ea bănuise că mama exagera ca de obicei.

— Într-adevăr, aşa este, doamnă, dar regulile sunt puţin diferite dacă eşti prinţ cu sânge regesc. Prinţul de Wales, cum era el atunci, s-a căsătorit religios cu doamna Fitzherbert, dar pentru că nu a avut consimţământul tatălui său, căsătoria a fost ilegală. Prinţul şi doamna ştiau amândoi acest lucru, dar cum doamna Fitzherbert era catolică, a fost cât se poate de hotărâtă să obţină încuviinţarea bisericii înainte de a-şi pierde virtutea.

Lehzen tuşi tare.

— Maiestate, cred că trebuie să ne întoarcem la Kensington. Armurierul trebuie să sosească în această

după-amiază.

Victoria se întoarse spre Melbourne…

— Vă mulţumesc că mi-aţi explicat anumite lucruri, Lord Melbourne. Îmi dau seama că nu ştiu atât de multe. Nici chiar despre familia mea.

— Toate familiile au secretele lor, doamnă. Dar mă bucur că v-am putut fi de folos.

Victoria porni spre uşă.

— Poate că Maiestatea Voastră ar dori să vadă şi camerele ducesei înainte de a pleca, spuse lordul Uxbridge.

Victoria se opri.

— Oh, nu sunt sigură că este necesar. Cred că ducesa stă destul de confortabil la Kensington. Mi se pare păcat să o deranjăm.

Melbourne, care până atunci se uitase pe fereastră, se întoarse să o privească.

— Iertaţi-mă, Maiestatea Voastră, dar cred că ar fi o greşeală dacă ducesa ar rămâne la Kensington.

— O greşeală, Lord Melbourne? Asta nu e cumva o problemă care ne priveşte exclusiv pe mine şi pe mama mea?

Era posibil ca Melbourne să se fi înţeles de fapt cu mama ei?

Melbourne veni spre ea şi îi vorbi încet, astfel încât Lehzen şi Uxbridge să nu poată auzi:

— Nu intenţionez să mă amestec într-o problemă de familie, doamnă. Dar trebuie să vă spun că, dacă dumneavoastră, o fată nemăritată de optsprezece ani, aţi trăi separat de mama dumneavoastră, acest lucru ar stârni comentarii nefavorabile. Unchii dumneavoastră nu au fost nişte modele de virtute, dar cred, doamnă, că nu doriţi ca poporul să creadă că şi dumneavoastră călcaţi pe urmele lor.

— Dar nu am nimic în comun cu unchii mei, ripostă Victoria. Nu am nicio intenţie să mă comport imoral.

— Mă bucur să aud acest lucru, doamnă. Dar dacă o lăsaţi pe mama dumneavoastră la Kensington, se vor isca discuţii neplăcute, iar asta ar fi jenant chiar la începutul

Domniei Voastre.

— Înţeleg.

Victoria îşi strânse buzele. În adâncul inimii ştia că Melbourne avea dreptate, dar acest lucru nu o făcea mai puţin furioasă.

— V-aţi supărat pe mine pentru că v-am spus acest lucru, Maiestatea Voastră, dar simt că este de datoria mea. Bineînţeles că aveţi toată libertatea să nu ţineţi cont de ceea ce v-am spus. Melbourne îi zâmbi. Nu mă voi simţi jignit. Ştiu foarte bine că este mult mai uşor să dai sfaturi decât să primeşti.

Victoria rămase tăcută o vreme.

— Poate că ar fi... nepotrivit ca mama să fie atât de departe la Kensington. Uneori ar trebui să o întreb anumite lucruri şi ar fi obositor să trimit mesageri tot timpul.

Lordul Uxbridge le prezentă o suită de încăperi lipite de apartamentele reginei. Victoria se plimbă prin ele şi apoi se întoarse spre lordul Uxbridge.

— Aceste încăperi sunt foarte potrivite, dar mă tem că sunt în locul nepotrivit.

— Locul nepotrivit, doamnă?

— Da. Nu sunt mulţumită de amplasamentul lor.

Uxbridge părea nedumerit. Melbourne îşi drese glasul.

— Sunt sigur că există un apartament similar în aripa de nord, Uxbridge.

— Da, aşa este, dar nu există o cale de acces comodă la apartamentele Maiestăţii Voastre, pentru că singura comunicare este prin aripa centrală.

— Oh, asta îmi convine de minune. Mama nu va dori să fie deranjată de toate venirile şi plecările mele, nu sunteţi de acord cu asta, Lord Melbourne?

— Foarte amabil din partea Maiestăţii Voastre.

— Ei bine, cum am aranjat totul, aş dori să mă mut aici fără întârziere.

Uxbridge se trase de unul din nasturii vestei.

— Atunci când spuneţi fără întârziere, doamnă, bineînţeles că vă daţi seama că o să fie nevoie de ceva timp ca să aranjăm lucrurile aşa cum doriţi.

— Prea bine. Pot aştepta până luni.

— Luni, doamnă? Dar sunt doar patru zile! Mă tem că este absolut imposibil.

— Imposibil, Uxbridge? spuse Victoria cu cel mai regal ton.

Nasturele de la vesta lui Uxbridge cedă până la urmă sub degetele lui. Îi sări din mână, traversă încăperea şi ateriză cu un mic zăngănit pe podea, la picioarele lui Melbourne.

Melbourne îl luă de jos şi i-l înapoie proprietarului.

— Uxbridge, sunt sigur că dacă analizezi situaţia mai atent vei descoperi că este perfect posibil ca regina şi personalul ei să se mute aici până luni. Şi cred că s-ar putea să doreşti să faci nişte schimbări printre servitori. Un tron prăfuit nu constituie un bun exemplu.

Uxbridge făcu o mişcare cumva între o plecăciune şi un gest de acceptare a înfrângerii.

— O să fac aranjamentele necesare, Maiestatea Voastră.

Victoria zâmbi.

— Iar acum aş dori să văd grădinile. Am auzit că sunt sublime.

Porniră pe aleea cu pietriş în direcţia lacului, Lehzen şi Uxbridge în faţă, iar regina şi Melbourne în urma lor. Victoria se întoarse spre Melbourne.

— Lord Melbourne, pentru ce s-a înroşit Uxbridge atât de tare când aţi amintit de intendenta de aici?

— Este amanta lui, doamnă. Şi deşi îşi poate îndeplini probabil în cel mai exemplar mod cu putinţă îndatoririle în această privinţă, ca intendentă cred că nu este satisfăcătoare.

Victoria rămase tăcută; nimeni nu-i vorbise până atunci atât de deschis despre astfel de lucruri. Ştia că ar fi trebuit să fie scandalizată, dar spre surprinderea ei descoperi că se simţea flatată. Mama ei, Conroy, chiar şi Lehzen probabil că ar fi încercat să-i ascundă adevărul, dar Melbourne nu credea că este necesar.

— Vorbiţi foarte deschis, Lord Melbourne.

— Sper să nu vă ofensez, doamnă. Nu-i vorbesc unei domnişoare cu sensibilităţi ieşite din comun, ci unei suverane.

Victoria zâmbi.

— Aici nu pot să vă contrazic. Cred că într-adevăr prefer să fie aşa. M-am plictisit să fiu tratată ca o domnişoară care n-are nimic în cap.

— Nimeni nu mai poate face acest lucru acum, Maiestatea Voastră.

— Aţi fi surprins să aflaţi că nu este aşa, Lord Melbourne. Chiar în această dimineaţă Sir John Conroy şi Flora Hastings au venit la mine în salon neanunţaţi, cu o listă de doamne pe care le socoteau potrivite să facă parte din personalul meu. Flora Hastings mi-a spus că alesese fete care nu aveau mai mult de înălţimea medie!

— Poate că ideea a fost bună, dar a fost o lipsă aproape totală de tact să amintească acest lucru.

— Ei mă tachinează mereu pentru că sunt mică de înălţime. Cred că, doar pentru că nu m-am dezvoltat în înălţime, nu m-am maturizat nici la minte. Conroy, Lady Flora şi chiar mama încă se gândesc la mine ca la un copil, nu ca la o regină. De fapt, nu mă cred capabilă să domnesc.

Melbourne se opri pe aleea de pietriş şi se întoarse s-o privească pe Victoria.

— În acest caz, greşesc, doamnă. Este adevărat că nu vă cunosc de mult timp, dar am remarcat la dumneavoastră o demnitate înnăscută care nu poate fi învăţată.

— Atunci dumneavoastră nu credeţi că sunt prea mică?

— Maiestate, pentru mine sunteţi regină din cap până în picioare. Şi oricine spune altceva ar trebui trimis direct în Turnul Londrei.

— Oh, mai este permis aşa ceva?

— Nu ştiu dacă Poarta Trădătorilor mai este deschisă, dar sunt sigur că există echivalente moderne.

Victoria râse.

— Cred că mă necăjiţi.

— Absolut deloc. Nu fac decât să afirm adevărul, pe care oricine ar fi nebun să-l ignore.

Victoria o văzu pe Lehzen privind-o de pe malul opus al lacului. Din înclinarea plină de reproş a capului guvernantei, Victoria îşi dădu seama că aceasta se simţea exclusă.

Se întoarse spre Melbourne.

— Lord Melbourne, când ne-am întâlnit prima dată v-aţi oferit să-mi fiţi secretar personal.

— Iar Maiestatea Voastră mi-a refuzat oferta.

Victoria şovăi, apoi spuse:

— Aţi mai dori să ocupaţi acea funcţie? Mi se pare că am nevoie de ceva ajutor şi cred că dumneavoastră aţi fi cea mai potrivită persoană să mă ajute.

Melbourne făcu o plecăciune uşoară.

— Va fi un privilegiu şi o plăcere să vă slujesc atât cât pot, doamnă.

Victoria o văzu pe Lehzen ocolind lacul înapoi spre ei.

— Cred că ne potrivim foarte bine, Lord Melbourne, spuse şi tăcu o vreme, apoi zâmbi de propria ei îndrăzneală. Lordul Melbourne îi zâmbi la rândul lui. Un lucru mă nedumereşte.

Victoria arătă cu mâna spre pajiştile întinse şi impunătoarea faţadă curbă a clădirii.

— Pentru ce i se spune Buckingham House? Mie mi se pare mai mult un palat.

— Ei bine, doamnă, cred că puteţi să-i spuneţi cum doriţi.

Capitolul 9

Victoria o însărcinase pe Lehzen să-i arate mamei sale, ducesa de Kent, noile ei apartamente de la palatul Buckingham. În timp ce Lehzen şi ducesa urcau impunătoarea scară dublă, mergând spre stânga către aripa de nord a clădirii, urmate de Lady Flora Hastings şi Sir

John Conroy, văzură câţiva lachei cărând portretul ducelui de Kent în sus pe celălalt rând de trepte.

Văzându-i, ducesa se opri şi se întoarse spre Lehzen.

— Unde duc portretul bietului meu soţ? Sper că într-un loc aşa cum se cuvine.

— Oh, da, doamnă. Regina a cerut să fie pus în salonul ei.

— Înţeleg.

Continuară să urce treptele până când ajunseră la apartamentul pe care Victoria îl alesese pentru mama ei. Pereţii erau decoraţi cu mătase galbenă, iar mobila fusese făcută de Chippendale din lemn de nuc.

— Regina speră că o să vă placă aceste apartamente, doamnă. După cum vedeţi, au o privelişte frumoasă spre grădini şi spre lac.

— Camerele sunt acceptabile, să zicem, dar culoarea galbenă nu-mi place, aşa cum ştie şi fiica mea. Lehzen îşi înclină capul. Unde sunt camerele Drinei, baroană?

— Camerele reginei sunt în aripa de sud, doamnă, lângă Saloanele Oficiale.

Ceva din tonul lui Lehzen o făcu pe ducesă să o privească cu severitate.

— Şi dumneata unde dormi, baroană?

— Am o cameră lângă cea a reginei. Lehzen se opri, zâmbi uşor şi continuă: Care comunică printr-o uşă. Ducesa se întoarse. Acum vă rog să mă scuzaţi, doamnă. Trebuie să mă duc să verific cum sunt pregătite apartamentele Maiestăţii Sale. După cum ştiţi – Lehzen privi spre Sir John Conroy –, m-a însărcinat cu supravegherea personalului.

Lehzen părăsi încăperea fără să mai privească înapoi.

Traversă palatul către cealaltă aripă şi o găsi pe Victoria care o aştepta.

— Cum îi plac mamei noile ei apartamente?

— Maiestate, mă gândesc că poate aţi dori s-o întrebaţi personal pe ducesă.

Victoria oftă.

— Foarte bine. Sunt acolo cu toţii?

— Dacă vreţi să spuneţi Sir John Conroy şi Lady Flora

Hastings, atunci da, erau cu ducesa când am plecat.

— Înţeleg.

Victoria o privi pe Lehzen, care clătină din cap.

— Nu cred, Maiestate, că ducesa va dori prea curând să *mă* revadă.

— Nu văd pentru ce ar avea motive să se plângă. Camerele sunt decorate cât se poate de elegant, nu crezi?

— Da, Maiestate, dar ştiţi că ducesa are gusturi cu totul aparte.

Victoria îşi ridică fustele cu mâinile, se întoarse şi urcă în fugă scara dinspre nord, sărind câte două trepte deodată. Încă simţea un fior minunat pentru că putea să facă exact ceea ce îi plăcea, după toţi acei ani îi care trebuise să o aştepte pe Lehzen şi să o ţină de mână. Când ajunse în capătul scărilor, văzu un lacheu uitându-se uimit la ea şi regretă că fusese atât de impulsivă. Se stăpâni imediat.

— Te rog să mă anunţi ducesei.

Lacheul încuviinţă din cap. Victoria îşi spuse că, dacă trebuia să-şi viziteze mama în prezenţa lui Conroy şi a Florei, o să-şi facă intrarea ca o regină.

— Maiestatea Sa regina, anunţă lacheul.

Victoria intră în încăpere şi observă cu coada ochiului cum Conroy îşi înclină fără tragere de inimă capul, iar Flora Hastings face o reverenţă exagerată. Mama ei rămase aşezată. Victoria îi văzu colţurile gurii lăsate în jos.

— Am venit să văd cum te descurci în noile tale apartamente, mamă.

— Eşti atât de bună că ai bătut atâta drum până aici, spuse ducesa privind-o furioasă.

Victoria se duse la fereastră.

— Ce privelişte încântătoare ai! Uite cum se reflectă pavilionul de vară în apa lacului. Grădinile de aici sunt aşa de frumoase.

— Eşti atât de uşor de mulţumit, Drina.

Sir John îşi drese glasul.

— Doamnă, cred că acum când curtea s-a instalat aici la Buckingham House…

Victoria îl întrerupse:

— Palatul, Sir John. Palatul Buckingham.

Conroy îşi înclină capul aproape imperceptibil.

— Acum că v-aţi stabilit la palatul Buckingham, este timpul să faceţi prima recepţie oficială de primire. Bineînţeles că acest lucru va necesita o pregătire atentă, dar deja am început să fac lista cu invitaţi. Toţi ambasadorii, ceilalţi membri ai familiei regale, apoi veţi dori să invitaţi politicieni din ambele...

Puţin surprinsă de propria îndrăzneală, Victoria ridică mâna să-l oprească.

— Mulţumesc, Sir John, am făcut deja lista.

— Aţi făcut singură lista, doamnă? Credeţi că aţi procedat înţelept? Protocolul în astfel de ocazii este înşelător.

— Sunt conştientă de acest lucru, Sir John. De aceea l-am rugat pe lordul Melbourne să se ocupe de aceste lucruri. Cred că este destul de experimentat în aceste probleme.

— Da, într-adevăr, dar sunt surprins că el, ca prim-ministru, are timp să se ocupe de astfel de lucruri.

— Cred că lordul Melbourne trebuie să decidă singur asta. S-a oferit să-mi fie secretar particular şi l-am acceptat în această funcţie.

Conroy îşi ridică bastonul şi Victoria crezu o clipă că era gata să dea cu el de podea. O privire scurtă pe care Lady Flora i-o aruncă păru să-i tempereze acest impuls.

— Înţeleg. Fără îndoială că aveţi motivele dumneavoastră, deşi cred că nu este înţelept să petreceţi atât de mult timp cu prim-ministrul.

Mama Victoriei clătină viguros din cap în semn de aprobare.

— Trebuie să fii imparţială, Drina. Tatăl tău a fost liberal, dar a fost întotdeauna politicos cu conservatorii.

Accentul ei german era întotdeauna mai pronunţat când era agitată.

— Lucru care îmi aminteşte de problema doamnelor de onoare, doamnă, spuse Conroy. Aceste numiri sunt extrem de importante pentru a da tonul la curte. Veţi avea

nevoie de cel puţin opt – o responsabilă cu garderoba, cea cu cameristele şi apoi o serie de domnişoare de onoare.

Victoria îl privi impasibilă, apoi se întoarse către uşă.

— Chiar trebuie să plec, Sir John. Bună ziua, Lady Flora, mamă.

Ieşi din încăpere înainte ca mama ei sau Conroy să mai poată spune ceva, dar când ajunse pe palier auzi paşi în urma ei.

— O clipă, doamnă.

Victoria se întoarse şi fu abordată de silueta ascuţită a lui Lady Flora, care strângea în mână o foaie de hârtie.

— Maiestatea Voastră, am aici câteva propuneri pentru domnişoarele de onoare, care trebuie să fie întotdeauna nemăritate. Le-am ales pe acelea care sunt discrete şi conştiincioase, pentru că tinerele sunt atât de uşuratice.

Arăta de parcă ar fi inclus-o şi pe Victoria în această categorie. Flora îi întinse hârtia Victoriei.

— Şi dacă mai pot face şi altceva ca să vă ajut, doamnă, nu ezitaţi să mi-o cereţi. Baroana, care este nemţoaică, probabil că n-a fost capabilă să vă pregătească pe deplin pentru noile dumneavoastră responsabilităţi şi pentru protocolul de la curte, dar membrii familiei mele au fost la curte de generaţii.

Victoria ştia că pentru a scăpa de Lady Flora trebuia să ia hârtia oferită. O smulse din mâna femeii, îşi înclină scurt capul şi o luă în jos pe scări. Îi făcu doamnei de onoare a ducesei favoarea de a se abţine să mototolească şi să arunce pe jos hârtia înainte de a ajunge la baza scărilor.

Capitolul 10

În cele trei luni petrecute la palatul Buckingham, Victoria începuse să descopere răspunsul la întrebarea care o nedumerise încă de când era copil: ce făcea o regină

toată ziua? În afară de ora petrecută pentru a i se aranja părul şi a fi îmbrăcată, îşi petrecea dimineţile examinând documentele din cutiile oficiale împreună cu prim-ministrul. La început fusese copleşită pur şi simplu de volumul de documente pe care îl conţineau acestea, dar apoi când Melbourne îi explicase importanţa faptului de a păstra tot timpul echilibrul în toate deciziile – un episcop evanghelic trebuia contrabalansat cu un decan mai tradiţionalist, de exemplu, iar pentru fiecare soldat profesionist primit în regimentele de gardă trebuia să i se permită unui ofiţer de familie nobilă să-şi cumpere postul în aceleaşi regimente – începu să înţeleagă şi să fie dornică să umble prin grămezile de documente. Când începu să priceapă mai bine nuanţele, exerciţiul zilnic al puterii începuse să o delecteze; şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să discute cu prim-ministrul modul în care mergeau lucrurile.

Dar această activitate practică, acest exerciţiu de putere, constituia numai o parte din îndatoririle ei. După cum îi amintea tot timpul Melbourne, o regină avea de asemenea îndatorirea de a se arăta în public supuşilor ei. În fiecare după-amiază călărea prin Hyde Park, de obicei alături de prim-ministrul ei, iar o dată sau de două ori pe lună făcea o vizită într-o instituţie caritabilă precum un azil pentru săraci sau un spital. Aceste vizite erau întotdeauna scurte, dar Victoriei îi plăcea să călărească pe străzi şi să le facă oamenilor cu mâna. Iar apoi, după cum îi explicase Melbourne, mai erau şi îndatoririle oficiale: deschiderea parlamentului, oficierea ceremoniilor de investire cu Ordinul Jartierei, primirile oficiale la palat, unde lumea diplomatică venea să-şi prezinte scrisorile de acreditare în faţa suveranei.

Astăzi avea loc prima ei ceremonie de primiri oficiale, iar coada de trăsuri se întindea până în capătul străzii Pall Mall. Toată lumea care primise invitaţie hotărâse să participe. Nu fusese cazul aşa şi cu ultimul rege, la ale cărui primiri oficiale, spre sfârşitul domniei, nu participaseră decât o duzină de curteni fideli.

Dar toată lumea era dornică s-o vadă pe noua regină.

Circulau multe zvonuri în legătură cu statura ei (chiar să fi fost adevărat că era pitică?), cu intelectul ei (în cluburile de pe Pall Mall se exprimaseră îndoieli în privinţa capacităţii ei de a citi şi de a scrie), cu stăpânirea limbii engleze (în presa de scandal se făceau speculaţii că, datorită faptului că fusese educată printre germani, noua regină vorbea cu un accent pronunţat).

Melbourne, care auzise toate aceste poveşti, hotărâse de mult că nu era cazul să răspundă cu o dezminţire. În urma unor experienţe dureroase ştia că a nega o bârfă nu slujea decât la a-i da apă la moară. Era mult mai bine să-i laşi pe bârfitori să descopere singuri cât de departe de adevăr erau.

Spera ca regina să nu cedeze psihic sub presiunea atâtor priviri. Dar apoi zâmbi de propria neghiobie.

*

— Astăzi cred că ar merge mai degrabă cea de brocart argintiu, Jenkins. Victoria arătă spre una din cele două rochii pe care le ţinea cea care se ocupa de garderoba ei. Totuşi, şi mătasea cu imprimeuri este frumoasă.

Deşi perioada strictă de doliu pentru rege de-abia se încheiase, Victoria îşi petrecuse prima lună de domnie comandându-şi o garderobă nouă splendidă astfel încât să fie pregătită să-şi uimească curtea la prima ceremonie de primiri oficiale. Mama ei o pusese să poarte întotdeauna muselină simplă, aşa că Victoria simţise o plăcere uriaşă în a-şi comanda rochii făcute din cele mai bogate materiale: mătăsuri, catifele şi brocarturi.

Se întoarse de la una la alta incitată de dificultatea alegerii.

— Ce crezi, Lehzen?

— Culoarea mătăsii se asortează cu ochii dumneavoastră, Maiestate. Vă vine cel mai bine.

— Ştiu, dar lordul M. spune că detestă să vadă o femeie în albastru. Spune că nu e o culoare elegantă.

Lehzen pufni.

— Da, o voi purta pe cea de brocart. Cred că este mai elegantă.

Lehzen pufni din nou.

— Aţi răcit cumva, baroană? Sau dezaprobi alegerea mea?

— Nu aş dezaproba niciodată alegerea *dumneavoastră,* Maiestate.

Victoria văzu în oglindă colţurile căzute ale gurii guvernantei, dar se hotărî să ignore acest lucru.

— Diamante sau perle? întrebă ea, arătând spre cutia cu bijuterii.

*

Melbourne o aştepta în anticamera care ducea din apartamentele personale către saloanele oficiale de primiri.

— Arătaţi splendid, doamnă.

— Vă place acest brocart? Cred că este adus de la Veneţia. Mamei nu-i place; spune că nu sunt suficient de matură ca să port aşa ceva.

— Cred că o regină poate să poarte orice îi place.

— În afară de ceva albastru, dumneavoastră mi-aţi spus că nu v-a plăcut niciodată să vedeţi o femeie în albastru.

— Aşa am spus, doamnă? Melbourne zâmbi. Sunteţi pregătită să intraţi?

— Cu totul pregătită, Lord M.

Zumzetul şi conversaţia celor trei sute de invitaţi încetară când uşile duble se deschiseră şi toată lumea întoarse capul să o zărească pe noua regină. Treptat, un murmur de entuziasm luă locul liniştii de dinainte, iar oamenii întoarseră capetele unul către celălalt pentru a-şi confirma impresiile despre noua regină.

— Mică, desigur, dar nu pitică.

— Bineînţeles că are bărbia familiei de Hanovra.

— Adică nu are bărbie.

— Prostii. Este absolut fermecătoare. Ce schimbare, să ai acum o regină drăguţă şi tânără.

— O fată de optsprezece ani care de-abia a ieşit din sala de studiu, cu un nume inventat. N-am auzit niciodată de cineva care să se fi numit Victoria. E scandalos!

— Mie îmi place mai mult o regină Victoria decât un rege Ernest.

— Cred că Melbourne este de aceeaşi părere. Nu l-am mai văzut niciodată atât de atent cu o femeie care nu era soţia altcuiva.

— Am auzit că la clubul White i se spune dădaca regală.

— Păi, are experienţă – aminteşte-ţi de soţia lui.

— Cu mica Vicky trebuie să i se fi părut uşor după Caro.

— Are nevoie de un soţ, fără îndoială.

— Vreun prinţ german cu favoriţi şi mustaţă şi cepe în buzunare[7].

— Doamne păzeşte. Sunt destui nemţi la palat.

— Palatul Pâinii de Secară[8].

Dar Victoria nu auzea nimic din vârtejul pălăvrăgelilor şi bârfelor care o înconjurau. Singura voce la care era atentă era cea a lordului Melbourne care îi şoptea la ureche numele şi calitatea invitaţilor în timp ce aceştia urcau pe podium pentru a fi prezentaţi.

— Aceasta este ducesa de Sutherland, doamnă. Cred că ar fi o candidată excelentă pentru a se ocupa de garderoba regală.

Victoria o privi pe bruneta înaltă şi elegantă din faţa ei, al cărei păr era aranjat *à l'anglaise,* cu cascade de cârlionţi de fiecare parte a feţei. Era o coafură pe care Victoria o admira foarte mult, dar pe care nu îndrăznise să o încerce. Îi zâmbi ducesei care se ridica după ce îi făcuse o reverenţă.

— De-abia aştept să facem cunoştinţă, ducesă. În timp ce ducesa se retrăgea cu mare graţie înapoi în

---

7 Tratament german împotriva căldurii şi febrei (n.tr.)

8 În limba engleză, *Pumpernickel Palace* - Palatul Pramatiilor Băşinoase - joc de cuvinte care ar putea veni din germană, pâinea de secară provoacă vânturi (n.tr.)

mulţime, Victoria se întoarse către Melbourne.

— Este cât se poate de elegantă, asta e sigur, dar este respectabilă?

Melbourne răspunse aproape fără şovăială.

— Atât de respectabilă pe cât poate fi o mare doamnă, doamnă.

— Lehzen spune că moralitatea femeilor de rang înalt din societate este deplorabilă. Ducesele, spune ea, sunt cele mai rele.

— Mă întreb dacă baroana vorbeşte din proprie experienţă sau poate că ascultă doar bârfele?

— E posibil şi asta. Ştiţi că înainte de prima noastră întrevedere m-a avertizat în privinţa reputaţiei dumneavoastră? Mi-a spus că aveţi o reputaţie proastă.

— Ei bine, baroana are perfectă dreptate aici, bineînţeles. Melbourne îi zâmbi. Dacă eu nu aş fi fost prim-ministru, nu ar fi existat nicio scuză pentru dumneavoastră dacă aţi fi rămas singură cu cineva ca mine.

— Acum mă tachinaţi, Lord M.

— Dimpotrivă. Acum, doamnă, aş dori să v-o prezint pe Lady Portman. Soţul ei este subsecretar de stat pentru colonii şi oarecum tăntălău, dar Emma Portman ştie tot şi pe toţi şi cred că ar putea face parte cu brio din personalul Casei Regale.

Lady Portman, o femeie foarte prezentabilă de vârstă mijlocie, ai cărei ochi străluceau de inteligenţă, făcu o reverenţă în faţa ei.

— Lady Portman l-a cunoscut pe tatăl dumneavoastră, Maiestatea Voastră.

Emma Portman zâmbi.

— Am avut plăcerea de a dansa polca cu el, Maiestatea Voastră. Răposatul duce era un excelent dansator.

Victoria păru încântată.

— Adevărat? Nu am ştiut. Bănuiesc că ăsta este motivul pentru care îmi place atât de mult să dansez, dar nu prea am avut norocul să exersez.

Emma zâmbi din nou.

— Dar în mod sigur va trebui să fie un bal al încoronării, nu-i aşa, doamnă? Cred că aşa este tradiţia.

— Oh, sper din toată inima acest lucru. Se întoarse spre Melbourne, brusc îngrijorată. Numai că, credeţi că ne putem permite, Lord M?

Melbourne zâmbi.

— Cum am încredere că nu veţi fi încoronată decât o dată, doamnă, cred că ne putem permite o mică sărbătoare.

Victoria radia.

— Voi deschide balul cu dumneavoastră, Lord M.

— Oh, bănuiesc că Maiestatea Voastră va descoperi acolo parteneri de dans mai talentaţi, dar poate că o să-mi rezervaţi şi mie un dans undeva în carneţelul dumneavoastră.

Din fericire, probabil că numai Lady Portman auzise fără să vrea această conversaţie; dar ceilalţi prezenţi în sala de bal observaseră în mod sigur apropierea dintre regină şi prim-ministrul ei. Sir John Conroy, care stătea în picioare în spatele canapelei pe care stăteau ducesa de Kent şi Lady Flora, urmărea conversaţia celor doi cu o faţă ce părea împietrită de dezgust.

— Doamnă, se pare că Melbourne are de gând ca personalul fiicei tale să fie alcătuit numai din soţiile miniştrilor săi. Vezi cum îi prezintă numai doamne din facţiunea liberală?

— Dar, Sir John, cred că este o tradiţie ca doamnele de onoare să provină din acelaşi partid cu prim-ministrul.

— Poate, dar toate sunt soţiile prietenilor apropiaţi ai lui Melbourne. Nu e nimeni care să contrabalanseze influenţa lui asupra ei.

— Eu cred că ea este o tânără căreia îi place să se bucure de atenţia unui bărbat mult mai în vârstă decât ea. Totul se va schimba atunci când se va mărita. Ducesa ridică din umeri. O să-i scriu lui Leopold şi o să-i propun ca Albert şi Ernst să ne viziteze curând. Verii ei o să-i distragă atenţia de la Lord Melbourne.

— Mi-aş dori să fiu la fel de încrezător, doamnă, spuse

Conroy.

Lady Flora se aplecă spre ducesă.

— Slăbiciunea ei pentru Melbourne a fost prea bine remarcată. Fratele meu spune că acesta este motivul bârfelor din cluburi. Mă întreb dacă regina este conştientă cât de mult interes provoacă purtarea ei.

Ducesa privi spre fiica ei care vorbea încet cu Melbourne din spatele evantaiului.

— Mă gândesc că fiica mea este conştientă de importanţa poziţiei sale, şi nu este nimic rău în faptul că i se oferă nişte îndrumări, oftă ea, deşi nu îmi este uşor s-o văd aşa cum o vedeam la Kensington. Eram atât de apropiate; în fiecare noapte o auzeam cum respiră şi îi mulţumeam lui Dumnezeu că este încă în viaţă. Dar acum, dacă vreau să-i vorbesc, trebuie să-mi programez o întâlnire.

Şirul de invitaţi care urmau să-i fie prezentaţi reginei se terminase în cele din urmă. Melbourne o văzu cum se străduia să-şi înăbuşe un căscat, se aplecă spre ea şi o întrebă dacă nu dorea ca ceremonia să se încheie.

— Oh, mi-a plăcut la nebunie. Dar mărturisesc că faptul că am stat de vorbă cu atât de mulţi oameni noi m-a obosit un pic. Nu ştiam că sunt atât de mulţi ambasadori la Curtea de la St. James. Lumea este un loc mult mai mare decât mi-am imaginat.

— Aţi parcurs un drum lung de la Kensington până astăzi, Maiestatea Voastră.

— Uneori îmi doresc să fi fost mai bine pregătită. Ştiu că oamenii se aşteaptă să le vorbesc, dar nu mă pot gândi niciodată la ceva interesant de spus.

— Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta, doamnă. Orice spune o regină este interesant.

Victoria o văzu pe mama ei îndreptându-se spre ea şi se ridică în picioare, pentru că nu avea niciun chef să vorbească cu ea. Odată cu această mişcare, întreaga asistenţă se ridică şi ea în picioare şi se despărţi în faţa reginei precum apele Mării Roşii în faţa lui Moise. În timp ce părăsea încăperea, zumzetul conversaţiei se înteţi. Dacă

cineva observase că regina fusese nerăbdătoare să-şi evite mama, nimeni nu vorbi despre acest lucru, sau în orice caz nu până când bărbaţii cu ciorapii lor de mătase şi femeile cu penele lor de struţ erau afară, aşteptându-şi trăsurile.

— Aţi văzut cum regina a luat-o la goană când s-a apropiat ducesa de Kent? Părea că mai degrabă vrea să pună capăt ceremoniei de primire decât să stea de vorbă cu ea.

— Sir John Conroy avea o faţă teribil de cătrănită. Bănuiesc că regina nu este atât de sensibilă la farmecul lui ca ducesa.

— Steaua Con-regilor[9] pare că începe să apună.

— Con-regi! E nostim.

— Dar nimerit, nu credeţi?

— Fără îndoială.

Capitolul 11

Salonul verde de la palatul Buckingham era locul unde Victoriei îi plăcea să stea cu doamnele ei de companie. Prezenta avantajul de a avea o singură intrare, astfel încât dacă dădea ordin că nu voia să fie deranjată, ducesei sau oricui altcuiva îi era imposibil să intre pe o uşă din spate.

La început, Victoriei îi fusese puţin teamă când acceptase ca ducesa de Sutherland şi Lady Portman să facă parte din personalul Casei Regale. Lady Portman era doar puţin mai tânără decât mama ei şi renumită ca o persoană de spirit. Lordul M. Îi spusese că îl făcuse pe lordul Portman ministru ca să poată beneficia de experienţa Emmei.

Harriet Sutherland, care era mult mai aproape de vârsta Victoriei, era cunoscută ca o somitate în domeniul modei. Gravuri care reprezentau ultimele ei coafuri ori modul ingenios în care îşi prindea fişiul pe umeri erau la mare căutare. Obiceiul ei de a purta un lanţ subţire de aur

9 Joc de cuvinte pornind de la cuvântul *roy,* scrierea veche pentru franţuzescul *roi,* rege (n.tr.)

pe frunte fusese adoptat ca modă în saloanele din Mayfair şi chiar la palat, unde însăşi Victoria purta acum lănţişoare de aur prinse în coc cu un mic pandantiv care îi atârna pe mijlocul frunţii.

Totuşi, în ciuda eleganţei, Harriet nu era deloc intimidantă şi era tot timpul gata să dea un sfat în privinţa subtilităţilor modei, deşi Victoria nu era de acord cu faptul că ducesa ezita să poarte diamante în timpul zilei. Una din marile plăceri oferite de noua ei poziţie erau bijuteriile care intraseră acum în posesia ei. Dar din respect pentru ducesă, îşi pusese numai câteva agrafe cu diamante în păr.

Astăzi se uitau la una dintre revistele ilustrate de modă care îi fuseseră trimise Victoriei de la Paris. Actuala modă cu mâneci bufante până la cot şi strânse pe antebraţ ajunsese la apogeu, iar Victoria şi doamnele ei erau încântate de o ilustraţie care prezenta două domnişoare cu nişte mâneci atât de voluminoase, încât semănau nici mai mult, nici mai puţin decât cu nişte fluturi, cu capetele lor mici şi rotunde între aripile spectaculoase.

— Francezii exagerează întotdeauna, spuse Harriet. Cum ar putea cineva duce o conversaţie purtând nişte mâneci ca acestea?

— Cred că această modă este pentru femeile care vor doar să fie admirate de la distanţă, spuse Emma. Am văzut-o săptămâna trecută la operă pe doamna Norton purtând aşa ceva. Dar cum nimeni nu-şi doreşte să fie văzut vorbind cu ea, bănuiesc că mânecile n-o deranjează deloc.

Victoria îşi ridică privirea.

— De ce nu vrea nimeni să fie văzut vorbind cu doamna Norton?

Harriet şi Emma schimbară priviri între ele. Harriet clătină din cap, dar Emma, care dedusese de unde se trăgea curiozitatea reginei, se aplecă spre aceasta.

— Maiestate, probabil că ştiţi că soţul doamnei Norton a chemat-o anul trecut în justiţie sub acuzaţia de adulter.

Victoria îşi aminti de stânjeneala lui Lehzen când îi explicase despre ce era vorba.

— Domnul Norton, un om odios, a pretins că soţia lui

avusese o relaţie cu lordul Melbourne. Şi a mers până acolo încât a dus-o la tribunal.

Victoria roşi şi îşi plecă privirea.

— William a fost chemat la tribunal ca martor şi obligat să răspundă la tot felul de întrebări impertinente, dar din fericire juriul a refuzat să le accepte, iar cazul a fost clasat.

— Deci lordul Melbourne a fost nevinovat?

Emma privi faţa radioasă şi tânără a reginei şi îşi alese cuvintele cu grijă:

— Bineînţeles că William s-a purtat prietenos cu doamna Norton, cred că a compătimit-o pentru situaţia neplăcută în care se afla, aceea de a fi măritată cu un bărbat cât se poate de dezagreabil. După cum ştiţi, William este un bărbat care se simte întotdeauna în largul lui în compania femeilor.

— Ce îngrozitor că a trebuit să fie supus mizeriilor unui proces.

— Am certitudinea că în spatele acestui proces au fost conservatorii, doamnă. Cred că ei l-au convins pe Norton să aducă acest caz la tribunal. Nimic nu le-ar fi plăcut mai mult decât să-l doboare pe Melbourne.

Victoria se ridică în picioare, iar Harriet şi Emma făcură şi ele la fel.

— Mă întreb oare de ce lordul Melbourne nu se căsătoreşte din nou?

— Doamnă, cred că experienţa primei lui căsătorii n-a fost una fericită şi probabil că ezită să o facă din nou.

Emma era de suficient timp în viaţa politică ca să îşi dea seama că regina avea multe întrebări pe care şi-ar fi dorit să le pună în privinţa căsătoriei lordului Melbourne, dacă ar fi ştiut numai cum să le pună. Şi pentru că era foarte încântată de poziţia ei la curte şi de noua ei calitate de confidentă a reginei, se hotărî să vorbească.

— Maiestatea Voastră, Caroline, soţia lui, era fermecătoare dar, regret s-o spun, nestatornică. La început au fost foarte fericiţi, cred, dar apoi care l-a cunoscut pe Lord Byron. Bineînţeles că acesta era un bărbat îngrozitor,

complet depravat, însă diabolic de frumos, dar care a fost fascinată de el şi s-a purtat într-un mod cât se poate de necuviincios pentru o femeie măritată. Bietul William a devenit ţinta batjocurii tuturor. Cred că mama lui voia să-l facă să divorţeze, dar el a refuzat. Când Byron s-a debarasat de Caro, ea a fost complet distrusă; au fost discuţii să fie internată într-un azil. Dar William n-a abandonat-o. Este un bărbat foarte sentimental.

Victoria rămase cu gura căscată.

— Cum ar putea o soţie să facă aşa ceva?

— Caro n-a fost o femeie obişnuită, doamnă. Era o Bessborough şi mă tem că educaţia ei a lăsat mult de dorit.

— Şi totuşi lordul Melbourne a rămas alături de ea?

— Da, doamnă. A avut grijă de ea până acum câţiva ani când a murit. Iar apoi s-a întors în politică. Bineînţeles că n-ar fi putut deveni prim-ministru cu Caro lângă el.

— Ce poveste tristă, şi cu toate acestea lordul Melbourne pare întotdeauna atât de vesel.

Harriet şi Emma schimbară din nou priviri între ele. Emma Portman continuă:

— Maiestatea Voastră, cred că dacă l-aţi fi cunoscut anul trecut n-aţi fi spus acest lucru, dar în ultima vreme starea lui de spirit s-a îmbunătăţit mult.

— Soţul meu a crezut că după problema cu doamna Norton era gata să renunţe la politică, spuse Harriet, dar acum pare destul de bucuros să fie prim-ministru.

— Mă bucur foarte mult că n-a renunţat, spuse Victoria. Nu cred că m-aş fi descurcat nici pe jumătate atât de bine cu altcineva.

Harriet şi Emma zâmbiră, iar Victoria zâmbi şi ea, dar din alte motive.

*

De când se mutase la palatul Buckingham, Victoria făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a se separa complet de mama ei. Avusese aproape întru totul succes, dar existau unele împrejurări în care protocolul nu-i lăsa reginei

altă alternativă decât să fie alături de mama ei.

Una dintre aceste situaţii era slujba săptămânală de la Capela Regală. Victoria străbătea cu trăsura mica distanţă de la palatul Buckingham până acolo, dar îşi făcuse obiceiul de a se întoarce pe jos pe Mall. Acest obicei devenise cunoscut publicului, iar mulţimea se aduna duminica dimineaţa sperând să-şi vadă fie şi numai pentru o clipă regina.

Predica din acea dimineaţă fusese despre a cincea poruncă, *Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta.* Victoria simţise privirea mamei sale aţintită asupra ei în timp ce preotul vorbea despre respectul datorat părinţilor ca fiind modelul pentru credinţa în Dumnezeu. Se foi pe bancă şi îşi dori ca Melbourne să fi fost cu ea. Îl rugase şi cu alte ocazii înainte să vină cu ea, dar el îi spusese că nu era genul de bărbat care să meargă la biserică.

În timp ce orga cânta, Victoria se ridică să părăsească capela, şi aşa cum cerea protocolul, mama ei o urmă imediat.

Când ajunseră pe treptele capelei, se auziră câteva urale ale oamenilor care aşteptau afară. Victoria simţi mâna mamei pe umăr şi nu avu încotro decât să iasă la braţ cu aceasta.

— Ce predică frumoasă, nu-i aşa, Drina?

— În mod sigur Fisher a dat dovadă de elocvenţă, mamă. Dar cred că niciodată predicile nu mi s-au părut prea scurte.

O fetiţă ieşi în fugă din mulţime şi îi întinse Victoriei un bucheţel mic de flori. Aceasta se aplecă şi le luă, iar din mulţime se înălţă un murmur admirativ.

— Oh, ce încântător!

Ducesa nu spuse nimic, dar atunci o altă fată doar puţin mai mare decât prima veni din partea cealaltă cu un buchet şi pentru ea, aşa că se aplecă şi ea şi merse până acolo încât o sărută pe obraz pe fetiţă.

— Vezi, oamenii n-o uită pe mama reginei lor.

— Nu, mamă. Ai fost întotdeauna simpatizată de oameni.

Victoria încercă să pornească mai departe, dar ducesa o prinse din nou de braţ, gest care făcu mulţimea să murmure de mulţumire. Ce minunat era să-şi vadă tânăra regină mergând alături de mama ei.

Victoria îşi dădu seama că nu avea scăpare.

— Aşadar, eşti mulţumită de ducesa de Sutherland pe post de responsabilă a garderobei tale, Drina?

— Foarte mulţumită. Este atât de încântătoare şi elegantă.

— Şi Lady Portman?

— Îmi place foarte mult. Mi-a spus că a dansat cândva o polcă cu tata.

— E posibil. Cu siguranţă este destul de în vârstă.

— O găsesc deosebit de amuzantă.

— Dar aceste două doamne sunt măritate amândouă cu prieteni ai lordului Melbourne, Drina. Nu cred că este un lucru înţelept.

— Nu sunt singurele, mamă, şi este absolut normal ca doamnele din serviciul meu să aibă legături cu partidul de guvernământ.

Ducesa ridică din umeri.

— Absolut normal, poate. Eu nu ştiu. Dar ceea ce cred că nu este atât de normal e să fii înconjurată numai de prietenii lui Melbourne. Nu e nimeni pe acolo care să-ţi spună cum este el în realitate.

— Cred că ştiu cum este el în realitate, mamă. Cred că lordul Melbourne este cel mai capabil bărbat. A fost nepreţuit pentru mine de când am urcat pe tron.

— Bineînţeles că a fost. Dar ca mamă a ta, Drina, te previn că mi-aş dori să fii tot timpul în gardă în privinţa lui.

— În gardă? Ce Dumnezeu vrei să spui, mamă?

Această ultimă remarcă fu rostită cu voce tare de Victoria şi văzu cum o femeie din mulţime îi aruncă o privire curioasă.

— Cred că nu este absolut de încredere. Trebuie să ştii că anul trecut a fost acuzat de adulter cu o femeie măritată.

— Bineînţeles că ştiu! Şi mai ştiu şi că a fost achitat.

Ducesa privi exasperată în sus.

— Nici măcar un juriu englez n-o să-l găsească vinovat pe prim-ministrul lor, Drina.

— Ţi-e imposibil să-ţi închipui că ar fi putut fi achitat pentru că a fost nevinovat, mama?

Ducesa râse.

— Oh, Drina, lordul Melbourne al tău poate fi în multe feluri, dar nu nevinovat.

Mama şi fiica făcură în tăcere restul drumului înapoi către palat, iar Victoria se gândi că ar putea reuşi să scape fără o altă predică din partea mamei. Dar în timp ce treceau pe sub Marble Arch pentru a intra în curtea palatului, mama se întoarse din nou spre ea. De data aceasta ducesa se aplecă spre ea cu o faţă blândă. Victoria simţi o adiere de lavandă şi pentru o clipă simţi un mare regret că relaţia dintre ele nu era mai bună.

— Scumpa mea Drina, cred că probabil am dat greş în calitate de mamă. Te-am lăsat singură prea mult cu baroana Lehzen, care nu prea înţelege cum merg lucrurile în lume. Ducesa puse mâna pe obrazul Victoriei şi o mângâie cu blândeţe. *Liebes,* vreau să-ţi spun ceva. Ceva ce cred că numai o mamă îţi poate spune. Deschise larg ochii. Trebuie să ai grijă cu lordul Melbourne. Tu eşti o fată tânără, iar el, ei bine, el este *ein Herzenshrecher.* Un hoţ de inimi. Drina, ar trebui să ai grijă să n-o fure şi pe a ta.

— Mama, chiar nu e niciun pericol de aşa ceva. Uiţi că eu sunt regina, iar el este prim-ministrul meu.

— Sunt sigură că asta crezi, Drina, şi poate că e adevărat. Dar văd cum ţi se îmbujorează obrajii de fiecare dată când îl vezi.

Capitolul 12

În acea seară cina nu se desfăşura într-o atmosferă convivială, pentru că regina părea să-şi fi pierdut pofta de mâncare. Doar ciugulea din mâncare, ceea ce însemna că

ceilalţi meseni nu prea puteau să-şi savureze *fricassee-ul* de stridii sau viţelul în aspic cu sos *ravigote,* iar atunci când Victoria puse jos furculiţa, toate farfuriile fură luate repede de lacheii care stăteau în spatele fiecărui scaun. Bineînţeles că nimeni nu mai putea continua să mănânce dacă regina terminase. Rezultatul era că discuţiile lâncezeau, pentru că fiecare mesean era nerăbdător să ingurgiteze cât de multă mâncare putea, înainte ca regina să termine de mâncat.

Deşi Victoria nu voia să recunoască, nici măcar faţă de ea însăşi, pierderea poftei de mâncare se datora întru totul avertismentului pe care i-l dăduse mama ei. Era într-adevăr prim-ministrul un *Herzensbrecher?* Simţise că dintre toţi bărbaţii care o înconjurau la curte, numai el o plăcea pentru ea însăşi, nu doar pentru poziţia ei. Dar probabil că, aşa cum spunea mama ei, lui îi plăceau toate femeile. Privi în lungul mesei spre locul unde se afla el şi râdea cu Emma Portman şi simţi o strângere de inimă care îi era complet necunoscută. Se întrebă dacă şi atunci când era cu ea râdea atât de vesel. Puse lingura pe masă şi se ridică în picioare. Ceilalţi invitaţi se ridicară şi ei, iar doamnele o urmară pe Victoria care o luă spre salon, în timp ce domnii le conduseră până la uşă.

Domnii nu mai zăboviră după ce regina şi doamnele ei dispărură în salon. Deşi lui Melbourne îi plăcea vinul de Porto de la palat, nu avea niciun chef să-l bea în compania lui Conroy. Când se ridică de la masă se trezi, spre neplăcerea lui, cu Conroy însoţindu-l spre uşă.

— Melbourne, ducesa este interesată de organizarea ceremoniilor de încoronare.

Melbourne fu iritat de modul în care Conroy i se adresase, ca şi când ar fi fost egali. Dar ca întotdeauna, politeţea cu care răspundea era invers proporţională cu iritarea lui.

— Da, Sir John. Ducesa doreşte să afle ceva în mod deosebit?

— Alteţea Sa Regală doreşte să ştie dacă fratele ei, regele Leopold, şi nepoţii ei, Albert şi Ernst, vor participa. Este îngrijorată că regina s-ar putea să fi uitat de ramura

Coburg a familiei.

Melbourne îi adresă lui Conroy cel mai fermecător zâmbet.

— Oh, cred că acest lucru este foarte puţin probabil. După cum ştiţi, regina are un simţ absolut uimitor al detaliilor. Dar, din nefericire, protocolul interzice prezenţa altui monarh la încoronare, ceea ce exclude prezenţa regelui Leopold. Cred că Alteţele Regale prinţii Albert şi Ernst nu prea vor dori să participe fără el.

Conroy îşi înclină capul.

— Când vine vorba de protocol, sunteţi în avantaj faţă de mine, Melbourne. Îi voi explica acest lucru ducesei. Dar eu cred, sau mai degrabă ducesa crede, că ar fi înţelept dacă regina i-ar invita pe verii ei să o viziteze în viitorul apropiat.

— Chiar aşa? Atunci vă sugerez ca dumneavoastră, sau mai degrabă ducesa, să-i facă reginei în persoană această propunere. Numai ea singură face invitaţiile la palat, o libertate de care în mod sigur se bucură, pentru că eu cred că este prima dată când are libertatea să decidă asupra celor aflaţi în preajma ei.

Melbourne ieşi din încăpere fără să mai privească în urmă.

În momentul în care intră în salon, Victoria îşi ridică imediat privirea spre el.

— Ah, Lord M., eram pe cale să începem să jucăm piquet. Nu doriţi să jucaţi şi dumneavoastră?

Melbourne simţi cum Emma îl priveşte dintr-un colţ al încăperii, iar Conroy din celălalt. Ştia că orice conversaţie dintre el şi regină, oricât de nevinovată ar fi fost, ar fi fost întoarsă pe toate părţile.

— Maiestatea Voastră mă iartă dacă refuz? Sunt câteva probleme administrative de care trebuie să mă ocup.

Victoria se încruntă.

— Cred că o să vă scuz, dar vă aştept mâine în Hyde Park pentru partida de călărie. Nu mă pot bucura de ea fără dumneavoastră.

Melbourne zâmbi, eforturile lui de a fi discret fiind zădărnicite de lipsa de şiretenie a reginei.

— În acest caz, doamnă, voi fi acolo.

Capitolul 13

— Cred că astăzi o să port costumul roşu, Jenkins.

Victoria îşi ridică braţele, iar doamna Jenkins îi trase costumul de călărie pe cap. Acesta era făcut din gabardină de culoare roşu aprins cu dantelă aurie pe partea din faţă şi fireturi pe fustă, închis cu un rând de nasturi aurii pe care doamna Jenkins îi închidea cu o croşetă.

Se privi în oglindă şi zâmbi. Uşa se deschise, Lehzen intră pe uşa din spatele ei şi făcu o reverenţă către imaginea ei reflectată în oglindă.

— Nu crezi că noul meu costum de călărie este absolut splendid? o întrebă Victoria. Mi-aş dori să-l pot purta tot timpul. Mă simt atât de bine fără corset.

Lehzen părea uşor scandalizată, iar Jenkins se abţinu să nu zâmbească. Victoria observă.

— Oh, Lehzen, sigur că dacă spun că nu-mi place să port corset o să provoc un scandal. Dar este atât de bine să te poţi apleca şi să-ţi poţi roti braţele. Este atât de plictisitor să fii legată tot timpul într-un corset, ca o găină.

— E un lucru care face parte din arsenalul femeilor, Maiestate.

— Nu numai al femeilor, Lehzen. Lordul M. mi-a spus că unchiul meu George era atât de gras încât obişnuia să poarte corset ca să nu i se descheie nasturii vestei pe burtă.

— Lordul Melbourne este atât de bine informat.

Victoria îşi puse jobenul de călărie şi se întoarse spre oglindă ca să se admire.

— Aş vrea să port costumul ăsta la balul de încoronare, aş putea dansa toată noaptea simţindu-mă cât se poate de comod.

— Sunteţi regina, Maiestate. Nu există nimeni care să vă împiedice.

— Adevărat. O să-l întreb pe lordul M. Dar mă tem că o să creadă că mi-am pierdut minţile.

— Mă îndoiesc de acest lucru, Maiestate.

Hyde Park era încă învăluit în ceaţă când Victoria intră călare pe Rotten Row însoţită de valet şi de lordul Alfred Paget, care se ocupa de caii ei. Melbourne o aştepta ca de obicei lângă porţile de la Apsley House.

Când o văzu, zâmbi.

— Ce încântător arătaţi astăzi, doamnă. Cred că acesta este un costum de călărie nou.

Galopară în ritm destul de alert, stârnind praful, până când ajunseră la marginea dinspre nord a parcului. Victoria îşi înfrână calul şi se întoarseră pe lângă lac.

— Cred că dimineaţa, atunci când călărim împreună, este partea preferată a zilei pentru mine, Lord M. Dacă nu aş fi nerăbdătoare să vin în Park, nu cred că m-aş scula din pat.

Când traversară podul peste lacul Serpentine, Victoria se întoarse spre el şi vorbi pe nerăsuflate:

— Vorbim despre orice atunci când călărim, dar nu mi-aţi vorbit niciodată de trecutul dumneavoastră, Lord M.

— Trecutul meu, doamnă? Mă tem că acesta nu este nici edificator şi nici distractiv.

Victoria privi peste apele lacului.

— Mă întreb oare de ce nu v-aţi mai recăsătorit.

Melbourne rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Caro nu a fost în niciun caz o soţie model. Dar s-a potrivit destul de bine cu mine şi nu am găsit pe nimeni care s-o înlocuiască.

— Dar nu v-aţi supărat când a fugit cu Lord Byron?

— Să mă supăr? Melbourne strânse în mâini frâiele calului. Ba da, m-am supărat.

— Şi totuşi aţi primit-o înapoi după aceea. Eu nu cred că aş fi putut face aşa ceva.

— Poate că Maiestatea Voastră este prea tânără ca să înţeleagă.

Victoria dădu pinteni calului şi porni. Melbourne ezită puţin, apoi o urmă. Când o ajunse, ea se întoarse şi spuse:

— Sunt suficient de în vârstă ca să fiu regină, Lord Melbourne.

— Nu am vrut să fiu nepoliticos, doamnă. Dar experienţa îmi spune că tinerii nu pot înţelege întotdeauna compromisurile pe care le faci odată cu vârsta.

Victoria îşi muşcă buza de jos.

— Cred că ea, adică soţia dumneavoastră, s-a purtat foarte urât.

— Sunt de acord, doamnă, probabil că aşa pare, dar Caro nu era ca alte femei. Mi-a fost mai uşor s-o iert decât să-i întorc spatele.

— Eu n-aş fi putut s-o fac.

— Sper din toată inima că nu va trebui s-o faceţi niciodată, Maiestatea Voastră.

Victoria simţea cum îi ard obrajii. Nu înţelegea pentru ce i-o tăiase atât de scurt. Nu avusese nicio intenţie să-l ofenseze în privinţa soţiei lui. Când ajunseră la Apsley House, ea îşi întoarse calul în direcţia palatului.

— Acum mă duc la palat. Cred că o să studiez listele cu ofiţeri înaintea următorului Consiliu de Coroană.

— Cred că e un lucru înţelept, doamnă.

— Da, spuse Victoria. Cred că probabil în ultima vreme mi-am neglijat îndatoririle. Cred că mâine n-o să mai călăresc, ci o să parcurg documentele din cutiile mele. Am primit o mulţime de cereri pentru donaţii şi chiar trebuie să mă ocup de ele. Sunt sigură că baroana o să mă ajute.

— Ţara are noroc cu o regină atât de harnică, doamnă, spuse Melbourne în timp ce îşi întorcea calul spre Park Lane.

Şi plecară fiecare pe drumul lui, ambii călăreţi gândindu-se la cuvintele pe care ar fi vrut să şi le spună.

Capitolul 14

Mirosul era atât de puternic, încât Victoria trebui să-şi pună batista la faţă.

— Aşa miroase tot timpul în oraş, Lehzen?

— Maiestate, acolo în stânga este Billingsgate. Piaţa de peşte.

Victoria privi pe geamul trăsurii şi văzu un băieţel care împingea pe marginea drumului un căruţ plin cu capete şi oase de peşte.

— Priveşte! Ce crezi că vrea să facă cu toate capetele alea de peşte?

— Probabil că le adună ca să le vândă pentru supă, doamnă.

— Oh.

Victoria se simţi uşurată când lăsară piaţa de peşte în urmă. Văzu pe geam turnurile albe care erau destinaţia lor.

Trăsura hurui peste pavajul de piatră şi ajunse la podul mobil apărat de doi soldaţi de gardă care salutară când ajunseră aproape. Victoria privi în sus către arcada de piatră şi văzu că partea de dedesubt era acoperită cu muşchi de culoare verde închis. O trecu un fior.

— Mă tot gândesc la Anne Boleyn.

— A fost o femeie nesăbuită, aşa cred, spuse Lehzen.

— Dar să i se taie capul! Cred că s-a petrecut pe undeva pe aici. Oh, mi-aş dori ca Melbourne să fie aici. Ne-ar fi istorisit tot, şi ce poveste ar fi făcut din asta!

Buzele lui Lehzen se strânseră devenind o linie subţire.

Trăsura înconjură turnul alb şi se opri în faţa unei clădiri de pe partea stângă a zidului exterior. Un lacheu trase scara trăsurii şi Victoria coborî şi intră în cazarma unde erau păstrate bijuteriile coroanei.

— Daţi-mi voie să vă conduc, Maiestate.

Trezorierul bijuteriilor coroanei transpira, deşi aerul din interiorul zidurilor groase de piatră era rece şi umed. Scoase o cheie mare şi descuie cu mişcări largi şi teatrale uşile încăperii subterane care se deschiseră greu.

Interiorul era întunecat şi plin de mucegai. Victoria tuşi. Trezorierul privi împrejur consternat.

— Maiestate, îmi cer scuze că nu am aerisit încăperea. Ar fi trebuit să fac pregătiri, dar nu am primit niciodată până acum vizita unei femei, a unei regine vreau să spun.

Victoria îşi înclină capul.

— Am vrut să văd coroana înaintea încoronării.

— Dacă binevoiţi să şedeţi aici, Maiestatea Voastră, o să aduc caseta.

Trezorierul puse pe masă o casetă din piele cu ghinturi şi o deschise cu un declic. Victoria icni surprinsă când o rază de lumină căzu pe una dintre pietrele preţioase ale coroanei, ridicând o pată minusculă de culoare care dansă în aerul întunecat din încăpere.

Se ridică să scoată coroana din casetă. Era grea; presupuse că avea aceeaşi greutate ca Dash, poate ceva mai mult. Lehzen se apropie s-o ajute, dar Victoria clătină din cap.

— Cred că trebuie s-o fac singură.

Întinse mâinile şi îşi puse coroana pe cap. Aşa cum bănuise, era mult prea mare. Când îi dădu drumul, îi alunecă pe frunte şi se opri deasupra ochiului drept.

— Am o oglindă aici, Maiestatea Voastră, dacă doriţi să vedeţi cum arată.

Aduse o oglindă de argint cu o monogramă pe spate. Când Victoria o privi curioasă, trezorierul murmură, cerându-şi scuze:

— Este a soţiei mele, Maiestatea Voastră. S-a gândit că s-ar putea să aveţi nevoie de ea.

— Soţia dumneavoastră este prevăzătoare. Îi sunt îndatorată.

Victoria ridică oglinda. Îşi spuse că păpuşii nr. 123 îi venea mult mai bine coroana din beteală pe care i-o făcuse ea. Încercă să împingă coroana în sus astfel încât să stea sprijinită de ceafă, dar stătea şi mai rău. Dacă şi-o punea drept pe cap, îi venea până la jumătatea nasului şi tot ce putea vedea era o ceaţă filtrată prin diamante. O puse pe masă cu o bufnitură.

— Asta nu merge.

— Nu, Maiestate. Vocea trezorierului tremura, plină de regret. Poate că doriţi să o încercaţi pe aceasta.

Scoase o coroniţă dintr-o altă casetă. Era o împletitură diafană din diamante, iar pe partea care se sprijinea de cap avea mănunchiuri de safire.

Se potrivea perfect. Victoria îşi întoarse capul dintr-o parte în alta şi admiră felul în care capta strălucirea ochilor ei.

— Asta e mult mai bună.

— Da, Maiestate, este coroana reginei consoarte.

Victoria îşi scoase diadema.

— Din păcate, eu nu sunt regină consoartă, eu sunt regină care domneşte. Coroana monarhilor trebuie modificată ca să mi se potrivească. Nu pot merge la Westminster Abbey cu o coroană prea mare pentru mine.

— Dar încoronarea are loc marţi, Maiestate!

— Atunci e bine că am fost atât de prevăzătoare să o probez.

— Dar mă tem că va fi întotdeauna prea grea pentru Maiestatea Voastră. Sunt prea multe pietre.

— Nu mă îngrijorează greutatea, doar circumferinţa. Se întoarse spre Lehzen. Nu ai o panglică sau ceva de felul ăsta ca să-i pot lăsa trezorierului dimensiunea exactă?

Lehzen scoase din buzunar un şiret pe care îl înfăşură în jurul capului reginei şi făcu un nod acolo unde capetele se întâlneau pe fruntea ei. I-l dădu trezorierului.

— Acum nu mai există nicio scuză dacă nu se potriveşte.

În timp ce părăsea încăperea, Victoria îl auzi pe trezorier oftând adânc.

Ajunsă din nou în siguranţa trăsurii, Victoria îşi permise să râdă.

— Ce faţă făcuse trezorierul când am încercat coroana. M-am străduit din greu să nu izbucnesc în râs. Dar chiar ar fi trebuit să verifice înainte.

Lehzen o privi pieziş.

— Maiestate, sunt surprinsă că n-a participat şi lordul Melbourne. Este întotdeauna atât de nerăbdător să fie de

folos.

Zâmbetul Victoriei păli. Se îndreptă puţin pe locul ei.

— Lordul Melbourne este prim-ministru. Nu poate lua parte la orice nimic. Mărimea coroanei mele cu greu ar putea constitui o problemă de stat, Lehzen.

— Nu? Dar ce-ar putea fi mai important, Maiestate?

Victoria se întoarse să privească pe geam. Îl întrebase pe Melbourne dacă va veni cu ea la Turn, dar pretinsese că pentru moment era foarte ocupat cu încoronarea. Totuşi, după cum spusese şi Lehzen, ce putea fi cu adevărat mai important decât coroana care se potrivea sau nu? Victoria se felicită că insistase să o încerce. Totul, toate simbolurile statului fuseseră făcute pentru bărbaţi, mari, masive. De-abia putea ridica furculiţele de aur sau paharele din cristal îmbrăcate în metal pe care le folosiseră unchii ei. Chiar şi cuţitele şi furculiţele din serviciul oficial de tacâmuri erau enorme.

Se hotărâse să nu arate că ar fi fost câtuşi de puţin deranjată după ce mama ei îi spusese odată, la un banchet de stat la Windsor când regele încă mai trăia: „Ce mâini mici ai, Drina. Poate că ar trebui să facem rost de un serviciu de masă special, mai potrivit pentru cineva de dimensiunile tale”.

Conroy zâmbise de lângă ea. „Credeţi că ar fi înţelept, ducesă? Fiica dumneavoastră are tendinţa să se îngraşe. Nu vrem să o încurajăm să mănânce peste măsură”. Fusese un schimb de replici pe care nu îl uitase niciodată. Dar acum hotărî că, chiar dacă mama ei nu o spusese cu tact, avea perfectă dreptate. Avea mâinile mici, dar nu exista absolut niciun motiv pentru care regina celei mai măreţe ţări din lume să nu aibă tacâmuri de dimensiuni corespunzătoare sau coroana care i se potrivea.

Era un gând pe care în mod normal ar fi trebuit să i-l împărtăşească şi lordului Melbourne. Era întotdeauna un ascultător atât de atent. Nu simţise niciodată atunci când era cu el că pur şi simplu aştepta ca ea să termine ceea ce avea de spus pentru a-şi exprima apoi propriul lui punct de vedere, superior. Bineînţeles că îi putea spune şi lui Lehzen,

dar cu baroana nu era acelaşi lucru cum ar fi fost cu Melbourne.

Capitolul 15

Orchestra începuse deja să cânte, iar muzica plutea din sala de bal până în dormitorul reginei. Victoria nu se putu abţine să bată tactul cu piciorul când începu să interpreteze una din polcile ei preferate. Se auzi o exclamaţie mormăită de la Monsieur Philippe, coaforul care era adus la ocazii speciale. Făcea ceva foarte complicat cu cleştii de ondulat, iar la mişcarea bruscă a Victoriei se arsese la degete.

— Îmi pare rău, Monsieur Philippe, dar este greu să nu te mişti când auzi muzică. Nu aţi terminat încă?

— Oui, Votre Majesté.

Monsieur Philippe vorbea franţuzeşte cu un accent care nu-i era familiar Victoriei, dar cum exprimarea lui se mărginea în mare măsură la *oui, non* şi *eh voilà,* nu avea probleme să-l urmărească. În seara asta îl rugase să-i facă o coafură într-un stil numit *à l'impériale.* Părul era strâns la spate într-un coc, cu două cascade de bucle atârnând pe fiecare ureche. Harriet Sutherland începuse să poarte părul aşa, şi Victoria îl auzise pe lordul Melbourne când o complimentase pe ducesă pentru cât arăta de elegantă.

— Et voilà, Votre Majesté.

Victoria se răsuci ca să fie cu faţa la oglindă, iar Monsieur Philippe rămase mândru în picioare în spatele ei. Dar imaginea ei reflectată în oglindă o făcu să scoată o exclamaţie de groază. Dacă ducesa cea înaltă reuşea să poarte această coafură elaborată, la Victoria arăta absurd, părea mai degrabă un căţel în miniatură decât o mare doamnă.

— Oh, dar arăt ridicol! Simţea cum lacrimi nedorite îi înţeapă ochii. Am vrut aşa de mult să arăt elegantă, dar buclele aste mă fac să arăt ca Dash, spuse Victoria aproape

plângând.

Lehzen ieşi din conul de umbră.

— Cred că arătaţi minunat, Maiestate.

— Nu, nu arăt! Arăt stupid şi vor râde toţi de mine.

— Nimeni nu râde de regină, Maiestate.

Victoria îşi acoperi faţa cu mâinile, şi îşi muşcă buza, străduindu-se să nu plângă. În spatele ei se auzi un foşnet şi un murmur, într-un târziu o voce blândă spuse:

— Nu vreţi să vă aranjez părul într-o coadă împletită pe spate, doamnă? Cred că este o coafură care s-ar potrivi unei feţe ca a Domniei Voastre. Victoria se întoarse şi văzu o fetişcană cam de vârsta ei, care purta părul coafat în două cozi răsucite ca nişte rulouri în jurul urechilor. Numele meu este Skerrett, înălţimea Voastră, ajutorul doamnei Jenkins.

Cu o mânie demnă de o galeză, doamna Jenkins făcu un pas înainte.

— Trebuie să o iertaţi pe Skerrett, doamnă, fiindcă a vorbit neîntrebată. Este nouă la palat şi nu cunoaşte regulile de pe aici.

Victoria se răsuci. Remarcă umilirea de pe chipul lui Monsieur Philippe şi indignarea de pe cel al lui Jenkins, dar privirea îi era atrasă de modul remarcabil de elegant în care îşi aranjase Skerrett părul.

— Monsieur Philippe, cred că aţi executat această pieptănătură admirabil, doar că nu mi se potriveşte mie. Puteţi să plecaţi.

Monsieur Philippe ieşi din încăpere retrăgându-se cu spatele, şi fiecare fibră din trupul lui exprima mândria ofensată.

Victoria o privi pe noua coafeză.

— Cred că mi-ar plăcea să încerc pieptănătura pe care o propui. Poţi să o realizezi repede? Nu vreau să întârzii la propriul meu bal.

— Oh, da, doamnă. Eu îmi aranjez părul în cinci minute.

Skerrett se plesni cu mâna peste gură, dându-şi seama că fusese din cale afară de neprotocolară. Jenkins se

încruntă.

— Sunteţi sigură că este înţelept ce faceţi, Maiestate? Skerrett nu v-a mai aranjat părul până acum, şi nu cred că vreţi alte întârzieri.

Victoria îşi înălţă capul cu mândrie; lacrimile se duseseră deja, iar ea se simţea mai stăpână pe situaţie.

— Dacă Skerrett îmi aranjează părul pe jumătate la fel de bine cum şi-l face pe al ei, voi fi foarte mulţumită.

Exact când Skerrett termina de prins a doua coadă împletită în jurul urechii stângi a Victoriei, se deschise uşa şi intră Emma Portman.

— Am venit să vă spun că în sala de bal totul arată splendid, doamnă. Nu am mai văzut ceva atât de minunat de pe vremea unchiului dumneavoastră, George. De-abia aştept să-l văd pe Marele Duce. Am auzit că este foarte chipeş.

— Ah, da, am vrut să-l întreb pe lordul M. cum ar trebui să mă adresez. Mă întreb dacă este Alteţă Regală sau Alteţă Imperială. Şi, apoi, vorbeşte englezeşte? Cu siguranţă eu nu vorbesc ruseşte deloc. Unde este Melbourne? El ar trebui să aibă răspunsul, aşa este mereu.

O străfulgerare trecu peste chipul Emmei Portman.

— Sunt convinsă că va sosi curând, doamnă.

— Dar ar trebui să fie aici acum. Trebuie să ştie că nu pot să-mi fac apariţia fără el.

Emma privi în podea.

— Maiestate, poate că ar fi mai bine să nu-l aşteptaţi. Dacă l-a reţinut ceva, nu cred că vreţi să-i faceţi pe oaspeţi să aştepte.

Skerrett puse ultima agrafă în părul reginei.

— Sper că este pe placul Domniei Voastre, doamnă.

Victoria se privi în oglindă.

— Da. Este mult mai bine aşa. Mulţumesc. Se întoarse spre Emma. Dar crezi că lordul M. va ajunge curând?

— Da, Maiestate, aşa cum am spus. Dar cred că ar fi o greşeală să-l aşteptaţi. Dansul nu poate să înceapă până nu deschideţi balul.

Victoria o urmărea pe Skerrett cum îi aranjează tiara

pe cap.

— Presupun că ai dreptate. Lordul M. spune întotdeauna că punctualitatea este politeţea prinţilor. Te rog, spune-i lordului şambelan că voi veni în scurt timp.

Emma părăsi încăperea în viteză.

Victoria se mai privi o dată în oglindă şi netezi brocartul fustelor. Rochia asta, cu mâneci lungi şi umeri goi şi cu trena largă şi lungă cu fir de aur strălucitor la spate, i se părea lucrul cel mai matur pe care îl purtase vreodată.

— Arătaţi ca dintr-o poveste cu zâne, doamnă, spuse Skerrett cu blândeţe.

— Regina nu are nevoie să audă ce gândeşti tu, Skerrett, spuse Jenkins supărată.

Victoria surâse.

— Sper doar că nu va fi o zână rea care să mă vrăjească.

Skerrett îi întoarse surâsul.

Uşa se deschise din nou, şi Victoria se întoarse, sperând că o va vedea pe Emma, dar în prag stătea mama ei cu Conroy, şi ceva mai în spate, Flora.

— Oh, Drina, am venit să te conduc în sala de bal. Intră în încăpere şi îi aruncă Victoriei o privire atentă. Cât eşti de încântătoare! Ducesa se îndreptă spre fiica ei şi îi aranjă colierul cu diamante în jurul gâtului, pentru ca pandantivul să stea exact între clavicule. Fetiţa mea s-a făcut mare. Sunt aşa de mândră.

Conroy îi spuse Victoriei:

— E timpul să vă faceţi intrarea, Maiestatea Voastră. Desigur, mulţi dintre oaspeţi vă vor vedea azi pentru prima oară, aşa că sunt convins că nu trebuie să vă reamintesc să vă purtaţi cum se cuvine. De exemplu, nu v-aş sfătui să beţi şampanie.

— Nu uita că nu trebuie să dansezi mai mult de două dansuri cu acelaşi bărbat, spuse ducesa. Oamenii observă astfel de lucruri.

— Şi, desigur, veţi deschide balul cu Marele Duce, doamnă, fiindcă el este oaspetele cu cel mai înalt rang, adăugă Lady Flora, ca întotdeauna dornică să-şi etaleze

cunoştinţele legate de protocol.

Victoria nu spuse nimic. Străbătură coridorul până la Marea Scară, şi Victoria rămase fără suflu când văzu cum strălucesc candelabrele de cristal în lumina lumânărilor.

Zumzetul şi murmurul din sala de bal încetară când oamenii se întoarseră să o vadă pe regină. Victoria începu să coboare scările, dar se împiedică şi preţ de o clipă crezu că va cădea pe scări. Lehzen era însă chiar în spatele ei şi o apucă de cot.

— V-am prins, Maiestate.

— Cred că acum înţelegeţi, doamnă, de ce am considerat că nu sunteţi în siguranţă coborând scările singură, cu echilibrul dumneavoastră şovăitor. Slavă Cerului că nu aţi căzut pe scări în faţa tuturor acestor oameni, spuse Conroy.

Victoria îşi trase braţul din strânsoarea lui Lehzen şi, fără să privească înapoi, coborî scările, cu privirea scrutând mulţimea în căutarea singurei persoane pe care dorea să o vadă.

*

Mesagerul de la palat urcă scările de la Dover House. Uşa fu deschisă de un majordom.

— Am un mesaj pentru lordul Melbourne de la Lady Portman.

— Lordul nu este acasă pentru nimeni.

— Lady Portman mi-a spus să zic că ştie ce zi este, dar regina vrea să-l vadă.

Majordomul dădu din cap aprobator.

— Aşteaptă aici.

Majordomul ştia că stăpânul său era în bibliotecă, privind la cutia pe care o ţinea în al treilea sertar al biroului. Carafa cu vin de Xeres pe care o pusese acolo de dimineaţă era probabil aproape goală la ora asta. Oricât ar fi vrut să nu-l deranjeze pe stăpânul său în această zi, majordomul îşi dădu seama că mesajul nu ar trebui ignorat.

Deschise uşa de la bibliotecă şi îl văzu pe Melbourne

exact acolo unde îl lăsase dimineaţă devreme. Îşi drese glasul, şi Melbourne privi în jurul lui, iritat:

— Ţi-am spus că nu vreau să fiu deranjat.

— Ştiu, Excelenţă, dar este un mesaj de la palat. De la Lady Portman. Spune că regina vrea să vă vadă.

— Emma ar fi trebuit să ştie.

— Lady Portman spune că ştie ce zi este astăzi, domnule, dar mesajul nu suferea amânare.

Melbourne oftă.

— V-am pregătit veşmintele de gală, domnule.

Melbourne îi făcu semn că poate pleca, şi majordomul se retrase. Mesagerul aştepta pe hol.

— Ei?

Majordomul încuviinţă din cap.

— Poţi să-i spui lui Lady Portman că Excelenţa Sa va sosi de îndată.

*

Victoria se aşeză pe tron. Cel puţin acum atingea pământul cu picioarele. Îi făcu semn unui valet să-i aducă un pahar cu şampanie, îl bău repede, apoi se uită la Emma Portman, care stătea în picioare la dreapta ei.

— Ai veşti de la lordul M?

Zâmbetul Emmei era chinuit.

— William este pe drum, sunt sigură de asta.

Chiar în acel moment, majordomul anunţă:

— Alteţea Sa Imperială, Marele Duce Alexandru al Rusiei.

Oaspeţii se dădură la o parte din faţa Marelui Duce, care înaintă pe covorul roşu către Victoria. Era înalt, cu o splendidă mustaţă blondă care îi gâdilă mâna când o atinse uşor cu buzele.

— *Bienvenue en Angleterre, Votre Grande Altesse Impériale.*

Lehzen insistase ca familia imperială rusă să vorbească franceza la curte.

— Sunt încântat să mă aflu aici, Maiestatea Voastră.

Marele Duce zâmbi poznaş. Victoria îi întoarse zâmbetul.

— Vorbiţi englezeşte.

— Am avut o guvernantă englezoaică. Tatăl meu este un mare admirator al ţării dumneavoastră.

— Trebuie să vă spun că mă simt uşurată. Vedeţi, eu nu ştiu ruseşte deloc.

— Poate că, într-o bună zi, când îmi veţi vizita ţara, mi se va îngădui să vă învăţ câteva cuvinte.

— Voi aştepta cu nerăbdare acest lucru.

Marele duce întinse mâna.

— Şi acum, Maiestate, îmi faceţi onoarea?

Victoria se ridică şi luă mâna rusului. Arăta minunat în uniforma lui, cu chipiul aranjat elegant pe o parte şi un şnur auriu împletit pe cracul pantalonilor. Remarcă faptul că toate femeile din încăpere îl priveau cu admiraţie. Dar cu toată frumuseţea lui, era ceva uşor înfricoşător legat de buzele roşii de sub mustaţă.

La un semnal din partea lordului şambelan, orchestra începu să interpreteze o gavotă, şi Marele Duce o conduse pe ringul de dans. Pentru câteva minute simpla plăcere de a dansa îi alungă din minte orice alte gânduri. Acesta era primul bal la care nu fusese sub controlul enervant al mamei sale şi al lui Conroy. Cum şampania începuse să-şi facă efectul în organismul ei, se trezi surâzând mulţumită.

Marele Duce plecă privirea spre ea când se intersectară la dans.

— Nu ştiam că o regină poate să danseze aşa de bine.

— Asta înseamnă că aţi dansat cu multe?

Marele Duce râse şi îi luă mâna ca să o conducă pe ringul de dans.

Gavota fu urmată de o polcă şi la rotire, Marele Duce o ridică ca pe un fulg. Însufleţită, Victoria simţi cum se îmbujorează; Marele Duce era foarte diferit de lorzii Alfred şi George care erau partenerii ei obişnuiţi. Poate pentru că şi el era dintr-o familie regală; nu avea însă nicio ezitare când urma să o apuce ferm de talie sau de mână, libertăţi pe care niciunul dintre supuşii săi nu şi le-ar fi permis. Se

întrebă apoi cum ar fi să danseze cu prim-ministrul.

Când se termină dansul, Victoria mai luă un pahar cu şampanie şi fu bucuroasă să vadă că o urmăreşte Conroy. Goli paharul. Marele Duce făcu la fel.

— Beţi şampanie ca un rus, Maiestate.

— Cred că îmi puteţi spune Victoria.

— Şi dumneavoastră trebuie să îmi spuneţi Alexandru.

— Foarte bine, Alexandru.

Ridică privirea spre el şi zâmbi. Zări o frântură de limbă trandafirie când el îi întoarse zâmbetul. Simţi că se clatină uşor, dar apoi muzica începu din nou, iar Alexandru o conduse la un nou dans. Când o învârtea pe ringul de dans, i se păru că zăreşte un spate cunoscut, dar apoi bărbatul se întoarse şi îşi dădu seama că se înşelase.

— De ce faci faţa asta, Victoria? Te-am călcat pe picior?

— Oh, nu. Mi s-a părut doar că am văzut pe cineva.

— Cineva pe care doreşti să-l vezi?

Victoria încuviinţă din cap.

— Atunci, îl invidiez pe bărbatul acesta.

Victoria simţi că-i revine în obraji culoarea nedorită.

— Oh, ai înţeles greşit.

— Atunci înseamnă că roşeşti pentru mine.

Victoria se simţi uşurată când se sfârşi dansul. Făcu o reverenţă în faţa Marelui Duce, se întoarse şi o văzu pe baroană în spatele ei.

— Cred că trebuie să mă duc în camera de odihnă, Lehzen.

— Veniţi cu mine, Maiestate.

Camera de odihnă era într-o anticameră care se deschidea din Galeria Regală. Doamna Jenkins şi Skerrett erau acolo, înarmate cu truse de cusut ca să repare stricăciunile pe care le producea rochiilor doamnelor dansul plin de entuziasm, dar lipsit de experienţă. În capătul încăperii era un paravan în spatele căruia erau oalele de noapte.

În momentul în care Victoria şi Lehzen intrau pe uşă, de după paravan apăru Lady Flora. Pentru o clipă rămase în

profil, cu o mână odihnindu-se pe talie, iar Lehzen scoase o exclamaţie de surpriză.

— Ce este, Lehzen? Ai văzut o fantomă? întrebă Victoria.

— Nu o fantomă, Maiestate. Lehzen se apropie şi îi şopti Victoriei: Dacă vă uitaţi la Lady Flora din profil, Maiestate, veţi vedea. Victoria întoarse capul. Cred că este însărcinată.

Victoria exclamă stupefiată:

— Dar nu este măritată!

— Da, nu este. Privirea lui Lehzen se îngustă de surescitare. Dar când s-a întors din Scoţia, în urmă cu şase luni, cred că a mers în aceeaşi trăsură cu Sir John Conroy. Făcu o pauză şi ridică din sprâncene. Singuri-singurei.

Victoria îşi puse mâna peste gură.

— Pare de necrezut. Este atât de pioasă.

— Ce importanţă are! Semnele sunt neîndoielnice.

Victoria se întoarse spre Lehzen, cu chipul îmbujorat de la şampanie şi surescitare:

— Crezi că mama mea ştie?

— Nu prea cred.

Privirea Victoriei strălucea.

În capătul anticamerei era o galerie care ducea spre apartamentele private. Victoria intră ca să-şi limpezească mintea. Dar în clipa în care se sprijinea de un perete faţă în faţă cu portretul bunicului ei George al III-lea când era tânăr, auzi paşi în urma ei. Conroy traversa galeria. Probabil că fusese în apartamentele ducesei.

O văzu pe Victoria şi o salută printr-o mişcare scurtă şi ţeapănă din cap.

— Maiestate.

Pentru o clipă Victoria se gândi să-l lase să treacă, dar şampania făcu să izbucnească indignarea pe care o simţea:

— De ce nu dansaţi, Sir John? Cu Lady Flora? Cred că este partenera dumneavoastră preferată.

Conroy o privi de sus, cu un tic vizibil în colţul buzelor.

— Tocmai mă pregătesc să dansez cu mama dumneavoastră.

Victoria lăsă capul pe spate.

— Dacă mama mea ar şti cum sunteţi de fapt, nu ar mai dansa niciodată cu Domnia Voastră.

Conroy scutură din cap cu îngăduinţă.

— Nu *ar trebui* să beţi şampanie niciodată – făcu o pauză –, doamnă.

Se întoarse cu spatele la ea şi porni pe coridor.

*

Melbourne cobora încet scara impunătoare. Penge, majordomul, ridică privirea şi deschise gura să-l anunţe, dar Melbourne clătină din cap în semn că nu. Nu voia să atragă atenţia asupra faptului că sosise târziu.

Din anii de experienţă îşi dădea seama că balul ajunsese la momentul de apogeu: se băuse suficientă şampanie ca să intensifice toate emoţiile, să adauge culoare şi vivacitate chiar şi celui mai stângaci curtean. În câteva minute starea de spirit avea să înceapă să se schimbe, şi aidoma trandafirilor uşor fanaţi, florile de pe ringul de dans vor începe să se ofilească şi să-şi piardă strălucirea.

Privi de jur-împrejurul sălii de bal. Cumberland dansa cu o graţie surprinzătoare cu nevasta aia groaznică a lui nemţoaică. Ducesa de Kent era în braţele lui Conroy; Melbourne bănuise întotdeauna că este îndrăgostită de el, dar acum privirea de pe chipul ei îi confirma acest lucru. Bineînţeles că era păcat; Conroy era un şarlatan, dar cum ducesa nu avea voie să se recăsătorească, nu putea să o învinovăţească pentru că îşi căuta consolarea.

Privirea lui o găsi pe regină. Dansa vals cu Marele Duce rus. Când trecu rotindu-se pe lângă el, îi prinse privirea şi îi zâmbi. Victoria îi zâmbi şi ea, dar era ceva la ochii ei măriţi care îl făcu pe Melbourne să se întrebe cât băuse. În timp ce ea şi rusul valsau în jurul sălii, Melbourne observă că paşii ei, deşi graţioşi, nu erau tot timpul siguri; mai era ceva ce nu-i plăcea şi în felul în care mâna Marelui Duce îi strângea talia.

— Ţi s-a simţit lipsa.

Emma Portman îl privea, cu o sprânceană ridicată în semn de reproş.

— Regina pare foarte fericită, spuse Melbourne când cuplul regal trecu în pas de vals pe lângă ei.

— Crezi că Marele Duce este o posibilitate?

— Pentru mâna reginei? Nici nu se pune problema. Este moştenitorul tronului. Nu ar putea locui aici, iar regina nu s-ar putea muta la Sankt Petersburg.

— Păcat. Nu ştiam că ruşii sunt aşa de arătoşi.

Melbourne nu spuse nimic. Remarcă îmbujorarea din ce în ce mai mare din obrajii Victoriei. Când Marele Duce îi şopti ceva la ureche, ea îşi întoarse faţa de la Melbourne.

— Ai de gând să o urmăreşti toată noaptea, William? spuse Emma sarcastic.

Melbourne dădu din cap că nu.

— Este atât de tânără şi inocentă. Nu are niciodată gânduri pe care să nu şi le exprime direct. Uneori tremur la gândul că e lipsită de viclenie. Şi cu toate acestea…

Se opri. Emma îl privi şi termină propoziţia:

— Şi cu toate astea, nu poţi să-ţi iei ochii de la ea.

Melbourne ridică din umeri, dar pe urmă, observând o mişcare pe ringul de dans, se aplecă înainte:

— Vezi unde-şi ţine Marele Duce mâna?

Emma spuse cu privirea îngustată:

— Cred că ar putea fi trimis în Turn[10] pentru mai puţin.

Melbourne se uită în jurul lui şi prinse privirea lordului Alfred Paget, unul dintre aghiotanţii reginei. Îi făcu semn să se apropie.

— Lord Alfred, cred că ar putea fi momentul ca Marele Duce să-şi găsească altă parteneră. Poate că reuşeşti să-i distragi atenţia, cu tact, bineînţeles, dar să te asiguri că-l iei de lângă regină. Cred că-şi permite prea multe familiarisme.

Alfred Paget avea un aer indignat.

---

10 Turnul Londrei, castel construit de William Cuceritorul în 1066 şi folosit ca închisoare până în 1952 (n.tr.)

— Scandalos! Mă voi ocupa de acest lucru de îndată.

Se îndepărtă şi îl bătu pe umăr pe Marele Duce. La început Alexandru îl ignoră, dar Alfred – cel mai tânăr din şase fraţi – era obişnuit să ceară să i se dea atenţie.

— Alteţa Voastră Imperială, e un mesager de la Petersburg.

— Spune-i să aştepte. Dansez cu regina.

— Cred că este urgent, domnule.

Alfred, a cărui siluetă zveltă ascundea o forţă surprinzătoare, puse braţul pe umărul Marelui Duce şi îl luă de lângă Victoria, conducându-l ferm afară din încăpere. Melbourne înaintă în grabă:

— Se pare că aţi rămas fără partener, doamnă. N-aţi vrea să-mi faceţi onoarea?

Victoria se întoarse la sunetul vocii lui Melbourne. Chipul i se deschise într-un zâmbet.

— Aş fi încântată.

Orchestra cânta acum un vals, şi când Melbourne puse mâna pe talia ei, Victoria se simţi în siguranţă pentru prima oară în seara aceea.

— Am fost îngrijorată că nu veţi veni.

— A trebuit să mă ocup de nişte probleme.

— M-am gândit că poate sunteţi supărat pe mine.

— Pe dumneavoastră, doamnă? Niciodată.

Melbourne înclină capul şi o privi cu afecţiune.

— Dansaţi foarte bine, Lord M.

— Mă bucur să aud asta, Maiestate, dar cred că doar sunteţi amabilă. Mă tem că zilele mele de dans au cam apus.

— Nu este adevărat. Sunteţi partenerul meu preferat în această seară.

— Şi cu toate acestea, sunt prea bătrân ca să mai dansez ca odinioară, răspunse Melbourne cu un zvâcnet al gurii.

— Lord M., nu sunteţi bătrân!

Melbourne privi peste umărul Victoriei şi văzu trioul format din Conroy, ducesă şi Lady Flora ţintuindu-i cu privirea.

— Cu riscul de a fi aruncat în Turn, Maiestate, trebuie să vă contrazic aici. Nu pot nega faptul că îmbătrânesc, nici măcar ca să vă fac pe plac.

Victoria râse:

— Ei bine, nu mă gândesc niciodată că este vreo diferenţă între noi, Lord M.

Muzica se opri, şi Melbourne dădu drumul la mâna Victoriei şi se înclină:

— Ah, uite-l pe lordul Alfred pentru următorul dans.

Victoria părea să şovăie.

— Dar vreau să dansez cu Domnia Voastră. Am atâtea să vă spun.

— Va fi foarte dezamăgit dacă îl refuzaţi, Maiestate. Şi apoi, dansează polca cel mai bine din toată ţara.

Lordul Melbourne se retrase discret când lordul Alfred se apropie să-şi revendice dansul cu regina.

După o polcă urmă o alta, şi la sfârşit Victoria era fără suflu şi însetată. Lordul Alfred îi aduse un pahar cu şampanie; îl bău cu lăcomie şi mai ceru unul.

Se pregătea să-l bea când auzi o voce la ureche. Victoria se răsuci şi văzu chipul pământiu şi dezaprobator al lui Lady Flora Hastings.

— Scuzaţi-mă, Maiestate, dar ducesa se gândeşte că poate aţi băut destulă şampanie.

Legănându-se uşor, Victoria se uită în ochii lui Lady Flora şi spuse, puţin cam prea tare:

— Mama v-a trimis pe *Domnia Voastră* să-mi spuneţi ce să fac!

Orchestra se oprise din cântat, aşa că vorbele ei răsunară în toată sala de bal. Pentru o clipă toată lumea încremeni, iar Lady Flora o privea neînţelegând; apoi, cu chipul descompus după această umilire în public, se întoarse şi ieşi împleticindu-se din sala de bal. Răzbătu un suspin adânc printre invitaţi, iar Victoria rămase împietrită, furioasă şi înspăimântată. Simţi pentru prima oară un val de ceva asemănător cu dezaprobarea. Auzi o voce la ureche:

— Este foarte cald aici, spuse Melbourne. Poate doriţi să ieşiţi pe balcon să luaţi puţin aer proaspăt, Maiestate.

Simţi mâna lui sub cotul ei, şi fu recunoscătoare pentru ajutor. Era puţin nesigură pe picioare. Când ieşiră pe balcon, aerul răcoros al nopţii i se păru o binecuvântare pe faţa ei.

Melbourne se întoarse spre ea.

— Păreţi uşor obosită, doamnă, dacă-mi permiteţi să spun asta. Poate că e momentul să vă retrageţi.

— Dar nu vreau să mă retrag. Vreau să continui să dansez cu Domnia Voastră!

Victoria se aplecă spre el. Melbourne întinse braţele, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu cadă, şi pentru o clipă rămaseră semiîmbrăţişaţi. Apoi el se îndreptă şi spuse blând:

— Nu în seara asta, Maiestate.

Capitolul 16

Dash luă mingea şi i-o aduse înapoi Victoriei. Când ea o aruncă din nou, mingea ateriză la picioarele ducesei, care tocmai intrase în Galerie. Ducesa o dădu cu piciorul din calea ei.

Victoria se opri. O chemase pe mama ei ca să o provoace să vorbească despre Lady Flora şi Conroy, dar acum când ducesa era în faţa ei, nu prea ştia cum să abordeze subiectul.

— Drina, ai dormit bine după bal?

Ducesa o privea pe fiica ei cu subînţeles.

Victoria era pe punctul de a-i răspunde, când Dash aduse mingea înapoi, lătrând. Se aplecă şi o ridică. Hotărî că trebuie să atace direct problema:

— Mama, trebuie să-i alungi pe Flora Hastings şi pe Sir John Conroy de îndată! Am motive să cred că au comis un… — trase adânc aer în piept – adulter.

Ducesa, care străbătea galeria, îndreptându-se spre ea, se opri uluită.

— Ai înnebunit, Drina? Ce prostii tot spui?

Ducesa deschise larg ochii mari şi albaştri şi scuturǎ din cap ca o păpuşă buimăcită.

— Cu siguranţă ai remarcat că Lady Flora este însărcinată, spuse Victoria.

— Însărcinată?

Vocea ducesei era neîncrezătoare.

— Da, mamă. Şi cred că Sir John este vinovat.

Ducesa se scuturǎ şi, spre surpriza şi enervarea Victoriei, zâmbi.

— Ce tot spui? Cine ţi-a spus chestia asta ridicolă?

Victoria spuse furioasă:

— Baroana Lehzen mi-a spus că au mers cu aceeaşi trăsură din Scoţia acum şase luni.

Ducesa îi râse în faţă fiicei ei.

— Ţi-a spus baroana? Ştie atât de multe despre ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie, desigur.

Victoria strânse mingea în mână. Îşi dorea foarte mult să o arunce în mama ei.

— Nu pot să permit ca această... această depravare să se petreacă la curtea mea.

Ducesa îşi scuturǎ buclele blonde.

— Zău, Drina, te sfătuiesc să nu asculţi bârfele. Nu se potriveşte cu o regină.

Întorcându-i spatele Victoriei, porni pe coridorul lung.

Fără să se gândească, Victoria aruncă cu mingea în spatele mamei sale, dar ţinta mişcătoare dispăruse, aşa că lovi o vază de Meissen, pe care i-o dăruise electorul de Saxonia. Se făcu ţăndări cu un zgomot răsunător. Entuziasmat de toată agitaţia, Dash începu să latre.

Victoria se trezi că tremură de furie. Se gândise că s-ar putea ca mama ei să se supere, chiar să fie furioasă, dar felul dispreţuitor în care scosese problema din discuţie era mai rău decât orice îşi închipuise. Nu va permite să fie ignorată. Dacă mama ei nu voia să accepte adevărul, nu va avea altă soluţie decât să-l dovedească.

Îi împărtăşi planul lui Melbourne, în ziua aceea la partida de călărie.

— Sir John şi Lady Flora? Nu puteţi vorbi serios,

doamnă.

— Ba chiar vorbesc serios, Lord M. Baroana spune că au venit cu aceeaşi trăsură din Scoţia, absolut singuri. Mâine voi depune jurământul de încoronare. Cum pot să jur că-mi voi sluji poporul cu credinţă când propria mea casă este pătată de necinste? Trebuie să părăsească curtea imediat.

Melbourne suspină.

— Nu ştiţi dacă este adevărat, Maiestate, şi eu aş fi prudent cu acuzaţiile, căci Lady Flora are prieteni puternici. Fratele ei, lordul Hastings, este liderul conservatorilor din Camera Lorzilor, şi nu va privi cu ochi buni ideea de a se confrunta cu un scandal legat de sora lui.

— Cum aş putea să-l mai privesc în faţă pe Sir John ştiind că s-a purtat atât de ruşinos?

— Ştiu că nu îl simpatizaţi, Maiestate, dar cred că există modalităţi mai simple de a scăpa de el decât acuzându-l că-i face un copil lui Lady Flora.

— Chiar dacă se întâmplă să fie adevărat?

— Gândiţi-vă la scandal, doamnă.

— Numai la asta vă gândiţi? Cum să evităm un scandal?

Melbourne tăcu, şi pe faţa lui trecu un spasm de durere.

— Ştiu prea bine, Maiestate, cât de greu şi de dureros poate fi un scandal.

Victoria clătină din cap.

— Aşadar, credeţi că nu ar trebui să fac nimic.

— De departe, cel mai bun lucru, doamnă. Dacă bănuielile dumneavoastră sunt corecte, în câteva luni adevărul nu va mai putea fi tăgăduit. Aşteptaţi şi veţi vedea, doamnă. Aşteptaţi şi veţi vedea.

— Dar trebuie să aflu adevărul.

— Adevărul, după părerea mea, este în mare măsură supraestimat.

— Lord M., sunteţi ceea ce cred că se numeşte un cinic. Eu însă nu sunt.

Fără să aştepte să audă răspunsul lui Melbourne, îşi

înfipse călcâiele în coapsele calului, îmboldindu-l la galop, şi nu privi în jurul ei până când ajunse la Marble Arch. În urma ei erau valetul şi lordul Alfred, dar nu era nici urmă de Melbourne.

Lordul Alfred se apropie de ea.

— Lordul Melbourne s-a întors la Dover House, Maiestate. Vă cere scuze şi m-a rugat să vă spun că simte că este prea bătrân ca să mai ţină pasul.

Victoria se încruntă.

— Înţeleg. Până acum nu a mai avut această problemă vreodată.

Lordul Alfred zâmbi.

— Mergeţi foarte repede, Maiestate.

După ce se schimbă de costumul de călărie, Victoria îi ceru lui Lehzen să-l aducă pe Sir James Clark, doctorul curţii.

— Sunteţi bolnavă, Maiestate? Poate că sunteţi emoţionată din pricina încoronării.

— Mă simt foarte bine, Lehzen, mulţumesc. Nu, vreau ca Sir James să se intereseze de starea de sănătate a lui Lady Flora. Mama refuză să mă creadă, aşa încât singura cale este să avem o examinare medicală.

Lehzen aprobă cu o mişcare din cap.

— Exact, Maiestate.

— Deci, eşti de acord cu mine? Că trebuie să-i dăm de cap acestei… acestei afaceri?

— Dacă ducesa nu vrea să vă creadă, atunci trebuie să fiţi sigură, Maiestate.

Victoria suspină.

— Lordul M. crede că nu ar trebui să fac nimic.

Lehzen se aplecă spre ea:

— Bineînţeles, lordul M. a dus o viaţă foarte dezordonată în trecut. Poate că nu-l interesează să condamne acest fel de purtare.

Victoria sesiză nota de dispreţ din vocea lui Lehzen.

— Cred că nu doreşte scandal, dar în acest caz lordul Melbourne greşeşte.

Vorbea mai tare decât în mod normal, de parcă ar fi

încercat să se convingă pe ea însăşi.

Lehzen se întoarse o jumătate de oră mai târziu cu Sir James, care era pe cât de renumit, pe atât de blând şi amabil. Se ridicase pe culmile profesiei prin grija plină de meticulozitate faţă de defunctul George al IV-lea – satisfăcându-i regelui orice toană legată de sănătatea sa, dar abţinându-se să scoată în evidenţă adevărul că obiceiul suveranului de a mânca la micul dejun trei potârnichi udate cu vin de Porto era poate cauza bolilor sale. Sir John, al cărui nas borcănat şi plin de vinişoare sugera că nici el nu se abţinea de la deliciile vieţii, aflase cu multă vreme în urmă că cel mai popular tip de doctor era cel care asculta cu mare atenţie toate simptomele şi le acorda tuturor aceeaşi importanţă cuvenită înainte de a prescrie un medicament pe cât de costisitor, pe atât de inofensiv.

Doctorul îi făcu Victoriei o plecăciune foarte adâncă, drept pentru care faţa lui deja aprinsă se înroşi şi mai mult.

— Maiestate. Cum vă pot fi de folos? Aveţi nevoie de ceva să vă calmeze nervii înainte de încoronare? Pacienţii mei de sexul gingaş par să considere că tinctura de laudanum este foarte eficientă în astfel de momente.

Victoria îşi ridică ochii albaştri spre cei injectaţi ai doctorului.

— Aveţi mulţi pacienţi, Sir James, care urmează să fie încoronaţi în Westminster Abbey?

Doctorul scoase un sunet care ar fi putut fi un râset sau un mormăit de scuze.

— Sunteţi mai tare decât mine, Maiestate.

— Dar, ca să răspund la întrebarea Domniei Voastre, nu eu am nevoie de serviciile Domniei Voastre. Aş vrea să vă ocupaţi de o altă… chestiune.

Sir James ridică dintr-o sprânceană stufoasă şi ciufulită.

Victoria începu să străbată încăperea în sus şi în jos. Totul păruse atât de simplu în mintea ei, dar acum îşi dădea seama că nu prea ştia cum să abordeze subiectul.

— Sir James, am remarcat că o anumită doamnă ar putea fi… într-o stare nepotrivită cu…

Victoria se uită la Lehzen pentru ajutor.

— Cu poziţia sa în societate, Maiestate.

— Poziţia în societate? Doctorul părea derutat. Ah, înţeleg. Credeţi că doamna ar fi într-o anumită stare, fără beneficiile căsătoriei.

— Da. Cred că a comis adulter cu un anumit gentleman.

— O presupunere inteligentă, Maiestate.

Victoria se opri din umblat.

— Dar trebuie să am dovezi, Sir James.

Doctorul spuse aproape şoptit:

— Dovezi, Maiestate?

— Da. Vreau să o examinaţi pe această doamnă.

Sir James se trase de perciuni cu degetele grăsulii.

— Aş putea să întreb care este identitatea doamnei?

Fu rândul Victoriei să şoptească:

— Lady Flora Hastings.

Se lăsă liniştea cât Sir James reflectă asupra problemei. Doctorul se trăgea de perciuni aşa de tare, mai să şi-i smulgă.

— Pot îndrăzni să vă întreb dacă ducesa este la curent cu bănuielile dumneavoastră, doamnă?

— Am discutat această chestiune cu mama mea, dar nu este dispusă să mă creadă.

Sir James oftă:

— Înţeleg. Trebuie să vă previn, Maiestate, că mă aştept la ceva greutăţi în efectuarea examinării. Dacă Lady Flora nu este de acord, nu prea pot să o forţez.

— Îmi imaginez că un doctor cu experienţa Domniei Voastre ar fi capabil să stabilească anumite lucruri pur şi simplu uitându-se la ea.

— Mă măguliţi, Maiestate. Cred că în cazuri de genul acesta este foarte dificil să te bizui numai pe ochi. Sunt atât de mulţi alţi factori în joc – veşmintele, digestia, chiar şi un anumit fel de a sta în picioare. O poziţie în care eşti adus de spate poate fi extrem de înşelătoare.

Victoria bătu din picior nerăbdătoare.

— Vă asigur, Sir James, că aici nu este vorba de

poziţia corpului.

— Nu, Maiestate.

— Trebuie să ştiu adevărul, şi vă cer să-l aflaţi, Sir James.

— Da, Maiestate.

Doctorul avea aerul că ar mai vrea să spună ceva, dar Victoria îi întoarse spatele. Când îi auzi paşii retrăgându-se pe coridor, se întoarse spre Lehzen.

— Trebuie să-i spui lordului şambelan că Sir John şi Lady Flora nu vor primi invitaţii pentru încoronare. În situaţia dată, nu pot să permit prezenţa lor acolo.

Lehzen se încruntă.

— Maiestate, cred că dacă faceţi acest lucru, atunci toată lumea va înţelege că credeţi în acest scandal.

Victoria înălţă bărbia.

— Exact.

Capitolul 17

Ducesa se încruntă când fu anunţat Sir James.

— Nu v-am chemat, Sir James.

Sir James se uită în podea şi pe urmă în tavan, oriunde numai la ducesă şi la însoţitoarea ei, nu. Îşi drese glasul cu zgomot.

— Doamnă, am venit la cererea reginei.

Ducesa o privi pe Lady Flora, care stătea lângă ea. Cealaltă femeie închise ochii şi se clătină uşor.

— Dar nu este nimeni bolnav aici, Sir James, deci nu am nevoie de Domnia Voastră.

Sir James îşi muta greutatea de pe un picior pe altul.

— Regina a insistat foarte mult, doamnă.

Privirea lui se opri rapid asupra lui Lady Flora. Ducesa se stăpâni şi, ridicându-se în picioare, îl fulgeră cu privirea pe doctor.

— Nu aveţi ce căuta aici. Puteţi pleca.

Sir James se încovoie ca o spirală, într-un gest de

dezvinovăţire.

— Cu tot respectul, doamnă, mă tem că nu pot să fac asta. Regina ar dori nişte informaţii legate de Lady Flora.

Ducesa se forţă să râdă.

— Fiica mea persistă în această fantezie ridicolă? Puteţi să-i spuneţi că nu există mai mult adevăr în povestea asta acum decât era în această dimineaţă.

Sir James nu spuse nimic, dar nu se clinti. Lady Flora înălţă capul.

— Voi răspunde eu la întrebări, Sir James. Nu am nimic de ascuns.

Dar acest răspuns nu relaxă spirala în care se încovoiase trupul doctorului.

— Lady Flora, mă tem că regina cere o... examinare. Pentru a înlătura orice îndoială.

Dinspre ducesă se auzi un icnet.

— Este imposibil! Nu voi permite aşa ceva! Drina şi-a pierdut minţile.

Dar Lady Flora făcu un pas în faţa stăpânei sale şi i se adresă doctorului direct:

— Două lucruri în viaţă îmi sunt dragi, Sir James. Unul este Coroana, iar celălalt este credinţa mea. Dacă regina crede că aş face ceva ca să discreditez vreunul din ele, atunci sunt dornică să dovedesc că nu are dreptate.

Se opri o clipă şi îşi şterse cu un gest grăbit o broboană de transpiraţie de pe frunte. Apoi se îndreptă şi îl privi în ochi pe Sir James.

— Dar insist ca doctorul meu să fie de faţă, Sir James – colţurile gurii îi zvâcniră într-o imitaţie de zâmbet – pentru a înlătura orice îndoială.

Doctorul era atât de nerăbdător să părăsească încăperea încât se rostogoli printre uşi când valeţii le deschiseră. Era o scenă comică, dar niciuna din femeile din încăpere nu râse.

Capitolul 18

O trezi sunetul. Un susur slab, ca şi când un stol uriaş de porumbei sălbatici aterizaseră la palat afară. Ascultă, iar zgomotul răbufni, devenind mai clar. Începură să se audă voci, dar cuvintele fură iute duse de vânt înainte ca Victoria să le prindă. În cele din urmă, o voce mai pătrunzătoare decât celelalte îi străpunse creierul ameţit de somn. „Dumnezeu să o binecuvânteze pe regină” spunea, urmată de altele, într-un cor de celebrare.

Victoria sări din pat şi se duse la fereastră. Dincolo de Marble Arch se vedea un covor învălurat de culoare: flamuri, bonete, chipuri îndreptate înainte. Probabil că sunt mii de oameni acolo. Poporul ei, se gândi, simţind că respiraţia i se transformă într-un suspin prelung care-i dădu fiori. Era deja regină de câteva luni, dar astăzi responsabilitatea îi apăsa pe umeri ca o greutate fizică. Astăzi va depune jurământul de încoronare, care fusese depus de nenumăraţi regi şi de cele patru regine care îi precedaseră.

Se gândi la toţi ochii aceia care o vor privi în Westminster Abbey. Câţi dintre ei vor aştepta să facă o mică greşeală, ca să demonstreze bănuiala lor că este nedemnă de înalta funcţie care îi fusese încredinţată? Victoria îşi muşcă buza, dar apoi îşi îndreptă umerii şi înălţă bărbia sfidătoare. Nu va face nicio greşeală. Fusese aleasă pentru acest rol de o providenţă divină care o lăsase pe ea, fiica celui de-al şaselea copil al lui George al III-lea, moştenitor al tronului[11]. Dacă unchii ei ar fi fost mai puţin imorali, ar fi existat o duzină de copii legitimi între ea şi tron, numai că ei fuseseră atât de absorbiţi de plăcerile trupeşti încât coroana ajunsese la ea. Victoria ştia că exista un motiv pentru asta, un scop divin, şi era hotărâtă să se dovedească demnă de el.

Folosind o pernă drept glob cu cruce[12] şi o umbrelă de soare drept sceptru, repetă cuvintele Jurământului. „Prin

11 Prinţul Edward, duce de Kent şi Strathearn, a fost al patrulea fiu şi al cincilea copil al regelui George al III-lea (n.tr.)

12 Însemn regal folosit la încoronare (n.tr.)

graţia lui Dumnezeu Atotputernic, eu, Victoria, jur solemn să-mi servesc ţara”.

Vocea ei suna subţiratică în încăperea cu tavan înalt. Spera că oamenii vor putea să o audă în catedrală. Se gândi la unchii ei; cu vocile lor puternice şi răsunătoare, se făceau uşor auziţi. Dar, aşa cum spunea Melbourne, nu e nimic rău în a vorbi încet; îi face pe oameni să te asculte cu mai mare atenţie. Victoria surâse când se gândi la prim-ministrul ei. El urma să fie acolo astăzi, bineînţeles, iar ea se asigurase că va sta în raza ei vizuală. Îi părea rău că avusese loc neînţelegerea aceea stupidă ieri în parc. Dar problema asta se va rezolva după ce Sir James va face consultaţia.

Uşa alăturată se deschise şi intră Lehzen, cu faţa ei latră strălucind de afecţiune:

— Ar trebui să fiţi în pat, Maiestate. E încă foarte devreme.

— Oh, nu mai pot să dorm, Lehzen. Îi făcu semn cu mâna baroanei să vină lângă ea la fereastră. Priveşte afară, Lehzen. Aşa de mulţi oameni.

— Care o aşteaptă pe regina lor.

— Sper că voi fi demnă de ei. Strânse mâna guvernantei. Vreau să fiu o regină măreaţă, Lehzen.

— Nu am niciun fel de îndoială, Maiestate.

Victoria văzu lacrimi în ochii guvernantei.

— Mulţumesc, Lehzen. Se aplecă şi o sărută pe baroană pe obraz. Pentru tot. Simţind o limbă aspră care o lingea pe picioare, Victoria se aplecă şi-l luă în braţe pe Dash. Oh, Dash, eşti gelos? Şi ţie îţi sunt recunoscătoare, bineînţeles.

Şi râse. Dar Lehzen nu zâmbea.

— A fost cea mai mare onoare din viaţa mea să vă slujesc, Maiestate.

*

Trăsura de stat o aştepta la piciorul scărilor, cu ornamentele aurite strălucind în lumina soarelui. În timp ce

cobora atentă treptele, îngrijorată să nu se împiedice în mantia purpurie grea, nu se putu abţine să nu se gândească la dovleacul Cenuşăresei. Dar aici nu era vorba despre niciun farmec, aceasta era trăsura cu care strămoşii săi merseseră la Westminster Abbey. Ar fi vrut ca Melbourne să meargă cu ea, dar el zisese că ar fi fost fără precedent. Singurii însoţitori pe care suveranii ar fi putut să-i aibă alături în trăsură erau consorţii. Aşa că va trebui să călătorească singură.

Când trăsura ajunse în Mall, simţi cum valul de urale o înfioară. Bancheta din trăsură era puţin cam joasă, aşa că fu nevoită să se ridice pe jumătate în picioare ca să poată face cu mâna spre mulţime. Când ridică mâna, se auzi un nou vuiet de urale, iar ea aproape fu azvârlită înapoi. Dar sunetul acesta aprinse o flacără de fericire în ea. Îşi aminti de ziua în care urmărise până la capătul inevitabil, liniile orizontale şi apoi pe cele pe verticală ale arborelui ei genealogic. Sigur că Lehzen îi spusese că nu este decât moştenitoarea prezumtivă; încă era posibil ca regina Adelaide să aibă un copil care să trăiască. Victoria ştiuse însă că destinul ei era să fie regină, era destinul ei să stea unde era acum, într-o trăsură de aur, scăldată de adoraţia supuşilor ei.

În faţa ei era impozantul naos din catedrală, de o parte şi de cealaltă băncile de un purpuriu intens, cu pairii în robele lor de gală. Se opri la intrare şi simţi cum cei opt paji care purtau trena ridică mantia grea, pregătiţi pentru procesiune. Auzi orga interpretând primele măsuri din imnul *Zadok Preotul,* care era semnalul pentru ca ea să înceapă să înainteze. Dar picioarele nu voiau să se mişte. Era conştientă că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, toţi aşteptând să facă un pas înainte. Era un dezastru. Îşi impunea să o facă, dar parcă picioarele erau ale altcuiva.

Şi atunci îl văzu. Melbourne îi zâmbea, cu mâna uşor întinsă, parcă pentru a-i spune: „Hai, nu ai de ce să te temi”. Îi întoarse zâmbetul şi făcu primul pas.

*

Într-un dormitor din aripa de nord a palatului, o încăpere care nu fusese niciodată încălzită de soare, Lady Flora îi aştepta pe doctori.

*

Victoria tremura aşa cum stătea în straiele pe care le purtau toţi monarhii înainte de a fi înveşmântaţi în mantia de încoronare.

Inima îi bătea atât de tare încât se întrebă dacă arhiepiscopul nu vede prin muselină. Se simţea atât de vulnerabilă stând acolo în faţa întregii nobilimi în catifea purpurie, îmbrăcată numai într-o tunică de muselină. Arhiepiscopul rostea cuvintele ceremoniale. În timp ce asculta măreţele cuvinte care răsunau ca un vârtej sonor – Dumnezeu Atotputernic, regat, onoare şi glorie – îl căuta pe lordul M. El îi făcu un semn mic aprobator cu capul. Îşi întoarse din nou privirea spre arhiepiscop, şi când el o întrebă: „Veţi face tot ce vă stă în putere…”, ea răspunse cu glasul ei limpede de soprană: „Da”.

Mantia purpurie de gală bordată cu hermină fu pusă pe umerii ei. Se aşeză pe tron, care fusese pregătit cu o pernă foarte înaltă, ca să nu se scufunde cu totul în adâncurile lui gotice. Arhiepiscopul luă inelul de ceremonie şi, spre consternarea Victoriei, începu să-l îndese pe degetul ei mijlociu, nu pe inelar. Împingea cu putere în faţa obstacolului neaşteptat, iar Victoria se străduia să nu strige de durere când el forţă inelul peste articulaţia degetului. Se crispă când îi puse globul cu cruce în mâna dreaptă şi sceptrul în cealaltă. Spera să nu se vadă durerea.

Dar în momentul acela arhiepiscopul ţinea coroana deasupra capului ei, rostind cuvintele care fuseseră folosite încă de pe vremea lui Eduard Mărturisitorul. În cele din urmă o puse pe capul ei. Rămase aşezată o clipă, apoi se clătină şi în final îşi găsi locul, iar Victoria fu învăluită de un sentiment de linişte şi pace. Era regina acestei măreţe naţiuni, unsa lui Dumnezeu.

Răsunară trompetele, iar băieţii de la Westminster School cântară din toţi rărunchii: „Vivat, vivat, regina”.

Cu un foşnet pătrunzător, toţi domnii şi doamnele din nobilime îşi luară coroniţele şi le puseră pe cap. Cu colţul ochiului, Victoria văzu cum Harriet ridică braţele lungi şi albe ca de lebădă, şi pe mama ei cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

*

Lady Flora era întinsă pe pat cu ochii închişi. Doctorii vorbeau cu glas scăzut în celălalt capăt al încăperii. Se regăsea în vorbele din psalmul ei preferat: „Îmi ridic ochii spre dealuri, de unde vine forţa mea. Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerul şi pământul”. Trecu prin tot psalmul, ca şi când ar fi hoinărit pe poteca din grădină spre casa ei din copilărie, găsind alinare în măsura familiară a ritmului. Când ajunse la sfârşitul psalmului, o luă din nou de la început.

*

Orga se auzi mai puternic, şi corul începu să cânte refrenul de la *Aleluia.* Victoria rămase nemişcată în timp *ce* aristocraţii se apropiau unul câte unul să-i prezinte omagiile. Dacă şi-ar fi mişcat capul chiar şi o idee numai, coroana i-ar fi căzut pe un ochi. Aşa cum fusese avertizată de custode, greutatea bijuteriilor era prea mare. Reuşi să-şi menţină poziţia cât se perindară ducii şi marchizii, dar când terminase cu jumătate dintre conţi, un pair mai vârstnic pe care îl chema lordul Rolle călcă greşit pe treptele spre podium şi fu cât pe ce să se prăvălească la picioarele ei, aşa că Victoria întinse mâna ca să-l împiedice să cadă peste ea şi simţi cum coroana îi alunecă pe un ochi.

Din fericire, lordul Rolle se redresă înainte să apuce coroana să alunece şi pe celălalt ochi, aşa că reuşi pe furiş să o împingă la loc. Dar acest episod o scoase rapid din transă. Când îl văzu pe lordul Rolle împleticindu-se înapoi

spre locul său, cu mantia plină de praf şi coroniţa strâmbă pe cap, simţi cum gâlgâie râsul în interiorul ei. Simţi cum o sugrumă corsetul când îşi umplu plămânii cu aer. O regină nu avea voie să râdă la încoronarea ei – ştia acest lucru –, dar cumva ideea unei regine care râde o făcu să vrea şi mai tare să râdă. Pe intervalul de trecere observă chipul încruntat al unchiului Cumberland şi expresia dezaprobatoare a ducesei lui, dar nici măcar ura lor evidentă nu era suficientă ca să-i înăbuşe revoluţia interioară. Exact în momentul în care vulcanul de voioşie din interiorul ei era pe cale să erupă, îl văzu pe Melbourne urcând treptele, ca simplu viconte, printre ultimii care urmau să-şi prezinte omagiile. Îşi înălţă privirea către a ei şi clătină din cap aproape imperceptibil. Momentul acela când îşi dădu limpede seama fu suficient ca să stăvilească isteria să nu o cuprindă. Simţi cum se potoleşte…

*

Doctorii îşi lăsară mânecile în jos şi îşi încheiară butonii. Camerista îi ajută să-şi pună vestoanele, şi părăsiră încăperea. Flora nu se mişcă.

*

În cele din urmă se sfârşi totul. Pairii juraseră cu toţii credinţă şi se întorseseră la locurile lor în ordine ierarhică, cu coroniţele pe cap. Arhiepiscopul şi ceilalţi clerici îşi ocupară locurile în capul procesiunii, iar Victoria ştiu că era semnalul să se ridice. O făcu cu o precauţie uriaşă ca să nu clintească coroana. Când coborî treptele, cei opt purtători de trenă se călcară pe picioare ca să apuce mantia de încoronare. Făcu un pas înainte şi simţi că mantia se tensionează. Pentru o clipă crezu că o să fie trasă înapoi, dar apoi se auzi un ordin şoptit de la Harriet Sutherland: „Cu toţii, acum, daţi-i drumul”, şi Victoria îndrăzni să păşească mai departe. Spre uşurarea ei, trena o urmă.

Procesiunea îşi croi drum pe intervalul dintre bănci,

iar Victoria asculta murmurul lui Harriet care spunea *unu, doi, unu, doi* încercând să imprime un ritm domnişoarelor de onoare. Când trecură pe lângă băncile corului îndreptându-se spre naos, soldaţii începură să deschidă impozanta uşă de vest a Catedralei, şi pentru prima oară Victoria auzi vuietul mulţimii peste crescendoul orgii. Sporea pe măsură ce se apropia de intrare.

Uşile erau acum complet deschise şi soarele năvăli în obscuritatea catedralei, refractându-se de la diamantele din coroana Victoriei în o mie de puncte de lumină. Erau aşa de mulţi oameni. O mulţime mai mare decât văzuse ea vreodată. Pretutindeni erau steaguri, pancarte şi chiar baloane. Într-o altă zi poate că ar fi fost copleşită de numărul lor, dar astăzi Victoria simţea dragostea poporului ei în fiecare fibră a corpului. Gura îi era întinsă în cel mai larg zâmbet, iar supuşii îi întorceau zâmbetul. Îşi iubea poporul în clipa aceea; erau toţi în armonie.

*

La puţin mai mult de un kilometru, Flora Hastings simţi cum i se strânge stomacul şi îşi întoarse faţa la perete.

Capitolul 19

Dash scânci în semn de protest când Victoria îi turnă apă caldă pe spinare.

— Hai, Dashy, stai liniştit. Ştii că ai nevoie de o baie.

Dash o privi cu reproş, parcă vrând să-i spună că tocmai astăzi ar fi putut fi scutit de umilinţa de a fi spălat.

— Vreau să termin cu asta înainte să trebuiască să mă schimb pentru focurile de artificii.

Pentru prima oară de când se sculase în ziua aceea. Victoria era singură. Imediat după ce Jenkins şi Skerrett luaseră mantia de încoronare, se hotărâse că singurul lucru

pe care voia să-l facă în momentul acela era să-i facă baie lui Dash.

Culoarea apei deveni un cenuşiu mulţumitor după ce fu curăţată murdăria din blana lui Dash, după vânătoarea de veveriţe. Când în cele din urmă fu curat şi Victoria dădu drumul la zgarda de care îl ţinea strâns, fugi de lângă ea, scuturându-se înnebunit ca să scape de excesul de apă.

Chiar în clipa aceea Penge anunţă că lordul Melbourne o aşteaptă în salon. Valetul nu se putu abţine să se strâmbe când apa ateriză pe ciorapii lui de mătase.

Victoria se strădui să nu râdă, dar nu reuşi:

— Dash, vino aici, băiat obraznic ce eşti! Penge, spune-i lordului Melbourne că voi fi acolo imediat.

În faţa oglinzii, Victoria trase de cozile împletite de o parte şi de cealaltă a feţei ca să cadă într-un unghi mai potrivit.

Când intră ea, Melbourne stătea la fereastră, şi Victoria văzu ceva melancolic în felul în care îşi ţinea umerii. Când se întoarse însă îi aruncă un zâmbet atât de cald încât ştiu că fusese doar închipuirea ei.

— Oh, Lord M., sunt aşa de bucuroasă să vă văd. Ce zi a fost! Am crezut că nu o să mă pot abţine să nu râd când lordul Rolle s-a rostogolit.

Melbourne îşi plecă privirea spre ea, cu o lumină blândă în ochii de un verde marin.

— Dar, din fericire, Maiestate, demnitatea voastră înnăscută a fost mai puternică. Făcu o pauză, apoi spuse cu un glas mai grav: Am venit să vă spun că aţi fost splendidă astăzi, doamnă. Nimeni nu ar fi putut să o facă cu mai multă graţie.

Victoria îşi înălţă privirea spre el.

— Am ştiut tot timpul că sunteţi acolo, Lord M., şi acest lucru a făcut ca totul să fie uşor. Mi se pare că totul este mai… tolerabil dacă sunteţi prezent.

Melbourne îi făcu o mică plecăciune.

— Sunteţi prea amabilă, doamnă. Când vorbi, o făcu cu un inegalabil ton de salon. A dumneavoastră este cea de-a treia încoronare la care am participat şi, fără îndoială,

cea mai grozavă. Cea a unchiului dumneavoastră George, deşi minunată, a fost oarecum tulburată de prezenţa reginei sale imorale care bătea la porţile catedralei să i se permită să intre. Şi spectacolul unchiului Domniei Voastre William a fost un eveniment foarte şters. Încoronarea nu este prilej de economii; poporul îşi doreşte spectacol. Astăzi au primit aşa ceva.

— Aţi auzit cum m-au ovaţionat când am ieşit din catedrală? Am crezut că o să mă răstoarne.

— Sunteţi simbolul unei ere noi, doamnă, şi poporul vă este recunoscător. Oamenii se plictisiseră de bătrâni, şi ştiu ce noroc au să fie conduşi de o regină tânără şi frumoasă.

Victoria simţi că roşeşte.

— Sper să fiu demnă de dragostea lor.

Melbourne nu răspunse, dar îi susţinu privirea. De data asta, Victoria fu cea care îşi feri privirea.

— Aştept cu aşa o nerăbdare focurile de artificii din această seară. Sper că nu va ploua.

— Am aranjat deja cu Atotputernicul, doamnă.

Victoria arătă spre el.

— Cum vă aşteptaţi să cred acest lucru, Lord M., când ştiu că nu mergeţi niciodată la biserică?

Râdeau amândoi când intră Lehzen. Avea chipul încordat.

— Iertare, Maiestate, dar Sir James Clark este aici. Ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

Victoria văzu cum zâmbetul piere de pe faţa lui Melbourne. O clipă regretă amarnic că nu ascultase de sfatul lui să nu facă nimic în ce o privea pe Lady Flora. Dar amintindu-şi râsul mamei ei atunci când adusese vorba despre Flora şi Conroy, făcu un semn aprobator din cap spre Lehzen.

— Poţi să-l inviţi să intre.

Când intră, Sir James se înclină, dar evită să o privească în faţă.

— Iertare, doamnă, că îndrăznesc să vă tulbur într-o asemenea zi, dar m-am gândit că veţi dori să aflaţi

rezultatul vizitei la Lady Flora.

— Chiar aşa, Sir James.

Doctorul privea în pardoseala cu intarsii geometrice ca şi când ar fi crezut că intarsiile ar putea să-i destăinuie secretul vieţii veşnice.

— Trebuie să vă spun, doamnă, că la examinare, am descoperit că Lady Flora este – înghiţi cu greutate – *virgo intacta.*

Victoria nu înţelese sensul expresiei.

— Dar este însărcinată, Sir James?

Doctorul se făcu şi mai roşu şi clătină din cap că nu. Melbourne făcu un pas înainte.

— În general, una o exclude pe cealaltă, doamnă.

Aruncând o privire rapidă spre el, Victoria văzu regretul întipărit pe faţa lui şi îşi dădu seama de gafa ei.

— Înţeleg. Mulţumesc, Sir James. Asta este tot.

Chipul doctorului se schimonosi într-o grimasă de scuză.

— Înainte de a pleca, ar trebui să vă explic, Maiestate, că eu cred că, ăăă, umflătura, care e adevărat că ar putea fi luată drept sarcină, este rezultatul unei tumori. Cred că Lady Flora este grav bolnavă.

Victoria nu spuse nimic. Doctorul ieşi cu spatele din încăpere, urmat de Lehzen. După plecarea lor, Victoria se întoarse spre Melbourne şi spuse cu o părere de rău plină de patos:

— Ar fi trebuit să vă urmez sfatul, Lord M.

Melbourne scutură din cap.

— Întotdeauna este mai uşor să dai sfaturi, doamnă, decât să le urmezi.

*

Mai târziu, în seara aceea, când ieşi pe balcon ca să vadă focurile de artificii, Victoria simţi un soi de freamăt printre curtenii adunaţi, pe care nu-i recunoscu imediat. Era întuneric şi nu reuşi să vadă chipurile decât când străluciră în culorile ţipătoare ale luminilor.

Mama ei stătea cu Conroy alături, în capătul celălalt al balustradei, şi când dispozitivul pirotehnic care producea acea lume virtuală magică începu să explodeze pe cer, Victoria văzu chipul rănit şi plin de resentimente al mamei ei devenind roşu, albastru, apoi auriu. Faţa lui Conroy rămăsese în umbră. Victoria ştia că ar trebui să-i spună ceva mamei sale, să se ocupe de prăpastia care se căsca între ele. Chiar în clipa aceea o nouă ploaie de auriu căzu din cer, iar ea văzu cum mama ei se sprijină de braţul lui Conroy şi simţi că tensiunea aceea intensă care o măcina încă de la Ramsgate îi arde pieptul. Greşise în legătură cu Flora şi Conroy, dar asta nu însemna că greşise în legătură cu toate. Îşi simţi sufletul plin de venin când văzu cum mama ei îşi înalţă privirea spre Conroy şi zâmbeşte.

Se auzi un suspin în spatele ei şi simţi prezenţa lui Melbourne.

— Focurile sunt minunate, doamnă. Un sfârşit potrivit pentru această zi măreaţă.

Victoria simţi că furia i se mai domoleşte puţin.

Se auzi o exclamaţie dinspre curtenii de pe balcon şi urale dinspre mulţimile de pe Mall când punctul principal de atracţie al aranjamentului, un profil în mărime naturală al Victoriei, fu cuprins de flăcări. Victoria se întoarse spre Melbourne.

— Ce ciudat, stau aici şi mă uit la mine cum dispar într-un nor de fum.

— Este un mod de a descrie spectacolul, dar eu vă văd ca pe o rază de lumină care inspiră naţiunea.

— Întotdeauna vedeţi lucrurile atât de optimist, Lord M.

— În acest caz, doamnă, nu fac decât să fiu corect.

Profilul în flăcări începea să se dezintegreze. Coroniţa se prăbuşi în mijloc, iar nasul şi bărbia se prăbuşiră şi se contopiră. Victoria suspină.

— Este cea mai bună zi a mea şi totodată cea mai rea. Vă vine să credeţi?

Chipul lui Melbourne străluci în verde de la o ultimă rachetă.

— Da, dar doar pentru că îmi amintesc ce înseamnă să fii tânăr. Când ajungi la vârsta mea, afli că lumea nu este chiar aşa de extremă. Munţii şi văile se tocesc până ajung un podiş confortabil.

— Asta-i tot ce pot să sper? Confort? Cred că aş prefera să fiu fericită.

— Pe măsură ce îmbătrâneşti sunt multe de spus despre ce înseamnă confortul, doamnă. Dar nu mă aştept să mă credeţi. Când eram de vârsta dumneavoastră, şi eu voiam să fiu fericit.

Victoria simţi o scurtă împunsătură în inimă.

— Şi aţi fost? Vreau să zic, fericit.

— Da, cred că am fost.

— Cu soţia Domniei Voastre? Cum era?

— Caro? Când am văzut-o prima oară era fascinantă. Nu mai cunoscusem pe nimeni atât de plin de viaţă şi de uimitor. Nu puteam niciodată să ghicesc ce va spune sau cum va vedea lucrurile.

Victoria spuse:

— Cred că mi s-ar părea destul de obositor.

Melbourne privi pe fereastră, spre Mall.

— Şi îndrăznesc să spun că aţi avea dreptate, doamnă.

În cele din urmă efigia Victoriei se dezintegră. Cerul neluminat părea mai mic. O adiere rece se iscă de nicăieri, iar mulţimile de dedesubt, pe Mall, începură să se mişte: un şuvoi zumzăitor de oameni care începeau să se scurgă către case, cu capul plin de măreţia zilei şi strălucirea reginei lor.

Capitolul 20

A plouat două săptămâni în fiecare zi după încoronare. Vremea era aşa de urâtă că Victoria fu obligată să renunţe la partidele zilnice de călărie cu prim-ministrul şi să se distreze cu activităţi de interior. Exersa la pian;

încercă un portret al lui Dash; ba chiar se uită peste *Comentariile* lui Blackstone[13], dar nimic – fie că era ceva frivol sau serios – nu risipi norul apăsător de deasupra ei, la fel de înăbuşitor ca şi cerul plumburiu de afară.

Freamătul pe care îl sesizase printre curtenii de pe balcon în seara încoronării era dezaprobare, acum ştia acest lucru. Nu spunea nimeni nimic, dar Victoria simţea rigiditatea reverenţelor, stângăcia politeţii, inabilitatea oamenilor de a o privi în ochi. Nu numai o dată intrase într-o încăpere şi auzise conversaţia întrerupându-se brusc, ca şi cum ai fi suflat într-o lumânare.

Într-o dimineaţă mersese până într-acolo încât le întrebase pe Harriet şi pe Emma dacă le deranja ceva. Harriet privise în podea, iar Emma răspunsese că vremea le crea tuturor o stare proastă. Nu era cine ştie ce răspuns, dar Victoria fusese recunoscătoare pentru efort. În seara aceea o întrebase pe Lehzen ce spun oamenii despre ea, iar Lehzen spusese că nu ştie.

Victoria ştia însă că Lehzen minte. Adevărul era că de la încoronare Lady Flora se şubrezise. Căzuse la pat în apartamentele ducesei şi nu fusese văzută în public de două săptămâni.

Victoria îl trimisese pe Sir James să se intereseze de sănătatea lui Lady Flora, dar acesta se întorsese spunând că serviciile lui nu erau solicitate. Ducesa şi Conroy rămăseseră în aripa de nord şi nu erau văzuţi decât la biserică. Deşi în alte împrejurări Victoria ar fi salutat această situaţie, acum absenţa lor i se părea de rău augur, la fel de ameninţătoare precum cerul tunător de afară.

În mod normal ar fi găsit un moment de relaxare aranjându-şi cutiile cu lordul M.

Totuşi, de la încoronare plăcerea aceea fusese eclipsată de umbra aruncată de bolnava din aripa de nord. Nu-i mai pomenise lui Melbourne de Lady Flora de când auziseră rezultatul examinării de la Sir James, iar el nu adusese vorba despre acest subiect, însă ea ştia că era la

---

13 William Blackstone, jurist din secolul al XVIII-lea, cunoscut pentru *Comentariile* privind legile Angliei (n.tr.)

fel de prezent în mintea lui ca şi a ei.

Auzi uşile deschizându-se în celălalt capăt al coridorului şi pasul grăbit al lui Melbourne răsunând pe parchet:

— Bună dimineaţa, doamnă.

— Mă bucur aşa de mult că vă văd. Nu pot să vă spun cât de mult îmi lipsesc plimbările noastre călare.

— Şi mie, doamnă. Dar aceasta nu este o vreme potrivită pentru călărie.

Se lăsă liniştea. Melbourne privea în jurul lui, de parcă ar fi pierdut ceva, şi în cele din urmă, o privi pe Victoria în ochi.

— Doamnă, mă tem că am auzit spunându-se că Lady Flora probabil va muri.

Victoria duse o mână la gură.

— Cu siguranţă nu e aşa. Păi, numai cu o lună în urmă arăta foarte sănătoasă. Ştiu că mama o îngrijeşte, dar ei îi place întotdeauna să exagereze astfel de lucruri.

— Totuşi, în acest caz, mă tem că ducesa nu exagerează.

Victoria avea un aer enervat.

— Nu pot să cred. Cum se poate întâmpla asta?

Melbourne spuse cu toată blândeţea de care era în stare:

— Cred, doamnă, că Lady Flora este bolnavă de mai multă vreme; cam aşa se întâmplă astfel de lucruri. De ceva timp avea pe chip un aer bolnăvicios. Şi, desigur, evenimentele recente au precipitat şubrezirea sănătăţii ei.

Victoria îi întoarse spatele.

— L-am trimis pe Sir James care s-a oferit să o ajute, dar a refuzat să-l vadă.

— Îmi imaginez, doamnă, că în situaţia de faţă Lady Flora nu ar vrea să-l vadă pe Sir James.

Victoria îl privi pieziş, cu umerii căzuţi.

— Credeţi că ar fi trebuit să trimit pe altcineva?

— Da, doamnă, cred că singurul vizitator bine-venit pentru Lady Flora în acest moment aţi fi dumneavoastră.

Victoria se răsuci ca să-l înfrunte pe Melbourne, cu o

expresie de răzvrătire pe chip.

— Vreţi să mă duc eu?

— Problema nu este ce vreau eu, doamnă.

Se lăsă o tăcere lungă. Victoria privea în podea. În cele din urmă îşi înălţă bărbia, şi o expresie de sfidare îi însufleţi chipul.

— Ei bine, eu cred că nu este vorba decât de… o… furtună într-un pahar cu apă. Nu văd niciun motiv să-i dau satisfacţie mamei mele luând acest lucru în serios. Vă propun, Lord Melbourne – Victoria îi spunea prim-ministrului său pe numele întreg numai când era furioasă pe el –, să încetăm cu bârfele acestea şi să ne apucăm de cutiile mele.

Melbourne înclină din cap.

— Cum doriţi, doamnă.

Victoria se aşeză şi deschise cutia roşie. Îi luă zece minute în cap să-l invite pe Melbourne să se aşeze lângă ea. Trecură sistematic prin toate cutiile, fără sporovăială şi glumele obişnuite, şi ca urmare realizară multe, dar rămaseră cu un sentiment de insatisfacţie. Victoria nu-i oferi, cum făcea de obicei, un pahar cu vin de Madeira, iar el plecă spre parlament mai devreme decât de obicei.

După plecarea lui, Victoria decise că nu mai suportă să stea închisă în palat şi alergă în grădină cu Dash după ea. Pentru un moment stătu cu faţa în sus, la ploaie, simţind cum picăturile îi cad în gură şi se scurg pe ceafă. Se uită fix la cerul plumburiu şi spuse cu voce destul de tare: „Nu este vina mea!”, după care scutură din cap la propria-i nebunie.

Auzind un zgomot în spatele ei, se răsuci şi o văzu pe Lehzen.

— Maiestate, staţi aici, în ploaie?

— Melbourne zice că Lady Flora este pe moarte.

Faţa lui Lehzen o convinse pe Victoria că şi ea auzise acelaşi lucru. Dar făcea un efort să ascundă că ştie, aşa că-şi aşternu pe chip zâmbetul luminos de guvernantă.

— Ştim că este bolnavă, Maiestate, dar cunosc cazuri ca al ei care s-au însănătoşit. Dacă este pe moarte, este din cauză că şi-a pierdut dorinţa de a trăi. Dându-şi seama că

spusese exact ce nu trebuia, Lehzen continuă grăbită: Ştiţi cât este de religioasă Lady Flora. Cred că-şi doreşte să ajungă în rai.

Victoria rămase tăcută, iar Lehzen, ştiind că făcuse din nou o gafă, spuse disperată:

— Maiestate, dacă staţi acolo, în ploaie, o să răciţi, şi atunci vom avea două bolnave la palat.

Atinse braţul Victoriei, încercând s-o conducă înapoi înăuntru, dar regina îi dădu mâna la o parte:

— Lasă-mă în pace!

— Dar, Maiestate, sunteţi udă până la piele. Măcar lăsaţi-mă să vă aduc o umbrelă.

— Nu vreau nimic de la tine, Lehzen.

Victoria se depărtă şi o luă spre aleea cu arbuşti, lăsând-o pe Lehzen să se uite lung după ea, clătinând din cap.

Ploaia continua să cadă. Ziarele începură să vorbească despre Cartea lui Iov. Fermierii se uitau neputincioşi la recoltele distruse. În cluburi şi pe coridoarele parlamentului nu era nici pic de aer proaspăt care să spulbere aburii zvonurilor ce făceau vâlvă în jurul căderii la pat a lui Lady Flora.

Conversaţiile se încingeau din ce în ce mai tare, deşi vremea rămânea umedă. La White, clubul preferat al conservatorilor, domnea indignarea.

— Hastings a aflat totul dintr-o scrisoare de la sora lui. Regina i-a cerut lui Sir James Clark să o examineze.

— Pe Lady Flora? Dar femeia aceea s-a născut cu un crucifix în mână!

— Şi cu toate astea, regina a crezut că este însărcinată.

— Probabil că a fost Neprihănita Zămislire, după cum spun papistaşii. Nu există în ţara asta o virgină mai consecventă decât Flora Hastings.

— Sir John Conroy urma să fie partea vinovată.

— Conroy! Dar cu siguranţă interesele lui se îndreaptă în altă parte, nu?

Ducele de Cumberland, care în mod normal nu se

sinchisea de clubul White, unde simţea că nu i se acordă respectul datorat unui prinţ de sânge, găsi încăperea unde se juca cărţi mai prietenoasă decât de obicei. Se hotărî să dea pe acolo în fiecare zi ca să se delecteze cu cea mai nouă bucăţică din festinul afacerii Hastings. Era prea prudent, bineînţeles, ca să comenteze, dar unghiul sprâncenei lui şi suspinul pe care îl scotea de fiecare dată când era pomenit numele nepoatei lui erau de ajuns ca ascultătorii săi să înţeleagă ce crede el despre această afacere.

Nici măcar la Brook, unde predominau liberalii, nu puteau fi evitate valurile create de scandal. Când trecea Melbourne prin salonul impunător, conversaţiile încetau şi membrii, chiar şi colegi de-ai săi, miniştri, priveau în jos la cărţile de joc în loc să-l oprească cu un zâmbet.

Cu aerul lui plictisit şi apatic neştirbit Melbourne nu dădea niciun semn că ar fi la curent, chiar dacă ştia de ce încetează discuţiile când trece el. Numai valetul său ştia că stă treaz până târziu în noapte în biblioteca de la Dover House, cu carafa alături.

Singura distracţie pe care ploaia nu o putea afecta era teatrul. Victoria abia aştepta să vadă *La Sonnambula,* de Bellini. Îi plăcea foarte mult opera, şi Bellini în mod special. Când stătea în întunericul lojei regale ascultând muzică de operă era singura dată când îşi permitea să plângă în public.

Uneori se imagina stând pe scenă, impunându-se în faţa publicului prin puritatea vocii. Cât o invidia pe La Persiani, cântăreaţa ei preferată. Nu numai pentru voce, ci şi pentru abilitatea de a-şi exprima perfect emoţiile.

Victoria învăţase de la o vârstă fragedă să-şi ţină în frâu emoţiile în public, să-şi compună un chip la fel de suav şi imperturbabil ca al păpuşilor ei. Dar putea să fie o chestiune dificilă. Uneori când se ducea la culcare, simţea că o dor muşchii feţei de la efortul de a păstra o expresie pe care să nu se citească nimic.

Aici însă putea să se relaxeze şi să lase muzica să-şi facă treaba. Simţea cum i se ridică părul de pe braţe când

diva de pe scenă începu să cânte celebra arie a somnambulismului. A fost un moment de încântare pură, primul pe care îl avusese de la încoronare încoace. Îşi flutură pleoapele şi se lăsă în voie să ofteze de plăcere.

Apoi ceva se schimbă. Muzica răsuna în continuare, dar reveria ei romantică fu spulberată. Era aici; ştiu asta chiar înainte să se răsucească şi să-l vadă pe Melbourne în picioare, cu chipul inflexibil. Se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă, dar mă tem că nu suferă amânare.

Faţa lui era foarte aproape de a ei. Victoria simţea miros de apă de colonie şi de tutun.

— Lady Flora?

— Da, doamnă. Mă tem că sfârşitul este aproape.

— Înţeleg.

Victoria se ridică şi, cu o privire plină de regret înapoi spre scenă, se îndreptă spre uşa lojei. Pe coridorul roşu şi auriu, spuse:

— Credeţi că ar trebui să mă duc să o văd?

Melbourne dădu din cap că da.

— Cred că veţi regreta dacă nu o veţi face.

Victoria se sprijini cu o mână de peretele acoperit cu catifea roşie.

— Mi-e frică, Lord M.

Victoria simţi cum Melbourne îi atinge mâna cu mâna lui. Atingerea pielii lui o înfioră ca un val de căldură. Întoarse capul ca să-l privească.

— Ştiu, doamnă. Dar mai ştiu şi cât sunteţi de curajoasă.

Vocea lui Melbourne era liniştitoare.

— Foarte bine. Trebuie să mă duc în seara asta?

— Cred că mâine ar putea să fie prea târziu, doamnă.

În timp ce-l urma pe Melbourne pe coridor spre ieşire unde o aştepta trăsura, Victoria îl auzi pe tenor avântându-se în duetul de iubire.

Penge îi conduse spre încăperea din aripa de nord unde Lady Flora zăcea pe patul de moarte. Victoria dorise să se schimbe de rochia de la operă, dar ca reacţie la o

privire din partea lui Melbourne, decisese să se ducă aşa cum era. Cum mergeau pe coridor, Victoria observă că covorul roşu de sub picioare ajunsese un preş ros şi subţire. Pe pereţi nu erau tablouri. Lumânările din sfeşnice sfârâiau şi se topeau; erau din seu, nu din ceară de albine, cum se folosea întotdeauna în apartamentele regale.

La uşa dormitorului, Victoria ezită. Se întoarse spre Melbourne.

— Veniţi cu mine?

Melbourne clătină din cap.

— Sunt unele lucruri, doamnă, pe care trebuie să le faceţi singură.

Victoria ezita. Apoi puse mâna pe clanţă şi deschise uşa.

Mirosul o izbi înainte de toate. Sudoare, febră şi ceva ce nu putea fi decât descompunere. Voia să-şi pună mâna peste faţă, dar se forţă să-şi ţină braţele în jos, pe lângă trup. Îi luă un moment să o vadă pe Lady Flora în încăpere, care era luminată numai de o singură lumânare.

Femeia pe moarte era ghemuită în mijlocul patului, sub o grămadă de cearşafuri, iar trupul împuţinat părea şi mai mic sub baldachinul aristocratic de deasupra patului. Faţa ei galbenă contrasta cu aşternuturile albe, iar buzele începuseră să se tragă înapoi peste dinţi ca şi când de sub piele începuse deja să se vadă craniul. Respira greu şi cu efort. Din colţul ei de încăpere, Victoria auzea cum şuieră când expiră. Înfigându-şi unghiile în palme, Victoria înaintă încet spre patul Florei. Capul Florei era întors spre perete. La pieptul slab strângea o Biblie.

Infirmiera care stătuse lângă ea se ridică agitată şi derutată şi făcu o reverenţă stângace. Victoria îi făcu semn să plece şi pe urmă, afişând zâmbetul cel mai strălucitor, înaintă aşa încât Flora să o poată vedea.

— Bună seara, Lady Flora. Îmi pare rău să vă găsesc bolnavă.

Lady Flora întoarse capul şi ochii îi străluciră la vederea Victoriei, dar nu spuse nimic, doar respiraţia chinuită, agonizantă. Intimidată, Victoria se trezi vorbind cu

un glas vesel:

— Putem face ceva pentru Domnia Voastră? Nişte supă de vacă? Poate piersici? Cele cultivate în serele de la Windsor sunt o adevărată delicatesă. Cred că v-ar face să vă însănătoşiţi.

Flora ridică o mână slăbită ca pentru a spune „Ajunge!” şi, cu mare dificultate, vorbi cu un ton ce aducea a dispreţ:

— Piersicile nu mă mai ajută.

Victoria scutură din cap.

— Nu spuneţi asta, Lady Flora! Sunt sigură că veţi fi curând din nou pe picioare cu odihnă şi îngrijire.

Flora clătină din cap şi strânse Biblia.

— Mă duc într-un loc mai bun.

Se lăsă o tăcere întreruptă doar de respiraţia îngrozitoare a Florei. Într-un târziu, Victoria nu mai putu să rabde:

— V-am nedreptăţit, Lady Flora. Am venit să vă cer iertare.

Flora mângâie Biblia şi răspunse:

— Numai Dumnezeu vă poate ierta.

Puţin şocată, Victoria spuse:

— Ei bine, am de gând să-i cer iertare şi Lui. Îşi înghiţi emoţia. Am crezut ceva ce nu era adevărat pentru că am vrut să cred aşa, şi v-am făcut o mare nedreptate.

Flora închise ochii. Preţ de un minut lung, îngrozitor, Victoria se temu că nu-i va mai deschide din nou, dar apoi pleoapele roşii se deschiseră.

— Supuşii dumneavoastră, spuse Flora gâfâit, nu sunt păpuşi cu care să te joci. O privi ţintă pe Victoria, cu ardoare. Ridicând capul cu un efort agonizant, adăugă: Ca să fii regină trebuie să fii mai mult decât o fetiţă cu o coroană.

După care Flora căzu din nou pe perne, epuizată, cu un firişor de salivă curgându-i din colţul gurii.

Victoria simţea cum o ard pe frunte vorbele Florei. Într-o reacţie spontană, se aplecă, luă mâna bolnavei şi o apăsă de buze. Simţi carnea precum ceara, rece, de parcă

era deja un cadavru. Flora nu se mişcă, singurul semn că este încă vie era ritmul îngrozitor al respiraţiei ei chinuite.

Victoria lăsă jos mâna rece şi se îndreptă spre uşă cu spatele.

Melbourne o aştepta afară.

— N-aţi stat prea mult acolo, doamnă.

— A fost suficient de mult, spuse Victoria luând-o grăbită pe coridor pe lângă el, nevrând ca el să vadă lacrimile care ameninţau să-i spulbere stăpânirea de sine.

Îi auzi paşii venind după ea şi îl auzi spunând:

— Îmi închipui că a fost foarte tulburător, doamnă, dar cred că trebuie să ştiţi că aţi făcut ceea ce trebuie.

— Asta nu prea poate îndrepta răul pe care i l-am făcut, răspunse Victoria printre lacrimi.

— Aţi făcut o greşeală şi v-aţi cerut iertare.

— Am fost atât de proastă, spuse ea suspinând.

— Poate, dar cu toţii suntem capabili de prostie, chiar şi o regină.

— Aş vrea să vă pot crede, Lord M.

— Trebuie să credeţi, doamnă. La urma urmelor, sunt mai bătrân şi mai înţelept decât dumneavoastră. Îi atinse cotul şi o conduse spre apartamentele ei, unde o aştepta Lehzen. Noapte bună, doamnă.

— Nu o să pot să închid un ochi, răspunse Victoria, simţind însă cum o învăluie o osteneală mare.

Lehzen o luă de braţ.

— Nu vă faceţi griji, Maiestate. O să vă fac puţin vin fiert cu zahăr şi condimente şi o să dormiţi ca un bebeluş.

Victoria se sprijini un moment de ea şi închise ochii. Când îi deschise iar, Melbourne dispăruse.

Capitolul 21

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Victoria zări soarele strălucind prin fereastră. Sări din pat şi, cu Dash după ea, privi afară, spre parc. Astăzi va merge la călărie. Apoi îşi

aminti evenimentele de seara trecută şi entuziasmul subit datorat soarelui se evaporă.

Se întrebă cât va mai dura. Exact când îşi reproşa acest gând atât de egoist, nu putu să alunge speranţa că moartea Florei va veni mai curând şi nu mai târziu. Aşteptarea era partea cea mai rea.

Nu fu nevoită să aştepte prea mult. Victoria era în salonul de zi interpretând un duet cu Harriet Sutherland când uşile se deschiseră şi ducesa intră în grabă, cu faţa împietrită de durere:

— Biata mea Flora a murit!

Degetele Victoriei îngheţară pe clape. Auzi mormăiala lui Harriet că speră că doamna o va scuza, şi foşnetul fustelor ei când ieşea în grabă din încăpere. Victoria se ridică. Închise capacul pianului cât putu de atent.

— Oh, mamă, este îngrozitor.

Privirea ducesei se îngustă.

— Tu ai împins-o la moarte, Drina.

— Dar am fost aseară să o văd. Să-mi cer iertare pentru… greşeala mea.

— Greşeală! Ai trimis doctori să umilească o femeie pe moarte!

— Şi mi-am cerut iertare.

Victoria încercă să-şi stăpânească nota de panică din voce.

— Crezi că este suficient, Drina? Să spui că-ţi pare rău, la fel ca o fetiţă care sparge un pahar? În orice caz, nu mie trebuie să-mi ceri scuze, ci lui Sir John. L-ai acuzat, dar nici el nu este vinovat.

La auzul numelui lui Sir John, Victoria simţi că începe să o cuprindă furia. Mama ei nu se putea gândi decât la adoratul ei Conroy.

— De acest păcat, poate. Dar este vinovat pentru altele mai rele, mamă.

Capul ducesei ţâşni spre spate, ca şi când ar fi primit o lovitură.

— Ce tot spui? Sir John ţi-a fost întotdeauna ca un tată. Iar tu i-ai răsplătit bunătatea cu această… această

calomnie.

Victoria făcu un pas înainte, cu o dorinţă nebună să o apuce pe mama ei de umeri şi să o zguduie.

— Bunătate? Aşa îi spui? Când m-a încuiat la Kensington, ca pe un prizonier, când râdea de mine din cauza înălţimii mele, a vocii mele, a ignoranţei mele. Iar tu râdeai cu el, mamă!

Ducesa ridică braţele ca pentru a se feri de o lovitură.

— Drina, te rog!

Dar Victoria nu voia, nu putea să se oprească:

— De când îmi amintesc, mamă, te-ai uitat întâi la el, şi apoi la mine!

Vocea ameninţa să i se frângă, dar furia înverşunată o făcu pe Victoria să-şi stăpânească lacrimile.

Ducesa o privea, tulburată:

— *Wovon redest Du?* Ce tot spui? Cred că nu te simţi bine, Drina.

Victoria ştia că nu-şi va mai putea stăpâni emoţiile multă vreme.

Îşi îndreptă umerii, îşi înălţă bărbia şi rosti rar şi limpede, cu toată demnitatea de care era în stare:

— Această audienţă s-a sfârşit, mamă. Ai permisiunea mea să te retragi.

Cuvintele rămaseră agăţate în aer între ele. Crezând că mama ei ar putea să le destrame şi să o atingă, Victoria se trezi tânjind să simtă braţele mamei sale în jurul ei. Ducesa se cutremură, ca şi când ar fi vibrat la o coardă invizibilă care le ţinea împreună. După aceea însă, lăsă privirea în jos şi părăsi încăperea încet, parcă ar fi mers în somn.

Victoria plânse.

Capitolul 22

Mulţimi de oameni se înşiruiau de-a lungul drumului pentru cortegiul funerar al lui Lady Flora: genul de mulţimi

pe care le distingeai de obicei la moartea unui om de stat sau a unui membru mai puţin important al familiei regale, nu la funeraliile fetei bătrâne a unui nobil conservator. Bărbaţii îşi ridicau pălăriile, iar femeile înclinau capul la trecerea dricului tras de şase cai negri ale căror coame fluturau în vânt.

În urma dricului venea şirul de trăsuri ale alaiului îndoliat. Se auzeau urale zgomotoase când mulţimile recunoşteau blazonul ducelui de Wellington, şi o recunoaştere mai în surdină la blazonul ducelui de Cumberland. Era o mulţime solemnă, venită să aducă un ultim omagiu unei femei de care abia dacă auzise cu o săptămână în urmă, dar a cărei moarte o resimţea profund acum.

Pe măsură ce şirul lung de trăsuri trimise de mai marii conservatorilor treceau zornăind, se auzea un murmur de nerăbdare. Această mulţime aştepta, şi când la orizont apăru ultima trăsură, aveau ce voiau. Huiduielile şoptite începură să crească în volum, trecând de la un capăt al mulţimii la celălalt. Nu erau zeflemitoare, nu erau ţipete – la urma urmelor era o mulţime îndoliată –, dar când trecu trăsura trimisă de regină, cu blazonul regal foarte limpede vizibil pe uşă, nu mai fu nicio îndoială privind modul cum vedea mulţimea acest gest tardiv de remuşcări.

Victoria rămăsese la palat în ziua înmormântării. Încercase să o viziteze pe ducesă în apartamentele ei, dar ducesa trimisese vorbă că nu se simte bine.

A doua zi Victoria se dusese să călărească în parc cu Melbourne, şi remarcase că trecătorii nu-i făceau cu mâna şi nici nu-i zâmbeau ca de obicei. Când îi împărtăşise lui Melbourne remarca ei, acesta clătinase din cap.

— Oh, nu discutăm despre oamenii din parc, doamnă. Mai facem un ultim galop?

Dar când trecu ca fulgerul pe lângă un grup de bărbaţi, îl auzi pe unul dintre ei spunând ceva care suna ca „seară”. Lucrul acesta o nedumeri tot drumul înapoi spre palat.

Sperase că Melbourne va rămâne la cină, dar el zisese

că avea nişte probleme de care trebuia să se ocupe la Cameră.

În noaptea aceea, cum stătea întinsă în pat, Victoria auzea vântul care zornăia ferestrele şi se gândea la strigătul pe care îl auzise în dimineaţa aceea în parc. *Seară, clară, doară,* şi apoi tot sângele îi năvăli în obraji când îşi dădu seama că vorba pe care bărbaţii aceia îndrăzniseră să o strige fusese „ocară”. Stătea întinsă în întuneric cu ochii deschişi. Poate că greşise ea; poate că bărbaţii aceia se certau între ei. Dar în adâncul inimii ştia că la ea strigau, dispreţuind-o pentru ceea ce făcuse.

A doua zi Victoria observă că nu sunt ziare în salonul ei de zi. Când îl întrebă pe Penge unde sunt, el răspunse cu un ton afectat că nu fuseseră aduse încă. Victoria se încruntă şi se hotărî să vadă unde este Lehzen, care trebuia să ştie ce se petrece.

Când străbătea Galeria Regală spre camera lui Lehzen, o uşă se deschise lângă portretul lui George al III-lea. Spre stupoarea ei, în faţa ei apăru Sir John Conroy. Se opri brusc, întrebându-se dacă să se răsucească pe călcâie şi să facă cale întoarsă. Nu-l mai văzuse pe Conroy, decât de la distanţă, din seara balului încoronării. Faţa lui albă prelungă era luminată de un zâmbet care spori sentimentul de jenă al Victoriei. În mâna stângă avea o hârtie. De unde stătea Victoria, părea un fel de caricatură.

Confirmă că i-a remarcat prezenţa printr-un salut din cap brusc şi cât se poate de scurt, apoi porni să treacă pe lângă el. Dar Conroy, al cărui zâmbet nu se clintise de pe chip, făcu un pas în faţa ei.

— Bună ziua… Făcu o pauză suficient de lungă ca să sune insolent. Doamnă.

Victoria nu spuse nimic. Ştia din lunga ei experienţă că avea ceva de spus, şi dacă realmente nu-şi continua drumul pe lângă el, nu avea cum să evite să audă. Ce bine ar fi fost ca Melbourne să fi venit devreme. Conroy nu ar îndrăzni să încerce ceva în prezenţa lui.

Cu zâmbetul acela odios încă lipit pe toată faţa, Conroy întinse hârtia din mâna lui, folosindu-se de cealaltă

mână ca să o ţină întinsă, ca să vadă exact ce era pe ea. O privi în tăcere. Era o caricatură vulgară a unei femei de la brâu în jos, care stătea întinsă pe un pat, cu picioarele ridicate în aer. Printre ele se holbau trei siluete, doi bărbaţi şi o femeie. După cum arătau favoriţii, fu destul de sigură că unul din bărbaţi era lordul Melbourne; după profil, bănui că celălalt era Conroy. În spatele lor, silueta unei fete scunde şi plinuţe cu un rânjet rapace, care era înălţată pe vârfuri încercând să vadă ce se întâmplă. După minuscula coroniţă aşezată pe creştet, îşi dădu seama că fata trebuia să o reprezinte chiar pe ea, pe Victoria. Titlul era *Suferinţa lui Lady Flora.*

Victoria îşi feri privirea iute şi încercă să păstreze o expresie cât se poate de calmă.

— Presa poate să fie atât de crudă, doamnă. Zâmbetul lui Conroy se lărgi şi mai mult. Să vă las asta? Ca să puteţi să citiţi cu atenţie şi în tihnă?

Adunându-şi orice urmă de stăpânire de sine pe care o avea, Victoria păstră o expresie perfect calmă când trecu maiestuos pe lângă Conroy. Nu voia să-i dea satisfacţia de a o vedea cum tresare.

*

Când sosi mesagerul, Melbourne era în biblioteca de la Dover House citind una dintre predicile sfântului Ioan Gură de Aur. De când dăduse pentru prima oară de acest sfânt din Cappadocia în timpul perioadei celei mai rele a căsniciei sale cu care, găsise o consolare perversă în certitudinile unui bărbat care nu avusese niciodată o soţie necredincioasă sau un partid turbulent de condus. Sfântul din secolul al patrulea predica împotriva extravaganţei de orice fel, îndemnându-i pe discipolii săi să urmeze întocmai exemplul lui Hristos împărţind din preaplinul lor săracilor. Exista o frază care îl făcea întotdeauna să zâmbească: „Cum suporţi să te uşurezi într-o oală de noapte de argint când săracii înfometează?”

Melbourne privi splendidele lambriuri din lemn de nuc

din bibliotecă, tapiseria reprezentând scena în care Solomon o întâlneşte pe regina din Saba care atârna pe peretele opus, şi portretul lui care realizat de Lawrence, atârnat deasupra poliţei căminului. Oftă de propria-i ipocrizie. Făcuse foarte puţine pentru oricine. Nu reuşise să o apere pe regină de consecinţele propriei ei nerozii privitoare la Flora Hastings. Bârfele ziceau că este prea indulgent cu monarhul său, şi în acest caz ştia că au dreptate. Ar fi trebuit să insiste că Flora Hastings, acea virgină purtătoare a crucifixului, era ultima persoană din lume care să aibă o legătură amoroasă nepermisă, şi că netrebnicul de Conroy era mult prea calculat şi prea egoist ca să rişte un scandal seducând-o pe doamna de onoare a amantei sale. Dar, ca întotdeauna, Melbourne fusese mult prea rezervat. Exact aşa cum întorsese capul în altă parte când care se aruncase în braţele lui Byron în public, evitase să-şi rişte prietenia cu Victoria spunându-i că greşeşte.

Care şi Victoria semănau în ce priveşte nevoia impulsivă de a-şi face vocea auzită fără să se gândească la consecinţe, şi nu putea să-i reziste nici uneia. Melbourne zâmbi sarcastic când îşi aminti cum încercase să o liniştească pe Victoria spunându-i că toată lumea era capabilă să facă o greşeală, dar el era prostul care făcuse aceeaşi greşeală de două ori. Regina era acum în centrul unui scandal şi al unor speculaţii, exact aşa cum fusese şi Caroline. Iar el nu fusese în stare să le prevină nici pe unul, nici pe celălalt.

Melbourne mai luă încă o înghiţitură lungă din paharul de brandy de lângă el. Încercă să se concentreze asupra convingerilor austerului său mentor, dar de data aceasta nu găsi alinare aplecându-se asupra unei minţi atât de diferită de a lui.

Valetul aduse scrisoarea pe o tavă de argint.

— De la palat, Excelenţa Voastră.

Spre surprinderea lui, scrisoarea nu era de la regină, ci de la Emma Portman.

William,

Regina s-a încuiat în dormitorul ei şi refuză să vorbească cu toată lumea. Dar presupun că va vorbi cu Domnia Ta. În această după-amiază are loc Inspecţia Trupelor şi sunt îngrijorată că nu va apărea. Te rog, vino.

Prietena Domniei Tale,

Emma

Melbourne termină brandy-ul din pahar şi se ridică, simţind durere în toate oasele. Îndreptându-se spre uşă, se zări în oglindă. Chipul care îl privea, neras şi plin de riduri, părea al unui om bătrân. Melbourne îşi îndreptă umerii şi îşi supse burta.

— Spune-i lui Jenkins să pregătească apa de ras. Trebuie să mă pregătesc să mă duc la palat.

Valetul era prea bine instruit ca să zâmbească, dar colţul gurii îi tresări uşor când dădu din cap aprobator.

— Desigur, Excelenţă.

Orologiile băteau ora unsprezece când trăsura lui Melbourne ajunse pe Mall. În copacii de pe drum erau atârnate steaguri, şi se ridicaseră gradene pentru spectatori în Horse Guards Parade[14]. Vedea pâlcuri de oameni înşiraţi de-a lungul drumului pe care urma să-l parcurgă regina în după-amiaza aceea ca să inspecteze trupele, dar Melbourne constată neliniştit că printre ei nu erau multe bonete. Bonetele erau diferenţa dintre supuşii loiali care veneau ca să-şi ovaţioneze regina şi mulţimea de cârcotaşi care puteau fi plătiţi de oricine cu buzunarele suficient de adânci.

Melbourne se întrebă dacă vreun conservator s-ar coborî atât de jos, dar apoi reflectă cu amărăciune că poate nici nu era nevoie. După înmormântare, lordul Hastings publicase în *The Times* scrisoarea de la sora lui care sublinia tratamentul la care fusese supusă din cauza reginei. Lady Flora ceruse ca regina să fie tratată în spiritul iertării creştine, căci era prea crudă ca să fie pe deplin

14 În Londra, teren folosit pentru parade şi ceremonii regale (n.tr.)

responsabilă pentru greşeala ei tinerească, dar Melbourne se îndoia că va exista prea multă simpatie pentru Victoria. Severă şi evlavioasă în timpul vieţii, Flora Hastings devenise în moarte o martiră sacrificată de capriciul unei regine tinere şi duşmănoase. Era destul de rău că trimisese doctori ca să se lămurească dacă Flora era virgină, dar că umilise o femeie aflată pe moarte era, pentru opinia publică, de neiertat.

Bineînţeles că va trece şi asta, medită Melbourne – până la urmă toate scandalurile îşi pierd picanteria –, dar pentru moment oamenii se delectau cu ce mai rămăsese din reputaţia tinerei regine. Se vorbea mult despre tinereţea şi lipsa ei de experienţă. I se spusese că Hastings o descrisese ca pe o fetişcană răutăcioasă; ba chiar în presa conservatoare fuseseră aluzii că regina nu era sănătoasă la minte şi că ar trebui ales un regent.

Melbourne spera că oamenii vor vedea mâna ducelui de Cumberland în spatele acestei poveşti; nimic nu i-ar conveni mai mult ducelui decât să fie numit regent în timp ce nepoata sa ar fi declarată nebună. Oamenii însă îşi aminteau încă ce se întâmplase cu bunicul reginei, George al III-lea, şi exista credinţa generală că femeile tinere nemăritate erau predispuse la isterie, care nu putea fi vindecată decât prin căsătorie şi naşterea unui copil.

Deşi Melbourne nu credea că cineva dintre cei care o întâlniseră vreodată pe Victoria s-ar putea îndoi de sănătatea ei mintală, nu exista o cale simplă de a face acest lucru limpede pentru supuşii ei.

Mult prea mulţi dintre ei ar fi dornici să creadă că regina este nebună. Acum cel mai important lucru era să nu torni gaz pe foc. Regina trebuie să meargă mai departe ca de obicei.

Emma Portman îl aştepta la intrarea în palat.

— Oh, William, slavă Domnului că ai venit! Cu toţii am încercat să vorbim cu ea, dar a încuiat uşa şi nu vrea să iasă. Singurul sunet care vine din dormitorul ei este lătratul lui Dash. Se opri şi puse o mână pe braţul lui Melbourne, iar expresia ei obişnuită de dispreţ pentru lume se

transformase în îngrijorare. Nu crezi că ar fi putut să facă ceva… nebunesc, nu-i aşa? Coborî vocea. Mă tot gândesc la Caro.

Melbourne se încruntă. Galeria lungă pe care o străbăteau avea valeţi postaţi la ambele capete, şi deşi păreau impasibili, nu avea nicio îndoială că ascultau fiecare cuvânt. Nu voia ca bârfele servitorilor să alimenteze zvonurile legate de instabilitatea mintală a reginei. Sigur, Care încercase să se sinucidă de mai multe ori, dar în această privinţă ştia că suverana şi defuncta sa soţie nu aveau nimic în comun.

— Sunt convins că regina este pur şi simplu obosită după osteneala din ultimele săptămâni.

— Sper că ai dreptate, William.

— Bineînţeles că am dreptate, spuse Melbourne cu o urmă de nerăbdare.

În timp ce urcau scările spre apartamentele reginei, pe coridor apăru ducesa, însoţită de Conroy. Amândoi erau în veşminte de doliu din cap până-n picioare. Melbourne îi făcu o plecăciune ducesei, iar lui Conroy îi adresă un salut din cap cât se poate de serios.

— Presupun că sunteţi în drum spre regină, Lord Melbourne. Ei bine, vă doresc mult noroc.

Conroy îşi dezveli dinţii în cel mai oribil zâmbet de care era în stare.

Ducesa îşi flutură buclele lângă el.

— Pe mine, mama ei, nu a vrut să mă vadă în dimineaţa asta. M-a lăsat să stau la uşă ca pe un creditor.

Conroy continuă:

— Sper ca… indispoziţia ei să nu dureze. Ar fi mare păcat să rateze trecerea în revistă a trupelor. Oamenii ar putea să creadă că ceva este… în neregulă.

Ducesa scutură din cap.

— Nu pentru asta am educat-o în toţi anii aceştia. Ca să se ascundă în dormitor. Să o refuze până şi pe mama ei.

Melbourne îşi dădu seama că este surprins să audă o notă de reală îngrijorare în vocea ducesei. Emma spuse cu glas liniştitor:

— Regina i-a refuzat pe toţi, doamnă. Pe Harriet şi pe mine, pe baroana Lehzen – nimeni nu a fost primit.

Ducesa făcu un pas înapoi.

— De ce ar vrea să vadă pe vreuna dintre Domniile Voastre dacă nu vrea să o vadă pe propria mamă? Apoi se uită la Melbourne, şi pe chip îi trecu o expresie de neplăcere. Dar bănuiesc că va dori să vă vadă pe dumneavoastră, preaiubitul ei Lord M.

Melbourne îi oferi un zâmbet la fel de larg ca al lui Conroy.

— Sper din tot sufletul că aşa va fi, doamnă. Dar am o bănuială că mai degrabă foamea va deschide uşa, nu prezenţa mea. Se apropie ora prânzului şi nu-mi amintesc că regina să fi ratat vreodată o masă.

Ducesa îi aruncă o privire inexpresivă şi îşi continuă drumul, cu Conroy alături.

— Bună treabă, William. Eu mi-aş fi muşcat limba ca să nu o pomenesc pe Lehzen. Ştii că se urăsc una pe cealaltă, spuse Emma aprobator.

— Cred că ducesa este cu adevărat îngrijorată de fiica ei. Conroy, desigur, este o altă chestiune.

— Cred că ştim amândoi ce vrea, spuse Emma. O regină neputincioasă cu ducesa ca regentă.

Melbourne se cutremură.

— Ce gând! Să mergem, Lady Portman. A venit timpul ca regina să se arate poporului.

În holul de la dormitorul Victoriei doamnele de onoare, îngrijorate, erau strânse într-un grup. Când îl văzură pe Melbourne îşi înălţară privirile uşurate. Numai Lehzen părea mai puţin decât mulţumită. Îl privi clătinând din cap.

— Mult zgomot pentru nimic. Sunt nervii, asta-i tot.

Melbourne îi făcu o plecăciune doar ei.

— Sunt convins că aveţi dreptate, baroană. O cunoaşteţi pe regină mai bine decât oricine dintre noi, dar aş vrea să-mi încerc norocul, dacă sunteţi de acord.

Cu un aer un pic înduplecat, Lehzen îi făcu semn cu mâna să se ducă.

Melbourne bătu ferm în uşile duble.

— Maiestate, pot să vă spun doar o vorbă?

Se scurse un moment lung, după care uşa se deschise. Lehzen pufni cu zgomot când Melbourne intră pe uşă, închizând-o în urma lui.

Victoria îşi trăsese un şal de lână peste cămaşa de noapte vaporoasă din dantelă. Părul îi era despletit şi îi cădea pe umeri. Era palidă, şi sub ochi avea cearcăne negre. Arăta foarte tânără, dar era la ea o apatie pe care nu o mai văzuse. Cu Dash după ea, se duse şi se aşeză lângă fereastră.

— Îmi pare rău că nu vă simţiţi bine, doamnă. Dar cred că regimentele dumneavoastră vă vor înviora. Este o adevărată plăcere să priveşti Regimentul de Gardă în ţinută de gală. Victoria nu spuse nimic. Mâna ei mângâia frenetic urechea lungă şi mătăsoasă a lui Dash. Melbourne făcu un pas înainte. Haideţi, doamnă. Doar nu o să lăsaţi trupele să aştepte.

Victoria îşi ridică privirea spre el şi spuse cu glas scăzut şi lipsit de expresie:

— Nu pot să mă duc nicăieri. Aţi văzut asta? Arătă spre caricatura cu *Suferinţa lui Lady Flora,* care era pe măsuţa de toaletă. Cum pot să ies în lume?

Melbourne aruncă o privire spre caricatură.

— Nu o văzusem, dar nu are nicio importanţă.

Victoria dădu drumul urechii lui Dash, şi cockerul sări mulţumit pe podea. De această dată, când vorbi, regina avea ceva mai multă viaţă:

— Cum puteţi spune aşa ceva? Sunt obiectul batjocurii publice.

Melbourne râse:

— Dacă eu aş fi rămas în camera mea de fiecare dată când am fost luat în derâdere de presă, nu aş fi văzut lumina zilei în ultimii treizeci de ani. Mai făcu un pas spre ea. Când am adus-o pe Caro înapoi, cineva – cred că Gillray – a desenat-o în chip de păstoriţă care mă ducea de o funie ca pe un miel. Atunci numele meu a devenit Miel, şi presupun că era irezistibil. La vremea aceea mi-a produs

suferinţă, dar – după cum vedeţi – am supravieţuit.

Îi zâmbi, dorindu-şi ca ea să-i întoarcă zâmbetul, dar Victoria se uita în podea. După care şopti atât de încet încât de-abia o auzi:

— Este numai vina mea. Am stricat totul.

Melbourne văzu că încercările de a o scoate pe Victoria din starea de depresie prin râs ar fi zadarnice. Suferinţa Victoriei era mai mult decât mândrie rănită. Era marcată de remuşcări. Făcu semn cu mâna spre locul de la fereastră de lângă ea.

— Pot să mă aşez, doamnă?

Când dădu din cap că da, se aşeză alături de ea. Voia atât de mult să o cuprindă cu braţul pe după umeri, să o aline, dar ştia că aceea este linia pe care nu o putea depăşi. Deja încălcase toate regulile de protocol rămânând singur cu ea în dormitor. Dacă ar fi atins-o ar fi fost echivalent cu trădarea şi, bineînţeles, erau toate celelalte motive pentru care nu putea să o atingă, aşa cum ar fi făcut cu altă femeie.

— Nu pot să continui aşa, Lord M. Nu mai pot.

Vorbele erau ale unei fetişcane, dar în spatele lor era o disperare de adult.

Melbourne trase adânc aer în piept. O şuviţă din părul Victoriei îi atingea mâna; tânjea să o răsucească pe deget, aşa cum făcuse odinioară cu…

— Nu cred că v-am spus vreodată de ce am întârziat la balul încoronării. Victoria întoarse capul să-l privească, surprinsă. Melbourne continuă: Ştiaţi că am avut un fiu, doamnă? Îl chema Augustus, şi în ziua aceea era aniversarea lui. Presupun că era, cum zice lumea, debil mintal, dar mie mi se părea că este destul de înţelept.

Acum Victoria se răsuci cu tot trupul ca să fie faţă în faţă cu el. Melbourne îi simţi privirea ca şi cum ar fi fost flacăra unei lumânări.

— După ce a murit Caro, a început să-i fie foarte frică de întuneric, şi nu putea să se culce dacă nu eram cu el să-l ţin de mână. Se opri, iar Victoria se aplecă înainte ca şi când i-ar fi fost teamă să nu piardă vreo vorbă. Ştiţi, cred

că nu am fost niciodată mai fericit decât în momentele acelea, urmărindu-l pe bietul meu fiu alunecând în lumea somnului. Melbourne se forţă să continue: Acum trei ani, când a murit, am crezut că existenţa mea nu mai are rost.

Buzele Victoriei tremurară.

— Vai, Lord M., cum puteţi spune aşa ceva?

Melbourne surâse.

— Dar acum nu mai simt asta, doamnă. De când am devenit prim-ministrul vostru şi, sper, prietenul vostru, am găsit un motiv să merg mai departe.

Ochii albaştri din faţa lui străluceau. Simţi strânsoarea mânuţei ei pe mâna lui, iar atingerea îi dădu curaj.

— Acum dumneavoastră trebuie să faceţi la fel, doamnă. Astăzi trebuie să mergeţi acolo şi să zâmbiţi şi să faceţi cu mâna, şi nici măcar o clipă să nu-i lăsaţi pe ceilalţi să-şi dea seama cât este de greu de suportat.

Cu un mare efort, Melbourne se ridică în picioare dând drumul mâinii ei.

Victoria se ridică, dar chipul ei tot era mai jos cu câţiva centimetri decât al lui. Cu voce scăzută, aproape o şoaptă, spuse:

— Mulţumesc, Lord M. O să fac tot ce-mi stă în putere.

Melbourne dădu din cap aprobator, cu o mişcare care spera să fie una părintească.

— Acum cred că ar trebui să le trimit pe doamnele de onoare, doamnă. Sigur doriţi să arătaţi cât se poate de bine la paradă. Şi dacă-mi permiteţi să vă spun, uniforma de gală este cea mai potrivită.

Pentru prima oară în acea zi, Victoria zâmbi.

Era zâmbetul pe care îl afişă pe chip când ieşi călare pe Monarch, iapa ei albă preferată, trecând pe sub Marble Arch, până la Parade Ground. Era îmbrăcată cu costumul de călărie, croit în stilul uniformelor Windsor, de care pomenise Melbourne. La fel ca uniformele bărbăteşti, era albastru regal, cu revere roşii şi nasturi aurii în faţă, la care se adăuga cascheta în ton, cu cozoroc. Ştia că arată splendid.

În timp ce-l strunea pe Monarch pe sub arc, Victoria

aştepta să audă dinspre mulţime uralele care anunţau întotdeauna apariţia ei. Dar nu păreau să vină. Din fericire, această lipsă de entuziasm era disimulată de formaţia care o preceda pe drumul spre Mall. Muzica era puternică, chiar dacă muzicanţii nu luau întotdeauna notele corect şi la timp. Victoria ţinea privirea fixată asupra penelor fluturând de la coiful soldatului din regimentul de gardă care era în faţa ei. În ciuda muzicii şi a tropotului cailor, simţea tăcerea mulţimilor. Ştia, fără să privească în jur, că nu erau steaguri fluturate spre ea, nu erau copii ridicaţi de părinţi ca să o zărească măcar un pic pe regina lor.

Deşi distanţa de pe Mall până la Parade Ground era mai mică de o jumătate de kilometru, Victoria era conştientă de fiecare centimetru. O dureau obrajii de la efortul de a păstra o expresie calmă în timp ce trecea pe lângă oamenii care odinioară o făcuseră să se simtă atât de iubită.

De o parte şi de cealaltă a terenului pentru paradă erau bănci pentru spectatori. Pe stânga erau soţiile şi fiicele militarilor, pe dreapta erau politicienii, iar în mijloc era Loja Regală. Ducesa de Kent stătea pe rândul din faţă cu Conroy în stânga ei şi, spre marea surprindere a Victoriei, cu ducele de Cumberland la dreapta.

Se auzi o voce strigând tare „Trăiască ducesa de Kent”, iar ducesa, în ciuda doliului, îşi îngădui un surâs radios. Conroy salută scurt din cap, ca şi când şi el ar fi fost recunoscut de mulţime. Cumberland avea privirea furioasă aţintită drept înainte. Nicio mulţime din Londra, nici chiar oameni sprijiniţi de conservatori proeminenţi, nu era atât de lipsită de scrupule încât să-l ovaţioneze pe Cumberland.

Victoria urma să intre pe Parade Ground printr-un arc ceremonial. În spatele lui era un mic cort unde îl trase pe Monarch ca să se adune şi să se pregătească pentru supliciul care urma. Trecerea în revistă a gărzilor va dura cel puţin o oră cât defilau trupele prin faţa ei. În mod obişnuit abia aştepta să-şi vadă toţi soldaţii gătiţi cu cele mai bune uniforme, dar astăzi ştia că toţi ochii o vor pândi, aşteptând să o vadă şovăind. Mai ştia şi că Melbourne avea

dreptate, că va trebui să găsească curajul de a merge mai departe, exact aşa cum făcuse şi el.

O regină nu se putea ascunde de supuşii ei. Şi cu toate acestea, astăzi va fi testul cel mai important. Mulţimile se adunaseră nu ca să o celebreze pe regina lor, d ca să o condamne, şi ceea ce făcea ca situaţia să fie cu atât mai greu de suportat era că ştia că merită acest lucru. Pentru o clipă ezită – poate că putea să spună că se simte slăbită şi să se întoarcă la palat –, dar apoi auzi alte urale pentru ducesa de Kent. Gândul la aerul de triumf de pe chipul lui Conroy îi întări hotărârea.

Victoria respiră adânc şi îşi înfipse călcâiele în coapsele lui Monarch. Când trecu pe sub arc, o rază de soare străpunse mulţimea şi fu reflectată de platoşele soldaţilor din gardă, orbind-o. Dar în acel scurt moment de orbire auzi şuieratul şoptit al mulţimilor, care se amplifica pe măsură ce ea înainta, ajungând în faţa trupelor de cavalerie.

Păstrând o expresie cât se poate de imobilă a feţei, Victoria îl conduse pe Monarch către locul unde avea să primească salutul trupelor. Şi-ar fi dorit mult să poată ridica privirea spre Melbourne aflat în boxa din spatele ei, dar ştia că nu se poate folosi de această alinare. Şuieratul mulţimii se amplificase devenind acum de-a dreptul huiduieli, iar ea auzi o voce din spatele mulţimii strigând: „Ce s-a întâmplat cu Flora Hastings?” O altă voce preluă numele, apoi alta, până când Victoria crezu că o să-i explodeze capul. Dar nu voia să le dea satisfacţia de a lăsa să se vadă ce simte. Muşcându-şi obrajii pe interior ca să nu plângă, îşi păstră zâmbetul impenetrabil pe chip. Numai atunci când auzi o femeie strigând „Doamna Melbourne” îi tresări colţul gurii.

Dar exact când Victoria crezu că nu mai poate suporta, se auzi un bubuit de tobe şi formaţia cavaleriei începu să interpreteze imnul naţional. Acordurile familiare înăbuşiră zgomotul mulţimii şi Victoria ridică mâna să salute trupele. Coloanele de soldaţi începură să se întrepătrundă aidoma furnicilor roşii cu negru, şi Victoria auzi cuvintele plutind peste Parade Ground.

Dumnezeu s-o apere pe milostiva noastră regină!
Mulţi ani trăiască nobila noastră regină!
Dumnezeu s-o apere pe regină!
S-o trimită victorioasă.
Fericită şi *preamărită.*
Să ne conducă întru mulţi ani.
Dumnezeu s-o apere pe regină!

Vocile grave ale soldaţilor din Regimentul de Gardă răsunau de jur-împrejurul pieţei. Victoria se gândi la toţi monarhii care fuseseră înaintea ei. Reuşiseră cumva să facă faţă greutăţilor; trebuie, va face şi ea acelaşi lucru. Când mulţimea atacă a doua strofă, Victoria ascultă cuvintele ca şi cum nu le mai auzise niciodată.

Cele mai alese daruri ce vor veni
Asupra ei să fi fericit să le reverşi.
Să domnească mulţi ani.
Să ne apere legile.
Şi să ne dea veşnic motiv
Să cântăm într-un glas şi o inimă
Dumnezeu să ne apere regina.

Îi amorţise braţul de cât îl ţinuse ridicat în semn de salut, dar nu avea să şovăie acum. Când se sfârşi imnul, luă hotărârea să facă tot ce-i va sta în putere să dea poporului ei motiv să cânte într-un singur glas şi o singură inimă în viitor. Îi veni în minte mustrarea şoptită a lui Lady Flora: „Ca să fii o mare regină, trebuie să fii mai mult decât o fetiţă cu o coroană”.

Urmă o pauză după cântec. În general când se sfârşea imnul erau urale şi aplauze, dar astăzi nu se auzea decât sunetul ritmic – un-doi – al soldaţilor care mărşăluiau ca să strângă rândurile. Victoria era cu privirea aţintită înainte, cu mâna încă la tâmplă.

Apoi, din spatele mulţimii se auzi un strigăt. Era vocea unui copil, subţire şi limpede: „Dumnezeu s-o apere pe

regina Victoria!”

Capitolul 23

Rândul demnitarilor care aşteptau să fie prezentaţi se întindea prin toată anticamera clădirii Primăriei (Guild Hall). Probabil că erau cel puţin şaizeci de oameni acolo, îşi spuse Victoria şi încercă să-şi păstreze zâmbetul pe faţă. Şi-ar fi dorit ca tiara pe care o purta să nu fi fost atât de grea. O alesese pentru a-i impresiona pe burghezii care participau la banchetul lordului primar, dar acum îşi regreta alegerea. Începuse să simtă durerea de cap cum o apasă în spatele ochilor.

Respiraţia lordului primar o gâdilă la ureche.

— Cred că îl cunoaşteţi pe Sir Moses Montefiore, doamnă.

Victoria îi zâmbi bărbatului corpolent aplecat deasupra mâinii ei.

— Sigur că da. Mă bucur să vă revăd, Sir Moses.

Era mulţumită să vadă pe cineva pe care îl recunoştea. Sir Moses fusese făcut cavaler cu ocazia primei sale ceremonii de investitură. Fusese primul evreu onorat în acest mod, iar Victoria se simţea mândră pentru că crease acest precedent.

— Ce face Lady Montefiore?

Victoria îşi aminti bucuria pe care o radia faţa soţiei lui la ceremonia de investitură. Dintre toate îndatoririle ei, conferirea unor titluri constituia cea mai mare plăcere. Era un rol pe care numai ea îl putea îndeplini şi nu exista nicio îndoială în privinţa popularităţii lui.

Sir Moses strălucea de plăcere.

— Foarte bine, Maiestate, dar va face şi mai bine când îi voi spune că aţi întrebat de ea.

— O să-i trimit o invitaţie la următoarea ceremonie de primire la palat.

Zâmbetul lui Sir Moses se lărgi şi mai mult.

— O să fie deosebit de încântată, doamnă. Sunteţi peste măsură de amabilă.

Victoria dădu din cap. Înainte de a trece la următorul, îi aruncă o privire lui Melbourne, care stătea de cealaltă parte a ei, să vadă dacă observase conversaţia. Melbourne o încuraja întotdeauna să poarte mici conversaţii în astfel de ocazii şi voia ca el să vadă progresele ei. Observă cu surprindere că nu se uita la ea, ci îşi consulta ceasul de buzunar. Deşi lipsa lui de atenţie o făcu să-şi dorească să se încrunte de supărare, lordul primar îi şopti numele altcuiva astfel încât nu avu încotro şi trebui să-i zâmbească bărbatului care stătea nerăbdător în faţa ei, aşteptând să facă plecăciunea pe care o exersase toată dimineaţa.

Nu reuşi să vorbească cu Melbourne decât când fu poftită în mica anticameră unde trebuia să aştepte, în timp ce toţi invitaţii la banchet îşi ocupau locurile la masă, astfel încât regina să-şi facă o intrare grandioasă.

— Aveţi vreo altă întâlnire urgentă, Lord Melbourne?

Cum i se adresa foarte rar cu alt apelativ decât Lord M., iritarea ei era evidentă. Dar Melbourne nu se arătă nici pe departe atât de plin de regrete cum sperase Victoria. Acesta se încruntă şi îşi lăsă deoparte ceasul de buzunar.

— Doamnă, mărturisesc că sunt preocupat. În acest moment trece prin Camera Comunelor o lege împotriva sclaviei şi sunt îngrijorat că va trece cu toată împotrivirea guvernului meu.

Victoria era nedumerită.

— Dar am crezut că sclavia a fost abolită cu ani în urmă. Îmi amintesc că atunci când eram copilă aveam o ceaşcă care avea pe o parte un biet sclav în lanţuri, iar pe cealaltă se vedea cum era eliberat.

Melbourne avea un aer grav.

— Comerţul cu sclavi a fost scos în afara legii de mulţi ani, doamnă. Dar sclavia în sine continuă să existe în unele din teritoriile noastre, în special pe insulele din Caraibe. Plantatorii din Jamaica spun că nu-şi pot strânge recoltele fără sclavii care taie trestie-de-zahăr pentru ei. Iar conservatorii s-au hotărât să le susţină cauza în speranţa că

vor scăpa de guvernul meu.

Victoria începu să se plimbe în sus şi în jos prin încăpere, iar sunetul paşilor reflecta indignarea ei.

— Dar cum pot fi conservatorii atât de nemernici? În mod sigur ştiu că poziţia dumneavoastră este cea corectă. Nu pot crede că Wellington, omul care a luptat pentru libertate la Waterloo, s-a coborât atât de jos.

Gura lui Melbourne zvâcni nervos.

— Wellington este acum politician şi conservator, şi caută să obţină avantaje de oriunde poate. Conservatorii cred că pot să strângă o majoritate împotriva guvernului meu în această problemă – sunt mulţi membri ai parlamentului cu interese legate de zahăr, iar Wellington şi prietenii lui se vor folosi de acest lucru ca să mă doboare.

Victoria începu să măsoare din nou cu pasul încăperea.

— Pot să fac ceva? Dacă sprijin public cauza Domniei Voastre, în mod sigur nimeni nu va îndrăzni să mă dezaprobe.

Melbourne avea un aer trist.

— Mă tem că nu v-am instruit atât de bine cum ar fi trebuit, doamnă. Nu aveţi puterea să interveniţi în chestiunile guvernului. Puteţi să sfătuiţi, să încurajaţi, desigur, şi chiar să daţi avertismente, dar nu puteţi în niciun caz să faceţi presiuni.

Victoria începu să măsoare iar încăperea cu pasul.

— Înţeleg. În acest caz, ce se va întâmpla?

Înainte ca el să apuce să răspundă, se deschise uşa şi intrară mama ei şi Conroy. Victoria nu dorise deloc ca mama ei să participe la banchet, dar Melbourne îi spusese că, după problema cu Flora Hastings, era vital să pară în relaţii bune cu ducesa, cel puţin în public. Victoria acceptase fără tragere de inimă s-o invite pe mama ei, dar refuzase să vină în aceeaşi trăsură cu ea. Prezenţa lui Conroy fusese răzbunarea ducesei; dacă nu putuse veni împreună cu fiica ei, nu venise singură.

Ducesa avea pete de culoare în obraji.

— Ce urale din partea mulţimii când a trecut trăsura

mea, Drina! A fost tare plăcut.

Conroy se înclină în faţa Victoriei.

— Maiestatea Voastră, cred că a sosit timpul ca mama dumneavoastră să capete titlul cuvenit care să reflecte popularitatea ei în rândul poporului. Cel de regină-mamă pare cel mai potrivit.

Îi adresă Victoriei un zâmbet care spunea foarte clar că ştia că mulţimea nu manifestase acelaşi entuziasm la trecerea trăsurii ei.

Victoria se stăpâni. Se uită la Melbourne, dar acesta privea în jos.

— Nu văd niciun motiv pentru care ţi-aş schimba titlul, mamă. La urma urmei, numele pe care îl porţi i-a aparţinut dragului şi bietului tata.

Avu satisfacţia să vadă cum zâmbetul lui Conroy păleşte, dar înainte să mai poată spune ceva, lordul primar veni să o poftească în sala de banchete.

După ce îşi ocupă locul pe podium, se uită instinctiv după Melbourne, dar acesta nu se vedea nicăieri. Conroy îi observă privirea şi atunci când trecu prin spatele ei să-şi ocupe locul îi spuse:

— Dacă îl căutaţi pe lordul Melbourne, mă tem că o să fiţi dezamăgită. A sosit un mesager de la Cameră şi a fost silit să se întoarcă acolo. Am înţeles că guvernul lui probabil va cădea. Acestea sunt vremuri nesigure, doamnă, vremuri nesigure, şi zâmbi din nou cu o plăcere nedisimulată la gândul că Melbourne se va prăbuşi.

Fără să-i tresară vreun muşchi care să trădeze faptul că auzise remarca lui, Victoria îndură interminabilele discursuri care urmară, întrebându-se dacă nu cumva Conroy avea dreptate, iar dacă avea, ce ar fi urmat să se întâmple atunci.

Privi mulţimea strălucitoare din faţa ei, toţi acei oameni prosperi îmbrăcaţi în haine pentru ceremoniile de la curte, satisfăcuţi de ei înşişi şi de bunăstarea lor, mulţumiţi de faptul că mâncau în prezenţa reginei, şi îşi imaginã cum ar face toate aceste lucruri fără Melbourne alături de ea, care să-i arunce o privire reconfortantă sau o ridicare din

sprânceană atunci când discursul ei devenea prea stufos. Conroy încerca să o înfricoşeze, decise ea. Liberalii erau încă populari în ţară şi în mod sigur guvernul nu va cădea pentru că sprijinea abolirea sclaviei, care la urma urmei ar fi trebuit să fie poziţia tuturor oamenilor bine intenţionaţi. Cu toate acestea, simţi o împunsătură de teamă amintindu-şi de faţa preocupată a lui Melbourne în timp ce îşi consulta ceasul de buzunar. În clipa aceea lordul primar se întoarse spre ea şi propuse să asculte salutul oficial al adunării, iar ea fu silită să lase deoparte grijile şi, în calitate de suverană, să le zâmbească celor prezenţi.

A doua zi Melbourne trimise un mesaj că nu putea participa la partida de călărie, astfel că Victoria dădu ocolul parcului cu valetul şi cu maestrul de călărie. Lordul Alfred era un însoţitor reconfortant; cei din familia lui, care fuseseră curteni de generaţii întregi, învăţaseră încă din leagăn arta de a vorbi agreabil cu monarhii despre nimic. În timp ce el pălăvrăgea despre noul landou al lui Lady Lansdowne şi despre rivalitatea dintre fetele gemene ale lui Lady Vesey pentru iubirea fiului mai tânăr al lui Fitzgerald, Victoria îşi îngădui să se lase purtată pe deplin fericită într-o lume în care doar trăsurile şi perspectivele matrimoniale erau singurele lucruri care contau.

După-amiază poză pentru portretul ei, îmbrăcată în hainele de la încoronare. Artistul, Hayden, o aşezase în picioare şi cu capul întors, privind peste umăr. Era o poziţie în care îi era greu să stea prea mult timp, mai ales deoarece coroana deşi purta o copie din ipsos – era atât de grea. Îşi mişcă puţin capul şi îl auzi pe Hayden tuşind dezaprobator. Încercă să se îndrepte şi le spuse doamnelor ei, care stăteau în semicerc în faţa ei:

— Exact aşa a fost şi la încoronare. Tot timpul am fost îngrijorată că o să-mi alunece coroana pe nas. Am fost atât de tensionată şi mi-am simţit inima bătând atât de tare, încât aveam impresia că arhiepiscopul o vedea prin straie.

Hayden tuşi din nou enervat. Harriet Sutherland privi întrebătoare spre artist.

— Presupun că mi se permite să vorbesc?

Hayden încuviinţă din cap şi ducesa continuă: N-ar fi ghicit nimeni niciodată, Maiestate. Din locul unde stăteam păreaţi destul de relaxată. Melbourne spunea că n-a mai văzut un monarh care să arate atât de senin la încoronare.

— Chiar aşa a spus? întrebă Victoria, uitând că ar fi trebuit să nu vorbească, şi primind un alt semnal din partea lui Hayden.

Emma Portman îi sări în ajutor.

— Oh, da, Maiestatea Voastră, William mi-a spus şi mie acelaşi lucru. Şi trebuie să spun că sunt de acord cu el. Încoronarea dumneavoastră a fost a treia la care am participat, şi de departe cea mai de succes. Unchiul dumneavoastră George a avut parte de o ceremonie magnifică, dar era atât de gras, încât cu greu s-a înghesuit pe tron şi bineînţeles că a mai fost şi povestea aceea nefericită cu soţia lui, regina Caroline, care a încercat să capete aprobarea să intre. Apoi încoronarea unchiului dumneavoastră William a fost un eveniment foarte sărăcăcios – nici vorbă de muzică, nici baluri sau petreceri după, o dezamăgire foarte mare. Nu, aşa cum a spus William, dumneavoastră aţi restabilit splendoarea monarhiei, Maiestatea Voastră.

Victoria zâmbi. În afară de faptul de a vorbi cu Melbourne în persoană, nimic nu îi plăcea mai mult decât să vorbească despre el. Judecând după frecvenţa cu care Harriet şi Emma aminteau numele lui Melbourne, şi lor le plăcea la fel de mult să vorbească despre el.

— Dar sunt îngrijorată din pricina lordului M. Pare foarte preocupat în acest moment.

De această dată, Hayden nici măcar nu încercă să-şi ascundă iritarea cu un tuşit.

— Vă rog, Maiestatea Voastră.

Victoria îşi reluă postura regală, dar Harriet reînnodă firul discuţiei.

— Cred că este îngrijorat în legătură cu votul împotriva sclaviei, doamnă.

Emma îşi lăsă capul într-o parte şi spuse:

— E ciudat; acum un an, William ar fi fost încântat să

renunţe la frâiele puterii. Se plângea tot timpul cât de mult îl obosesc problemele guvernării şi cât de mult şi-ar dori să stea în biblioteca reşedinţei de la ţară, la Brocket Hall. Dar acum este cu totul alt om. Nu crezi că aşa e, Harriet?

Harriet răspunse repede:

— Oh, da, soţul meu spune că nu l-a văzut niciodată pe Melbourne atât de devotat treburilor de stat. Pare să aibă din nou poftă de viaţă.

Emma clătină din cap.

— Nu cred că l-am mai văzut aşa de fericit de multă vreme. De când – se opri, nesigură de ce avea să spună în continuare –, ei bine, de când era mult mai tânăr.

Victoria ascultă tăcută, fericită.

La aproape doi kilometri distanţă, la Camera Lorzilor, Melbourne încerca să se facă auzit peste protestele care veneau de pe băncile opoziţiei.

— Şi o spun în faţa bunului Dumnezeu, sclavia în toate formele ei este un afront adus societăţii civilizate. Mă simt dator să repet în faţa Camerei că o chestiune de principiu nu poate fi pur şi simplu dată deoparte pentru că nu convine.

Se auziră strigăte din partea susţinătorilor lui, dar acestea se pierdură în injuriile şi huiduielile conservatorilor. Melbourne îl văzu pe ducele de Cumberland în partea cealaltă a sălii, aprobând energic din cap, cu cicatricea de pe obraz mai lividă ca niciodată. Ducele nu avea proprietăţi în Jamaica, dar îi susţinea pe plantatorii de trestie-de-zahăr pentru că, fiind un conservator înrăit, tânjea să-i vadă terminaţi pe liberali, pe care îi învinuia pentru toate relele, de la Legea Reformei până la prăbuşirea recoltelor.

— Lordul Hastings.

Lordul cancelar făcu semn cu capul către vorbitorul din cealaltă parte a sălii.

Hastings se ridică în picioare şi începu să deplângă tratamentul nedrept la care erau supuşi plantatorii de zahăr şi efectele pe care ruinarea afacerilor lor le vor avea asupra economiei ţării. Nici Hastings nu avea interese în Caraibe, dar şi el se folosea de această problemă împotriva lui

Melbourne, pe care îl considera implicat în scandalul din jurul surorii lui, Flora.

Melbourne se întoarse către Sutherland, care clătină din cap.

— O să se voteze în seara asta, şi cred că votul o să fie al dracului de strâns.

Sutherland oftă.

— Sunt prea mulţi oameni care au bani băgaţi în plantaţiile de zahăr. Nu sunt de acord cu sclavia acasă, dar atât timp cât le umple portofelele...

— Lumea s-a învârtit întotdeauna în jurul interesului propriu, Sutherland. Eşti de destulă vreme în politică ca să ştii asta.

— Dar totuşi. Chiar şi Wellington susţine moţiunea. Credeam că este un om cu principii.

— Ducele e politician.

— Şi una trebuie să o excludă pe cealaltă?

— Sutherland, conform experienţei mele, nu există principiu suficient de puternic care să se poată împotrivi dorinţei unui om de a deveni prim-ministru.

— N-o să daţi înapoi în faţa acestei legi ca să vă salvaţi poziţia? Cred că regina o să fie foarte dezamăgită.

Melbourne privi în jos.

— Da, cred că va fi. Dar chiar şi dacă cedez în privinţa asta, va urma altceva. Conservatorii vor puterea şi vor găsi o cale să mă doboare.

Sutherland zâmbi.

— Şi aţi vrea mai degrabă să fiţi înfrânt pentru o lege în care credeţi? Aveţi principii, Melbourne, chiar dacă faceţi tot ce puteţi ca să păreţi un cinic.

— Orice guvern trebuie să cadă în cele din urmă.

În timp ce ieşea din sală, Melbourne se gândi la regină şi simţi cum îl cuprinde tristeţea. Aşa cum spusese şi Sutherland, va fi dezamăgită, dar apoi îşi spuse că şi el va fi dezamăgit. Nu-i păsa prea mult de pierderea poziţiei; ocupa această funcţie de şapte ani sau cam pe acolo şi se săturase până peste cap de putere. N-o să ducă dorul nesfârşitelor mângâieri şi linguşeli necesare pentru a-şi

menţine unită coaliţia pestriţă formată din liberali aristocraţi şi radicali înverşunaţi. Obosise să le explice unor oameni furioşi că puterea trebuia exercitată cu discreţie.

Bineînţeles că odinioară îi plăcuse sentimentul că toată lumea era cu ochii pe el, dar după moartea lui Augustus descoperise că îi venea din ce în ce mai greu să savureze în continuare acest joc. Totuşi, de când venise Victoria pe tron, îşi găsise un nou ţel. Rolul lui era acela de a o educa pe fată şi a o transforma într-o adevărată regină. Aceasta avea toate instinctele necesare, sau oricum cea mai mare parte dintre ele, dar nu fusese instruită în privinţa modului în care se guvernează. Nu înţelegea încă ce delicată era relaţia dintre monarh şi parlament, că puterea era doar o faţadă pe care nu te puteai bizui.

Se întrebă dacă o instruise încât să înţeleagă că schimbarea prim-ministrului era un lucru care făcea parte inevitabil din viaţa politică. Dacă votul va fi împotriva lui, o să afle răspunsul.

*

La palatul Buckingham, Victoria şi doamnele ei jucau cărţi în salonul albastru. Dar atunci când regina rată două licitaţii la rând, Harriet sugeră că probabil ar fi mai bine să cânte la pian.

Victoria clătină din cap şi se ridică, iar doamnele o urmară. Începu să se plimbe prin încăpere.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu lordul M. De obicei îşi face apariţia după cină. Credeţi că poate a avut un accident? Cred că are un cal nou care este destul de nărăvaş.

Emma şi Harriet se priviră una pe alta şi prima spuse:

— Cred că este mai probabil să fi fost reţinut la Cameră de legea împotriva sclaviei. Maiestatea Voastră, bănuiesc că, dacă dezbaterea se prelungeşte, este posibil să nu-l mai vedem deloc în seara asta.

Victoria se îndreptă spre fereastra care dădea înspre Mall. Nimic din ceea ce ar fi putut spune sau face Harriet

sau Emma nu ar fi făcut-o să nu mai privească în întuneric, aşteptând să zărească trăsura lui Melbourne.

După un timp care doamnelor Victoriei li se păru o veşnicie, auziră zgomotul făcut de cai venind dinspre Marble Arch.

— Asta e trăsura lui, spuse Victoria. Vedeţi, v-am spus că o să vină.

Când Melbourne trecu pe sub Arc văzu capul mic şi elegant aranjat al reginei profilându-se în fereastra salonului ei personal. Simţi că i se strânge inima de durere pentru ceea ce urma să facă. Când coborî din trăsură simţi cum genunchii îi trosnesc în semn de protest şi fiecare părticică din el protestează împotriva a ceea ce avea să urmeze, în drum spre apartamentele private ale reginei trecu prin Galeria Regală, se văzu pentru o clipă în oglindă şi observă că părul îi era mult mai încărunţit de când se privise ultima oară.

Victoria îl aştepta în uşa salonului. În spatele ei se aflau Harriet şi Emma care îi aruncară priviri întrebătoare. El clătină din cap imperceptibil. Dar Victoria era prea entuziasmată ca să observe.

— Oh, Lord M., ceilalţi îşi cam luaseră gândul, dar eu ştiam că veţi veni. Mi-am dorit toată ziua să pot sta de vorbă cu dumneavoastră. S-au întâmplat atâtea lucruri. Am primit o scrisoare de la unchiul Leopold în care îmi scrie că vine să mă viziteze şi o cerere din partea mamei să-i măresc alocaţia şi am reuşit să-l fac pe Dash să stea nemişcat suficient cât să termin tabloul pe care i-l fac.

Melbourne îi privi faţa nerăbdătoare, ochii albaştri strălucitori şi se strădui să zâmbească.

— Asta chiar e o ispravă în sine, doamnă. Dacă puteţi să-l faceţi pe Dash să stea nemişcat, atunci sunt sigur că orice act de diplomaţie în relaţia cu capetele încoronate ale Europei vă stă la îndemână.

Victoria izbucni în râs, dar nu era hohotul de râs dezinvolt care o caracteriza; avea ceva teatral în el şi asta îl făcu pe Melbourne să bănuiască că şi ea juca un rol.

— Mă întreb dacă oare capetele încoronate vor fi la fel

de dispuse să accepte dulciurile ca drăguţul de Dashy?

— Orice om are o slăbiciune, vă spun din experienţa proprie, doamnă. Dar bănuiesc că e mai uşor să descoperi ce-i doreşte inima lui Dash decât regelui Leopold.

Victoria râse din nou.

— De fapt, ştiu exact ce doreşte unchiul Leopold – să mă mărite cu vărul meu Albert cât mai curând posibil. Crede că am nevoie de un soţ care să-mi potolească purtările nestatornice.

Melbourne o văzu pe Emma Portman privindu-l peste umărul Victoriei. Ştia că aşteptau ca el să le dea vestea. Dar regina continuă să vorbească, aproape ca şi când n-ar fi vrut să-i dea ocazia să vorbească.

— I-am spus că acum nu intenţionez să mă mărit şi de fapt nici în următorii trei sau patru ani. Iar atunci când o voi face, nu am de gând să mă mărit cu un băiat ca Albert. Când a venit în vizită acum trei ani, nu ştia deloc să facă conversaţie şi la nouă şi jumătate seara începea să caşte. Îşi ridică privirea spre Melbourne. Aşa încât vedeţi, Lord M., nu sunt întotdeauna atât de diplomată.

Melbourne aşteptă să vadă dacă ea mai avea de gând să spună ceva. În cele din urmă spuse cu voce scăzută:

— Trebuie să vă spun ceva, Maiestatea Voastră. După cum ştiţi, vin de la Cameră. Mă tem să spun că legea Jamaica, care scotea în afara legii sclavia pe acea insulă, a trecut cu numai cinci voturi, în consecinţă, ezită el, descoperind că îi era mai greu decât anticipase, am hotărât să-mi dau demisia din postul de prim-ministru.

Glasul lui devenise aproape o şoaptă.

Vocea Victoriei, prin contrast, fu clară ca sunetul unui clopoţel:

— Să vă daţi demisia? Dar pentru ce Dumnezeu aţi face aşa ceva, dacă legea a trecut?

Melbourne clătină din cap.

— Maiestatea Voastră, conservatorii sunt ca hienele. Îndată ce au simţit slăbiciunea îmi vor hărţui guvernul până când îl vor distruge complet. M-aş retrage mai degrabă acum, în condiţiile impuse de mine.

Victoria îl privi cu o faţă lipsită de orice expresie.

— Dar cine va fi prim-ministru?

Melbourne răspunse repede:

— Asta depinde de Maiestatea Voastră. Ca suverană, este sarcina dumneavoastră să numiţi un nou prim-ministru. O să trimit după ducele de Wellington. El este cel mai de seamă dintre conservatori.

— Wellington? Dar e atât de tăios, vorbeşte întotdeauna cu mine ca şi când aş fi unul dintre tinerii lui ofiţeri.

Melbourne zâmbi.

— Mă îndoiesc că va dori să fie prim-ministru din nou, doamnă. Îmi închipui că vă va recomanda să îl numiţi pe Sir Robert Peel; el este şeful conservatorilor în Camera Comunelor şi este o personalitate în ascensiune.

Victoria începu să se plimbe. Harriet, Emma şi Melbourne o urmăreau cu privirea.

— Dar nici nu-l cunosc pe Sir Robert Peel! Cum să mă simt în largul meu cu cineva pe care nu-l cunosc? Se opri şi se întoarse spre Melbourne. M-am hotărât să nu vă accept demisia, Lord M.

Îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi cât ştia ea de fermecător.

Deşi Melbourne înţelese intenţia din spatele acelui zâmbet şi fu impresionat, nu renunţă:

— Maiestatea Voastră, mă tem că nu-mi puteţi refuza acest lucru.

Zâmbetul Victoriei deveni mai puţin fermecător şi mai mult tăios.

— Zău? Credeam că prim-ministrul este la dispoziţia Coroanei.

— Aşa este, Maiestatea Voastră, dar mă simt obligat să vă reamintesc că totuşi am dreptul să demisionez.

Victoria îi întâlni privirea, apoi spuse, cu un ton în voce care îl făcu pe Melbourne să tremure:

— Chiar vreţi să spuneţi că mă părăsiţi?

Melbourne privi în altă parte, incapabil să suporte sinceritatea apelului care stăruia în expresia ei. Atunci când

vorbi, se trezi că priveşte în jos spre mâinile ei, care erau încleştate una de alta.

— Mă tem că nu am încotro, doamnă.

Victoria îşi descleştă mâinile şi îşi netezi faldurile rochiei.

— Înţeleg. Atunci cred că o să mă retrag. Noapte bună, Lord Melbourne, şi fără să se întoarcă să-l privească părăsi încăperea, urmată îndeaproape de Harriet şi Emma.

Emma îi aruncă o privire înţelegătoare, ca şi când ar fi ştiut cât de mult îl costase această discuţie. Dar nimeni nu va şti cu adevărat răul care fusese făcut, îşi spuse el.

Capitolul 24

Ploaia scuturase toate florile cireşilor din grădinile palatului, care acum umpleau aleile ca nişte confetti. Dar Victoria nu observa florile şi băltoacele de sub picioarele ei. Nu-i păsa că plouă insistent, că rochia ei nouă de muselină roz decorată cu frunze era udă, că cele două codiţe i se lipiseră de cap, sau că doamnele ei de onoare se înghesuiau sub o umbrelă.

Victoria nu se folosea de umbrela ei ca să se adăpostească de ploaie, ci ca să-şi croiască drum printre plantele din tufişuri. Simţea cumva o satisfacţie văzând cum capetele mândre ale lalelelor cad sub atacul ei. Hâş, hâş, hâş. După ce devastase totul în jurul ei, Victoria privi împrejur să vadă dacă mai era ceva de distrus.

Harriet Sutherland se apropie şi îi spuse cu blândeţe:

— Nu credeţi că ar trebui să ne întoarcem înăuntru, Maiestatea Voastră? Este foarte multă umezeală şi nu vreau să mă gândesc că aţi putea să răciţi.

— Du-te înăuntru dacă doreşti. Eu mă simt la fel de bine aici ca oriunde.

Harriet se retrase sub umbrela ei. Victoria continuă să ia cu asalt tufişurile, amintindu-şi de un strat de bujori de lângă fântâna arteziană pe care simţi o plăcere deosebită

să-i distrugă. Lordul Melbourne îi spusese odată că bujorii erau florile lui preferate.

Dar când se întoarse, auzi o altă voce din spatele ei.

— Drina!

Victoria se opri. Spre surprinderea ei o văzu pe ducesa de Kent venind spre ea cu o umbrelă în mână.

Când ajunse lângă Victoria se opri şi îşi cuprinse fiica cu braţul liber. Victoria se zbârli; de la moartea lui Lady Flora de-abia îi mai vorbise mamei sale, ca să nu mai vorbim de îmbrăţişări, dar apoi simţi mirosul de apă de lavandă cu care îşi dădea întotdeauna ducesa. De data asta, Victoria îşi îngădui să se relaxeze şi să-şi pună capul pe umărul mamei.

— Biata mea Drina. Am venit de îndată ce am aflat despre lordul Melbourne.

— Oh, mamă! Ce-o să mă fac? El este singurul care mă înţelege.

Victoria simţi bătăile inimii ducesei sub obraz.

— Nu e singurul, Drina.

Victoria nu spuse nimic, îngăduindu-şi măcar de această dată să simtă că prezenţa mamei o alină. Îşi ridică privirea spre mama ei şi îi văzu blândeţea aşternută pe faţă.

— Dar este atât de greu!

— Ştiu, Drina. Dar te voi ajuta eu şi poate că va fi mai bine să ai pe cineva din familie alături de tine.

Victoria simţi cum o năpădesc lacrimile.

— Lumea spune că eşti prea apropiată de lordul Melbourne. Acum vor vedea că eşti o femeie pe picioarele tale.

Pe obrajii Victoriei şiroiau lacrimile. Ducesa lăsă jos umbrela şi îşi cuprinse fiica cu braţele.

— Nu e nimic, *Liebchen.* Nu trebuie să-ţi faci atâtea griji. O să am eu grijă de tine, ştii asta.

Numai şi pentru o clipă, pentru prima oară de ani întregi, Victoria îşi îngădui să se topească în braţele mamei sale. Se simţea în siguranţă cuprinsă de acele braţe cu miros de lavandă, să fie din nou mica *Maiblume* a mamei

sale.

*

În seara aceea, Melbourne participă la o recepţie la Holland House, dar nu rămase mult. Pe drumul de întoarcere de la Kensington, decât să treacă prin faţa palatului Buckingham, Melbourne îi spuse vizitiului său să facă un ocol prin Piccadilly. Când trăsura intră în Trafalgar Square, pe lângă columna pe jumătate construită a lordului amiral Nelson, Melbourne îşi aminti de faţa Victoriei din seara trecută, atunci când îl întrebase dacă avea într-adevăr de gând să o abandoneze. Brusc, farmecul bibliotecii de la Dover House îşi pierdu atractivitatea şi se trezi că îi porunceşte vizitiului să o ia către o anume stradă lăturalnică din Mayfair.

Melbourne nu mai dăduse pe la „mănăstirea de măicuţe” a lui Ma Fletcher de cel puţin un an, astfel încât prezenţa lui stârni o furtună de entuziasm. Ma Fletcher în persoană era numai graţie şi galanterie, iar atunci când bătu din palme, şase fete se prezentară în salon mai mult sau mai puţin îmbrăcate. Melbourne le trecu în revistă cu privirea şi se strădui să nu caşte. Nu reuşi să-şi adune aproape deloc entuziasmul necesar în astfel de ocazii. Apoi observă că una dintre ele, o fată mică şi blondă de cel mult douăzeci de ani, avea întipărită pe chip o expresie însufleţită care i se păru incitantă. Arătă spre ea şi fu răsplătit cu un surâs radios de triumf.

Ma Fletcher făcu un semn elegant cu capul spre fată.

— Ea e Lydia, Excelenţă. O alegere foarte bună.

Melbourne o urmă pe Lydia în sus pe scară la un dormitor mare de la primul etaj. Mirosea a ceară de albine şi a colonie, dar pe lângă asta se simţea în atmosferă şi un miros de transpiraţie şi dorinţă. Melbourne îşi scoase haina, se aşeză în fotoliul de lângă foc şi îşi slăbi legătoarea de la gât. Lydia se apropie de el şi îşi lăsă halatul pe care îl purta să-i cadă de pe umerii goi. Veni şi se aşeză pe genunchii lui, şi când îi puse mâna pe coapsă, Melbourne dădu frâu liber

imaginaţiei, închipuindu-şi ce ar fi simţit dacă ar fi ţinut în braţe o altă tânără. Lydia râse şi începu să-i descheie nasturii pantalonilor. Melbourne îi privi ceafa netedă şi o întrebă:

— Câţi ani ai, Lydia?

Ea îşi ridică privirea.

— Fac nouăsprezece luna viitoare, domnule.

— Ce tânără eşti! Oftă. Bănuiesc că îţi par foarte bătrân.

Lydia clătină energic din cap.

— Oh, nu, Excelenţă. Sunt o grămadă mult mai bătrâni decât dumneavoastră care vin pe aici. Iar dumneavoastră aveţi tot părul natural pe cap, ceea ce nu prea pot spune despre majoritatea domnilor care mă vizitează.

Îşi plimbă degetele prin buclele blonde încărunţite ale lui Melbourne şi îi zâmbi încurajator.

Era ceva în felul în care îşi înclina capul care îl făcu să se aplece în faţă şi să întrebe:

— Spune-mi, Lydia, câţi ani crezi că am?

Modul în care ochii ei se întunecară de panică înainte de a-şi recăpăta zâmbetul profesional fu de ajuns să-l facă să înţeleagă că fusese o greşeală s-o întrebe.

— Oh, Excelenţă, în mod sigur nu aveţi nicio zi peste patruzeci de ani, nu?

Melbourne îndepărtă cu blândeţe mâna Lydiei de pe şliţul său. Se ridică şi întinse mâna după haină. Fata scoase un mic geamăt de dezamăgire.

— Am spus ceva necuvenit, Excelenţă? Ştiu că nu mă pricep să ghicesc vârsta, dar nu păreţi bătrân, nu păreţi absolut deloc bătrân. Nu vreţi să veniţi să vă întinderi lângă mine? Vă promit că n-o să regretaţi.

Melbourne clătină din cap.

— Cred că mi s-a schimbat dispoziţia. Dar nu-ţi face griji, o să-i spun doamnei Fletcher că n-a fost vina ta. Se căută în buzunarul vestei şi găsi o monedă de aur de o liră. Ia-o, spuse şi îi băgă moneda în palmă.

Expresia de încântare de pe faţa Lydiei îi spuse că

reuşise să spele uşoara ofensă adusă mândriei sale profesionale.

În trăsura care îl purta spre casă, Melbourne zâmbi amintindu-şi de propria nebunie. Când ajunse la Dover House, ceru brandy. Majordomul se întoarse cu carafa, şi atunci când luă o înghiţitură zdravănă Melbourne observă că încă avea nasturii de la şliţ descheiaţi.

Capitolul 25

În timp ce Victoria se plimba în sus şi în jos pe parchetul cu încrustaţii din sala tronului, ceasul palatului bătu ora unsprezece. Ecoul ultimei bătăi de-abia se stinsese când fu anunţat ducele de Wellington. Victoria se întoarse şi îi întinse mâna, zâmbindu-i cât mai frumos cu putinţă marelui general. Îl cunoştea de când era o copilă, dar statura lui dreaptă ca o vergea de puşcă şi purtările aspre îi inspiraseră întotdeauna teamă.

— Vă mulţumesc că aţi venit, duce. Sunt sigură că ştiţi pentru ce v-am cerut să veniţi aici astăzi. Aş dori ca dumneavoastră să formaţi guvernul.

Wellington îşi alese cu grijă cuvintele:

— Sunt onorat, doamnă. Dar mă tem că trebuie să vă refuz. Sunt prea bătrân să mai îndeplinesc din nou funcţia de prim-ministru. Trebuie să-l convocaţi pe Sir Robert Peel, singurul care poate conduce Camera în acest moment.

Victoria bătu din picior.

— Dar nu îl cunosc pe Sir Robert Peel, pe dumneavoastră vă cunosc de când mă ştiu, duce!

Wellington clătină din capul său leonin masiv.

— Şi cu toate acestea, tot trebuie să vă refuz, doamnă.

Victoria încercă o altă strategie şi spuse cu toată convingerea de care era în stare:

— Chiar o să vă refuzaţi suveranul şi comandantul?

Wellington zâmbi.

— Doamnă, un soldat bun ştie când să bată în retragere, şi mă tem că aceasta este o bătălie pe care n-o puteţi câştiga.

Victoria oftă.

— Sunteţi cât se poate de necooperant.

— Dacă îmi permiteţi, doamnă, eu cred că o să vă daţi seama că Sir Robert este un om cât se poate de capabil. Înţeleg că aţi fost obişnuită să aveţi de-a face cu Melbourne. Chiar dacă Peel nu este atât de sociabil şi de relaxat ca vicontele, el este singurul om care poate aduna suficient sprijin din ambele părţi pentru a forma un guvern care să aibă vreo şansă de succes. Poate că dumneavoastră nu-l vreţi, dar ţara are nevoie de Peel.

Victoria nu spuse nimic.

— Atunci vă urez o zi bună, doamnă.

Wellington se retrase ţeapăn doi paşi, apoi se întoarse şi părăsi încăperea. Victoria îşi reluă plimbarea. Tot ce auzise despre Sir Robert Peel îi dăduse de bănuit că acesta nu va fi deloc pe gustul ei. Emma Portland îi spusese că cel mai important viciu al lui era matematica şi nu îi plăcea să valseze. Cum ar fi putut spera să se înţeleagă bine cu un om care nu avea nicio plăcere în viaţă? Trebuia să fie ceva de făcut.

Îl chemă pe majordom şi îi ceru să-i aducă imediat biroul de scris. Scrise în grabă un mesaj pentru Melbourne prin care îi cerea s-o viziteze de îndată ce va putea şi îi spuse lacheului să-l trimită la Dover House. În mod sigur Melbourne se va lăsa înduplecat când va afla că încercase cu Wellington şi dăduse greş. Nu va fi atât de crud şi nepăsător încât s-o lase în mâinile lui Sir Robert Peel.

Dar pe măsură ce ziua se scurgea, nici urmă de vreun semn din partea lui Melbourne. Victoria încercă cu Harriet Sutherland unul dintre noile duete ale lui Schubert, dar oricât se strădui, nu reuşi să găsească tempoul potrivit. În cele din urmă renunţă şi începu să străbată salonul de muzică dintr-un capăt în altul. Doamnele ei stăteau într-un semicerc aşteptând-o să se oprească.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu Melbourne. I-am

trimis de dimineaţă o scrisoare. De obicei vine imediat.

Victoria le văzu pe Harriet şi pe Emma aruncându-şi priviri una alteia. Înainte de a apuca să le întrebe ce însemnau acele priviri, ducesa de Kent intră neanunţată în încăpere. Era într-o stare evidentă de surescitare.

— Drina, tocmai am auzit ce s-a întâmplat cu Wellington. Ce păcat! Dar nu trebuie să-ţi faci griji, am eu un plan.

Victoria zâmbi.

— Un plan, mamă?

Ducesa se apropie şi îi luă mâna Victoriei.

— Da, *Liebes,* am vorbit cu Sir John şi credem că cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut este să-l chemi pe Robert Peel.

Victoria se desprinse de mama ei la auzul numelui lui Conroy.

— Înţeleg. Păi, îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi, dar din întâmplare am şi eu propriul plan. Se întoarse spre Emma Portman. Trăsura ta nu are niciun însemn, nu-i aşa, Emma?

Nedumerită, Emma încuviinţă din cap.

— Fii atât de bună şi spune să fie adusă. Lehzen, o să fie necesar să vii şi tu cu mine.

Lehzen se întoarse spre regină.

— Unde mergem, Maiestate?

— La Dover House.

Ducesa inspiră scurt cu un şuierat.

— Drina, dar lordul Melbourne şi-a dat demisia. O regină nu poate alerga după prim-ministrul ei. Chiar îţi doreşti un alt scandal?

Victoria o ignoră şi ieşi din încăpere, urmată de Lehzen.

— Ce o să creadă lumea? se văicări ducesa.

Dar nu primi niciun răspuns.

*

Melbourne stătea în fotoliul lui preferat din bibliotecă.

Era fără îndoială cel mai bun fotoliu pe care îl avea; pielea verde era uzată şi crăpată pe alocuri, dar îi aparţinuse tatălui său şi niciun altul nu era la fel de confortabil. Luase o carte de Gibbon în speranţa de a-şi alunga gândurile care îl frământau citind despre excesele din Roma antică. Dar cuvintele refuzau să se facă înţelese. Se tot gândea la mesajul primit de la palat. *Vă rog să veniţi,* îi scrisese ea, *cât de repede puteţi.*

Ştia că ar fi trebuit să-i răspundă, să-i explice că lucrurile stăteau altfel acum când nu mai era prim-ministru. Nu se putea duce pur şi simplu la palat; oamenii ar fi presupus că îl chemase pentru a forma guvernul. Nu era corect să se ducă până când ea nu ar fi numit un nou prim-ministru. Dar când se gândea la scrisoarea pe care ar fi trebuit să o scrie, se gândea şi la faţa mică şi la ochii strălucitori ai Victoriei, şi nu-şi putea aduna hotărârea de care avea nevoie.

Un sunet îi tulbură reveria. Uşa se deschise în spatele lui, iar el se răsti fără să se întoarcă:

— Credeam că am spus să nu fiu deranjat.

Se auzi o tuse, apoi o voce tremurătoare, înaltă şi perfect familiară spuse:

— Sper că o să mă iertaţi, Lord M.

Regina era aici, în biblioteca lui. Melbourne sări în picioare, aranjându-şi cu frenezie vesta şi lavaliera de gât.

— Iertaţi-mă, Maiestatea Voastră, nu aşteptam musafiri.

Victoria zâmbi. Îi făcea mare plăcere să-l surprindă pe Melbourne nepregătit.

— În mod evident.

Privi împrejur prin încăpere. Toate suprafeţele erau acoperite cu teancuri de cărţi şi grămezi de hârtii. Pe birou mai era şi o farfurie murdară cu o plăcintă pe jumătate mâncată şi o carafă goală de băutură. Nu era încăperea potrivită să primeşti o regină. Melbourne îi mulţumi lui Dumnezeu că era încălţat.

— Vorbeaţi mereu de biblioteca dumneavoastră, aşa că mă bucur că am ocazia s-o văd în sfârşit.

— Dacă aş fi ştiut că veniţi, doamnă…

Se înclină uşor în faţa ei.

— Cum nu mi-aţi răspuns la scrisoare, m-am gândit că ar trebui să vin eu la dumneavoastră.

— Singură, doamnă?

— Nu, Lehzen este afară.

— Înţeleg. Dar unde mi-e capul? Vă rog, veniţi şi luaţi loc.

O conduse la fotoliul pe care stătuse el, dar ea clătină din cap şi se aşeză pe cel din faţa lui.

— Nu pot să vă ocup fotoliul preferat, Lord M., spuse ea zâmbind.

Melbourne o privi şi atunci când ea făcu un gest de încuviinţare din cap se aşeză şi el. Se simţea foarte ciudat să o vadă pe regină stând în faţa lui, când cu cinci minute în urmă prezenţa ei exista doar în imaginaţia lui.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

— L-am primit pe ducele de Wellington azi-dimineaţă. Mi-a spus că este prea bătrân să mai fie prim-ministru şi că trebuie să-l chem pe Robert Peel.

Îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi ademenitor.

— M-am gândit că asta urma probabil să se întâmple. Dar nu e niciun motiv de îngrijorare. Sir Robert Peel nu este un om chiar atât de rău. Poate un pic cam serios, dar onest şi deschis. N-o să vă facă greutăţi. Se strădui să-i zâmbească liniştitor. Vă amintiţi de prima zi în care aţi devenit regină, doamnă? Vă jucaţi cu păpuşile, iar eu m-am întrebat dacă o fată atât de tânără poate deveni cu adevărat regină.

Victoria îşi înălţă bărbia.

— Nu mă jucam cu păpuşile. Dumneavoastră m-aţi întrebat de ele.

Melbourne zâmbi.

— Fapt este că de îndată ce v-am auzit vorbind am ştiut că sunteţi regină până în adâncul fiinţei voastre, doamnă. A fost cel mai mare privilegiu al vieţii mele să vă slujesc, dar o să vă descurcaţi foarte bine şi fără mine.

— Dar nu vreau!

Melbourne se aplecă spre ea.

— Chiar şi reginele trebuie să facă lucruri care nu le plac.

Victoria clătină din cap şi spuse mohorâtă:

— Mie mi se pare că n-o să fac niciodată ceva ce-mi place *cu adevărat.* Pentru ce nu vă puteţi întoarce pur şi simplu? Încă nu aţi pierdut niciun vot. Sunt sigură că aţi reuşi.

Melbourne ezită, apoi cu o voce complet diferită de obişnuitul lui ton amuzat, spuse:

— Doamnă, ştiţi că nu sunt multe lucruri în care cred. Dar există un lucru în care cred, iar acesta este Constituţia britanică cu toată gloria ei zdrenţuită. Din punctul meu de vedere, să mă întorc fără sprijinul Camerei ar fi neconstituţional şi nimic – aici se opri, iar vocea îi deveni şi mai scăzută –, nici măcar devotamentul meu pentru dumneavoastră, nu mă va opri să-mi fac datoria.

Victoria îl privi şi ea, fără ca faţa ei să trădeze ceva.

— Înţeleg.

— Peel chiar nu este un băiat rău. Doar să aveţi în vedere că, dacă vă propune ceva cu care nu sunteţi de acord, trebuie să-i spuneţi că aveţi nevoie de timp să vă gândiţi. Dacă aveţi vreo îndoială, amânaţi întotdeauna.

Ea ezită, apoi i se adresă pe tonul ei obişnuit:

— Dar o să veniţi la cină în seara asta, Lord M.? Ca să vă pot spune totul în legătură cu acest lucru?

Melbourne clătină încet din cap. Era mult mai dificil chiar decât îşi imaginase.

— Nu în seara aceasta, doamnă. Nu până când această problemă nu va fi rezolvată, dar chiar şi atunci nu voi putea fi cu dumneavoastră atât de des pe cât am fost.

Victoria se ridică şi atunci când şi el fu în picioare îi spuse:

— Dar de ce nu? Chiar dacă nu-mi veţi mai fi prim-ministru, sunteţi încă, aşa îmi place să cred, prietenul meu.

Îşi înălţă capul spre el când spuse asta, iar Melbourne simţi intensitatea privirii ochilor ei albaştri şi limpezi. Îşi coborî privirea şi spuse cât de încet putea:

— Cred că înţelegeţi pentru ce. Făcu o pauză, apoi spuse cu o voce ceva mai puternică: Un monarh nu poate fi văzut că favorizează numai un partid. Trebuie să luaţi masa cu Sir Robert Peel.

Victoria îşi întoarse capul de la el. Simţi un fior când îi văzu urechea delicată înconjurată de coada groasă. Dar trebuia să continue:

— Probabil că o să vă ceară să faceţi nişte schimbări în privinţa personalului Casei Regale. Harriet Sutherland şi Emma Portman sunt măritate cu miniştri liberali. Sir Robert va dori să aveţi şi nişte doamne conservatoare pe lângă dumneavoastră.

Victoria îşi întoarse capul ca să-l privească în ochi şi el văzu că obrajii i se îmbujoraseră.

— Doamne conservatoare? Nu, mulţumesc!

De data asta Melbourne îi evită privirea.

— Doamnă, ţineţi cont că şi eu aş fi cerut acelaşi lucru dacă aş fi fost în locul lui. Un prim-ministru nu-şi poate face datoria aşa cum trebuie dacă simte că nu are încrederea monarhului.

Spre surprinderea lui, Victoria nu protestă la auzul argumentului său, dar faţa îi fu străbătută de o sclipire pe care nu i-o cunoştea, îşi netezi fustele cu un gest rapid şi îndemânatic care o caracteriza şi spuse limpede:

— Nu vă mai reţin, Lord M. Vă mulţumesc pentru sfat.

Când ieşiră, Melbourne văzu cum Lehzen care aştepta pe hol se încruntă. Pentru a-i uşura situaţia măcar în parte, Melbourne o întrebă:

— O să-l chemaţi pe Peel?

— Nu vă faceţi griji, Lord Melbourne. Deşi nu mai sunteţi prim-ministru, totuşi o să vă ascult sfatul. O să vorbesc personal cu Peel.

— O decizie înţeleaptă, doamnă.

Victoria nu răspunse. Îşi trase vălul peste faţă ca să nu fie recunoscută de vreun trecător şi se urcă în trăsură, cu Lehzen valvârtej după ea. Nu privi înapoi.

*

Victoria se gândise ceva timp în privinţa locului unde urma să se întâlnească pentru prima dată cu Sir Robert Peel. Pe Melbourne îl primea întotdeauna în salonul ei personal, dar pentru şeful conservatorilor era un loc prea intim. Sala tronului ar fi fost mai impunătoare şi în timp ce cu Melbourne se vedea singură, se hotărî să le ţină pe doamnele de onoare pe lângă ea. Nu îl mai întâlnise niciodată pe Peel şi era important să se bucure de tot sprijinul pe care îl putea obţine.

La ora trei, la care era aşteptat Peel, se uita împreună cu doamnele la schiţele pentru noile monede. Desenele erau desfăcute pe o masă din faţa ei, împreună cu un prototip al noii monede de o coroană.

În timp ce le studia, Victoria oftă exasperată.

— În asta nu am bărbie deloc, iar în următoarea am două bărbii. Cum pot să spună că este o asemănare exactă când aceste imagini nu seamănă deloc între ele? spuse ea nervoasă bătând uşor din picior.

Harriet ridică moneda şi i-o ţinu să o privească, afişând cel mai liniştitor zâmbet.

— Dar priviţi moneda, doamnă. Cred că efigia este mult mai realistă.

Bătaia uşoară se transformă într-o lovitură de picior în podea.

— Dar arăt ca o gâsculiţă care poartă coroană!

Înainte ca Harriet şi Emma să o poată contrazice, uşa se deschise şi Penge îl anunţă pe Sir Robert Peel.

Victoria îi întinse mâna lui Peel pentru ca acesta să i-o sărute. Cum el era neobişnuit de înalt, trebui să se aplece mult, iar ea îi văzu pata rozalie din creştetul capului unde părul i se rărea. Acest lucru îi dădu încredere.

— Bună ziua, Sir Robert. Tocmai examinam schiţele pentru noile monede. Nu sunt sigură că sunt mulţumită de ele. Spuneţi-mi, ce credeţi despre ea?

Arătă spre moneda de pe masă. Peel o ridică şi o studie cu atenţie, îşi scoase ochelarii astfel încât să nu-i scape niciun detaliu. În cele din urmă, după o îndelungă

chibzuinţă, spuse:

— Nu văd nimic care să nu fie în regulă, doamnă. De fapt, aş îndrăzni să spun că asemănarea este extraordinară.

Victoria nu se aşteptase să-l placă pe Sir Peel, iar acum ştia că nu se înşelase.

— O asemănare extraordinară. Chiar aşa?

Vocea ei era atât de rece, încât Harriet şi Emma se priviră alarmate, dar Peel nu păru să dea vreun semn că simţise acea *froideur,* şi continuă pe acelaşi ton:

— Da, doamnă. Majoritatea monedelor sunt destul de necizelate în privinţa detaliilor, dar aceasta este deosebit de exactă.

Victoria îl privi fix, dezgustată. Profilul de pe monedă era absolut hidos; nici nu se punea problema ca efigia ei să fie imortalizată în acest mod. Bineînţeles că Melbourne ar fi remarcat imediat. Clătină din cap.

— Oricum, nu merge.

Peel fu gata să mai adauge ceva, dar Emma Portman clătină imperceptibil din cap. El îşi dădu seama că era un semn de avertisment.

Victoria continuă:

— Dar aţi venit aici cu treburi, Sir Robert.

Uşurat că ajunsese pe un teren mai sigur, Peel aprobă cu un gest din cap, apoi aruncă o privire către doamnele de onoare care stăteau în spatele reginei ca o gardă pretoriană în jupoane. Se stăpâni şi spuse:

— Poate aş putea avea o audienţă privată, doamnă.

Victoria îşi înălţă capul, calculându-şi următoarea mişcare. Hotărî că ar fi fost mai bine ca această parte a audienţei să se desfăşoare între patru ochi, astfel încât aprobă printr-un gest al capului plin de regrete retragerea doamnelor, care părăsiră încăperea ofensate, într-un foşnet de mătase.

Victoria îl luă în braţe pe Dash, care mârâia la picioarele lui Peel, şi se aşeză pe sofa. Nu-l invită şi pe Peel să şadă, iar acesta rămase în faţa ei ca un bâtlan nehotărât. După o clipă de aşteptare, Victoria ridică o sprânceană şi spuse:

— Ei bine, Sir Robert?

Peel îşi băgă degetul gros în buzunarul vestei, gest pe care îl folosea adesea atunci când vorbea în Camera Comunelor.

— Doamnă, sunt aici pentru a vă asigura că am suficient sprijin în Cameră pentru a forma guvernul.

Victoria îşi înclină capul cu o mişcare aproape imperceptibilă, lăsându-l pe Peel să înţeleagă clar că poate o fi avut el sprijinul Camerei, dar aici, la palat, lucrurile stăteau altfel. Peel însă mai fusese confruntat în audienţe cu personaje mai periculoase decât o adolescentă, chiar dacă aceasta era regină. Îşi băgă şi celălalt deget gros în vestă şi o înfruntă pe regină ca şi când aceasta ar fi fost conducătoarea opoziţiei.

— După cum ştiţi, doamnă, orice guvern slujeşte Coroana.

Victoria se juca cu urechea lui Dash.

— Ştiu cum funcţionează Constituţia, Sir Robert.

Peel încercă să ignore răceala ca de gheaţă a tonului ei.

— Bineînţeles că ştiţi, doamnă, iar acesta este un lucru vital, Coroana – aici ezită, amintindu-şi că până la urmă nu era în Cameră, continuând apoi pe un ton mai puţin retoric –, adică dumneavoastră, trebuie să arate că se află deasupra politicii de partid şi că nu favorizează nicio parte în dauna celeilalte.

Victoria îşi înălţă capul să-l privească, iar el se strădui din răsputeri să nu facă un pas înapoi.

— Aţi venit să-mi ţineţi o lecţie de guvernare, Sir Robert?

Peel trase adânc aer în piept, apoi spuse cu îndrăzneală:

— Este vorba de personalul dumneavoastră, doamnă.

— Personalul meu? repetă rar Victoria.

Peel atacă hotărât subiectul şi spuse cu ceea ce îşi imagina că este cea mai rezonabilă voce:

— Doamnă, două dintre doamnele dumneavoastră de onoare sunt soţiile unor miniştri ai lui Melbourne, iar

domnişoarele de onoare sunt toate fiice de pairi liberali. Dacă aţi înlocui una sau două dintre ele cu femei care sunt legate de partidul meu, atunci nu ar exista niciun pericol să pară că favorizaţi o parte în detrimentul alteia.

Regina se ridică foarte dreaptă în picioare, iar Peel observă că Dash se încordase ca şi când ar fi fost gata să se repeadă asupra unui şoarece apărut pe neaşteptate.

— Vreţi să renunţ la doamnele mele, prietenele cele mai dragi şi mai apropiate. Apoi cine mai urmează, Sir Robert? Cele care mă îmbracă? Cameristele? Vreţi să mă înconjuraţi de spioni?

Mânia din vocea Victoriei îl surprinse pe Peel, care răspunse încet:

— Nu am intenţia de a vă lipsi de prieteni, doamnă, ci numai să vă rog să fiţi prietenoasă cu toată lumea.

Victoria dădu un bobârnac unei pete de praf imaginare de pe rochia ei.

— În niciun caz nu am de gând să renunţ la doamnele mele, Sir Robert!

Peel vorbi fără să se gândească:

— Cum, nici măcar la una?

Victoria îl privi o secundă, apoi spuse:

— Cred că m-am făcut înţeleasă. Bună ziua, Sir Robert.

Peel şovăi, întrebându-se dacă ar fi trebuit să mai spună ceva, dar zări un fulger albastru şi îşi dădu seama că nu avea niciun rost. Începu să se întoarcă înainte de a-şi aminti că trebuia să iasă cu spatele din încăpere. Făcu câţiva paşi stângaci cu spatele. În timp ce regina părea preocupată de câinele ei, se întoarse şi se îndepărtă cât putu de repede.

Victoria aşteptă până când Sir Robert se făcu nevăzut, sau până când n-o mai putea auzi, îl apucă de Dash de bot şi îi spuse jucăuşă:

— Mama ta n-are de gând să facă ce-i spune Sir Robert Peel şi nici altcineva.

Iar Dash, la auzul notei de entuziasm din vocea stăpânei, dădu din coadă cât putea de tare.

*

Sir Robert nu se duse direct acasă. Îi spuse vizitiului să treacă pe la Apsley House, sau cum îi plăcea ducelui de Wellington să spună, Londra Numărul Unu. Îl găsi pe Wellington în bibliotecă. După chipul congestionat şi dispoziţia uşor iritată a celuilalt bărbat, Peel bănui că îl trezise din somnul de după-amiază. Acest lucru îl făcu să regrete impulsul de a-l vizita, dar simţea că ar fi trebuit să povestească cuiva despre audienţa pe care o avusese la regină.

Wellington se întoarse spre el, cântărindu-l din ochii albastru-deschis.

— Vii direct de la palat? Doreşti un ceai? Nu, după cum arăţi, vrei ceva mai tare. Îi făcu semn majordomului. Brandy şi sifon. Apoi i se adresă lui Peel: Presupun că audienţa n-a avut succes?

Peel luă o înghiţitură mare dintr-un pahar de brandy care i se pusese în faţă.

— S-a debarasat de mine ca de un lacheu care a fost prins furând din argintărie.

Wellington ridică mirat dintr-o sprânceană.

— Se pare că regina are temperamentul bunicului ei. Dar nu te poate refuza.

Peel se aşeză greoi pe unul dintre fotoliile din piele capitonată.

— Mă tem că da. N-o să o înlocuiască nici măcar pe una din doamnele de onoare.

Wellington scoase un sunet jumătate lătrat, jumătate hohot de râs.

— Prostii, omule, du-te înapoi şi oferă-i pe cineva fermecător ca Emily Anglesey. Sunt sigur că mica sa Maiestate o va primi la schimb pentru o intrigantă bârfitoare ca Emma Portman.

Peel îşi goli paharul şi spuse afectat:

— Duce, îmi pare rău, dar nu pot forma guvernul pe seama farmecelor lui Lady Anglesey.

Wellington îl bătu pe umăr şi, ridicându-şi privirea, Peel îşi dădu seama cât de puternică probabil că fusese prezenţa ducelui pe câmpul de bătălie.

— Nu poţi sau nu vrei? Nu ai curaj să te lupţi, eh? Trebuie să o convingi aşa cum făcea şi Melbourne.

Peel se ridică în picioare; era clar că această vizită fusese o greşeală. Spuse înţepat:

— Mă tem că nu am un comportament la fel de relaxat ca al lordului Melbourne.

Wellington râse de faţa lui ofensată.

— Nici măcar faţă de femei, Peel. O să fie a ta dacă o să flirtezi pur şi simplu puţin cu ea.

Peel tânjea după propriul salon şi după compasiunea soţiei lui. Sarcina lui era să formeze un guvern, nu să cedeze în faţa fanteziilor fetelor de optsprezece ani.

— Duce, nu mi-am dat seama până acum că flirtul era o cerinţă prealabilă pentru a fi prim-ministru. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, dar nu vă mai reţin.

Pentru a doua oară în acea zi Robert Peel părăsi o încăpere cu simţământul că fusese tratat nedrept.

Capitolul 26

În seara aceea, la palat avu loc o cină tristă. Victoria stătea la un capăt al mesei, iar ducesa de Kent la celălalt şi cum nu-şi vorbeau una alteia, păstrarea unei aparenţe de veselie rămase pe seama comesenilor de la curte. Lordul Alfred Paget le spuse o poveste lungă şi încâlcită despre încercările lui de a-şi învăţa căţeaua, doamna Bumpy, să joace şah. Harriet şi Emma încercară să mai înflorească anecdota până când aceasta aproape că se transformă într-o conversaţie. Emma afirmă că mătuşa ei avea o pisicuţă care juca pichet, iar Harriet le destăinui că la Ragsby exista un papagal care ţinea scorul în sala de biliard. În mod obişnuit acestea erau soiul de conversaţii ridicole care o delectau pe Victoria, iar curtenii o priveau să vadă dacă îi

stârneau vreun zâmbet.

Dar regina nu părea să se amuze, ci îşi diseca mâncarea cu cuţitul şi furculiţa ca şi când ar fi fost un specimen de laborator. În tot acest timp, ducesa nu făcu nicio încercare de a urmări conversaţia şi mâncă cât putu de mult într-o tăcere absolută.

Victoria îşi privi mama care aduna de pe farfurie ultima bucăţică de perişoară cu ştiucă şi oftă. Măcar de-ar fi fost aici lordul M., el ar fi găsit o cale să facă totul să meargă uşor. Judecând după spectacolul din după-amiaza aceea, Robert Peel nu avea acest talent. Nu se aşteptase să fie fermecată, dar acesta nu fusese nici măcar civilizat. Se amestecase şi îi propusese să-şi îndepărteze toate prietenele, ca şi când ar fi uitat cu cine vorbea. Cum de o lăsase Melbourne să trateze cu un om atât de mojic? Puse jos cu zgomot cuţitul şi furculiţa, iar lacheii se repeziră şi luară farfuriile de pe masă, în ciuda protestelor ducesei că nu terminase de mâncat.

După cină, Victoria se aşeză să se uite pe un număr din *La Mode Illustrée.* Îi plăcea noua răscroială a decolteului care acoperea clavicula şi gâtul. Lordul M. Îi spusese o dată că avea umeri frumoşi. Le invită pe Harriet şi pe Emma să şadă lângă ea şi le arătă una dintre rochiile pe care le admira în mod deosebit. Harriet, care era unanim recunoscută a fi una dintre cele mai bine îmbrăcate femei din Londra, le arătă un model care după părerea ei i-ar fi venit foarte bine Victoriei, apoi petrecură o jumătate de oră fericită întorcând paginile, discutând despre garnituri şi accesorii şi despre lăţimea ideală a volanelor de dantelă.

Când ajunseră la ultima pagină, Emma îşi îndreptă privirea spre Victoria.

— Doamnă, ştiu că va trebui să faceţi anumite schimbări în privinţa personalului Casei Regale în condiţiile schimbării guvernului şi cred că eu sunt cea care va trebui să plece. Harriet este mult mai pricepută decât mine şi cred că gustul ei va fi nepreţuit pentru dumneavoastră, în timp ce eu de-abia pot cânta la pian şi cu greu m-aş putea numi lider de opinie în materie de modă.

Harriet clătină din cap.

— Nu, Emma, tu eşti deşteaptă şi ai experienţă. Sutherland spune mereu că tu eşti cel mai bun om din guvern. Lipsită de lordul Melbourne, cred că regina va avea nevoie de sfaturile tale mai mult ca oricând!

— Eşti prea bună, Harriet, dar cred că regina are nevoie de o însoţitoare mai tânără. Eu sunt destul de în vârstă să-i fiu mamă.

Ambele femei priviră spre ducesa de Kent care se afla pe o sofa lângă foc şi căreia i se închideau ochii.

Victoria, care asistase în linişte la acest schimb de păreri, îşi ridică privirea.

— De fapt, vă socotesc pe amândouă de nepreţuit. Nu sunteţi doar doamnele mele de companie, ci şi prietenele mele şi nu intenţionez deloc să mă lipsesc de vreuna din voi.

Harriet şi Emma se priviră una pe alta. Emma vorbi prima:

— Doamnă, dar de obicei se schimbă şi doamnele din personalul Casei Regale atunci când se schimbă miniştrii.

— Dar e caraghios. Cu ce drept îmi spune mie Robert Peel cu cine trebuie să fiu prietenă?

Harriet spuse cu blândeţe:

— Doamnă, cred că îi va fi greu să formeze un guvern dacă nu pare să aibă sprijinul dumneavoastră.

Victoria le aruncă celor două femei un zâmbet complice.

— Exact.

Emma şi Harriet se priviră din nou, surprinse de reacţia Victoriei.

Regina se ridică în picioare şi când toţi cei aflaţi în încăpere se ridicară şi ei, se adresă celor două femei:

— Aşa că înţelegeţi, doamnelor, că nici nu se pune problema să demisionaţi.

Harriet făcu o reverenţă adâncă, iar Emma o imită. Ducesa se trezi din reveria ei şi spuse pe un ton plângăreţ:

— Dar unde pleci, Drina? Vreau să vorbesc cu tine. N-ar trebui să acţionezi întotdeauna de una singură. E

periculos.

Victoria se întoarse spre ea, cu ochii scânteind.

— Dar nu acţionez singură, mamă. Le am pe doamnele mele.

Ducesa pufni.

— Drina, uiţi că sângele apă nu se face.

Victoria se opri.

— Crezi cu adevărat acest lucru, mamă? Poate că ar trebui să i-o spui lui Sir John Conroy!

De disperare, ducesa ridică braţele.

— Eşti atât de copilăroasă, Drina. Eu şi Sir John vrem doar să-ţi slujim interesele. Asta e tot ce mi-am dorit întotdeauna.

Ducesa îşi luă batista şi începu să-şi tamponeze ochii.

Victoria şovăi; mama ei nu plângea niciodată în public. Se întoarse şi se aşeză lângă ea.

— Mamă, ştiu că eşti îngrijorată, dar nu trebuie să fii. Am învăţat cum să mă descurc.

— Drina, cred că asta rămâne de văzut. Ai fost singură la Dover House, deşi te-am sfătuit să nu faci asta, iar acum cred că i-ai spus lui Sir Robert că refuzi să renunţi la doamnele tale.

Ducesa privi supărată spre Harriet şi Emma, care se grupaseră în cealaltă parte a încăperii.

— Da, mamă. Aşa am făcut. Dar n-am făcut-o dintr-un capriciu. Ştiu ce fac.

— Crezi că ştii, dar Sir John spune că te joci cu focul. Ţara are nevoie de un prim-ministru, iar dacă pare că tu te împotriveşti ca ţara să fie guvernată, atunci ţara va da vina pe tine.

Victoria se ridică în picioare.

— Aşa cum spui, mamă, sângele apă nu se face. Poate că ar trebui să ai mai multă încredere în judecata mea decât în a lui Sir John Conroy.

Îi întoarse spatele mamei ei şi ieşi repede din încăpere, urmată îndeaproape de Emma şi Harriet.

*

În dimineaţa următoare, Emma Portman se duse la Dover House la o oră pe care ar fi considerat-o în mod obişnuit prea matinală pentru a fi civilizată, dar trebuia ca regulile să fie mai laxe în vremuri ca acestea. Majordomul lui Melbourne îi spuse că Excelenţa Sa era încă în pat, dar Emma nu-l băgă în seamă şi se îndreptă pe scări direct către dormitor. Majordomul încercă să protesteze, dar scânteierea din ochii lui Lady Portman îi spuse că orice împotrivire era de prisos.

Melbourne era întins în pat şi citea *The Times* când Emma dădu năvală înăuntru. Văzu faţa spăşită a majordomului şi îi făcu semn cu capul că totul era în ordine. Emma se aşeză la capătul uriaşului pat cu baldachin.

— Zău aşa, Emma, ar fi trebuit să mă previi. Nu sunt prea prezentabil.

— Treburile mele nu puteau aştepta, şi sunt prea bătrână ca să mai fiu şocată de barba ta nerasă sau de oul de pe halat.

Melbourne îşi plecă privirea şi văzu că avea într-adevăr o pată de gălbenuş uscat pe reverul halatului cu complicate motive orientale.

— Păi, atunci trebuie să mă iei aşa cum sunt, Emma. Dar care sunt treburile ce nu mai puteau aştepta ca să te pot primi în bibliotecă ca pe o doamnă respectabilă şi măritată?

— Regina s-a întâlnit ieri cu Peel.

— Ştiu. I-am spus că era singurul lucru raţional de făcut.

Emma îl privi scrutător.

— Dar ai aflat că i-a spus că n-o să renunţe la niciuna din doamnele ei de companie?

Melbourne oftă.

— Nu. De fapt, i-am spus că o să trebuiască să facă schimbări în rândurile personalului, altminteri Peel nu va simţi că are încrederea ei.

— L-am văzut pe Peel când a plecat. Avea urechile roşii ca focul ca şi când ea l-ar fi lovit peste ele!

Melbourne oftă din nou.

— Dar cum de n-a reuşit Peel s-o convingă că este în interesul ei să facă schimbări? Nu ar fi corect din partea ei să fie percepută ca regină a unui singur partid.

Emma Portman râse:

— Ştii cât se poate de bine pentru ce n-a reuşit s-o convingă. Nu-şi va schimba doamnele pentru că are de gând să te facă să te întorci, William.

Melbourne se ridică din pat şi sună după valet.

— Asta nu e o decizie pe care o poate lua ea, spuse pe un ton răstit.

— Şi totuşi asta e intenţia ei. Emma îşi arcui o sprânceană. Şi chiar n-o poţi învinui. De ce să suporte un tâmpit ca Peel dacă îl poate avea pe fermecătorul ei Lord M.?

Uşa se deschise, iar majordomul intră, urmat de unul dintre mesagerii regali care îi întinse o scrisoare lui Melbourne.

— Din partea reginei, Excelenţa Voastră.

Melbourne o deschise şi se încruntă.

— Vezi, spuse Emma zâmbind, iată şi convocarea.

Melbourne scoase un sunet care ar fi putut fi considerat un pufnet, dacă ar fi venit din partea unui om mai puţin civilizat.

— Sper că în ultimul an am învăţat-o pe regină care este deosebirea dintre dorinţă şi datorie.

Emma veni şi îl sărută pe obraz.

— Sunt sigur că asta a fost intenţia ta, William. Dar uiţi faptul că regina este în acelaşi timp o tânără căreia îi place să obţină ceea ce îşi doreşte.

*

La aproape un kilometru depărtare pe St. James, la clubul White, citadela Partidului Conservator, ducele de Cumberland îşi croia drum prin bibliotecă. Dacă văzu că unii membri îi întorceau spatele, nu dădu niciun semn că băgase de seamă; era prea pornit să ajungă în capătul

încăperii, acolo unde Wellington era înconjurat de o cabală a capilor Partidului Conservator, inclusiv Robert Peel.

Ducele păşi în mijlocul grupului, cu cicatricea de pe obraz lividă, şi fără să salute pe nimeni, trecu la atac.

— Să fie oare adevărat că Partidul Conservator, partidul lui Burke şi al lui Pitt, a fost înfrânt de capriciul unei fete de optsprezece ani? Îşi întoarse ochii albaştri injectaţi către Robert Peel, care se trase un pas înapoi. „Nu pot forma guvernul, domnule, fără sprijinul reginei”, spuse cu o voce în care vocalele închise din nord erau evidente.

Peel îl privea şi el fix pe Cumberland, fără să clipească. Acesta îşi duse degetul la tâmplă şi se întoarse spre Wellington.

— Wellington, crezi că purtarea ei este în întregime raţională? Să facă atâta tam-tam pentru doamnele de onoare. Îmi aminteşte de tatăl meu. Nici el n-a fost complet raţional la începutul… tristei sale suferinţe.

Peel ridică mirat o sprânceană.

— Domnule, vreţi să spuneţi că regina nu e întreagă la minte?

— Vreau să spun că nu e destul de puternică pentru problemele guvernării. Are nevoie de îndrumare. Când tatăl meu era bolnav, a fost numit un regent. Pentru ce nu am face la fel?

Wellington se rezemă cu spatele de poliţa şemineului şi îl urmări pe Cumberland cu o privire calmă.

— Sunt sigur că ducesa de Kent o să fie gata să intervină şi bineînţeles că *ea* este foarte îndrăgită de popor.

Wellington accentuase clar; ducesa avea acel soi de sprijin care lui Cumberland îi lipsea.

Cumberland îl privi şi el cu antipatie.

— Cred că nici ducesa nu prea este capabilă să fie regent fără să primească ajutor.

Wellington zâmbi.

— Oh, sunt sigur că Sir John Conroy va fi mai mult decât bucuros s-o îndrume. Cred că este foarte ambiţios.

Faţa lui Cumberland se întunecă şi mai tare.

— O prostănacă nemţoaică şi un şarlatan irlandez – nu

prea cred că o să meargă.

Peel vorbi din colţul lui:

— Şi ce aveţi de gând, domnule?

Wellington făcu un pas spre Cumberland.

— Oh, bănuiesc că ducele crede că un regent ar trebui să provină din familia regală britanică. N-am dreptate?

Cumberland îşi ţuguie buzele într-un mod care aducea a zâmbet.

— Ai perfectă dreptate, Wellington. Ca mamă a reginei, ducesa are acest drept, dar va avea nevoie de un coregent de sânge regal.

Wellington aprobă printr-un gest din cap.

— Păi, să sperăm că nu se va ajunge la asta. O altă regenţă n-ar fi un lucru bun pentru ţară.

Cumberland încercă să-şi ascundă iritarea.

— Mai bine o regenţă decât o fată isterică pe tron.

Peel îşi drese glasul:

— Eu n-aş spune că regina a fost isterică, domnule. De fapt, mi s-a părut foarte calmă.

Cumberland îşi întoarse rapid capul spre el.

— Dar s-a comportat complet iraţional, nu-i aşa?

Wellington zâmbi.

— Îndrăznesc să spun că, după părerea ei, comportamentul reginei a fost perfect raţional. Îmi închipui că ea crede că refuzând să renunţe la doamnele ei o să-l aducă înapoi pe Melbourne.

— Dar acest lucru este neconstituţional, bolborosi Cumberland.

— La fel este şi înlocuirea unui monarh sănătos la minte cu o regenţă, Alteţa Voastră Regală, spuse Wellington cu o politeţe exagerată.

Gura lui Peel zvâcni.

— Ceva trebuie făcut, mormăi Cumberland, ignorând insulta subînţeleasă.

Wellington aprobă din cap.

— Da, ne trebuie un prim-ministru. Acum ea o să trimită după Melbourne, dar mă întreb ce va face el?

— Orice vrea ea, bineînţeles; omul e înnebunit după ea, spuse Cumberland.

— Posibil, dar chiar şi Melbourne s-ar putea împotrivi să devină al doilea căţel de companie al reginei, spuse Wellington, şi orice ai crede despre modul lui de a face politică, omul îşi cunoaşte datoria.

Peel îl privi pe Wellington şi apoi pe Cumberland.

— Cunoştinţele lui de economie politică sunt, din păcate, insuficiente, dar este un om de onoare.

Cumberland îi privi pe cei doi fără să-i vină să creadă.

— Onoare şi datorie, nu zău! Ăsta nu e un roman de Walter Scott. Melbourne este bărbat şi politician; o să facă orice îi cere interesul personal.

Zâmbetul lui Wellington era neclintit.

— Ei bine, asta rămâne de văzut, dar în acest moment suntem la mâna lui.

Cumberland părea gata să continue cu reproşurile, dar în mod clar cântări mai bine situaţia, apoi le adresă un salut cu o înclinare scurtă din cap, se întoarse pe călcâie şi plecă. Membrii clubului se risipiră din calea lui ca oile înspăimântate.

Peel se întoarse spre Wellington.

— Presupun că dacă regina nu se va dovedi raţională… atunci, la un moment dat, s-ar putea să fie nevoie să luăm în considerare ideea unei regenţe.

Ochii lui Wellington se îngustară.

— Bineînţeles că este posibil, dar de un lucru sunt sigur – poporul îl va dori mai degrabă pe Tom Degeţel pe tron decât să fie cârmuiţi de ducele de Cumberland. Jumătate din ţară crede că şi-a ucis valetul, iar cealaltă jumătate că i-a făcut un copil surorii lui. O fi ea micuţa Vicky tânără şi nebunatică, dar nu este un monstru. Sau cel puţin nu încă.

Capitolul 27

Victoria îl aştepta pe Melbourne în salonul ei personal. Deschise una dintre cutii şi încercă să-şi concentreze atenţia asupra unui document care privea numirea decanului Catedralei din Lincoln, dar nu reuşi. Închise capacul cutiei cu documente şi îşi examină imaginea din oglinda de pe poliţa şemineului. Purta rochia roz despre care Melbourne îi spusese odată că i se potrivea, dar în oglindă i se păru că îi făcea faţa să arate pământie. Mai avea timp să se schimbe?

Privi spre ceasul Boulle de pe consola de malahit; era aproape ora unsprezece. Dacă îşi schimba acum rochia, Melbourne ar fi putut să sosească chiar atunci şi nu voia să-l facă să aştepte. Se ciupi tare de obraji şi îşi muşcă buzele, încercând să aducă un pic de culoare în obraji, dar tot părea palidă. Îi fusese atât de greu să doarmă noaptea trecută. Se întrebă dacă lordul M. va observa; de obicei avea un spirit de observaţie atât de ascuţit.

Înainte ca ceasul să bată de unsprezece ori, lacheul deschise uşa pentru a-l lăsa să intre pe Melbourne.

Victoria băgă imediat de seamă că zâmbetul lui nu era atât de cald pe cât sperase, dar ea îi zâmbi hotărâtă atunci când îi întinse mâna.

— Dragă Lord M., nici nu vă pot spune cât mă bucur să vă văd. Îi zâmbi complice. Nu credeţi că am aranjat lucrurile de minune?

Fără să se poată citi nimic pe faţa lui, Melbourne răspunse:

— Aţi dat dovadă de multă ingeniozitate, doamnă.

— Sir Robert voia să le dea afară pe doamnele mele şi să le înlocuiască cu spioane ale conservatorilor.

Spre marea ei uşurare îl văzu pe Melbourne ţâţâind din buze când răspunse:

— Peel este un politician bun şi un om cu principii, dar mă tem că n-a înţeles niciodată sexul frumos.

Apoi o privi pe Victoria, iar ea îi susţinu privirea. Atunci, ea spuse cu voce scăzută:

— Mi-aţi lipsit, Lord M.

Melbourne ridică mirat din sprâncene.

— N-a fost decât o zi şi jumătate la mijloc.

Făcu un pas spre ea; ea îşi ridică nerăbdătoare privirea spre el. Dar el continuă pe un ton foarte serios:

— Doamnă, am venit să vă spun că întoarcerea mea în postul de prim-ministru nu este în interesul dumneavoastră.

Victoria fu nevoită să repete cuvintele în minte ca să înţeleagă semnificaţia lor, apoi spuse uimită:

— Nu e în interesul meu? Dar este tot ce-mi doresc pe lumea asta.

Melbourne îşi plecă capul şi continuă pe acelaşi ton grav:

— Mă flataţi, doamnă. Dar nu vă pot permite să puneţi în pericol poziţia Coroanei pentru mine.

Victoria simţea că-i plesneşte capul. Nu-i trecuse niciodată prin cap că după ce îl pedepsise pe Peel ar fi fost posibil ca Melbourne să nu mai revină. Iar acum vorbea cu ea ca şi când ar fi fost un copil neascultător şi nu suverana lui.

Îşi înălţă capul.

— *Să-mi permiteţi,* Lord Melbourne?

Melbourne continuă:

— Peel avea tot dreptul să vă ceară schimbări în personalul Coroanei. La urma urmelor, doamnele dumneavoastră au fost propuse de mine.

Victoria simţi cum i se strânge stomacul, iar respiraţia i se accelerează.

— Dar doamnele mele îmi sunt prietene. Dacă le pierd şi pe ele odată cu dumneavoastră, atunci nu mai am pe nimeni. Totul o să fie din nou ca la Kensington, cu mama şi cu Sir John. Nu cred că mai suport. Simţi cum îi dau lacrimile, şi îşi muşcă buzele. Sir Robert Peel nu înţelege acest lucru, dar cred că dumneavoastră ar trebui să înţelegeţi, Lord M.

Melbourne oftă şi încercă să păstreze aceeaşi expresie impasibilă a chipului lui frumos. Victoria îşi spuse că probabil era pe cale să cedeze, dar când acesta vorbi o

făcu pe acelaşi ton detestabil.

— Regret, dar dacă accept să formez guvernul acum, dumneavoastră veţi fi cea care pierde, doamnă. Criticii mei, şi am mulţi, vor spune că am manipulat o femeie tânără şi impresionabilă în propriul meu avantaj politic.

Victoria răspunse cu înflăcărare:

— Dar nu este adevărat. Eu nu sunt o bucată de argilă pe care o poate modela oricine.

El o privi şi apoi spuse încet şi precaut:

— Nu, nu mai sunteţi un copil, şi de aceea trebuie să încercaţi să înţelegeţi că nu contează cine vă place şi cine nu.

Victoria se stăpâni; cum de nu putea înţelege că avea nevoie de ajutorul lui, nu de o lecţie despre datoria de a se comporta ca o suverană?

— Bineînţeles că contează! Eu sunt regina…

Dar în timp ce vorbea îl văzu cum clatină din cap.

— Vic… Apoi se opri brusc. Maiestatea Voastră, înţelegeţi în mod sigur care este miza aici?

Victoria îşi îndreptă umerii, îşi adună toată energia de care era capabilă şi spuse:

— Lord Melbourne! Uitaţi cu cine vorbiţi!

Dar expresia feţei lui Melbourne nu se clinti. De obicei atât de flexibilă, părea să fie dăltuită în piatră. Ochii lui expresivi şi blânzi erau duri, iar gura lui veşnic zâmbitoare devenise o linie mohorâtă. Victoria simţi că i se sfâşie inima; avusese deplină încredere în el, iar acum îi spunea că n-o să facă singurul lucru pe care ea şi-l dorea pe lumea asta.

În cele din urmă rosti cu o voce pierdută:

— Nu vreţi să-mi fiţi prim-ministru?

Când răspunse, cuvintele parcă i-ar fi fost trase cu cleştele din gură.

— Nu în aceste împrejurări, doamnă. Relaţia dintre Coroană şi parlament este sacră, şi nu vă voi permite s-o primejduiţi.

Victoria clătină din cap, dar înainte să poată răspunde, Melbourne spuse cu voce înăbuşită:

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, şi fără să mai aştepte permisiunea ei, îi întoarse spatele şi ieşi repede din încăpere.

*

Conroy era în drum spre palat, de la locuinţa lui de pe Brutton Street, când un mesager îi înmână o scrisoare prin care i se cerea să treacă pe la Cumberland House. Mintea ageră a lui Conroy începu să cântărească punctele în care interesele ducesei şi ale lui Cumberland ar fi putut să coincidă şi se îndreptă cu un sentiment de speranţă spre palatul St. James, unde ducele îşi avea apartamentele. Cu Melbourne înlăturat şi Cumberland oricum aliat, ar fi putut exista posibilităţi de avansare.

Cumberland îl primi în camera armelor, o încăpere în care fiecare centimetru de perete era acoperit cu arme. O rază de lumină căzu pe un rând de săbii atârnate pe perete şi se reflectă în întreaga încăpere, orbindu-l pentru o vreme pe Conroy.

Cumberland stătea sub o secure argintie gravată, arătând ca un om care nici măcar nu ar fi clipit la o execuţie. Când fu anunţat Conroy, ducele tocmai priza ceva mai mult tutun şi începuse să strănute zdravăn. După ce se mai linişti, îl privi cu ochii îngustaţi pe vizitator.

— Deci ai apărut, Conroy, spuse.

Conroy auzi nerăbdarea din vocea celuilalt bărbat şi spuse mieros:

— Am venit de îndată ce am primit mesajul dumneavoastră, domnule. Deşi trebuie să mărturisesc că am fost puţin surprins să-l primesc. După cum ştiţi, sunt foarte apropiat de ducesa de Kent cu care n-aţi fost întotdeauna în relaţii de prietenie.

Cumberland strănută din nou.

— Lucrurile s-au schimbat, Conroy.

Ducele făcu vreo doi paşi spre vizitatorul său şi spuse cu o şoaptă teatrală:

— Sunt îngrijorat în privinţa nepoatei mele. Mi se pare

că şi-a pierdut minţile, spuse el făcând o pauză şi ridicând pios ochii în sus, asemenea bietului meu tată.

Conroy îşi plecă privirea, încercând între timp să priceapă care erau intenţiile ducelui. Regina era o bre nervoasă, predispusă la isterie la fel ca toate tinerele, dar să îi pui la îndoială sănătatea mintală, asemănând-o cu regele nebun George al III-lea, era prematur. Dar cum acesta era în mod evident preludiul pentru altceva, aprobă cu seriozitate din cap.

— Cred că aveţi dreptate, domnule. A avut o fire agitată încă de când era o copilă. Este posibil ca tensiunea la care a fost supusă în noua ei poziţie să-i fi afectat raţiunea.

— Întocmai! Un colţ al gurii lui Cumberland se ridică în semn de aprobare. M-am gândit eu că sunteţi de acord cu mine. Tata obişnuia să vorbească cu el însuşi şi să strige fără un motiv anume. Aşa face şi nepoata mea?

Conroy îi zâmbi şi el ducelui.

— Comportamentul reginei a fost cu siguranţă… imprevizibil. A fost incidentul cu Flora Hastings şi acum problema cu doamnele ei. Ştiţi că este adevărat că s-a dus la Dover House pentru un *tête-à-tête* cu Melbourne?

— Un astfel de comportament nu este potrivit pentru un monarh, spuse ducele, clătinând din cap.

— Bineînţeles, nimeni nu-şi doreşte să creadă că sănătatea mintală a capului care poartă coroana nu este perfectă, dar dacă aşa stau lucrurile, atunci nu trebuie să ne sustragem de la a ne face datoria.

Conroy se înclină în semn de aprobare.

— Într-adevăr, domnule.

Aşteptă ca ducele să continue, întrebându-se ce carte avea de gând să joace.

Ducele îşi flutură o mână.

— Sunt sigur că ducesa trebuie să fie foarte îngrijorată pentru binele fiicei sale. Bineînţeles că şi eu îmi fac griji pentru ţară. S-ar putea ca între noi să putem ajunge la un aranjament.

Conroy îşi ridică privirea.

— În privinţa unei regenţe, domnule?

Cumberland aprobă printr-un gest din cap.

— Bineînţeles, pentru că mama ei ducesa este alternativă evidentă. Dar nu cred că parlamentul va dori să numească o altă femeie, mai ales că e o străină. Dacă ducesa ar avea un coregent din familia regală britanică, şi aici îi aruncă încă unul dintre zâmbetele lui strâmbe, cred că nu ar ñ posibil să existe obiecţii.

Conroy îi zâmbi şi el.

— Sunt încrezător că ducesa va fi de acord, domnule.

— Totuşi, vom avea nevoie de dovezi. Poate că dumneavoastră credeţi că purtarea ei din ultima vreme este o dovadă suficientă, dar Wellington şi Peel sunt al dracului de precauţi.

— Ce dovezi?

— Ceva care să arate că starea de sănătate mintală a reginei este afectată.

— Înţeleg, domnule.

— Bine. Ducele îşi scoase din nou tabachera şi îşi puse puţin tutun pe mână, iar apoi îl trase pe nas. După ce strănută de trei ori, îl privi pe Conroy de parcă ar fi fost surprins că încă era acolo. Păi, cred că asta e tot ce am avut de spus. Puteţi să vă retrageţi.

Conroy ieşi în tăcere din încăpere. Aroganţa ducelui era insuportabilă. Dacă se îndoise de zvonurile că ducele îşi omorâse valetul, acum Conroy le considera absolut credibile. Îl concediase ca şi când ar fi fost un servitor şi nu un aliat nepreţuit. Regreta că nu era în situaţia de a acţiona singur, dar Conroy ştia că, dacă ducesa ar fi avut vreo speranţă să obţină puterea şi influenţa care i se cuveneau ei de drept (şi bineînţeles şi lui), aveau nevoie de ajutorul lui Cumberland.

Bineînţeles, când se va ajunge la asta, Conroy nu avea nicio intenţie de a sprijini o coregenţă. Ducesa avea deja un sfătuitor, dar în prezent ducele era singura persoană care putea pune pe tapet problema regenţei. Acest exerciţiu de logică îl făcu pe Conroy să se mai calmeze şi până când traversă Pall Mall către palatul

Buckingham, îndreptându-se apoi către apartamentele ducesei, îşi recăpătase seninătatea.

O găsi pe ducesă făcând socoteli cu Frau Drexler, cea care se ocupa de garderoba ei. Când intră, aceasta oftă:

— Oh, Sir John, ştiţi că Madame Rachel, croitoreasa mea, nu-mi mai face haine pe credit? În curând o să fiu obligată să mă îmbrac în zdrenţe. Nu este drept ca mama reginei să fie umilită în acest mod.

Conroy zâmbi.

— Oh, nu cred că în viitor veţi mai avea pentru ce să vă faceţi griji, ducesă. Am nişte veşti care cred că vă vor interesa foarte mult.

Privi spre Drexler, iar ducesa îi făcu semn cu mâna să părăsească încăperea.

Conroy se aşeză pe sofa alături de ducesă. Stătea probabil puţin mai aproape decât s-ar fi cuvenit, dar ştia că ducesa era o femeie care reacţiona la apropierea fizică. Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât mai multă putere avea.

— Tocmai m-am întâlnit cu ducele de Cumberland.

Ducesa se întoarse mirată spre el.

— Cumberland! Dar pentru ce? E duşmanul meu.

Conroy îşi puse mâna puternică peste cea a ducesei acoperită cu o mitenă din dantelă.

— Poate că aşa o fi fost în trecut, dar acum cred că aveţi mai multe lucruri în comun decât vă daţi seama.

Ducesa îşi ridică ochii albaştri apoşi spre el

— Dar ce aş putea avea în comun cu omul ăla îngrozitor?

— Ducele este îngrijorat, ca şi noi de altfel, în privinţa reginei. Crede că tensiunea datorată poziţiei sale începe să-i slăbească sănătatea mintală.

Ducesa clătină din cap.

— Nu, nu, o fi Drina încăpăţânată şi voluntară, dar nu este nebună.

Conroy îi prinse mâna şi i-o strânse.

— Nu chiar nebună, dar... Se opri, căutând cuvântul potrivit... surmenată. Ducele are senzaţia, iar eu sunt de

acord cu el, că are nevoie de o perioadă de liniște și izolare ca să-și recapete puterile.

Mâna ducesei tremură într-a lui.

— Liniște și izolare?

— Da. Bineînțeles, pentru ca acest lucru să se poată înfăptui este nevoie să fie numit un regent care să se ocupe de problemele guvernării.

Ducesa privi în jos la mâna care o strângea pe a ei.

— O regență. La asta am sperat mereu și eu, să fiu în stare să-mi îndrum fiica în loc să fiu dată deoparte tot timpul. Dar nu înțeleg pentru ce acest... Cumberland și-ar dori asta.

— Își închipuie că veți avea nevoie de un coregent.

Buclele blonde se clătinară.

— Nu, Sir John, în niciun caz. Nu-mi pot trăda fiica pentru a-l ajuta pe acest om.

Conroy își reproșă că avansase prea repede.

— Cred că singura persoană pe care ați ajuta-o, doamnă, ar fi fiica dumneavoastră. Cred că în prezent este în pericol să-și piardă toată credibilitatea în fața oamenilor. O perioadă de gândire departe de influența nocivă a lordului Melbourne nu poate fi decât benefică. Și bineînțeles că, dacă sunteți regentă, atunci când își va reveni complet, îi veți putea reda tronul. Dacă acesta i-ar fi lăsat ducelui, se opri și se uită cu înțeles în ochii ducesei, ei hine, hai să spunem că acesta își dorește tronul atât de mult, încât mă îndoiesc că va renunța la el odată ce l-a obținut.

Îi ținu mâna strâns și își petrecu degetele printre degetele ei. Simțind că ea avea nevoie să fie liniștită și mai mult, continuă:

— O scurtă perioadă ca regent va fi suficientă pentru a-i arăta fiicei dumneavoastră și de fapt țării ceea ce vi se datorează ca regină-mamă. O să căpătați tot respectul pe care îl meritați și bineînțeles toate rochiile de care aveți nevoie.

Ducesa își retrase mâna.

— Credeți că aș face asta pentru câteva rochii?

Conroy făcu o față care exprima un regret adânc, și își

întinse rugător mâna. După o clipă nesfârşită ducesa îi oferi din nou mâna ei.

— Cred că aţi acţiona numai şi numai în interesul fiicei dumneavoastră, ducesă. Dar mi-ar oferi şi mie marea plăcere de a vă vedea îmbrăcată corespunzător situaţiei dumneavoastră. O femeie ca dumneavoastră ar trebui să arate splendid.

În timp ce spunea acest lucru ridică la buze mâna cu mitena de dantelă şi o sărută.

Ducesa scoase un oftat adânc.

— Trebuie să vorbesc cu Drina. Ar trebui să înţeleagă ce se va întâmpla dacă nu va fi rezonabilă.

Vocea lui Conroy deveni şoptită şi insistentă:

— Cu tot respectul, doamnă, nu trebuie să-i spuneţi fiicei dumneavoastră de planul nostru. Presupun că nu va înţelege că motivele noastre sunt total dezinteresate şi cred s-ar putea folosi de asta împotriva dumneavoastră. Este mult mai bine să nu spunem nimic şi să fim pregătiţi să acţionăm dacă vor mai fi semne de instabilitate mintală.

Ducesa se ridică şi Conroy o urmă imediat.

— Sir John, nu am încredere în Cumberland.

Conroy se aşeză în faţa ei şi o prinse de coate.

— Doamnă, nici eu nu am. Dar cred că este mai bine să acţionăm împreună cu el, decât să-l lăsăm să acţioneze singur. Acesta este singurul mod în care putem apăra interesele reginei.

Ducesa îl privi, cu o expresie umbrită de îndoială. Conroy insistă:

— Spuneţi-mi că sunteţi conştientă că am dreptate, ducesă.

O strânse şi mai tare de coate până când ea aprobă cu un gest din cap şi spuse cu voce tremurătoare:

— O vom apăra împreună.

Socotind că se făcuse înţeles, Conroy îi dădu drumul ducesei şi făcu o plecăciune adâncă înainte de pleca. Când ieşi din apartamentele ducesei se opri şi îşi rezemă fruntea de o coloană de marmură, iar piatra îi răcori trupul înfierbântat.

Capitolul 28

Trecuse o săptămână de la demisia lui Melbourne din funcţia de prim-ministru şi ţara încă nu avea guvern. Se dusese vorba că regina refuza să renunţe la doamnele ei pentru Sir Robert Peel, iar discuţiile despre Criza din Dormitor, aşa cum i se mai spunea, umpleau cluburile şi coridoarele. Peel îi scrisese Victoriei a doua zi după întrevederea lor pentru a-i spune că, fără cooperarea ei în problema personalului Casei Regale, nu era capabil să formeze guvernul. Ea îi răspunsese că nu va renunţa la prietenele ei. Victoriei îi făcuse mare plăcere să scrie acea scrisoare, dar nu primise nicio veste de la Melbourne de la ultima lor întâlnire care fusese un dezastru. Fusese atât de sigură că Melbourne va fi de acord cu stratagema ei, dar acesta nu fusese de acord, iar acum era singură.

În după-amiaza aceea o luă deoparte pe Emma Portman şi o întrebă dacă cunoştea motivul pentru care lordul Melbourne nu venea la palat.

Emma păru stânjenită.

— Doamnă, îmi închipui că aşteaptă să luaţi o decizie în privinţa prim-ministrului. Nu vrea să pară că se amestecă în această decizie.

Victoria clătină neîncrezătoare din cap.

— Dar ce-ar trebui să fac? Peel nu va forma guvernul până când nu îi voi accepta cererile scandaloase, iar lordul M., care probabil ştie cât de mult mă bizui pe dumneavoastră, pe Harriet şi pe toate doamnele ca să fiu sprijinită, spune că trebuie să fac aşa cum doreşte Peel. A fost destul de tăios cu mine ultima dată când ne-am întâlnit, iar de atunci nu mai am nicio veste de la el. Mâine este ziua mea de naştere. Chipul Victoriei se întristă. Credeţi că va veni la aniversarea mea? Nu cred că mă voi bucura de ea dacă nu va veni.

— Nu ştiu ce să spun, doamnă. Dar bănuiesc că nu va

veni la palat până când nu va fi numit un prim-ministru.

În noaptea aceea. Victoria stătu în pat ascultând bătăile ceasului din încăpere care anunţau trecerea fiecărui sfert de oră. De obicei adormea de îndată ce punea capul pe pernă, dar în această noapte era neliniştită. Nu-i venea să creadă că Melbourne putea fi atât de încăpăţânat. În acelaşi timp se simţea furioasă şi dezolată. Fără el alături, îi erau refuzate toate micile plăceri oferite de faptul că era regină. Fusese nerăbdătoare să rezolve alături de el documentele din cutii dimineaţa, dar fără el acolo ca să-i explice şi s-o lumineze, numele erau pur şi simplu nume, iar documentele o corvoadă.

Numai ideea de a parcurge listele cu numiri împreună cu Sir Robert Peel o făcu să se cutremure. Avea sentimentul că Peel nu este un om care leagă amuzamentul sau plăcerea de îndeplinirea unei îndatoriri publice. Din scurta lor întrevedere, îşi dăduse seama că i-ar fi ţinut lecţii în loc să încerce s-o educe fără s-o facă să se simtă ridicol, aşa cum proceda Melbourne. Lui Peel nu i-ar fi păsat de sentimentele ei, se gândea ea. Iar pe deasupra mai era şi grozav de stângaci şi prost făcut grămadă. Nu era un bărbat cu care s-ar fi ostenit vreodată să danseze.

Ceasul bătu din nou: zece, unsprezece, douăsprezece. Miezul nopţii. Era oficial ziua ei. Împlinise nouăsprezece ani. Victoria hotărî că nu mai poate să stea în pat. Se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi papucii. Se gândi să o trezească pe Lehzen, care dormea în camera de dincolo de uşa de trecere, dar ştia că baroneasa va face caz şi o va certa că umblă în cămaşă de noapte. Şi pe deasupra nu putea vorbi cu Lehzen despre lordul Melbourne.

Aprinse lumânarea de lângă patul ei şi ieşi pe coridorul lung, cu Dash tropăind din lăbuţe alături de ea. Era lună plină şi când intră în Galeria Regală, feţele strămoşilor ei regali străluceau în lumina argintie. Privi portretul Elizabetei Tudor, a cărei gură era strânsă într-o linie. În trecut se întrebase pentru ce Elizabeta hotărâse să fie pictată arătând atât de dezagreabil, dar în noaptea asta crezu că a înţeles.

Elizabeta era o femeie independentă fără soţ, căreia nu-i păsa dacă era plăcută; voia să fie respectată sau chiar temută.

În dreapta Elizabetei se afla Carol I cu familia. Lordului Melbourne îi plăcea foarte mult acel tablou; spunea că pictorul făcuse o treabă minunată ilustrând modul în care un om poate fi magnific şi nesăbuit în acelaşi timp. „Priveşte linia încăpăţânată a gurii”, obişnuia să-i spună, „este o calitate care nu i se poate ierta unui rege. Monarhia este prin însăşi esenţa ei absurdă şi numai un rege nesăbuit poate uita acest lucru”. Victoria privise dezaprobatoare această remarcă, iar Melbourne răsese de ea. „Credeţi că sunt lipsit de respect, doamnă? Poate că aşa e. Nu există un susţinător mai mare decât mine al monarhiei constituţionale, dar această construcţie rezistă numai dacă niciuna dintre părţi nu forţează prea tare”. Victoria privi buzele căzute ale lui Carol, care îi dădeau un aer mohorât. Spera ca portretul ei, cel în hainele de la încoronare, să nu dezvăluie vreo calitate care nu era lăudabilă.

Dash lătră o dată şi se repezi pe coridor după o pradă nevăzută. Victoria spera să nu fie un şoarece; era îngrozită de şoareci de când unul îi trecuse în fugă peste faţă când dormea, la palatul Kensington. Se trezise urlând de groază. Mama ei refuzase să creadă că se putuse întâmpla aşa ceva, dar Victoria încă simţea gheruţele pe piept şi alunecarea oribilă a cozii. De atunci insistase ca Dash să doarmă pe o pernuţă la capătul patului ei. Prefera să fie deranjată de adulmecatul şi sforăitul lui decât de goana aceea teribilă a vreunui şoricel.

Dash zgrepţăna lambriurile de sub portretul în mărime naturală al bunicului ei George al III-lea. Victoriei îi displăcea în mod deosebit acest portret de când Conroy îi spusese că semăna oarecum cu bunicul ei. Cum în acest portret regele avea ochii albaştri şi bulbucaţi şi o expresie teribil de derutată, nu luase această observaţie drept un compliment. Se simţi brusc obosită şi se hotărî că poate o să adoarmă în cele din urmă şi se aplecă să-l ia pe Dash,

care ştia că nu se va lăsa dus de bunăvoie.

Dash nu avea de gând să-şi abandoneze prada fără luptă. Victoria încercă să-l tragă de lângă lambriul de jos şi tresări când auzi o voce în spatele ei care spuse:

— Drina, ce faci aici? Complet singură în puterea nopţii.

Privi înapoi şi o văzu pe mama ei, al cărei păr era pus pe moaţe de hârtie, ceea ce o făcea să arate ca un porc spinos. Faţa ei, luminată de lumânarea pe care o ducea, era plină de umbre.

— N-am putut să dorm, mamă.

— Dar n-ar trebui să te plimbi noaptea de colo până colo în cămaşă de noapte. Ai putea să răceşti, iar dacă servitorii te-ar vedea, s-ar putea isca bârfe. Cred că-ţi lipseşte prezenţa mea în camera ta. Dormeai întotdeauna atât de bine în patul aflat lângă al meu.

O cuprinse cu braţul pe Victoria şi îi strânse umărul.

— Mamă, nici nu mă aştept să dorm foarte bine acum când sunt regină. Am atât de multe responsabilităţi.

Ducesa ţinu lumânarea lângă faţa Victoriei ca şi când fi căutat ceva în expresia ei.

— Sper că nu sunt prea multe pentru tine, *Liebchen.* Cred că este greu să fii atât de tânără şi să ai atât de multe griji.

— Nu atât de tânără, mamă. A trecut de miezul nopţii, aşa că am împlinit nouăsprezece ani.

Ducesa zâmbi şi îşi sărută fiica pe obraz.

— Dar nu trebuie să răceşti chiar de ziua ta. Lasă-mă să te duc înapoi în camera ta şi o să rămân cu tine până o să adormi. Nu cred că trebuie să-ţi mai faci griji dacă mama este cu tine.

Victoria se întoarse s-o urmeze pe ducesă când văzu cu coada ochiului o mişcare rapidă şi o străfulgerare de ceva roz şi scoase un mic strigăt de spaimă.

— Ai văzut, mamă? Cred că era un şoarece sau chiar un şobolan.

Ca şi când i-ar fi confirmat spusele, Dash începu să scheaune şi să latre, cu botul lipit de lambriu. Ducesa îi

puse mâna pe braţ.

— Tremuri, Drina. Chiar nu poate să-ţi fie atât de frică de un şoricel.

— Dar ştii cât de mult îi detest, mamă. De când şoarecele ăla s-a târât pe faţa mea.

— Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva, Drina. A fost doar în imaginaţia ta. Ducesa îşi puse mâna pe obrazul fiicei. Nu trebuie să te sperii şi de umbra ta, Drina. Oamenii o să înceapă să şuşotească pe socoteala ta. Îşi ridică privirea către faţa albă a lui George al III-lea care strălucea deasupra lor în lumina lunii. O să-şi aducă aminte de bunicul tău.

Victoria o privi nedumerită.

— Bunicul meu? Ce spui acolo, mamă?

Ducesa clătină din cap.

— Nu e vorba de ce spun *eu,* Drina. Dar poate că ai nevoie de puţină odihnă şi linişte.

Victoria îşi ridică din nou privirea către faţa bovină a bunicului şi începu să priceapă ce dorise să spună mama ei. Ducesa continuă cu o ardoare înflăcărată:

— Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Eu o să te apăr, Drina, n-o să-i las să aibă o influenţă proastă asupra ta.

Victoria tremură, dar de data asta de furie, nu de frică. Când vorbi, în vocea ei nu mai exista decât hotărâre:

— Mamă, a fost o vreme când am avut nevoie de protecţia ta, dar în loc să faci acest lucru, i-ai permis lui Sir John să pună stăpânire pe tine.

Lumânarea din mâna ducesei tremură, aruncând umbre neregulate prin încăpere. Atunci când vorbi, furia din vocea ei era egală cu cea din vocea fiicei:

— Cel puţin lui Sir John îi pasă de mine. Tu nu-mi mai arăţi nici cea mai mică urmă de afecţiune.

Replica Victoriei veni imediat:

— Şi a cui e vina, mamă?

Ducesa o privi fix înainte de a se îndepărta, cu moaţele fluturând în timp ce clătina din cap.

Victoria o urmări cum se îndepărtează, apoi le întoarse spatele înaintaşilor ei şi porni înapoi spre camera

ei. Încă simţea căldură pe obraz acolo unde o atinsese mama ei.

*

Dimineaţa următoarea era luminoasă şi frumoasă. În bucătăria palatului, domnul Francatelli, patiserul-şef al reginei, făcea ultimele retuşuri la tortul aniversar. Muncise la el de săptămâni întregi, copsese foile prăjiturii cu fructe cu o lună înainte şi le însiropase cu brandy, astfel încât căpătaseră culoarea lemnului de mahon. Apoi glazurase fiecare foaie a blatului şi făcuse coloanele care sprijineau fiecare etaj deasupra celuilalt. Acum lucra la *pièce de résistance,* o miniatură a reginei împreună cu căţelul ei de companie Dash, făcută din zahăr.

În sala tronului, soţia vicarului de la St Margaret's Westminster încerca să menţină ordinea printre copiii care aşteptau să cânte imnul naţional. Soţul ei fusese cu ideea ca elevii săi de la Şcoala de Duminică să-i cânte reginei de ziua ei, dar, îşi spuse ea cu regret, el nu fusese niciodată nevoit să păstreze liniştea printre cei de şapte-opt ani aflaţi la palat. Copiii ţipară de încântare când Francatelli intră cu un cărucior pe care se afla tortul aniversar.

— Cred că ăsta e cel mai mare tort din lume.

— Pun pariu că e chiar mai mare decât regina.

— Uitaţi-vă acolo, o puteţi vedea pe regină care se joacă cu căţelul ei!

Soţia vicarului se mişcă cu o rapiditate născută dintr-o experienţă îndelungată ca să împiedice o mână mică şi destul de murdară să mângâie capul cockerului din zahăr.

— Pleacă de acolo, Daniel.

Lacheul începu să deschidă uşile duble, iar soţia vicarului le semnală celor pe care îi avea în grijă să se alinieze sub o pancartă pe care scria *La mulţi ani, Maiestatea Voastră.*

— Trebuie să cântăm acum, doamnă Wilkins?

— Nu, aceea e mama reginei, ducesa de Kent.

— Cine este bărbatul care o însoţeşte? E soţul ei?

— Nu, copile, soţul ei e mort. Cred că acela e Sir John Conroy.

— Pare soţul ei.

— Eşti un băiat obraznic, Daniel Taylor. Te rog să-ţi păstrezi părerile pentru tine.

În încăpere se aşternu liniştea atunci când lacheul le făcu semn că regina şi suita ei veneau prin Galeria Regală. Doamna Wilkins îşi privi elevii, iar atunci când Victoria intră în încăpere, mai scundă chiar decât îşi închipuise soţia vicarului, le făcu semn să înceapă să cânte.

Dumnezeu să ne păzească milostiva regină.
Mult să ne trăiască nobila regină.
Dă-i victorii, fericire şi glorie.
Mulţi ani să ne conducă:
Dumnezeu să ne păzească regina!

Copiii cântau fals ca întotdeauna, dar regina zâmbi şi aplaudă la sfârşit. Doamna Wilkins îi făcu semn Elizei, cea mai mică membră a corului, să ofere un buchet de violete. Regina îşi îngropă faţa în flori şi spuse:

— Ce miros minunat! Ce urare încântătoare mi-aţi făcut de ziua mea.

Toţi copiii, chiar şi Daniel, străluceau de mândrie. Apoi, la un semnal al baroanei Lehzen, doamna Wilkins le făcu semn cu mâna copiilor să-şi facă reverenţele şi plecăciunile şi s-o urmeze.

Când ajunseră în siguranţă în bucătăriile palatului şi îşi mâncau îngheţata pe care le-o pregătise baroana, Daniel întrebă:

— Regina are un soţ, doamnă Wilkins?

— Nu, nu încă.

— De-asta e aşa tristă? întrebă şi Eliza.

— Regina nu e tristă, râse de ea Daniel.

— Ba este. Am văzut lacrimi în ochii ei când i-am dat florile. Lacrimi adevărate.

— Probabil că plângea pentru că a trebuit să privească mutra ta urâtă.

În timp ce se băga să-i despartă pe cei doi copii şi s-o mângâie pe Eliza, care era într-adevăr un copil urât, doamna Wilkins se gândi la faţa mică şi afectată a reginei şi îşi dori ca şi aceasta să poată fi consolată la fel de uşor.

*

În imensitatea decorului aurit din Sala Tronului, Victoria încercă să-şi admire splendidul tort aniversar. Nu se putu abţine să nu strige de încântare când îi fu adus un taburet ca să poată vedea şi aprecia cum se cuvine figurina de zahăr care o reprezenta pe ea şi pe Dash, aflată deasupra ultimului etaj al tortului. Aceasta era atât de fidelă, încât reuşi să distingă codiţele împletite în jurul urechilor şi micuţa coroană de pe zgarda lui Dash.

Era într-adevăr ingenios şi impresionant. Instinctiv, Victoria se întoarse să-i arate lui Melbourne Ordinul Jartierei făcut din zahăr, fiind sigură că acesta va aprecia un astfel de lucru, dar stomacul i se strânse şi îşi aminti că el nu era acolo. În această dimineaţă aşteptase timp de o oră la fereastră sperând să-i zărească trăsura, fie şi numai pentru o clipă, dar nici urmă de el.

— Îmi permiteţi să vă felicit cu ocazia zilei dumneavoastră de naştere, doamnă? Conroy făcu o plecăciune în faţa ei. Prima dintre numeroasele ca regină, aşa sper.

Când spuse aceste cuvinte, îi zâmbi alunecos, iar Victoria înţelese ameninţarea din spatele cuvintelor lui. Se întrebă pentru ce se afla aici; probabil că mama ei ştia că nu va aprecia prezenţa lui. Îşi ridică privirea spre mamă pentru a-şi arăta neplăcerea, dar ducesa se uita pe fereastră.

Victoria se întoarse fără să-i răspundă, iar Harriet se grăbi să întrerupă liniştea stânjenitoare care se lăsase.

— Doamnă, v-am aranjat toate cadourile pe această masă. Aici este un pumnal cu pietre preţioase de la Şahul Persiei şi o cutie muzicală din argint cât se poate de ingenioasă de la administraţia oraşului Birmingham, care vă

reprezintă stând pe tron şi făcând cu mâna în timp ce cântă *Rule Britannia.* Permiteţi-mi să-i dau drumul.

Victoria privi indiferentă cum mica ei sosie mecanică dă din mâna minusculă în sus şi în jos.

— Foarte ingenios. Se întoarse spre Lehzen. Vă rog să vă asiguraţi că le mulţumiţi în numele meu.

Luă pumnalul cu pietre preţioase, care avea pe mâner un rubin de mărimea ochiului lui Dash şi se gândi că avea un palat plin de arme pe care nu îi era permis să le folosească.

Emma Portman intră intempestiv, ducând un pachet învelit în hârtie cafenie şi legat cu un şnur, pe care îl puse în mâinile Victoriei.

— Din partea lordului Melbourne, doamnă.

Victoria se aşeză ca să deschidă pachetul. El nu uitase de aniversarea ei. Sub straturile de ambalaj se afla o cutie din lemn cu o placă din alamă prinsă pe capac pe care scria: „Dăruită Maiestăţii Sale Regina Victoria cu ocazia celei de-a nouăsprezecea aniversări de către slujitorul ei devotat lordul Melbourne”.

Deschise repede cutia. În interior, pe o căptuşeală de catifea albastră se afla un tub de alamă. Îl luă şi văzu că la un capăt avea o lentilă.

— Oh, doamnă, spuse Emma. Cred că este un telescop. E ceva normal pentru William să aleagă un cadou atât de neobişnuit.

Tonul vocii ei era încurajator, ca şi când ar fi ştiut că Victoria avea nevoie să fie convinsă.

Victoria ridică telescopul şi îl duse la ochi. Nu reuşi să vadă nimic, dar Emma întinse mâna şi îi arătă cum să lungească instrumentul.

— Trebuie să-l desfaceţi aşa, doamnă, ca să puteţi vedea ceva. Încercaţi acum.

Victoria apropie ochiul de lentilă şi îndreptă telescopul spre tavan. Distinse clar mâna grăsuţă a unui îngeraş care ţinea o liră; putu vedea chiar şi straturile de praf de pe cornişă. Lăsă instrumentul în jos şi văzu o gură strânsă într-o dungă subţire, plină de furie. Puse telescopul deoparte şi

descoperi că gura era a mamei sale.

— Oh, doamnă, priviţi, este şi o felicitare de la lordul Melbourne.

Harriet îi înghesui scrisoarea în mână.

Inima Victoriei începu să bată să-i spargă pieptul când văzu scrisul de mână cunoscut. Rupse sigiliul şi văzu cu o tresărire de dezamăgire că scrisoarea avea doar două rânduri.

Să vă ajute să vedeţi lucrurile în diversitatea lor, doamnă.

Ca întotdeauna, slujitorul dumneavoastră loial şi devotat,

Melbourne

Victoria lăsă scrisoarea să cadă pe podea, de unde Dash o luă ca pe un trofeu şi alergă cu ea prin încăpere, scheunând de încântare.

— Iată şi cadoul meu, Drina.

Victoria îşi ridică privirea şi o văzu pe ducesă întinzându-i un pachet. Nu era deloc zâmbitoare.

— Mulţumesc, mamă.

— Ştiu că nu e cine ştie ce, dar nici nu am fonduri nelimitate la dispoziţie.

Auzind amărăciunea din vocea mamei, Victoria îi spuse cu toată delicateţea de care era capabilă:

— Nu am nevoie de cadouri scumpe, mamă. Intenţia contează.

Rupse hârtia şi dezveli o carte. Era un volum din *Regele Lear* legat în marochin roşu.

— Shakespeare, mamă?

— De ce n-o deschizi? Am subliniat un pasaj pe care cred că ar trebui să-l citeşti.

Victoria se uită la cartea din mâinile ei. Simţi privirea pătrunzătoare a mamei sale şi prezenţa lui Conroy în spatele acesteia. Se strădui să deschidă cartea încet, încercând să-şi stăpânească mâinile să nu tremure.

Cartea se deschise cu uşurinţă şi văzu două rânduri care fuseseră subliniate cu cerneală roşie. „Mai dureros decât să fii muşcat de-un şarpe este să ai un copil nerecunoscător”.

— De ce nu citeşti, Drina? o întrebă mama ei, cu o voce plină de subînţelesuri.

Victoria închise cartea cu un pocnet. Se ridică şi fu pe punctul de a pleca când văzu o mişcare bruscă la picioarele ei. La început crezu că era Dash, dar apoi urmă o străfulgerare rozalie şi un şobolan mare şi cafeniu îi trecu în fugă peste picioare.

Ţipetele ei fură atât de puternice încât mai târziu servitorii au pretins că zornăiseră ciucurii de sticlă ai candelabrelor. Încercă să se oprească, dar continuă să simtă acea mişcare bruscă pe căputele pantofilor. Nu era în siguranţă nicăieri.

Lehzen venise în spatele ei.

— Nu vă faceţi griji, Maiestate, Dash l-a prins de-acum. Priviţi, îl ţine în gură.

Dar Victoria ţipă şi mai tare. Apoi îşi duse braţul spre spate atât cât îi permitea corsetul şi aruncă cât putu de tare cartea spre fereastra care dădea în balcon. Geamul se făcu ţăndări cu un zgomot plăcut. Victoria se opri din ţipat şi începu să râdă, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie, iar gălăgia deveni chiar şi mai mare când îl văzu pe Dash tropăind prin încăpere cu şobolanul în dinţi.

Două mâini puternice o apucară de umeri şi o imobilizară. Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Conroy uitându-se la ea şi zâmbindu-i. Simţi că zâmbetul acela îi încătuşează inima.

— Nu sunteţi în apele dumneavoastră, doamnă. Se pare că agitaţia acestei zile a fost prea mult pentru dumneavoastră. Baroană, cred că ar trebui s-o duceţi pe regină să se întindă. Eu o să trimit după Sir James.

Victoria încercă să vorbească, dar nu putea scoate niciun cuvânt. Vocea ei era răguşită după atâta ţipat, aşa încât scutură din cap cât de energic reuşi.

— Zău aşa, doamnă, trebuie să insist. Sunteţi

copleşită; îndatoririle vă depăşesc în mod evident. Aveţi nevoie de o perioadă de odihnă şi izolare. Din fericire, aici vă aflaţi printre prieteni, dar gândiţi-vă la reputaţia monarhiei dacă altcineva ar fi fost martor la unul dintre aceste incidente.

Conroy vorbea ferm şi calm ca şi când ar fi reinstaurat ordinea după o perioadă de anarhie.

— Ducesă, nu sunteţi de acord că fiica dumneavoastră are nevoie de puţină linişte în singurătate? spuse Conroy întorcându-se spre mama Victoriei.

— Cred că fiica mea are nevoie de îngrijire.

Victoria voia să protesteze, dar descoperi că de fapt plânge. Lehzen o prinse de umăr.

— Maiestate, veniţi cu mine, este mai bine aşa.

Victoria simţi loialitatea din vocea lui Lehzen. Ştiind că cel puţin baroana n-o va trăda niciodată, îi permise fostei guvernante s-o scoată din încăpere.

Lehzen o ajută să-şi scoată corsetul, iar Victoria se întinse în pat şi adormi imediat. Când se trezi, o văzu pe Lehzen aplecată deasupra ei împreună cu Sir James Clark, care îşi lingea nervos buzele.

— Cred că sunteţi surmenată, doamnă.

Îi apucă încheietura mâinii, clătinând din cap în timp ce îi luă pulsul.

Victoria îşi îndepărtă privirea de la el şi o văzu pe mama ei stând în picioare în partea cealaltă a patului alături de Conroy, care îşi aşternuse pe faţă o mască de îngrijorare compătimitoare. Un sentiment apăsător de oboseală puse stăpânire pe ea. Ce uşor i-ar fi fost să închidă ochii şi să aştepte ca ei să plece. Dar când îl văzu pe Conroy ţinând-o de cot ca şi când aceasta ar fi fost o marionetă, un val de mânie o făcu să se ridice.

— Doamnă, pulsul dumneavoastră chiar este foarte neregulat. Cred că o perioadă de odihnă completă este neapărat necesară.

Victoria respiră adânc şi îşi smulse mâna din strânsoarea doctorului. Îl privi pe Conroy şi spuse cât de tare putu:

— Nici vorbă de aşa ceva, Sir James. Nu am absolut nimic.

— Doamnă, dar aceste episoade de comportament isteric se repetă des. Baroana îmi spune că în această după-amiază aveţi programată o întâlnire la palatul Westminster. N-ar fi mai înţelept s-o anulaţi?

— Ar fi foarte mare păcat, spuse Conroy, dacă v-aţi trezi într-o stare de... indispoziţie într-o asemenea companie. Cred că va fi o mare adunare de nobili şi de membri ai parlamentului care vor veni la dezvelirea portretului dumneavoastră.

Victoria strânse aşternutul în mână şi se ridică în capul oaselor, cât de dreaptă putea.

— Cred că m-am făcut înţeleasă. Am văzut un şobolan, asta a fost tot. Aveţi cu toţii permisiunea mea să vă retrageţi. Cu excepţia ta, Lehzen. Doresc să discut cu tine despre programul de la dezvelirea portretului.

Sir James Clark era pe punctul de a protesta, dar Conroy puse mâna pe braţul lui.

— Trebuie să facem cum spune regina, Sir James. E evident că ea crede că este în perfectă stare de sănătate.

Îi conduse pe doctor şi pe ducesă afară din încăpere.

După plecarea lor, Lehzen era gata să vorbească, dar Victoria ridică mâna şi o opri.

— Nu, Lehzen, nu rămân în pat. Am avut doar un şoc. Cadoul mamei, apoi şobolanul – a fost tulburător, nimic mai mult.

— Maiestate, dar păreţi obosită. Cred că ar fi mai bine pentru dumneavoastră să vă odihniţi.

Victoria îşi ridică privirea spre faţa îngrijorată a guvernantei.

— O să mă odihnesc acum, Lehzen, dar trebuie să merg la ceremonia din după-amiaza asta. Altfel o să se işte zvonuri despre mine, şi deja au fost destule. Ştii ce spune lordul M.: Un monarh trebuie să fie văzut ca să fie crezut.

Lehzen tresări la auzul numelui lui Melbourne, dar aprobă din cap.

— Înţeleg, Maiestate.

— Şi pe deasupra, cine vrea să-şi petreacă ziua de naştere în pat?

Lehzen îşi duse mâna la gură.

— Oh, Maiestate, aproape că uitasem. Am ceva pentru dumneavoastră.

Se scotoci pe sub fuste şi scoase un pacheţel pe care îl puse în mâna Victoriei.

În interiorul lui era o miniatură smălţuită care reprezenta o tânără cu părul roşu. Victoria o privi cu atenţie şi o recunoscu pe Elizabeta Tudor. Era clar că fusese pictată înaintea portretului din galerie, era reprezentarea unei fete care încă nu devenise o regină oţelită. Faţa ei era sceptică, dar ochii erau blânzi. Privea din pictură ca şi când ar fi căutat pe cineva în care să se încreadă, dar linia gurii şi bărbia proeminentă sugerau că ştia ce înseamnă dezamăgirea.

Victoria zâmbi.

— Elizabeta Tudor. Mulţumesc, Lehzen. Îmi place foarte mult.

— A fost o regină măreaţă, Maiestate. Nimeni n-a crezut că va fi capabilă să conducă singură, dar a adus ţării pace şi prosperitate.

Victoria o privi pe Lehzen.

— Regina Fecioară. Lehzen, crezi că ar trebui să-i urmez exemplul?

Guvernantă păru nedumerită, dar apoi îşi ridică privirea spre regină.

— Maiestate, cred că există unele femei care au nevoie întotdeauna de un bărbat, dar cred că pentru o regină acest lucru nu este neapărat necesar.

— Conroy n-ar fi de aceeaşi părere cu tine, aşa cred!

Lehzen zâmbi.

— Nu, Maiestate.

Victoria se aplecă şi o prinse de mână.

— Dar chiar şi o regină are nevoie de prieteni, Lehzen.

*

Conroy nu pierdu vremea şi trimise un bilet la palatul St James de unde primi un mesaj prin care i se cerea să-l viziteze pe ducele de Cumberland cât mai curând posibil. Plecă de îndată, înainte ca ducesa de Kent să-l mai poată întreba unde se duce.

De data aceasta ducele nu mai avea tabachera cu tutun şi se ridică când fu anunţat Conroy.

— Am fost tulburat de biletul dumitale, Conroy. Isterie spui, din pricina unui şobolan?

Conroy dădu afirmativ din cap.

— Mă tem că-i puteai auzi ţipetele prin tot palatul. Bineînţeles că am trimis imediat după Sir James Clarke.

Cumberland îşi trecu degetul peste cicatricea de pe obraz.

— Chiar *a fost* un şobolan acolo, sau s-ar putea să fi fost o halucinaţie? Ştii, tatăl meu vedea adesea un câine roşu, spuse, privindu-l plin de speranţă pe Conroy.

Conroy clătină din cap.

— Cred că a fost un şobolan, domnule, dar reacţia reginei a fost exagerată. Sir James crede că suferă de isterie.

Cumberland îşi ţuguie buzele.

— Atunci ne vom face cu tristeţe datoria şi vom ridica problema sănătăţii ei mintale. Când vor auzi de acest incident, cred că Wellington şi Peel vor fi de acord cu punctul meu de vedere. Ţara nu are guvern, iar nepoata mea este scoasă din minţi de o rozătoare.

Spusese ultimele cuvinte cu delectare. Conroy înţelese că ducele deja îşi asumase puterea şi adăugă încetişor:

— Ducesa nu vrea să i se întâmple nimic rău fiicei ei.

Ducele îi aruncă o privire scurtă, iritat că i se aducea aminte de alianţa pe care o făcuseră. Făcu un gest regal de lehamite cu mâna.

— Într-adevăr. Eu împreună cu ducesa vom avea grijă de ea.

Conroy se înclină.

— Ducesa va fi mulţumită să audă acest lucru,

domnule.

Cumberland îl cercetă cu privirea.

— Nu avem nicio clipă de pierdut. Îşi scoase ceasul din buzunar. Trebuie să mă duc la clubul White; cred că Wellington este acolo la ora asta.

Conroy înţelese că fusese poftit să plece.

— Ducesa va trebui să fie informată de tot… mersul evenimentelor, domnule.

Cumberland privi împrejur, surprins să-l descopere încă acolo pe Conroy.

— Sigur.

*

Pe o canapea din dressingul Victoriei se afla o grămadă de rochii. Avusese de gând s-o poarte pe cea roz din mătase imprimată, dar când o puse pe ea îşi dădu seama că nu mergea. Deşi Lehzen protestase că aceea îi venea cel mai bine, Victoria afirmase că avea o culoare detestabilă şi arăta în ea ca o tulpină de rubarbă. Apoi trimise după Harriet Sutherland, care i-o propuse pe cea din brocart crem, dar Victoria hotărî că aceea o făcea să semene cu o găluşcă. Acum purta una din mătase albastră şi se studia în oglindă, iar Harriet, Emma şi Lehzen o aşteptau să se pronunţe. Victoria înţelegea de pe expresiile feţelor lor că nu se purta rezonabil, dar niciuna dintre ele nu ştia cum era să intri într-o încăpere plină de străini care aveau cu toţii privirile îndreptate spre tine.

— Rochia asta mă face să arăt ca un toporaş!

— O floare splendidă, aşa am crezut întotdeauna, doamnă, spuse Harriet cu o uşoară reverenţă.

— Dar eu vreau să arăt ca o regină!

— Dar *sunteţi* regina, doamnă, spuse Emma. Cum aţi putea arăta a altceva?

Victoria era gata să răspundă când unul dintre paji intră, părând că de-abia îşi trage sufletul.

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar ducele de Wellington este aici. Cere o audienţă.

Victoria remarcă expresia de surpriză de pe feţele doamnelor ei.

— Înţeleg. Spune-i că o să ne vedem imediat.

Pajul plecă, iar Victoria se întoarse spre Emma.

— Crezi că s-a răzgândit în privinţa formării guvernului, Emma?

Emma cântări spusele reginei.

— M-aş mira, doamnă. Ducele nu este un om care se răzgândeşte.

— Păi, sper că nu se află aici ca să mă convingă să cedez în faţa acelui îngrozitor Peel şi să mă înconjor de scorpii conservatoare.

Emma zâmbi.

— Ducele este curajos, dar nu este inconştient, doamnă.

Doamna Jenkins intră în încăpere ţinând în mână eşarfa albastră a Ordinului Jartierei. Se pregătea să-l lase când Victoria îi spuse:

— Mulţumesc, Jenkins, o să mi-l pun acum.

Jenkins potrivi în siguranţă Ordinul pe braţul Victoriei. Victoria respiră adânc.

— Mă simt de parcă aş intra într-o bătălie.

Lehzen luă miniatura cu Elizabeta şi i-o înmână.

— Poate că ar trebui să aveţi asta cu dumneavoastră, Maiestate, să vă reamintească ce este cu putinţă.

Victoria aprobă cu un gest al capului şi o puse în buzunar.

Wellington o aştepta în sala tronului. Când se înclină deasupra mâinii ei, văzu că-i examinează chipul cu atenţie, ca şi când ar fi căutat ceva.

Conştientă că ducele era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât ea, Victoria se aşeză şi îl invită şi pe el să facă la fel. Urmă o pauză de câteva clipe, apoi Wellington spuse:

— Am venit să mă interesez de starea sănătăţii dumneavoastră, doamnă.

Victoria îl privi surprinsă.

— Vă mulţumesc, mă simt foarte bine.

Ducele făcu un semn afirmativ din cap şi zâmbi.

— Doamnă, nu pot fi decât foarte bucuros să aud acest lucru. Am auzit relatări la club despre un… incident petrecut la aniversarea dumneavoastră şi eram îngrijorat.

Ochii Victoriei se îngustară.

— După cum vedeţi, sunt perfect sănătoasă, duce.

Wellington îşi puse mâinile pe genunchi cu un gest care anunţa că este gata să se apuce de treabă.

— Atunci sunteţi conştientă că este timpul să chemaţi pe cineva să formeze guvernul, doamnă. Ştiu că Peel nu este la fel de fermecător ca Melbourne, dar este suficient de competent.

Victoria îşi înălţă capul şi îl privi în ochi.

— Dacă spuneţi că Sir Robert este competent, atunci trebuie să vă cred. Dar nu voi renunţa la doamnele mele. Ele nu-mi sunt doar prietene, îmi sunt şi aliate. Se opri şi îl fixă cu privirea. Aţi fost soldat, duce. Aţi merge la bătălie de unul singur?

Wellington se foi pe scaun.

— N-am ştiut că purtaţi un război, doamnă.

Victoria nu-i întoarse zâmbetul. Se îndreptă puţin în scaun şi simţi forma miniaturii din buzunarul ei.

— Asta pentru că nu sunteţi o tânără femeie, duce, şi nimeni, bănuiesc, nu vă spune ce să faceţi. Dar eu trebuie să-mi dovedesc capacităţile zi de zi şi nu o pot face de una singură.

Ducele cântări bine spusele ei, apoi linia aspră a feţei lui erupse într-un zâmbet larg care o făcu să strălucească. Dacă Victoria ar fi fost soldat, l-ar fi urmat fără ezitare în luptă.

— Atunci, doamnă, nu vă învinovăţesc că sunteţi de neclintit.

Victoria se simţi cuprinsă de uşurare, dar ducele continuă:

— Şi totuşi, marele dumneavoastră aliat, vicontele Melbourne, nu este alături de dumneavoastră?

Victoria lăsă privirea în jos şi clătină din cap.

— El şi cu mine nu suntem… de acord.

— Asta e păcat. Doamnă, se pare că aveţi nevoie de un nou plan de atac.

Victoria aşteptă să continue, dar el îşi luă bastonul şi îi ceru din ochi permisiunea să plece.

Se ridică, iar el îi urmă exemplul. Se înclină şi îi spuse:

— Doamnă, după cum ştiţi, l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră. Dar trebuie să vă spun că eu cred că v-aş preferea pe dumneavoastră alături de mine pe câmpul de bătălie.

Făcu o plecăciune scurtă din cap şi plecă.

Victoria îşi puse mâna pe obraz. Ardea.

*

Trăsurile se înşirau una după alta de-a lungul întregii Whitehall. Melbourne scoase capul pe fereastră şi văzând că nu se înainta, se hotărî să coboare şi să meargă pe jos. Nu avusese de gând să meargă la dezvelirea portretului, dar primise un mesaj de la Wellington care îi cerea să se întâlnească acolo şi ştia că ar fi fost grosolan să-l refuze. Fără îndoială că Wellington şi-ar fi dorit ca el să-şi folosească influenţa pe care o avea asupra reginei pentru a o convinge să schimbe câteva dintre doamnele de onoare. Va trebui să-i explice că influenţa lui asupra reginei nu era atât de mare.

Era important ca Wellington să înţeleagă că încăpăţânarea reginei i se datora exclusiv ei şi nu lui. Ironia era că toată lumea credea că el a fost cel care a încurajat-o să-i reziste lui Peel. Sutherland, Portman, lordul John Russel, îl vizitaseră cu toţii şi îl întrebaseră când avea de gând să formeze un nou guvern, iar atunci când le spusese că nu avea de gând să-şi reia postul de prim-ministru, aceştia păruseră derutaţi.

Cum mergea pe Whitehall, văzu care era cauza întârzierii, şi anume o turmă de oi care erau mânate pe mijlocul drumului de un cioban care purta un soi de cămeşoaie. Ciobanul părea complet lipsit de griji în privinţa haosului pe care îl provocase. Melbourne privi faţa rumenă

a ciobanului şi atitudinea calmă şi îl invidie pentru independenţa lui.

Melbourne crezuse că şi el va fi la fel de încântat de decizia lui, că va fi ajutat în acest sens de faptul că procedase corect, dar adevărul era că nici măcar sfântul Ioan Gură de Aur nu-i putea alina sentimentul de pierdere. Ieri fusese prima zi de la urcarea reginei pe tron când nu se întâlniseră sau nu comunicaseră prin scrisori. Ştia că aceste lucruri se vor întâmpla mai rar, până la urmă nu mai era prim-ministru, dar nu prevăzuse cât de mult o să-l deranjeze liniştea biroului său, ticăitul neîncetat al ceasului care marca orele ce nu vor mai fi întrerupte de cutii roşii, de partide de călărie pe Rotten Row sau de o voce mică şi cristalină care să-l cheme pe lordul M.

Când urcă treptele către Westminster Hall, Melbourne auzi cum conversaţiile din jurul lui se transformă în şoapte. Una dintre voci spunea: „Se pare că striga ca o apucată. A fost nevoie de şase lachei ca s-o ţină, dar a încetat când a apărut Melbourne”.

Înăuntru văzu sala plină de nobili şi de membri ai parlamentului care veniseră să asiste la dezvelirea portretului reginei, dar şi să vadă din ce parte bătea vântul politicii. Îl văzu pe ducele de Sutherland care stătea cu lordul John Russel şi cu lordul Durham şi înţelese din expresiile conspirative de pe feţele lor că vorbeau despre el. Pentru a-şi abate atenţia, privi în sus către grinzile acoperişului. Erau acolo de pe vremea Plantageneţilor şi supravieţuiseră marelui incendiu din 1834 care arsese din temelii restul clădirii parlamentului. În acea noapte existaseră câţiva oameni care ar fi fost foarte fericiţi să vadă întreaga clădire distrusă, dar Melbourne ordonase să fie salvată. Grija lui şi o schimbare norocoasă a direcţiei vântului făcuseră ca în afara câtorva urme de arsuri, tavanul la care privise Carol I când fusese judecat şi condamnat la moarte să scape nevătămat. În capătul sălii, pe un piedestal din lemn unde se afla un şevalet acoperit cu o pânză din catifea roşie, se găsea portretul reginei în ţinuta de la încoronare pictat de Hayden. Portretul,

comandat de parlament, va fi expus în noua clădire atunci când aceasta va fi terminată.

Melbourne se întrebă dacă regina cunoştea istoria sălii. Poate că asta ar fi făcut-o să se gândească mai serios la consecinţele purtării ei. Ţara nu putea funcţiona fără guvern. Pe de altă parte, aşa cum o demonstrase perioada de unsprezece ani dintre moartea lui Carol I şi reinstaurarea monarhiei, putea supravieţui fără un monarh.

Simţi o mână pe umăr, se întoarse şi văzu faţa cu trăsături vultureşti a ducelui de Wellington.

— În sfârşit te-am găsit, Melbourne, spuse ducele. Poate ne-am putea retrage într-un loc mai discret?

Îi arătă lui Melbourne cu un gest al mâinii locul din spatele portretului unde nu erau în văzul tuturor. În timp ce se îndreptau într-acolo, Wellington îi spuse brusc:

— Ai jucat foarte inteligent, Melbourne. Mica noastră regină este o suporteră atât de înflăcărată a liberalilor încât nu vrea să predea nici măcar o bonetă partidului meu. Mă întreb cum de a ajuns să fie atât de încăpăţânată?

Melbourne aşteptă până ajunseră în siguranţă în spatele podiumului şi răspunse:

— Duce, eu am sfătuit-o pe regină că ar trebui să facă nişte schimbări printre doamnele ei.

Mai degrabă spre surprinderea lui, celălalt bărbat scoase un hohot de râs scurt, ca un lătrat.

— Şi nici pe dumneata nu v-a ascultat? Femeile! Apoi Wellington se trase puţin mai aproape şi spuse cu voce ceva mai scăzută: Păi, dacă nu vă ascultă nici pe dumneata, cine îi spune ce să facă? Cumberland crede că ascultă de vocile din mintea ei, ca bunicul ei.

— Bătrânul rege? Dar era nebun, spuse Melbourne cu uimire.

Wellington îşi bătu uşor nasul cu degetul.

— Exact. Apoi continuă cu voce şi mai scăzută: Şi pe deasupra, Cumberland face agitaţie pentru o lege a regenţei.

Inima lui Melbourne tresări, dar îşi păstră privirea neabătută.

— Duce, vă asigur că regina are mintea la fel de sănătoasă ca orice om din această încăpere. Singura voce de care ascultă este propria voce.

Spre marea lui uşurare, celălalt bărbat încuviinţă scurt din cap.

— Te cred pe cuvânt, Melbourne. Dar cu cât durează mai mult această problemă cu doamnele ei, zău că nu-i a bună. Dacă regina nu stă bine cu sănătatea mintală, atunci ceva trebuie făcut.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Melbourne cu voce mai tare decât intenţionase.

Câţiva dintre cei aflaţi prin preajmă întoarseră capetele. Wellington îşi duse degetul la buze şi îl privi ferm pe Melbourne.

— Dacă regina nu numeşte un prim-ministru, atunci parlamentul va trebui să numească un regent. Trebuie să fie cineva raţional în povestea asta.

Lui Melbourne nu-i venea să creadă că tocmai Wellington ar fi putut să dea crezare unei sugestii atât de absurde.

— Nu cred că asta intenţionaţi, duce.

Wellington clătină din cap şi îi aruncă o privire şireată lui Melbourne.

— Poate că nu. Apoi se aplecă şi arătă cu degetul spre pieptul lui Melbourne. Dar nu *eu* sunt omul care trebuie să pună capăt acestor zvonuri, Melbourne.

Melbourne îl privi pe bătrânul soldat în ochii lui duri şi albaştri şi înţelese că i se dăduse un ordin.

Zgomotul din jurul lor se înteţi, iar capetele începură să se întoarcă spre uşile din capătul sălii. Sosea suita regală. Wellington îl salută pe Melbourne cu un gest al capului şi îşi croi drum către locul în care se aflau fruntaşii partidului conservator. Când grupul se mişcă pentru a-i face loc, Melbourne îl văzu pe Cumberland discutând animat cu Sir Robert Peel.

Uşile mari se deschiseră, iar Melbourne văzu silueta Victoriei proiectată pe soarele în asfinţit. Fu uimit cât de mică era, şi totuşi avea ceva profund regal în modul hotărât

în care îşi ţinea capul sus şi în mersul sigur cu care străbătea încăperea, flancată, acesta era singurul cuvânt potrivit, de doamnele ei.

Regina se opri la baza podiumului unde fu întâmpinată de James Abercrombie, preşedintele Camerei Comunelor. Era tipul de scoţian care nu folosea niciodată două cuvinte când putea folosi douăzeci. Îşi drese glasul cu minuţiozitate şi îşi începu discursul.

— Aş vrea să exprim aceste urări de bun venit pentru Maiestatea Voastră cu ocazia prezentării portretului Maiestăţii Voastre pictat de Charles Hayden, membru al Academiei Regale, nu numai din partea parlamentului, dar şi a întregii ţări. Îmi permiteţi să vă cer să ne faceţi onoarea de a dezveli acest portret omagial în faţa unui public format din cei mai loiali şi mai devotaţi supuşi?

Când rosti ultimele cuvinte, câteva capete se întoarseră să-l privească pe Cumberland, care nu părea nici loial şi nici devotat. Urmă o scurtă tăcere în timp ce regina urca scările pe podium. Rămase lângă şevalet cercetând mulţimea ca şi când ar fi căutat pe cineva. Apoi puse mâna pe şnurul aurit de care trebuia să tragă pentru a da jos pânza de catifea de pe tablou. Cineva apreciase greşit înălţimea şevaletului în raport cu cea a reginei, astfel încât regina trebui să se ridice pe vârfuri şi să-şi întindă braţele pentru a ajunge la şnur. Nu părea într-un echilibru stabil şi era puţin caraghioasă. Melbourne îl văzu pe Cumberland ridicând dintr-o sprânceană şi uitându-se la cei din jurul lui în timp ce regina încerca fără succes să tragă de şnurul care ar fi ridicat pânza.

Faţa i se înroşise de efort, şi se încruntă de enervare. Făcu chiar o mică săritură, în speranţa că, dacă ar fi tras de şnur cu toată greutatea ei, acesta ar fi cedat. Melbourne auzi un chicotit în spatele lui, iar atunci când privi în jur la feţele oamenilor văzu că se străduiau să-şi stăpânească râsul. O văzu pe Victoria îndreptându-şi umerii mici pentru a mai încerca o dată şi înainte de a putea să-şi dea seama ce face ajunse alături de ea şi spuse:

— Pot să vă ajut, doamnă?

Victoria îşi întoarse capul şi pe faţa ei înflori un zâmbet pe care Melbourne îşi spuse că o să-l ţină minte toată viaţa.

— V-aş fi profund recunoscătoare. Se pare că nu reuşesc fără ajutor.

Melbourne întinse mâna şi îi luă şnurul.

— Atunci va fi plăcerea mea să vă slujesc, doamnă.

Mâinile lor se atinseră, iar Victoria îl privi iscoditoare.

— Vreţi să spuneţi că... spuse ea cu voce pierită şi cu ochii strălucind de speranţă.

— Vreau să spun că, dacă Maiestatea Voastră îmi face cinstea de a-mi cere să formez guvernul, mă voi considera onorat să accept.

Văzu că Victoria nu asculta de fapt ce-i spunea, ci îi cerceta faţa pentru a înţelege ce se ascundea în spatele cuvintelor. Îi zâmbi şi în aceeaşi clipă trase pânza care acoperea portretul.

Se auzi un oftat adânc din partea audienţei, dar era imposibil de spus dacă se datora frumuseţii portretului sau imaginii reginei care stătea alături de fostul ei prim-ministru.

În tablou, Victoria privea lumea înconjurătoare cu capul întors spre umăr. Hayden redimensionase coroana astfel încât să nu stea într-o poziţie instabilă, ci fixă pe capul Victoriei ca şi când ar fi fost făcută special pentru ea. Părul era împletit în cozi în jurul urechilor, iar culorile vii ale hainelor oficiale şi ale steagului regal din spatele tronului dădeau tabloului un aer mitic, ca şi când ea n-ar fi fost doar regina, ci însuşi simbolul regalităţii.

Victoria îşi ridică privirea spre Melbourne.

— Vă place, Lord M?

Trecuse mai puţin de o săptămână de când îi spusese ultima oară aşa, dar Melbourne simţi cum îi creşte inima nebuneşte.

— Niciun tablou nu vă poate arăta adevărata frumuseţe, doamnă.

Ea îi zâmbi la rândul ei.

— E mai bine decât în caricaturile acelea oribile în

care semăn cu o găluşcă.

— Sunt încredinţat că nimeni n-o să vă mai reprezinte vreodată ca pe o găluşcă, doamnă. Cel puţin nu cât sunt eu prim-ministru.

Victoria râse.

— Atunci sper că veţi rămâne în funcţie tot atât timp cât voi fi şi eu regină.

Abercrombie apăru lângă regină.

— Vă rog să aveţi bunătatea să-mi permiteţi să vi-i prezint pe câţiva dintre cei care au contribuit pentru realizarea portretului.

Victoria îl privi pe Melbourne.

— Da, desigur. Cred că am terminat de vorbit cu – se opri şi zâmbi – prim-ministrul.

— Aşa cred, doamnă.

Abercrombie făcu ochii mari în timp ce o conducea pe regină către rândul de membri ai parlamentului care aşteptau să fie prezentaţi. Melbourne o urmă la câţiva paşi, ştiind că acesta era cel mai rapid mod de a le arăta acestora că se hotărâse să se întoarcă la guvernare, în timp ce regina parcurgea şirul de oameni, răspunzând la saluturile lor cu un zâmbet scurt, se uita din când în când în urma ei ca pentru a se asigura că Melbourne încă mai era acolo.

Cumberland, care stătea în cealaltă parte a încăperii alături de ducele de Wellington, îşi trecea spasmodic degetul peste cicatricea de pe obraz în timp ce îşi privea nepoata parcurgând rândul de invitaţi cu silueta ei care părea şi mai mică decât în realitate prin pădurea de bărbaţi din jurul ei.

— Şi asta e unsa lui Dumnezeu. Francezii au ştiut ce făceau când au adoptat legea salică.

Wellington îşi îngădui un zâmbet.

— Femeile pot fi o pacoste teribilă, dar oamenilor le place să aibă o regină tânără. Face ţara să se simtă mai tânără, nu ştiaţi?

— Nimeni nu-şi doreşte o regină care şi-a pierdut raţiunea.

— Oh, eu cred că regina pare destul de sănătoasă la mine. Priviţi cum l-a adus înapoi pe Melbourne. Cred că nu există nicio îndoială că o să-şi ţină cumpătul în continuare.

Cumberland detectă în tonul ducelui ceva care îl făcu să se întoarcă spre el.

— Mă întreb dacă Robert Peel este de acord cu dumneavoastră, duce. I-a fost refuzată şansa de a fi prim-ministru pentru că regina n-a vrut să renunţe la niciuna dintre doamnele ei.

— Sir Robert ştie că ne va veni şi nouă rândul în curând, spuse Wellington ridicând dintr-o sprânceană spre Cumberland, dar numai în împrejurările potrivite.

Victoria se afla aproape în dreptul lor în partea cealaltă a încăperii. Când îl văzu pe Wellington, îi aruncă o privire lui Melbourne, apoi din nou ducelui şi zâmbi. Acesta îi zâmbi şi el la rândul lui.

Cumberland, care văzu acest schimb, hotărî că nu mai avea niciun rost să mai stea. Ieşi ţanţoş din sală fără să-şi ia rămas-bun de la nimeni, purtându-şi încă degetul peste cicatricea de pe obraz.

*

Melbourne cină la palat în acea seară şi cei prezenţi reuşiră să-şi termine mâncarea în timp ce regina asculta cu încântare poveştile lui de la curte din vremea lui George al III-lea. După cină regina cântă un duet cu Harriet Sutherland.

Melbourne era atent la muzică numai pe jumătate; privea capul mic al reginei şi observă modul în care îşi sugea obrajii atunci când dădea de un pasaj dificil.

— Regina pare foarte fericită în seara asta, spuse Emma Portman.

N-o observase în spatele lui. Melbourne răspunse fără să-şi ia ochii de la Victoria.

— Atât de tânără, dar cu atâtea responsabilităţi. N-ar trebui să le poarte de una singură.

În clipa aceea Victoria îşi ridică ochii de pe claviatură

şi când văzu că Melbourne o priveşte, îi zâmbi, arătându-şi dinţii mici şi albi. Emma urmări acest dialog mut, apoi spuse încet:

— Ştii că zilele tale sunt numărate, nu-i aşa, William?

Melbourne încă o privea pe regină când răspunse:

— Bineînţeles, Emma. Orice prim-ministru ştie acest lucru.

— Nu, nu asta am vrut să spun. E foarte tânără, aşa cum spui, dar într-o bună zi, şi asta curând, se va mărita, iar atunci…

— Iar atunci se va uita la soţul ei, nu la mine, spuse Melbourne. Da, Emma, ştiu.

Emma era suficient de deşteaptă ca să mai spună ceva.

Muzica se opri, Victoria se ridică şi veni spre locul în care stăteau.

— Vreţi să jucaţi cărţi, Lord M? Mi-au lipsit jocurile noastre de pichet.

Melbourne privi în jos spre ea şi zâmbi.

— Şi mie, doamnă. Şi mie.

Capitolul 29

— Aveţi o scrisoare de la Bruxelles, Maiestate.

Lehzen scoase scrisoarea dintr-unul din buzunarele rochiei.

Victoria oftă.

— Nu vreau s-o citesc acum, Lehzen. Nu astăzi.

Lehzen puse scrisoarea pe măsuţa de toaletă şi se retrase. Skerrett îi desfăcea Victoriei acele de păr din coafura elaborată pe care o purtase la deschiderea parlamentului. Victoria privi cu tristeţe scrisoarea. Ziua fusese epuizantă; de dimineaţă până acum fusese tot timpul în public. Mersese la parlament cu trăsura de gală, făcând cu mâna şi zâmbind neîncetat mulţimilor, indiferent dacă i se răspundea sau nu, iar apoi în parlament fusese

studiată de privirile scrutătoare ale tuturor acelor bărbaţi cărunţi, aşa cum le spunea ea în gând membrilor Camerei Lorzilor şi a Comunelor. Cel mai rău fusese faptul că trebuise să citească discursul care rezuma planurile guvernului pentru următoarea sesiune parlamentară. Era întotdeauna atât de lung şi cu propoziţii atât de complicate.

I se plânsese lordului M. că era ca şi când ar fi citit predica care o adormea când mergea la biserică, dar Melbourne răsese şi spusese că nimeni nu putea adormi când vorbea ea, altminteri ar fi fost arestat pentru trădare. Dar nici măcar lordul M. nu putea înţelege efortul ei de a-şi păstra vocea fermă în timp ce îşi citea discursul în faţa acelei audienţe. De fiecare dată când îşi ridica ochii de pe hârtie, aşa cum o încurajase să facă, vedea câţiva parlamentari cu feţe roşii făcându-şi mâinile pâlnie la ureche mimând surzenia, sau pe alţi câţiva, traşi la faţă şi uscaţi, care considerau că pronunţia ei era ciudată. Când îşi ridica privirea nu se uita niciodată spre dreapta, unde ştia că stătea ducele de Cumberland care aştepta, sperând ca ea să greşească. Existau foarte puţine ocazii în care ar fi preferat să se fi născut bărbat, dar calvarul de astăzi o făcuse să-şi dorească o voce baritonală care nu s-ar fi străduit niciodată să se facă auzită.

Fusese un moment în care se simţise complet răguşită şi şi-ar fi dorit o înghiţitură de apă. Conştientă că oricum toată lumea urmărea un asemenea semn de slăbiciune, înghiţise în sec şi continuase, permiţându-şi ca la sfârşitul propoziţiei să-şi ridice privirea şi să surprindă zâmbetul încurajator al lui Melbourne.

Tot ceea ce îşi dorea în acest moment era să se trântească în pat, să închidă ochii şi să adoarmă, dar scrisoarea stătea în continuare pe măsuţa de toaletă. Era de la unchiul ei Leopold, fratele mamei sale, căruia Belgia, ţară nou apărută, îi ceruse cu cinci ani în urmă să fie regele ei. Înainte ca Victoria să se fi născut, fusese însurat cu prinţesa Charlotte, moştenitoarea tronului Angliei, până când aceasta murise la naştere împreună cu copilul lor. Să fii regele Belgiei era o oarecare consolare pentru faptul că

nu mai puteai fi soţul reginei Angliei, dar nu îndeajuns, aşa că unchiul Leopold hotărâse că a fi unchiul reginei Angliei era o responsabilitate serioasă pe care trebuia s-o îndeplinească, fie că nepoatei lui îi plăcea sau nu. Îi scria cel puţin o dată pe săptămână şi o sfătuia cum să se comporte ca regină. Dacă ea nu îi răspundea imediat, îi scria din nou pe un ton de reproş, amintindu-i că el era singura persoană care se oferea să-i dea sfaturi dezinteresat, pentru că „Draga mea nepoată, îţi scriu nu numai cum îi scrie un unchi unei nepoate, ci şi ca de la suveran la suveran. Aşa că ai face bine să asculţi ce-ţi spun şi să-ţi aminteşti că singura mea grijă este bunăstarea ta”.

Deşi Victoriei i-ar fi plăcut să-i răspundă că singura lui grijă ar fi trebuit să fie bunăstarea supuşilor lui, nu era suficient de curajoasă. Se întrebă ce putea să conţină scrisoarea asta; ultima fusese o predică în privinţa nebuniei de a nu fi acceptat să renunţe la doamnele ei pentru Sir Robert Peel.

Datoria unui monarh constituţional este să pună interesul public înaintea înclinaţiilor lui personale. Ştiu că eşti ataşată de doamnele tale şi bineînţeles de stimabilul Lord Melbourne, dar trebuie să înţelegi că printr-o astfel de manifestare flagrantă a ataşamentului personal te expui unor acuzaţii deschise de partizanat şi preconcepţii. Regina Angliei trebuie să fie percepută ca fiind deasupra maşinaţiunilor de partid, şi să arbitreze, nu să se amestece. Dacă nu îţi dai seama de nesăbuinţa comportamentului tău, atunci poporul ar putea înceta să te venereze ca pe regina lor şi ar putea să înceapă să se întrebe pentru ce sunt conduşi de o tânără fată nesocotită.

Făcuse bucăţele acea scrisoare şi se aşezase să-i scrie unchiului ei că nu mai voia să mai audă vreodată de el. Dar încă de când pana ei zgâria cu furie hârtia, ştiuse că aceea era o scrisoare pe care n-o va expedia niciodată.

A doua zi se hotărâse că cea mai bună răzbunare era să-i scrie o scrisoare insipidă astfel încât Leopold să fie silit

să se întrebe dacă ea îi citise insultele. Aşa că îi scrisese o scrisoare lungă şi dezlânată întrebând de verii ei din familia Coburg şi povestindu-i în detalii chinuitoare despre toate numirile ecleziastice pe care le făcuse în ultima vreme. Ca rege al Belgiei, Leopold devenise catolic, iar Victoria simţea o satisfacţie deosebită în a-i reaminti de poziţia ei de cap al Bisericii Anglicane.

— Asta e tot, doamnă? spuse Skerrett din spatele ei. Vreţi să vă pun moaţele de hârtie?

— Nu, poţi pleca, răspunse regina, iar tânăra părăsi încăperea.

Victoria luă scrisoarea şi se întinse în pat. Când Dash îi tulbură momentul de odihnă, îl ridică în pat şi îşi trecu degetele prin blana lui moale şi creaţă.

— Dash, ce lecţie crezi că o să-mi mai dea acum unchiul Leopold? Nu i-ar plăcea dacă şi eu i-aş scrie şi i-aş spune cum să-şi ducă politica externă. Sunt egala lui, dar de fapt îi sunt superioară, de vreme ce ţara mea există de o mie de ani, iar a lui doar de cinci.

Dash privi în sus spre ea cu adoraţie, dând din coada lui lungă. Victoria îl sărută pe nas.

— Dacă toată lumea ar fi ca tine, Dash, ce uşoară ar fi viaţa mea.

Dash îi linse mâna în semn de aprobare. În cele din urmă Victoria luă scrisoarea şi rupse sigiliul. Spre surprinderea ei nu era obişnuita misivă interminabilă, ci o notă scurtă prin care o informa că o să o viziteze săptămâna următoare, pentru că dorea să vorbească cu ea despre vărul ei Albert. Victoria aruncă scrisoarea în celălalt capăt al camerei, ceea ce îl făcu pe Dash să latre alarmat.

Uşa de legătură se deschise şi Lehzen apăru în halat, cu părul pe moaţe şi cu faţa ei lată pe care se citea îngrijorarea.

— S-a întâmplat ceva, Maiestate? Nu vă simţiţi bine?

— Da! S-a întâmplat ceva foarte rău! Unchiul meu Leopold m-a anunţat că vine să stea la noi ca să poată vorbi cu mine despre Albert. Cum îndrăzneşte! N-am de gând să mă mărit în anii care urmează, iar când o voi face,

nu o voi face cu un papă-lapte ca Albert.

Lehzen aprobă din cap.

— Cred că vărul dumneavoastră Albert nu este o partidă cu adevărat potrivită pentru dumneavoastră.

— Îţi aminteşti când a venit cu Ernst acum câţiva ani? Când se dansa, el începea să caşte şi să spună că este prea obosit ca să ia parte. Imaginează-ţi pe cineva prea obosit să danseze! Şi era atât de plictisitor, întreba mereu câte pogoane sunt în Marele Parc de la Windsor şi dacă am vizitat vreodată Monetăria Regală. Ernst nu e aşa rău; cel puţin mai zâmbeşte din când în când şi îi place să danseze, dar Albert e atât de copil. Adică este cu trei luni mai mic decât mine, dar ar putea la fel de bine să fie trei ani.

— Când soseşte regele Leopold? întrebă Lehzen.

— Săptămâna viitoare. Nu înţeleg cum poate pur şi simplu să presupună că o să fiu bucuroasă să-l primesc. Bănuiesc că i-a scris deja mamei, iar ea i-a spus că o să fie bine-venit. Cred că au pus la cale împreună această vizită. Dar cu mine nu le merge. Nimeni nu-mi va alege soţul.

— Nu, Maiestate. Trebuie să fie alegerea dumneavoastră.

— Unchiului Leopold nu-i pasă dacă eu şi Albert suntem potriviţi; vrea doar să se asigure că pe tronul fiecărei ţări din Europa se află cineva din familia Coburg. Asta îl face să se simtă împărat în loc de regele unei ţări care cu cinci ani în urmă nici măcar nu exista. Ce înseamnă Coburg până la urmă? Doar o mică familie princiară care a făcut căsătorii bune.

Lehzen tuşi.

— Mama dumneavoastră este o Coburg, Maiestate.

— Da, dar tatăl meu era dintr-o stirpe regală care se întinde în trecut până la Wilhelm Cuceritorul.

— Sunt sigură că regele va înţelege când îi veţi spune că pentru moment nu aveţi de gând să vă căsătoriţi.

Victoria râse.

— Îşi va lăsa capul într-o parte şi va spune (adoptă un accent german puternic): „Ah, mica mea *Maiblume,* asta din pricină că eşti o fată tânără care nu înţelege cum merg

lucrurile pe lumea asta. De asta trebuie să asculţi de cei mai în vârstă”.

Oftă.

— Unchiul Leopold şi mama încă cred că mă pot controla, dar mie nu mi se va spune ce să fac, nici de către ei, nici de nimeni altcineva.

Păruse atât de înverşunată când spusese asta, încât Dash mârâi în semn că era de acord, ceea ce le făcu pe cele două femei să râdă. Lehzen îşi puse mâna peste cea a Victoriei, gest pe care şi-l permitea doar atunci când erau în intimitate.

— Vă rog să nu vă faceţi griji, Maiestate. Nimeni nu vă poate determina să faceţi ceva cu care nu sunteţi de acord. S-a terminat cu asta.

— Aşa e, încuviinţă Victoria. S-a terminat cu asta.

În dimineaţa următoare, când Melbourne veni să treacă în revistă documentele din cutii, Victoria avea miniatura cu Elizabeta Tudor dăruită de Lehzen lângă călimara cu cerneală.

Melbourne o observă imediat şi o luă să o examineze, după ce îi ceruse Victoriei din privire permisiunea.

— Este un lucru minunat. Ce femeie remarcabilă a fost predecesoarea dumneavoastră!

— Mă întreb cum era vocea ei. Mie mi se pare atât de greu să mă fac auzită.

Melbourne o privi.

— Sunt sigur că lumea o asculta pentru că era regină, aşa cum vă ascultă şi pe dumneavoastră.

— Nu credeţi că vocea mea este prea slabă pentru o regină? Mi s-a părut că oamenii păreau foarte nemulţumiţi ieri, mai ales unchiul Cumberland.

— Unchiul dumneavoastră Cumberland arată nemulţumit de când îl cunosc eu. Dacă ceilalţi arătau nemulţumiţi era din pricina faptului că nu le place politica mea, nu din pricina modului în care a fost prezentată. Doamnă, după părerea mea, aveţi o voce minunată atunci când vorbiţi, iar modul în care v-aţi purtat ieri a fost cât se poate de demn. De fapt, îmi permit să spun, aţi avut o

atitudine mult mai regească decât răposatul dumneavoastră unchi, care nu putea ţine discursul fără să consume mari cantităţi de tutun de prizat. Cred că cele mai bune subiecte legate de politica noastră se pierdeau printre strănuturile puternice care urmau.

Victoria râse.

— Aveţi întotdeauna replica potrivită, Lord M.

— Conservatorii nu sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă, asta pot să vă asigur. Dar păreţi lipsită de energie în dimineaţa asta. S-a întâmplat ceva?

— Sunt hărţuită de unchi. În primul rând, îl am pe unchiul Cumberland care se uită la mine ca un căpcăun, iar acum şi unchiul Leopold mi-a scris că vine să stea la noi.

Melbourne zâmbi.

— Ce încântată păreţi de această perspectivă, doamnă.

— Vrea să mă mărite cu vărul meu Albert.

Melbourne privi miniatura din mâna lui.

— Cred că nu v-a plăcut vărul dumneavoastră ultima dată când l-aţi întâlnit.

— Sigur că nu.

— Nu toate reginele se mărită, doamnă.

Melbourne puse înapoi pe birou miniatura Reginei Fecioară. Victoria privi la ea apoi spre Melbourne.

— Credeţi că a fost singură?

Melbourne răspunse după o pauză:

— Cred că şi-a găsit… prieteni.

Victoria îşi îndreptă privirea spre el.

— Ei bine, eu n-am de gând să mă mărit acum. Făcu o pauză. Şi nici n-am văzut prea multe căsătorii fericite.

Melbourne oftă.

— Nici eu, doamnă, nici eu.

Văzând durerea oglindită pe faţa lui, Victoria îşi dădu seama că în timp ce ea vorbise cu superficialitate, el vorbise din inimă. Înainte de a mai putea spune ceva, Lehzen apăru în uşă, părând că-şi cere scuze, dar hotărâtă.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, Maiestate, dar a venit un mesager de la Cameră care spune că trebuie să vorbească

urgent cu Lord Melbourne.

Victoria văzu cum o expresie alarmată traversează preţ de o clipă faţa lui Melbourne, dar fu înlocuită repede cu obişnuitul lui zâmbet fugar.

Făcu o plecăciune plină de regret spre ea.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar cred că trebuie să mă duc acolo.

Începu să se retragă cu faţa spre ea.

— Bineînţeles. Victoria încuviinţă din cap, dar apoi, înainte să se poată opri, adăugă: Lord M., vă mai întoarceţi?

Melbourne se întoarse şi o privi şi el.

— Da, doamnă.

Victoria înclină din cap şi îl urmări cum pleacă.

Îşi aduse aminte că Lehzen era încă în încăpere atunci când baroana scoase un sunet între un oftat şi un ţâţâit de dezaprobare. Victoria se întoarse s-o privească.

— S-a întâmplat ceva, Lehzen?

Lehzen ezită, apoi cuvintele îi scăpară:

— N-o să vă fie prim-ministru pentru totdeauna, Maiestate.

— Îţi închipui că nu sunt conştientă de acest lucru, baroană?

Lehzen se sprijini cu o mână de perete.

— Nu, Maiestate, dar uneori îmi fac griji că nu sunteţi pregătită. Vă bizuiţi atât de mult pe el, iar el nu va fi aici întotdeauna.

— Aşa e, spuse Victoria pe un ton glacial.

Femeia mai în vârstă îşi plecă privirea, apoi spuse cu voce scăzută:

— Maiestate, am avut grijă de dumneavoastră de când eraţi o fetiţă. A fost chemarea mea. Astfel încât trebuie să mă iertaţi dacă uneori grija mea îmi depăşeşte condiţia. În ceea ce vă priveşte, nu sunt interesată de nimic altceva decât de fericirea dumneavoastră.

Către sfârşitul acestui discurs vocea ei devenise atât de slabă încât Victoria îşi încordă auzul pentru a distinge cuvintele. După ce termină, Lehzen începu să se retragă cu spatele din încăpere.

— Stai!

Lehzen se opri, iar Victoria se duse la ea şi îi luă mâna.

— Ştiu cât de mult ţii la mine, Lehzen, şi îţi sunt recunoscătoare, dar trebuie să mă descurc singură.

Capitolul 30

Leopold I, regele Belgiei, era un bărbat cu obrajii rumeni şi cu o părere foarte bună în privinţa capacităţilor sale. În tinereţe fusese extrem de arătos şi îi sucise minţile prinţesei de Wales, Charlotte, singurul copil al lui George al IV-lea, moştenitoarea tronului britanic şi cea mai bună partidă din Europa. Tatăl ei căutase un ginere mai ilustru decât fiul cel mai mic şi fără o leţcaie dintr-un obscur ducat german, dar nici măcar el nu putea nega că Leopold arăta admirabil în uniforma lui de husar.

În cele din urmă pasiunea lui Charlotte şi farmecul lui Leopold câştigaseră partida, iar George fusese de acord cu mariajul lor. Fiica lui moştenise în mare parte încăpăţânarea mamei şi cu cât căpăta mai curând un soţ care să o ţină în frâu, cu atât mai bine. Leopold şi Charlotte, care fuseseră cu adevărat îndrăgostiţi, fuseseră încântaţi când Charlotte descoperise că aştepta un copil la puţin timp după nuntă.

Leopold se gândise atât de mult la acel copil şi la modul în care acesta va pecetlui pentru totdeauna locul familiei Coburg în inima puterii Europei. Dar pe măsură ce sarcina avansa, iar Charlotte se îngrăşa şi respira tot mai greu, doctorii începuseră să capete un aer grav şi îşi scoseseră instrumentele de tortură: lipitorile şi ventuzele. Leopold îşi rugase soţia să-i îndepărteze, dar ea simţise că trebuia să-i asculte pentru că îl purta în pântece pe moştenitorul tronului Angliei. Când doctorii îi spuseseră că se îngrăşase prea tare, încetase chiar să mai mănânce *marrons glacés* care îi plăceau mai mult ca orice. Dar după

cum Leopold ştiuse tot timpul, toţi doctorii şi toate tâmpeniile lor nu-i putuseră salva fiul, care se născuse mare, frumos, dar mort, şi nici pe soţia lui, mistuită de o febră care o ucisese a doua zi.

Leopold îşi jelise soţia foarte sincer, dar jelise şi spulberarea visurilor pe care şi le făcuse odată cu căsătoria. În anul care urmase, în timp ce fraţii neînsuraţi ai lui George al IV-lea se străduiau să-şi găsească soţii pentru a asigura succesiunea, Leopold îşi dăduse seama că ar mai putea exista o şansă, deşi una mică, pentru ca familia Coburg să-şi croiască drum către tronul britanic. Aşa că îi sugerase cumnatului său Edward, duce de Kent, care asemenea celorlalţi fraţi ai lui cutreiera Europa după o prinţesă protestantă potrivită, că s-ar putea deranja să o curteze pe sora lui văduvă, Victoire. Era drăguţă, fertilă – îi născuse primului soţ doi copii – şi spre deosebire de unele tinere cu faţă de cal disponibile în Brunswick sau Mecklemburg Strelitz, avea ceva experienţă în privinţa modului în care trebuia satisfăcut un soţ. Edward acceptase rapid propunerea, o abandonase pe Madame St. Laurent, amanta lui din ultimii douăzeci şi patru de ani, în Noua Scoţie şi plecase cu vaporul în Germania unde o curtase şi o cucerise pe Victoire în mai puţin de o săptămână.

Bineînţeles că această căsătorie era departe de idealul lui. William, duce de Clarence, fratele mai mare al lui Edward, se însurase şi el, iar copiii lui ar fi avut întâietate pe linie succesorală. Dar după cum îi scria Leopold surorii sale: „Această prinţesă Adelaide nu are experienţa ta cu bărbaţii, draga mea soră, şi nici calităţile tale evidente în acest domeniu”. Victoire îi răsplătise încrederea în ea şi rămăsese gravidă la câteva luni după căsătorie.

Locuiau în casa lui Victoire din Amorbach, pentru că datoriile ducelui nu-i permiteau să ţină o soţie la Londra, dar Leopold îşi îndemnase sora să se întoarcă în Anglia pentru a naşte. „Altfel n-o să-l considere englez pe copil. Dar nu pleca fără o moaşă cu tine. Doctorii englezi sunt nişte măcelari şi nimic mai mult”. Urmând sfatul fratelui ei,

Victoire se angajase într-o lungă călătorie prin Europa când era în luna a şaptea de sarcină, împreună cu soţul, argintăria, un papagal şi Frau Siebold, moaşa. De câteva ori păruse că viitorul moştenitor al tronului britanic era gata să se nască într-o trăsură cu un singur rând de locuri undeva prin Normandia rurală, dar ducesa se ţinuse până când alaiul regal ajunsese în Anglia, unde născuse o fată micuţă, dar sănătoasă.

Bineînţeles că Leopold fusese prezent la botezul de la St James's Chapel, unde avusese loc o dispută de prost gust asupra numelui copilei. Tatăl ei dorise să-i dea un nume regal ca Elizabeta sau Mary, şi Charlotte ca al doilea nume, dar regele, care respingea ideea ca odrasla detestabilului său frate mai tânăr să devină într-o bună zi regină, se împotrivise. Astfel încât în jurul cristelniţei avusese loc o deliberare intensă, părinţii propunând nume pe care monarhul irascibil le respingea. Până la urmă căzuseră de acord să boteze copilul cu numele de Alexandrina, după naşul ei Alexandru, împăratul Rusiei. Apoi se pusese problema celui de-al doilea prenume. Ochii apoşi şi maliţioşi ai regelui se fixaseră asupra cumnatei lui şi spusese cu dispreţ: „Daţi-i unul din numele mamei". Urmase o confuzie şi mai mare pentru că primul nume al ducesei, Marie-Louise, părea prea catolic, astfel încât până la urmă se opriră la Victoire, care a fost englezit drept Victoria. Era un nume care suna ciudat, iar arhiepiscopul care celebra ceremonia se poticni de câteva ori asupra lui. Cu toate acestea, după ceremonie, ducele de Kent se plimba în sus şi în jos prin capelă cu copilul în braţe, repetând „Alexandrina Victoria, Alexandrina Victoria" şi spunând oricui voia să-l asculte: „Ştiţi, cred că sună cât se poate de triumfător. Victoria este un nume foarte potrivit pentru o fiică de soldat, nu credeţi?"

Bineînţeles că Leopold fusese de acord, deşi nu se putuse abţine să nu se gândească că el luptase la Waterloo, în timp ce ducele de Kent îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani la comanda unei garnizoane din Noua Scoţie unde cea mai serioasă ameninţare erau iernile grele. Totuşi, Leopold

fusese mulţumit că fusese folosit şi un nume din partea familiei lui.

Fusese o surpriză atunci când nepoata lui se hotărâse asupra numelui de Victoria la urcarea pe tron. Îi reproşase că nu se consultase cu el: „Crezi că alegerea unui nume atât de neobişnuit pentru supuşii tăi este un lucru foarte înţelept, draga mea nepoată?” Dar acum se gândea că probabil ea avusese dreptate. Exista o oarecare logică în alegerea unui nume care o îndepărta de înaintaşii ei din familia Hanovra. Pentru că, deşi suna ciudat, numele de Victoria părea să anunţe începutul unei noi epoci triumfătoare.

Totuşi, îşi spuse Leopold, în timp ce trăsura lui înainta pe Mall, tânăra regină nu se acoperise încă de glorie. Incidentul cu Flora Hastings fusese un eşec şocant în ce priveşte raţiunea şi decenţa, urmat de nefericita dispută cu Peel legată de componenţa personalului Casei Regale, şi mai presus de toate, ataşamentul ei iraţional faţă de lordul Melbourne. Leopold nu-i purta pică lui Melbourne personal, dar influenţa lui asupra Victoriei era nesănătoasă. Bineînţeles că nepoata lui n-ar fi acceptat niciodată că avea ceva în comun cu mama ei, dar trebuia recunoscut faptul că amândouă erau sclavele unor bărbaţi puternici.

Ceea ce îi trebuia Drinei – Leopold se corectă singur în gând, ceea ce îi trebuia *Victoriei* – era un soţ care să-i stăpânească impulsivitatea tinerească. Încă de când biata lui cumnată Louise, soţia fratelui său, ducele Ernst, dăduse naştere unui băiat la trei luni după naşterea Victoriei, Leopold se gândise că nu putea exista pereche mai potrivită decât nepoata şi nepotul lui, bebeluşul Albert. Pe măsură ce Albert crescuse, dovedindu-se un adevărat Coburg prin seriozitate, hărnicie şi ambiţie, Leopold devenise din ce în ce mai convins de norocul sortit planului său.

Când îi adusese pe nepoţii lui, cu trei ani în urmă, din nefericire Victoria nu-l plăcuse pe Albert, care fusese copleşit de timiditate. Dar băieţii şi fetele tinere se maturizează atât de repede. Albert lăsase în urmă

stângăcia adolescenţei şi deşi nu era un seducător desăvârşit ca fratele lui mai mare, era cu siguranţă atrăgător.

Mulţi oameni îi spuseseră lui Leopold că remarcaseră asemănarea dintre nepot şi unchiul său, lucru pe care Leopold îl recunoştea zâmbitor. Nu exista nimic care să sugereze că el şi Albert ar fi fost mai mult decât unchi şi nepot. Şi într-adevăr era foarte posibil ca relaţia dintre ei să nu fi depăşit această graniţă.

Biata Louise, cumnata lui, atât de nefericită cu fratele său Ernst, ducele de Coburg, fusese foarte bună cu el în timpul cumplitei lui dureri. Se consolaseră unul pe altul cât de bine putuseră, iar atunci când nouă luni mai târziu se născuse Albert, Leopold se arătase deosebit de interesat de viitorul lui. Când în cele din urmă Louise nu mai fusese în stare să suporte depravarea lui Ernst şi fugise cu maestrul de călărie, în adâncul sufletului său Leopold n-o învinuise. Sigur că în public deplânsese purtarea ei, dar îi scrisese în secret şi îi promisese că o să-i ţină sub observaţie pe cei doi fii pe care probabil că ea ştia că n-o să-i mai vadă niciodată. Ea nu-i răspunsese la scrisoare. Dar Leopold îşi ţinuse cuvântul şi se asigurase că educaţia lui Albert era demnă de un viitor ocupant al tronului britanic.

Cu şase ani în urmă, când după ultima pierdere de sarcină a reginei Adelaide devenise clar că nu mai exista nimic care să o împiedice pe Victoria să devină următoarea regină a Angliei, Leopold încurajase o corespondenţă între tinerii veri (asigurându-se să primească şi copii după scrisorile lor). Această relaţie epistolară fusese sporadică, dar cum Leopold nu pierdea nicio ocazie să le amintească ambelor părţi de ea, era începutul unei măreţe alianţe. Faptul îngrijorător că scrisorile Victoriei deveniseră şi mai indiferente după urcarea pe tron îl atribuise atracţiei exercitate asupra ei de lordul Melbourne.

Era timpul ca cei doi veri să se întâlnească din nou. Nu avea nicio îndoială că odată ce va avea şansa să vorbească personal cu ea, Victoria va înţelege că propunerea lui era singura cale raţională.

Odată cu căsătoria lor, triumful familiei Coburg va fi complet. El era acum regele Belgiei; mai exista un alt nepot însurat cu regina Portugaliei; şi nu avea nicio îndoială că familia lui va fi cea mai importantă pe la curţile din Europa, graţie farmecului personal, fertilităţii dovedite şi ambiţiei neştirbite.

Leopold îşi permise să zâmbească uşor în timp ce trecea pe sub Marble Arch. Înainte de a coborî din trăsură, scoase o mică oglindă pe care o păstra întotdeauna în buzunarul vestei, şi studie modul în care îi stăteau şuviţele false. Numai atunci când fu satisfăcut că peruca îi stătea bine şi era la locul ei, regele Belgiei cobori din trăsură să-şi salute nepoata.

Dar constată cu neplăcere că Victoria nu-l aştepta pe scări. Fu întâmpinat de baroana Lehzen, care compensă lipsa stăpânei sale printr-o reverenţă adâncă, mulţumitoare.

— Bine aţi venit la palatul Buckingham, Maiestate.

— Sunt încântat să vă văd, baroană, dar mărturisesc că mă aşteptam să mă întâmpine nepoata mea.

Lehzen îşi plecă privirea.

— Regina a avut de rezolvat multe treburi oficiale în această dimineaţă, dar speră că îi veţi putea prezenta omagiile după-amiază.

— Ce treburi ar putea fi acelea care sunt mai importante decât să-l întâmpine pe unchiul ei, care pentru a o vedea a traversat Europa întâmpinând greutăţi majore?

— Sunt sigură că dacă regina ar fi fost înştiinţată mai demult asupra intenţiilor dumneavoastră, ar fi aranjat lucrurile în mod corespunzător, domnule.

Leopold o privi şi zâmbi.

— Sunteţi un model de loialitate, baroană. Faptul că nu recunoaşteţi lipsa de tact a nepoatei mele vă face cinste.

Baroana clătină din cap.

— Pe Maiestatea Sa nimic n-o abate de la îndatoririle sale.

— Nici măcar lordul Melbourne?

Lehzen îşi ţuguie buzele.

— Dacă aveţi bunăvoinţa să mă urmaţi, domnule, o să vă conduc în apartamentele dumneavoastră.

La ora trei, Leopold cobora scara acoperită cu covor roşu îndreptându-se spre Sala Tronului, unde i se spusese că-l aştepta Victoria.

Fu satisfăcut să constate că în acest loc totul era reparat şi arăta bine; cornişele fuseseră proaspăt aurite şi candelabrele fuseseră curăţate de ceară. Încercase un simţ de proprietate în privinţa acestui palat încă de când străbătuse coridoarele lui imaginându-şi că într-o zi va fi căminul lui.

Când fu anunţat de valet, Leopold îşi aruncă privirea de jur-împrejur. Silueta mică a Victoriei se vedea clar în mijlocul încăperii, încadrată de doamnele ei. Puţin în dreapta o văzu pe sora lui şi silueta înaltă a lui Conroy.

Înainta spre nepoata lui şi zâmbind radios o sărută pe obraji, salutul unui monarh pentru un alt monarh. Apoi se trase înapoi şi îşi îngădui să o măsoare din cap până în picioare.

— Ce noroc, Victoria, că ai moştenit ţinuta excelentă din partea familiei Coburg. Lipsa de înălţime nu poate fi compensată, dar o regină de statură mică şi gârbovită ar fi fost o tragedie naţională.

Victoria îi zâmbi forţat.

— Bine ai venit la palatul Buckingham, unchiule Leopold.

Leopold oftă exagerat şi îşi şterse o lacrimă sau mai degrabă o lacrimă imaginară.

— Iartă-mă. Faptul că mă aflu aici mă face să mă gândesc la biata, răposata mea Charlotte. Dacă ar fi trăit, aceasta ar fi fost casa mea.

Victoria făcu o mişcare scurtă şi nerăbdătoare.

— Sigur că îmi amintesc, unchiule Leopold. La urma urmei, cum aş putea uita?

Îl privi insistent pe Leopold, până când mama ei depăşi impasul grăbindu-se să-şi îmbrăţişeze fratele.

— Dragă Leopold, mă bucur atât de mult că te văd. Îşi

apropie gura de urechea lui şi îi şopti în germană: Ai de gând să discuţi cu ea despre Albert?

Victoria bătu din picior şi spuse:

— Pentru ce ar trebui ca unchiul Leopold să-mi vorbească despre Albert, mamă? A avut vreun accident?

Leopold se desprinse din îmbrăţişarea surorii lui. Ştia că planul său ar fi putut avea o oarecare şansă de succes, numai dacă mama Victoriei ar fi exclusă cu totul din el.

— Dimpotrivă, Albert şi-a terminat studiile şi este un tânăr absolut admirabil. Nici n-ai putea spera la un soţ mai bun.

Îi zâmbi triumfător nepoatei sale, care nu-i întoarse zâmbetul.

— Atunci probabil că s-a schimbat de când l-am văzut ultima oară. Nu zâmbea, nu dansa şi adormea la nouă şi jumătate.

— Când v-aţi întâlnit ultima dată, acum trei ani, cred că încă te jucai cu păpuşile. E posibil ca oamenii să se mai schimbe, Victoria. Ştiu că la vârsta ta acest lucru pare imposibil, dar ăsta este motivul pentru care ai nevoie de capete mai înţelepte în jurul tău.

Victoria porni spre uşă, cu doamnele care formau o armată îmbrăcată în mătăsuri în urma ei. Spuse, întorcând capul:

— Cred că mă descurc destul de bine.

Leopold îşi păstră zâmbetul neclintit pe chip.

— Bineînţeles că îl ai pe minunatul şi devotatul Lord Melbourne. Dar el nu va fi veşnic alături de tine, draga mea nepoată.

Ducesa încuviinţă din cap şi cârlionţii blonzi tremurară.

— Orice femeie are nevoie de un soţ, Drina. Chiar şi o regină.

Leopold o urmă pe Victoria în timp ce aceasta se îndrepta spre uşă, obligând-o să meargă mai încet.

— Iar dacă, Doamne fereşte, ai fi chemată de Dumnezeu Atotputernicul la el mâine, atunci unchiul tău cel nemernic, Cumberland, ar deveni rege.

Victoria îşi înălţă capul sfidătoare.

— Cred că în epoca predecesoarei mele Elizabeta – regină care nu s-a măritat niciodată, că tot veni vorba – numai dacă vorbeai despre moartea unui monarh erai considerat trădător.

Leopold zâmbi. Îi văzu obrajii îmbujoraţi şi înţelese că se răzbunase pentru lipsa ei de politeţe de a nu-l fi întâmpinat când sosise, şi făcu o mică plecăciune.

— Nu am vrut decât să atrag atenţia asupra realităţii.

Victoria îşi făcu o ieşire regească spunând:

— Trebuie să mă scuzi. Am treburi de stat de care trebuie să mă ocup. Dar sunt sigură că tu şi cu mama veţi avea multe lucruri să vă spuneţi.

Leopold nu se putu abţine să nu admire ţinuta perfectă a micului cap al nepoatei sale în timp ce se îndepărta de el. Îşi dădu seama cu surprindere că avea o demnitate care o transformase pe fata impetuoasă şi al cărei caracter încă nu se desăvârşise într-o regină credibilă. Bineînţeles că va trebui să fie supravegheată, dar Leopold care îşi făcuse din studiul regalităţii opera vieţii sale, era impresionat.

Momentul fu tulburat de sora sa, care era peste măsură de încântată să aibă pe cineva nou care să o compătimească şi să-i asculte plângerile împotriva fiicei ei. Îi spuse turuind în germană şi în engleză:

— Vezi cât de imposibilă este? Nu ascultă de nimeni în afară de scumpul ei Lord M. Mă ignoră cu totul. După tot ce am făcut pentru ea. Ştii, Leopold, uneori mă gândesc că mi-ar plăcea să mă întorc la Amorbach şi să trăiesc în linişte şi izolare, în loc să-mi pierd tot timpul făcându-mi griji pentru o fată care nu are niciun pic de respect pentru familia ei.

Când ducesa aminti de Amorbach, Leopold îl văzu pe Conroy, care stătea la fereastră, cum tresare. Era sigur că cel care o dirija pe sora lui nu avea nicio intenţie să-şi petreacă restul vieţii şi carierei într-o văgăună din Germania.

— Draga mea soră, n-ar trebui să te alarmezi. De vreme ce acum sunt eu aici, sunt sigur că Victoria o să

ajungă să înţeleagă ce îndatoriri are.

— Nu şi dacă stă tot timpul cu lordul Melbourne, spuse sora lui, clătinând din cap. Ştii că refuză să-mi iau titlul de regină-mamă şi să-mi dea suficienţi bani ca să mă pot îmbrăca ca o mamă de regină? Aici nu este decât mâna nemernicului de Melbourne. Înainte de a se amesteca el între noi, am fost întotdeauna atât de apropiate. Înainte de a apărea el mă asculta pe mine… şi pe Sir John.

Conroy dădu afirmativ din cap la vorbele ducesei.

— Regina are nevoie de un soţ care să o îndrume, domnule. Eu şi ducesa am făcut tot ce ne-a stat în putere ca s-o îndrumăm, dar ea nu vrea să fie condusă. Căsătoria este singurul mod prin care poate fi stăpânită.

— Iar Albert este un băiat atât de bun. El o să se asigure că Victoria înţelege ce îi datorează mamei sale.

Uneori, îşi spuse Leopold, aliaţii erau mai periculoşi decât duşmanii. Îi trecu prin cap că probabil singurul mod de a fi siguri că Victoria se va mărita cu Albert ar fi acela ca ducesa şi Conroy să se opună din răsputeri. Înţelese că Sir John, căruia îi fuseseră răpite speranţele de a-şi exercita puterea prin intermediul Victoriei, mai trăgea totuşi nădejdea de a realiza acest lucru prin intermediul soţului ei. Bineînţeles că acele speranţe erau zadarnice, întrucât singura persoană care îl va influenţa pe Albert, atunci când va ajunge să se însoare cu Victoria, va fi Leopold însuşi.

Ţinu aceste gânduri pentru el, dar încuviinţă din cap şi spuse:

— Sigur că mă aflu aici pentru a încuraja înfăptuirea acestei căsătorii, dar mi se pare că trebuie să acţionăm cu precauţie. Dacă Victoria, după cum spuneţi, Sir John, nu va putea fi dirijată, atunci este mai bine să încercăm să-i sugerăm şi să o ademenim decât să-i impunem.

Aşa bănuiesc că e capabil să o controleze Lord Melbourne al ei. Cred că ar fi raţional să procedăm şi noi la fel.

Ducesa îi puse mâna pe braţ.

— Oh, cât mă bucur că eşti aici, Leopold. Eşti întotdeauna atât de înţelept.

Leopold observă încruntarea lui Conroy când ducesa spunea aceste cuvinte.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, domnule.

Conroy se înclină scurt şi părăsi încăperea.

După plecarea lui, Leopold o cântări cu privirea pe sora lui. Deşi ştia că este condusă de Conroy, se întrebă dacă ar putea înţelege avantajele despărţirii de el, dacă asta însemna ca Victoria să se mărite cu Albert. Dar pe femei, chiar şi pe cele din familia Coburg, nu te puteai bizui întotdeauna că o să acţioneze în propriul lor interes.

— Draga mea soră, mă întreb dacă poate n-ar trebui să te gândeşti să te desparţi de Sir John. Mă tem că Victoria nu-ţi va purta niciodată respectul cuvenit dacă el rămâne alături de tine.

— Ce vrei să spui, Leopold?

Buza de jos destul de plină a ducesei începu să tremure.

— Cred că la un moment dat va trebui să alegi între… prietenul tău şi fiica ta. Nu-i poţi avea pe amândoi.

Din ochii ducesei ţâşniră lacrimi.

— Dar Leopold, el înseamnă totul pentru mine. Nu pot trăi fără el.

Leopold oftă.

— Atunci, draga mea, poate că ar trebui să te gândeşti să te întorci la Coburg.

Ducesa îşi acoperi faţa cu mâinile şi umerii începură să-i tresalte.

— Este atât de nerecunoscătoare. Sunt atât de singură, o biată femeie rămasă văduvă de două ori. Sir John este singura mea alinare; fără el nu mai am nimic. Este singura persoană care îmi dă atenţie.

Leopold o cuprinse cu braţul.

— Eu înţeleg cât este de greu să fi singur, *Liebes,* şi văd că Sir John este cât se poate de atent cu tine. Poate că te-ai putea bucura de puţină fericire la Coburg dacă l-ai avea alături. Dacă vrei să te duci, atunci o să fac tot ce-mi stă în putere să te ajut.

Ducesa îşi ridică privirea spre el, tulburată.

— Crezi că ar trebui să mă întorc la Coburg cu Sir John?

— Poate că ar fi mai bine decât să stai aici şi să fi desconsiderată de Victoria. Poate că ar trebui să-i propui acest plan lui Conroy.

După expresia feţei ei, Leopold îşi dădu seama că plantase prima sămânţă a îndoielii în mintea surorii lui.

— Nu ştiu dacă Sir John va dori să părăsească Anglia. Are atâtea interese aici.

— Dar în mod sigur niciunul nu va putea concura cu acela de a-ţi asigura ţie fericirea, draga mea soră. Nu dacă îţi este atât de devotat pe cât spui.

Ducesa clătină din cap.

— Nu am discutat niciodată despre aşa ceva. Dar până la urmă, pentru ce să plec în exil? Mi-am câştigat locul aici, în Anglia, ca regină-mamă.

— Sigur că ţi l-ai câştigat, draga mea. Dar dacă Victoria continuă să se încăpăţâneze, merită să te gândeşti. Poate că ar trebui să discuţi acest lucru cu Sir John.

Leopold văzu cum sora lui îşi muşcă buzele.

— Poate, spuse ea, dar nu-şi privi fratele în ochi.

— Draga mea soră, ar trebui să vorbim de lucruri mai plăcute. Cred că mâine o să mergem la operă şi înţeleg că va fi un bal mascat la Syon House.

Aşa cum ştia şi el, această discuţie despre petreceri îi abătu atenţia ducesei.

— Aşa e. Balurile mascate ale ducesei de Richmond sunt renumite. Eu o să fiu o colombină, iar Sir John o să fie un arlechin. Tu ce-o să fii, Leopold?

— M-am hotărât să mă costumez în împăratul Augustus. Cred că mă prinde foarte bine cununa cu lauri.

*

Victoria nu era singura persoană care nu era încântată peste măsură de vizita regelui Belgiei. Când Ernest, duce de Cumberland, văzu în programul oficial al Casei Regale anunţul cu vizita regelui Leopold, făcu atâta

gălăgie încât o făcu pe soţia lui să-şi ridice alarmată privirea, temându-se să nu-l fi lovit vreun soi de apoplexie. Ducesa era o prinţesă germană cu câţiva ani mai tânără decât soţul ei şi cu toate acestea rămăsese de două ori văduvă. Se vorbea că moartea rapidă a primilor doi soţi avusese pe undeva o legătură cu alegerea soţiei, dar zvonurile nu-l împiedicaseră pe duce să se însoare cu ea cu douăzeci de ani în urmă. Aveau un fiu care, spre regretul lor, începuse să-şi piardă vederea la zece ani, iar acum era complet orb.

Ducesa nu se putea abţine să nu încerce sentimentul că fiul ei, cu tot handicapul lui, ar fi fost un monarh mult mai potrivit decât actuala regină. Bineînţeles că fusese confidenta soţului ei în toate încercările acestuia de a deveni regent, şi criticase zilnic împreună cu el nedreptatea unui sistem în care o fată ridicolă putea urca pe tron în detrimentul unui bărbat cu experienţă. Dar cum tot continua ea să-i amintească, ducele era încă moştenitorul prezumtiv al tronului. Dacă Victoriei i se întâmpla ceva – iar tinerele, chiar şi cele enervant de robuste precum regina, puteau fi neaşteptat de sensibile –, Ernest n-ar fi fost numai regele Hanovrei, ci şi al Marii Britanii.

— Dar ce s-a întâmplat, dragul meu?

— Şarlatanul ăla de Leopold se află la palat. Regele Belgiei, desigur. Ce e Belgia, aş vrea şi eu să ştiu… o ţară inventată care nu exista acum cinci minute. Mi-l amintesc când era ofiţer de cavalerie şi sărac lipit, îi făcea ochi dulci lui Charlotte de Wales.

— În cazul ăsta s-a descurcat bine.

Ducele pufni.

— S-a însurat bine, ca toţi ăia din familia Coburg. De aia se află aici.

Frederica părea nedumerită.

— Leopold a venit aici să aranjeze căsătoria dintre Victoria şi unul din băieţii Coburg. E hotărât să păstreze tronul britanic în familie.

Ducesa îşi privi soţul care se plimba de colo până colo prin salon, cu cicatricea palidă pe obrajii îmbujoraţi. Îi

înţelegea frustrarea, deşi existau momente când se gândea că ar fi fost foarte fericită să meargă la Hanovra şi să-şi ducă traiul liniştiţi ca rege şi regină. După ce-şi petrecuse prima parte a vieţii încercând să-şi schimbe soarta, acum înţelesese avantajul de a fi mulţumită cu ceea ce era posibil. Era adevărat că Hanovra nu se putea compara cu Marea Britanie nici ca mărime şi nici ca bogăţie, dar Frederica simţea în sufletul ei că era mai bine să fi rege undeva decât să trăieşti tot timpul în aşteptare. Totuşi, nu i-ar fi spus niciodată soţului ei acest lucru. Căuta o altă modalitate de a-i canaliza furia.

— Ei bine, dacă Leopold îi propune o partidă, poate că ar trebui să-i găseşti şi tu Victoriei un soţ.

Ducele se întoarse să-şi privească soţia, apoi îşi îndreptă brusc capul spre salonul unde se făcea muzică, acolo unde fiul lor cânta la pian. Cânta foarte bine după ureche, iar dacă îl ascultai nu ţi-ai fi dat seama niciodată că este orb.

— Doar nu vrei să spui…? zise, ridicând mirat o sprânceană.

— Nu, cred că bietul nostru băiat o să fie foarte fericit să-ţi urmeze la tronul Hanovrei. Mă gândeam la nepotul tău.

— George Cambridge?

Spre uşurarea ei, Frederica văzu că soţul său încetase să se mai plimbe şi stătea în mijlocul încăperii urmărindu-şi cicatricea de pe obraz cu degetul, semn că se concentra.

— Da. Este un tânăr prezentabil, dar nu este deştept. Sunt sigură că l-ai putea… îndruma.

Cumberland se opri şi îi zâmbi soţiei.

— Ce norocos sunt că m-am însurat cu tine, draga mea. Eşti întotdeauna atât de inventivă. Fratele meu îmi datorează o avere, dar dacă fiul lui se însoară cu regina mi-aş putea recupera banii şi încă cu dobândă. Şi ar fi frumos să păstrăm tronul în familia regală britanică.

— Într-adevăr. Ar trebui să-l chemi pe George şi să-l faci să înţeleagă şansa care i s-a ivit.

— Sunt surprins că el nu s-a gândit deja la asta. Dar

mai presupun şi că seamănă cu fratele meu Adolphus, care n-a fost niciodată prea deştept.

— În familia ta tu ai fost cel binecuvântat cu inteligenţa, dragostea mea.

Cumberland luă mâna soţiei lui.

— Iar în tine mi-am găsit perechea.

Capitolul 31

— Ce e cu faţa asta tristă, Lord M.? spuse Victoria aplecându-se peste biroul din salonul ei privat, unde ea şi Melbourne parcurgeau documentele din cutiile roşii. Când Melbourne nu răspunse imediat, continuă: Nici nu vă puteţi imagina cât de obositor este unchiul meu Leopold.

Melbourne îşi ridică ochii de pe hârtia pe care o citea.

— Cu riscul de a fi impertinent faţă de un membru al familiei voastre, trebuie să spun că mi-l amintesc că pe un om arogant şi egoist.

Victoria izbucni în râs.

— Nimic nu s-a schimbat. Acum poartă perucă şi plănuieşte să mă mărite cu vărul meu Albert.

— Nu cred că o căsătorie între veri de gradul întâi este un lucru înţelept, doamnă.

Victoria îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dacă pentru asta vă îngrijoraţi, Lord M., nu aveţi motive să fiţi alarmat. I-am spus că n-o s-o fac niciodată.

Melbourne făcu o pauză, se ridică în picioare, apoi spuse:

— Doamnă, dacă par îngrijorat nu este din pricina unchiului dumneavoastră Leopold. Mă tem că în Ţara Galilor a fost o revoltă a unui grup, o gloată de fapt, care îşi spun cartişti.

Victoria veni lângă el.

— Ce nume curios!

Melbourne oftă.

— Îşi spun aşa pentru că au scris o cartă prin care cer

vot universal, alegeri anuale, vot secret şi chiar ca parlamentarii să fie plătiţi. Bineînţeles că ideile lor sunt imposibile, dar au un oarecare sprijin printre oamenii dintr-o anumită clasă socială.

Victoria părea nedumerită.

— Dar au nişte idei atât de radicale. Mi-aţi spus mereu că britanicii nu sunt un popor revoluţionar.

Melbourne clătină din cap.

— După cum ştiţi, doamnă, anul acesta şi anul trecut recolta a fost slabă. Când oamenii sunt înfometaţi, se pot visa radicali.

Victoria clătină afirmativ din cap.

— Înţeleg. Dar există vreun pericol din partea acestor… acestor cartişti?

Melbourne privi pe fereastră. Vedea Marble Arch, iar dincolo de acesta se întindea Mall-ul mărginit de steaguri. La stânga se aflau clădirile cu faţade din stuc pictate cu magnolii şi terasele lui Thomas Cubbitt din Belgravia, care se dezvolta rapid şi încerca să ajungă din urmă Mayfair-ul drept cel mai select loc din Londra. Dar dacă îşi întorcea capul spre stânga şi privea peste grilajul gardului care înconjura palatul, vedea acoperişurile strâmbe ale clădirilor de locuit aglomerate din Pimlico. Dacă ar fi deschis fereastra, îşi imagina că mirosul de sărăcie ar fi putut ajunge chiar şi în interiorul palatului. Sigur că regina era în deplină siguranţă aici, înconjurată permanent de soldaţii Regimentului de Gardă, dar cu toate acestea era bine să-ţi aminteşti cât de aproape erau de cei care se puteau răzvrăti.

Când se întoarse spre Victoria, se stăpâni astfel încât expresia feţei lui să exprime siguranţă.

— Oh, nu, doamnă, răzvrătiţii din Newport au fost înarmaţi doar cu furci şi coase. Soldaţii din garnizoana de acolo i-au împrăştiat cu uşurinţă. Conducătorii lor au fost aduşi aici şi o să fie judecaţi pentru trădare. Dacă dăm un exemplu cu ei acum, asta îi va descuraja în viitor pe alţii. O privi în ochi pe Victoria. Nu aveţi motive de îngrijorare. Asta este treaba mea. Siguranţa dumneavoastră este singurul

lucru care îmi tulbură liniştea.

Probabil că o privise fix şi puţin cam intens, pentru că Victoria roşi şi spuse veselă:

— Veniţi la operă diseară? La Persiani cântă *Lucia di Lammermoor.* Ştiu că îl preferaţi pe Mozart, dar nu cred că pot suporta o seară singură cu unchiul Leopold.

Apoi zâmbi. Melbourne clătină din cap.

— Nu cred că prezenţa mea este necesară. Vă reamintesc că Marele Duce va fi şi el acolo. Parcă îmi amintesc că v-a plăcut destul de mult compania lui la balul încoronării.

Victoria îşi privi mâinile.

— Marele Duce este un dansator excelent şi poate fi o companie agreabilă, dar – şi îşi ridică ochii albastru-deschis spre el – nu vă poate înlocui, Lord M.

Melbourne văzu atracţia din privirea ei şi se întrebă dacă ea îşi dădea seama ce seducătoare este. Era atât de tânără şi atât de nevinovată în comparaţie cu femeile de care se înconjurase întotdeauna, dar în privirea aceea exista o sinceritate care era neliniştitoare. Trebuia să-şi reamintească că ei nici măcar nu-i trecea prin cap ce făcea.

El se înclină şi îi adresă cel mai curtenitor zâmbet.

— Mă flataţi, doamnă, şi ca orice bărbat sunt foarte sensibil la complimente.

— Poate că ar trebui să încerc şi cu unchiul Leopold!

— Ar fi trebuit să spun, toţi bărbaţii cu excepţia unchiului dumneavoastră Leopold.

Sunetul râsului cristalin şi încântat al Victoriei îl urmări pe Melbourne pentru tot restul zilei.

*

Victoria se îngriji în mod deosebit de ţinuta ei pentru operă. După îndelungi consfătuiri cu Skerrett, hotărârâ să-şi aranjeze părul într-o coroniţă de cozi împletite în creştetul capului, o pieptănătură care îi făcea să pară mai lung gâtul ieşit din decolteul adânc al rochiei.

— Cred că în seara asta o să port colierul cu diamante

al reginei Charlotte.

— Da, doamnă, o să-l aduc imediat.

Jenkins ieşi zornăindu-şi legătura cu chei de la brâu şi se întoarse cu cutia din piele verde decolorată, pe care o puse în faţa Victoriei. Când aceasta o deschise, ambele femei căscară gura de încântare când diamantele scânteiară în lumina lămpii.

— Da, în mod sigur le voi purta, spuse Victoria şi îi dădu colierul lui Jenkins să i-l fixeze în jurul gâtului.

Skerrett, care se întorsese în încăpere aducând florile ce urmau să fie prinse în părul Victoriei, scoase un sunet ascuţit de uimire când văzu colierul.

— Pare că aveţi gâtul în flăcări, doamnă.

Victoria se privi cu satisfacţie în oglindă. Colierul părea să radieze flăcări din interior. Skerrett îi fixă şi tiara asortată pe creştetul capului, iar Victoria fu satisfăcută de felul în care arăta.

Fusese bucuroasă când Melbourne îi spusese că Marele Duce Alexandru, care făcuse un mare tur al Europei, se hotărâse să revină în Anglia înainte de a se întoarce la Sankt-Petersburg. Era un dansator excelent, iar conversaţia lui era fermecătoare. Dar faptul că era prezent din nou era întâmplător; o să fie o pavăză folositoare împotriva unchiului Leopold. De pildă, în această seară îl invitase pe Marele Duce în Loja Regală pentru că ştia că Belgia nu avea un tratat oficial cu Rusia, iar unchiului Leopold i-ar fi fost imposibil să li se alăture.

Unchiul Leopold nu fusese deloc bucuros când îi spusese că din raţiuni diplomatice trebuia să împartă Loja Regală cu Marele Duce.

— Dar poţi să stai cu mama, unchiule Leopold. Ştiu că aveţi atât de multe de vorbit.

Acesta protestase, spunând că a-i face Marelui duce o astfel de favoare ar putea fi interpretat greşit, dar Victoria i-o luase înainte:

— Oh, nu-ţi face griji în privinţa asta. Va fi acolo şi lordul M. O să se asigure că nu va fi niciun incident diplomatic.

Leopold îşi strânsese buzele, dar nu mai spusese nimic.

*

Când Victoria intră în Loja Regală cu Marele Duce, orchestra Teatrului Maiestăţii Sale Regina cântă *God Save the Queen,* iar apoi imnul naţional al Rusiei. Când imnul Rusiei se sfârşi, regina şi Marele Duce se aşezară. Publicul observă că nu priviseră în spate să vadă dacă fotoliile fuseseră aşezate în poziţia corespunzătoare. Având regalitatea în sânge, presupuseseră pur şi simplu că acestea erau acolo.

Teatrul Maiestăţii Sale Regina, care fusese Teatrul Maiestăţii Sale Regele până la urcarea Victoriei pe tron, era plin. Versiunea lui Donizetti după romanul lui Sir Walter Scott *Mireasa din Lammermoor* era deja un succes, dar în această seară audienţa era la fel de interesată de spectacolul de pe scenă ca şi de cel din sală.

În Loja Regală, regina stătea alături de Marele Duce al Rusiei, ale cărui decoraţii încrustate cu diamante străluceau la fel de tare precum colierul reginei. În spatele celor două personaje regale se aflau prim-ministrul şi Emma Portman, obligaţi de protocol să fie prezenţi, în picioare, la întregul spectacol.

Pe cealaltă parte a sălii, exact în faţa lor, era loja în care se aflau regele Belgiei şi sora lui, ducesa de Kent. Au fost aclamaţi atunci când şi-au ocupat locurile, aclamaţii pe care ei le-au considerat un omagiu meritat adus celor doi fraţi. Dar Sir John Conroy care stătea, ca întotdeauna, exact în spatele ducesei, nu avea nicio îndoială cui îi erau adresate ovaţiile.

Pe ducele de Cumberland nu-l aclamă nimeni atunci când intră în loja lui împreună cu soţia şi cu nepotul său, prinţul George de Cambridge. Prinţul avea ochii bulbucaţi şi bărbia incertă a familiei Hanovra. Purta uniformă şi arăta de parcă s-ar fi aflat mai degrabă la popota regimentului său decât la operă.

Când uvertura luă sfârşit şi La Persiani apăru pe scenă pentru a cânta prima arie, binoclurile de operă se îndreptară în număr egal către Loja Regală şi către divă.

Ducele de Cumberland fusese încântat să vadă că Leopold nu se afla în Loja Regală, dar fu mai puţin mulţumit de faptul că Marele Duce stătea alături de nepoata lui. Acesta va fi într-o zi ţar al întregii Rusii, aşa că nu era un aspirant serios la mâna Victoriei, dar era un personaj exotic într-un fel în care Cumberland se temea că nepotul lui nu era.

— Regina devine groaznic de familiară cu rusul, George. Cred că ar trebui să te duci acolo şi să-ţi prezinţi omagiile înainte ca ea să se aşeze pe genunchii lui.

George dădu drumul unui căscat magnific.

— Dacă nu trebuie să rămân şi la actul al doilea… Am auzit cântându-se mai frumos la popotă.

Probabil că regina era singura persoană care urmărea ce se petrecea pe scenă cu atenţia pe care La Persiani o merita. În timp ce Lucia îşi cânta dragostea nepieritoare pentru Edgardo, în ochii Victoriei se iviră lacrimi, iar una dintre ele îi picură pe obrazul mic.

Marele Duce, care o urmărise cu atenţie pe Victoria din profil, scoase o batistă de dimensiuni imperiale şi i-o oferi. Ea o luă cu un zâmbet.

— Mulţumesc. Mă simt absolut copleşită.

Marele Duce se aplecă spre ea şi îi spuse cu voce joasă:

— Noi doi nu prea avem multe ocazii în care să putem plânge.

Victoria aprobă din cap.

— Bineînţeles că aveţi dreptate. Bănuiesc că de asta îmi place atât de mult opera.

— Ai suflet rus.

— Sau englezesc.

În acel moment muzica crescu în intensitate, iar Lucia ajunse la capătul ariei şi se prăbuşi leşinată pe scenă. Jocul ei nu fu atât de apreciat de cei prezenţi, pentru că aceştia se uitau la moştenitorul tronului Rusiei care îi zâmbea

reginei lor.

La pauză, prinţul George se prezentă în Loja Regală. Victoria îl privi surprinsă.

— Nu ştiam că-ţi place opera, George.

Faţa albă a lui George se înroşi când acesta se strădui să răspundă, în cele din urmă spuse:

— Cred că e o curiozitate de ultimă oră, verişoară Victoria.

Ea zâmbi.

— Atunci insist să mă însoţeşti data viitoare când voi veni. Victoria se întoarse spre Marele Duce. Îmi dai voie să ţi-l prezint pe vărul meu, prinţul George de Cambridge?

George îi făcu rusului plecăciunea cuvenită care nu fu însă foarte adâncă. Marele Duce clătină aprobator din cap şi spuse:

— Am avut onoarea de a trece în revistă regimentul prinţului. Ce uniforme magnifice!

Din tonul său se putea înţelege că uniformele fuseseră singurele lucruri magnifice. Cum George pricepu insulta subînţeleasă, culoarea feţei lui deveni şi mai intensă. Ar fi vrut să spună că măcar oamenii lui erau o unitate de luptă disciplinată, nu o adunătură de cazaci beţivi, dar trebui să se mulţumească doar să-l privească chiorâş pe rus.

— Nu-i aşa că Lucia e minunată? îl întrebă Victoria pe vărul ei. Scena aia teribilă nu te-a făcut să-ţi doreşti să plângi?

George fu uşurat să fie întrebat ceva la care putea răspunde cinstit.

— Sigur că da.

Mai rămase acolo câteva minute, simţind în tot acest timp privirea lui Cumberland fixată asupra lui, dar apoi muzica reîncepu, aşa că se scuză şi plecă.

*

Leopold privise întreaga scenă prin binoclul de operă. Înţelesese imediat ce avusese de gând Cumberland când îl

adusese pe prinţul George. Chiar dacă ştia că George îi era în mod sigur inferior lui Albert ca înfăţişare şi ca intelect, fu totuşi uşurat să constate că Victoria nu trădase nici cea mai mică urmă de entuziasm la apariţia lui. Părea să prefere mai degrabă compania Marelui Duce, dar Leopold era bucuros de prezenţa acestui flirt nevinovat de care nu avea pentru ce să se teamă. Căsătoria a doi suverani era imposibilă din raţiuni practice şi diplomatice. Ultima dată când se încercase aşa ceva, între Mary Tudor şi Filip al II-lea al Spaniei, nu fusese un succes pentru niciuna din părţi.

După plecarea lui George, atenţia lui Leopold se îndreptă spre scenă unde se desfăşura un balet foarte agreabil. Dar admiraţia lui Leopold pentru pulpele bine formate ale dansatoarelor fu întreruptă de ducesă, care îşi privea fiica prin binoclul de operă.

— Uită-te la Drina. Cred că flirtează cu Marele Duce. Este absolut inacceptabil.

— Draga mea Marie-Louise, nu te alarma. Marele Duce nu poate fi decât o diversiune nevinovată. Nici chiar Victoria nu este atât de nesăbuită încât să-şi închipuie că între ei poate fi mai mult decât un flirt.

Ducesa oftă.

— Sper că ai dreptate, frate. Dar ea este capabilă de orice nesăbuinţă.

Conroy scoase un sunet de aprobare.

Leopold îşi întoarse privirea de la scenă către Loja Regală. Chipul Victoriei, mult mărit, era cufundat în contemplare adâncă, şi spre surprinderea şi îngrijorarea lui îi văzu expresia blândă care semăna foarte bine cu cea la care te-ai fi aşteptat de la o femeie îndrăgostită. Dar către cine privea? Când Leopold îşi puse binoclul la ochi pentru a-i urmări privirea, prinse în el faţa frumoasă a lordului Melbourne. Leopold observă că şi Melbourne o privea pe Victoria cu o afecţiune la fel de mare.

Leopold lăsă jos binoclul de operă. Sora lui avea dreptate; în mod clar Victoria era capabilă de orice nesăbuinţă. Chiar îşi putea închipui că Melbourne i-ar fi putut fi mai mult decât prim-ministru? Nu, era imposibil –

nici măcar Victoria nu se putea amăgi în aşa hal. Dar înţelegea ceea ce văzuse şi asta îl tulbură adânc. Se hotărî să nu-i spună surorii sale. Singurul lucru care o putea provoca în mod deliberat pe Victoria să facă vreo prostie irevocabilă era o intervenţie a mamei sale. Nu, el trebuia să fie cel care va vorbi cu Victoria. Odată ce hotărâse asupra planului de acţiune, Leopold îşi îndreptă din nou atenţia către scenă unde, spre dezamăgirea lui, dansatoarele fuseseră înlocuite de un cor de scoţieni îndesaţi de la munte care cântau în italiană.

Grupul reginei fu bineînţeles cel care părăsi primul teatrul. Marele Duce o însoţi pe Victoria pe scări către intrarea din Haymarket, unde aştepta trăsura. La ieşire, fu încântată să audă câteva urale din partea mulţimii care se adunase afară.

Marele Duce se întoarse spre ea şi îi zâmbi.

— Poporul tău te iubeşte, Victoria.

— Cred că le place s-o vadă pe regina lor. Sunt sigură că şi tu eşti întâmpinat în Rusia cu acelaşi entuziasm.

— Poate. Dar poporul tău este liber să aclame aşa cum doreşte, în timp ce ai meu, nu. Aclamaţiile şerbilor nu sunt la fel cu cele ale unor cetăţeni.

Victoria observă că ochii Marelui Duce erau întunecaţi atunci când se aplecă să-i sărute mâna.

— Noapte bună, Alexandru, spuse ea simţindu-se jenată că îi spusese pe nume, dar şi el îi spusese Victoria.

Marele Duce îşi pocni călcâiele în semn de bun rămas.

Când se urcă în trăsură, auzi un zgomot şi îl simţi pe Dash cum sare în sus să o pupe pe mâini.

— Oh, micul şi dragul de Dashy, ce surpriză minunată!

Luă câinele şi îl strânse în braţe. Capul blond şi frumos al lordului Alfred Paget, cel care se ocupa de grajdurile regale, apăru la fereastra trăsurii.

— Sper că nu v-aţi supărat, doamnă, dar tânjea după dumneavoastră şi vă căuta pe la palat, aşa încât mi-am permis să-l iau cu mine să vă întâmpine.

— Ce frumos din partea dumitale, Lord Alfred. Nu-mi imaginez un tovarăş mai plăcut pentru drumul de

întoarcere. Lui Dash îi plac noutăţile de la operă, nu-i aşa, Dashy?

Iar căţelul se răsuci de plăcere când îl scărpină pe burtă.

— Sper că accepţi să te însoţească şi un om, Victoria.

Îşi ridică privirea şi spre nemulţumirea ei îl văzu pe unchiul Leopold. Fără să aştepte vreun răspuns, regele Belgiei îşi croi drum pe lângă lordul Alfred şi se aşeză în faţa ei.

Victoria se retrase pe bancheta ei şi îl strânse pe Dash în braţe. Era obosită şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era acest tête-à-tête impus de unchiul ei. Dar nu era nimic de făcut, doar să le ceară soldaţilor să-l scoată din trăsură, ceea ce ar fi provocat un incident diplomatic. Acest gând o făcu să zâmbească, îi ridică urechea lui Dash şi îi şopti:

— Nici nu ştii ce fericită e mama ta că te vede, Dashy.

Leopold luă un băţ de chibrit din buzunar şi aprinse lumânarea de lângă locul lui. Aceasta îi lumină faţa de jos în sus, făcându-l să pară aproape demonic.

— Draga mea nepoată. Ştii că am încercat întotdeauna să fiu ca un tată pentru tine.

Victoria se juca cu urechile câinelui.

— Cu siguranţă mi-ai scris destul de des. Nu-i aşa, Dash?

Leopold oftă.

— Te rog să vorbeşti cu mine şi nu cu Dash. Am ceva important să-ţi spun.

Victoria ţinu căţelul cu faţa apropiată de a ei.

— Iar noi te ascultăm.

Leopold îi ignoră impertinenţa.

— Spui că nu doreşti să te măriţi cu Albert, dar te-aş întreba dacă ai de gând să te măriţi cu altcineva?

Victoria îl privi şi îi răspunse cu răceală:

— Nu am de gând să mă mărit cu nimeni pentru moment.

Leopold îşi duse mâna la cap pentru a verifica poziţia perucii.

— Sper că nu-ţi imaginezi că lordul M. al tău ţi-ar

putea fi vreodată mai mult decât prim-ministru?

Dash scheună când Victoria îl trase de ureche furioasă.

— Nu voi catadicsi să răspund la această aluzie.

— Atunci te-aş sfătui, ca de la suveran la suveran, să fii cu băgare de seamă, spuse Leopold.

Cu voce tensionată de iritare, Victoria replică:

— Şi ca de la un suveran la altul, ţin să te sfătuiesc să nu te amesteci.

— Poate că eşti prea tânără ca să înţelegi în ce situaţie periculoasă te afli. Ţara este într-o stare de instabilitate. Sunt cât se poate de îngrijorat de revoltele din Ţara Galilor. Toate mişcările revoluţionare aşa încep, cu nemulţumiri ale populaţiei.

— Lordul Melbourne spune că nu am pentru ce să mă tem de cartişti. Spune că a fost o recoltă proastă, iar atunci când oamenilor le e foame se cred radicalişti.

— Lordul Melbourne al tău nu este infailibil, Victoria. Mă tem că până şi Coroana Britanică este vulnerabilă.

Victoria scoase un sunet undeva între un pufnet şi un hohot de râs. Dar Leopold continuă imperturbabil, scoţând câteva beţe de chibrit din buzunar şi aprinse unul, dând la iveală expresia posacă de pe chipul ei.

— Tu crezi că Domnia Ta merge foarte bine, Victoria, dar nu-i trebuie decât o adiere dintr-o direcţie greşită ca să se clatine. Mărită-te cu Albert şi întemeiază-ţi o familie de care supuşii tăi să fie mândri. Altfel…

Şi Leopold stinse chibritul.

Victoria îl strânse şi mai tare pe Dash şi nu mai spuse nimic în timpul din fericire scurt, rămas până la palat.

Capitolul 32

Unchii Victoriei nu erau singurii care dovedeau un viu interes faţă de statutul său matrimonial. În saloanele din toată ţara stăruia sentimentul că o regină tânără şi afabilă

de vârsta căsătoriei trebuie să aibă nevoie de un soţ. La clubul Brooks, bastion al valorilor liberale, se discuta mult despre datoria reginei de a produce un moştenitor al tronului mai potrivit cu vremurile decât ducele de Cumberland. Peste stradă, la White, fieful conservatorilor, exista acelaşi sentiment puternic că regina ar trebui să se căsătorească pentru că era singura cale de a pune capăt influenţei nocive a lordului Melbourne.

Dar, deşi era un consens general că regina trebuie să se căsătorească, nu exista un acord legat de cine ar putea fi soţul ideal. În încăperea destinată servitorilor de la palatul Buckingham, existau numeroase speculaţii pe acest subiect. De fapt, Penge, aghiotantul reginei, mersese până acolo încât pusese la cale un pariu eficace referitor la posibilii candidaţi la această poziţie. El îşi mizase cei şase penny pe prinţul George. După ce servise scurt timp la curtea prinţesei Charlotte după căsătoria cu – la vremea aceea – prinţul Leopold, nu mai avea chef să lucreze pentru un alt prinţ de Coburg. Cei din familia Coburg erau, după părerea sa exprimată tranşant, „cea mai rea specie de străini”.

Când doamna Jenkins insistase să afle natura obiecţiilor sale, el comentase că regele belgienilor nu numai că se plânsese de umezeala aşternuturilor din patul său, dar nici nu reuşise să priceapă măsura remuneraţiilor datorate personalului palatului. „Cei din familia Coburg sunt nişte hrăpăreţi, şarlatani mâncători de cârnaţi care nu-şi au locul pe tronul britanic. Avem nevoie de un mire englez”.

Doamna Jenkins, care văzuse cu câtă grijă se îmbrăcase regina pentru seara aceea la operă, tindea să sprijine candidatura Marelui Duce. „Un tânăr atât de arătos, ce cuplu minunat ar face!” Penge spusese că o căsătorie între regină şi moştenitorul tronului rus era o imposibilitate diplomatică, dar el era pregătit să-i ia banii dacă era suficient de fraieră să-i parieze. Doamna Jenkins, căreia îi plăcea să creadă că dragostea învinge totul, insista să-şi susţină candidatul.

Bucătarul, domnul Francatelli, care nu nutrea niciun

pic de dragoste pentru domnul Penge, se hotărâse să-l susţină pe prinţul Albert de Saxa-Coburg-Gotha; iar Brodie, tânărul servitor, declarase că dacă ar avea şase penny i-ar paria pe lordul Alfred Paget, fiindcă râdea mereu cu regina. Penge şi doamna Jenkins, care se ocupa de garderoba reginei, ridicaseră din sprâncene la alegerea lui Brodie, dar niciunul din ei nu se simţise obligat să sublinieze faptul că Lordul Alfred nu era genul care să se însoare. Domnişoara Skerrett, ajutorul doamnei Jenkins, spusese că nu are şase penny ca să-i parieze pe viitorul matrimonial al reginei, dar că i se părea că singurul bărbat de care îi păsa era Lord Melbourne. Şi în această privinţă, ajutorul doamnei Jenkins era în perfect acord cu Leopold, regele belgienilor.

În dimineaţa de după întâlnirea ei cu Leopold, Victoria însăşi ştia numai că este extraordinar de uşurată să se afle în parc, călărind ca de obicei cu Melbourne alături. Deşi îi plăcea la nebunie opera şi îl găsea pe Marele Duce o companie agreabilă, se simţea mult mai în largul ei călărind prin Rotten Row cu prim-ministrul ei. Se dusese să se întâlnească cu el ca de obicei, chiar în spatele reşedinţei ducelui de Wellington, Apsley House, într-un colţ al parcului. Dar, în mod foarte ciudat, Melbourne nu era acolo, şi o făcuse să-l aştepte câteva minute bune.

Când în cele din urmă sosi, era plin de praf şi împăciuitor:

— Iertare, Maiestate. Am primit un mesaj chiar când ieşeam, şi a trebuit să acţionez imediat.

Victoria îi zâmbi.

— Probabil că a fost important. Nu cred că v-am mai văzut vreodată atât de tulburat.

Melbourne îşi privi cu tristeţe hainele prăfuite:

— Nu am vrut să vă las să mă aşteptaţi. O privi cu îngrijorare. Mă întreb dacă este înţelept să inauguraţi azilurile mâine, doamnă. Este spaţiu deschis şi cred că o să fie lume multă. Mă gândesc că s-ar putea să nu fiţi în siguranţă absolută.

Victoria se întoarse spre el, surprinsă:

— Dar trebuie să mă duc. Aceste aziluri sunt în

memoria tatălui meu. Ar fi lipsă de respect să nu fiu prezentă. Cât despre siguranţă, ei bine, mereu îmi spuneţi că o regină trebuie să fie văzută ca să fie crezută.

Melbourne clătină din cap.

— În general cred că este adevărat, dar tocmai am auzit că răsculaţii din Newport au fost condamnaţi la moarte, şi mă tem să nu fie repercusiuni.

Victoria îl privi pe prim-ministrul său.

— Mi se pare o pedeapsă foarte aspră. Este necesar să fie executaţi? Nu cred că au rănit pe cineva. De fapt, cred că singurele morţi au fost chiar în rândul cartiştilor.

— Mai bine să moară câţiva, doamnă, decât o insurecţie armată mai târziu.

— Aveţi sentimentul că se va ajunge acolo? întrebă Victoria.

— Da, Maiestate. Aşa cred.

— Înţeleg. Totuşi, voi participa la ceremonie.

— Foarte bine, doamnă.

Călăriră alături în tăcere preţ de câteva minute. Într-un final, Victoria nu mai putu suporta:

— Cum vi s-a părut *Lucia?* Nu am vorbit deloc despre asta.

Melbourne ridică din umeri.

— Nu a fost Mozart, doamnă. Apoi, întorcând capul spre ea, întrebă: Dar dumneavoastră? V-aţi bucurat de seara aceea? Păreaţi să aveţi un anturaj numeros.

Victoria surâse, mulţumită că schimbaseră subiectul despre cartiştii din Newport.

— Marele Duce este amuzant, îndrăznesc să spun. Este reconfortant să vorbesc cu cineva care înţelege grijile poziţiei mele. Dar cred că este mult prea străin ca discuţia să fie pe de-a întregul plăcută.

— Dar ce credeţi despre prinţul George de Cambridge? Mi s-a părut că a fost extrem de curtenitor.

Victoria făcu o grimasă.

— Când eram copii nu ne suportam unul pe celălalt. Mereu spunea că fetele nu au niciun drept să fie regine.

— Şi dumneavoastră ce răspundeaţi? întrebă

Melbourne.

— Ziceam că atunci când o să fiu regină o să-l trimit în Turn, ca pe toţi trădătorii.

Melbourne râse.

— Foarte bine! Dar acum, când este adult, ce părere aveţi despre el?

— Ei, nu mai este la fel de scund sau de gras cum era odinioară, dar nu cred că opiniile lui despre compatibilitatea femeilor de a accede la tron s-au schimbat prea mult.

— Oh? Melbourne struni calul şi îi îndreptă capul ca să fie faţă în faţă cu Victoria. E păcat, fiindcă eu cred că i-ar plăcea să fie candidat la mâna dumneavoastră.

— George crede că i-ar plăcea să fie soţul meu?

Victoria îl privi uimită. Melbourne încuviinţă din cap.

— Aşa cred, doamnă. Şi, desigur, căsătoria cu un englez ar fi extrem de populară în ţară.

Victoria îşi înălţă ochii albaştri şi îl privi fix.

— Căsătoria cu un englez?

— Ar fi o lovitură de succes, Maiestate.

Victoria era toată numai zâmbet.

— Atunci voi lua în consideraţie acest lucru, Lord M.

Tatăl Victoriei, răposatul duce de Kent, fusese faimos, chiar şi printre fiii incredibil de imorali ai lui George al III-lea, pentru extravaganţa lui. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii adulte în străinătate, în Canada, parţial din cauza carierei militare, dar mai ales fiindcă voia să scape de numeroşii lui creditori.

La urcarea pe tron, Victoria fusese surprinsă să afle că multe din datoriile tatălui ei rămăseseră neplătite. Cum după moartea ducelui parlamentul îi dăduse ducesei o subvenţie special pentru acest scop, Victoria fusese cu atât mai umilită. Declarase că va plăti uriaşele datorii ale tatălui său imediat, chiar dacă acest lucru ar fi însemnat ca ea şi mama ei să renunţe la bonete noi. Melbourne râsese spunând că nu credea că va fi necesar un asemenea sacrificiu, apoi observase că în comparaţie cu predecesorii ei pe tron, era foarte econoamă.

După ce rezolvase cu datoriile, Victoria se gândise că

venise momentul să facă ceva mai pozitiv pentru a onora memoria tatălui său. Tatăl ei, credea ea fără prea multe dovezi, avusese porniri de mărinimie, iar ea dorea să facă ceva care să transforme generozitatea lui în ceva palpabil. Mama ei nu-i fusese de nici im ajutor, sugerând că ceea ce l-ar fi mulţumit cel mai mult pe tatăl ei ar fi fost să o ştie pe văduva lui bine aranjată. „Întotdeauna îi plăcea să fiu elegantă, Victoria. Îmi cumpăra mereu haine frumoase”. Victoria îi răspunsese că credea că ar putea să existe un tribut mai durabil adus generozităţii tatălui ei decât o umbrelă de soare nouă.

Îl consultase bineînţeles pe lordul M., care o sfătuise să facă im act filantropic. „Peste tot în Londra sunt statui ale unchilor dumneavoastră şi deşi fac orizontul mai frumos, nu prea sunt utile. Victoria ascultase cu atenţie, aşa cum făcea de câte ori spunea Lord Melbourne ceva, şi începuse să caute un proiect potrivit.

Harriet Sutherland, a cărei familie lua filantropia foarte în serios, o îndrumase spre un proiect de construcţie de aziluri pentru ajutorarea săracilor din parohia Camberwell. „Sunt oameni bătrâni acolo, doamnă, care trăiesc în condiţii de mare sărăcie, după ce au muncit cu râvnă toată viaţa lor. Când te gândeşti că pot să trăiască atât de mizerabil la doar un kilometru de palat”. Victoria vizitase parohia incognito, cu ducesa, şi fusese îngrozită de condiţiile pe care le găsise acolo. Deşi nu îndrăznise să coboare din trăsură de teamă să nu fie recunoscută, văzuse copii zdrenţuiţi care cerşeau pe stradă şi o femeie bătrână îmbrăcată într-o rochie neagră ponosită care fusese de bună calitate odinioară, stând pe caldarâm cu o legătură mică alături şi un papagal într-o colivie.

Îl pusese pe lacheu să se intereseze despre ce i se întâmplase femeii şi aflase că fusese camerista unei doamne, dar îşi pierduse slujba din cauza vârstei. Fără copii sau pensie, femeia nu avea posibilitatea să se întreţină pe ea sau pe papagal. Pe Victoria o impresionase papagalul, cu penajul ponosit, dar cu ochii lui galbeni plini de viaţă. Fusese de-a dreptul furioasă pe foştii stăpâni ai bătrânei.

Cum putuseră să o arunce în stradă pur şi simplu? Harriet îi spusese că este ceva foarte obişnuit. „Maiestate, nu toţi cei care au servitori au fost educaţi să înţeleagă că există obligaţii de ambele părţi”.

Victoria dorise să uşureze pe loc situaţia femeii, dar cum nu avea niciodată bani la ea, fusese obligată să-i ceară lui Harriet să-i împrumute. Harriet îi sugerase că poate era mai bine să o cheme la palat unde ar putea primi o masă şi ceva îndrumări pentru viitor.

Situaţia disperată a doamnei Hadlow, fosta cameristă (apelativul „doamnă” era doar aşa…), o convinsese pe Victoria să construiască aziluri unde săracii respectabili să-şi ducă zilele în linişte.

Contribuise cu o mare parte din fonduri la proiect, cu înţelegerea că se vor numi Azilurile Ducele de Kent. Doamna Hadlow şi papagalul ei urmau să fie printre primii locatari.

Clădirile fuseseră construite şi erau foarte frumoase, se gândea Victoria, când trăsura ei trase lângă piaţetă. Construcţiile joase, cu două niveluri, cu uşile roşii şi cu grădinile din faţă îngrijite păreau întruchiparea confortului rafinat, un splendid contrast al mizeriei la care fusese martoră altă dată. Pe acoperişuri şi balustrade fuseseră agăţate steaguri şi fanioane, şi o formaţie de alămuri începu să intoneze imnul naţional în momentul în care lacheul Victoriei lăsă în jos scara trăsurii.

În centrul pieţei era un soclu cu o dedicaţie în memoria tatălui ei, acoperit cu pânză roşie. Victoria urma să ţină un scurt discurs înainte de a anunţa cui îi este dedicat soclul şi de a declara azilurile deschise. Nu dorise ca acea ceremonie să fie ceva complicat, însă vizita unchiului său însemnase că fusese nevoită să-l invite, iar Melbourne îi sugerase să-l invite şi pe Marele Duce, ca să facă ceremonia mai amuzantă. I se păruse că este o sugestie minunată, dar fusese mai puţin mulţumită când auzise că ducele de Cumberland era ofensat de moarte fiindcă nu fusese invitat. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-l cheme, dar Melbourne zisese că excluzându-l ar

provoca un scandal inutil, şi că era sigur că nu voia să facă nimic care să distragă atenţia de la onorarea memoriei tatălui ei. Aşa încât, conştientă de ceea ce se întâmplase ultima oară când ignorase sfatul prim-ministrului său, Victoria capitulase şi îi invitase pe cei din familia Cumberland şi pe restul familiei tatălui ei.

Coborî din trăsură puţin panicată. Pe băncile din jurul soclului stăteau toţi oamenii care îi provocaseră suferinţă: mama ei, Conroy, cei din familia Cumberland, care-i aduseseră pe prinţul George şi pe Sir Robert Peel. Într-un fel pe care nu-l anticipase, ceea ce începuse ca un tribut pentru tatăl ei, devenise cumva un test al autorităţii ei. Acest sentiment de nelinişte era exacerbat de prezenţa unui şir de soldaţi din regimentul de gardă care despărţea familia regală de mulţimea ce se adunase pe stradă. Victoria se simţea ca şi când ar fi fost examinată din toate unghiurile. Privi în jurul ei. Nu exista decât un singur chip – îşi dădu seama – pe care dorea să-l vadă, dar nu era nici urmă de el. Se forţă să-i zâmbească directorului azilurilor care îi era prezentat de către Harriet Sutherland.

Apoi îl simţi exact în spatele ei, şi o străbătu un val de uşurare prin tot trupul.

— Iertare, Maiestate, că nu am fost aici când aţi sosit, dar mulţimile sunt atât de compacte încât trăsura mea abia a reuşit să-şi croiască drum printre ele.

Victoria se întoarse şi zâmbi.

— Vă iert, Lord M. Dar puteţi să-mi spuneţi de ce sunt atât de mulţi soldaţi? Ştiu că tatăl meu a fost militar, dar am sentimentul că distrug caracterul paşnic al evenimentului.

Melbourne o privi şi spuse:

— Aşa cum am mai spus, mă tem să nu se producă tulburări din partea cartiştilor, Maiestate.

Victoria se uită în zare peste mulţime şi clătină din cap.

— Dar cartiştii poartă bonete, Lord M? Pentru că astăzi văd nenumărate aici.

Fu rândul lui Melbourne să surâdă de data asta.

— Adevărul este, doamnă, că unii dintre cartişti chiar cred că femeile ar trebui să voteze.

Victoria râse:

— Acum mă tachinaţi.

— Nu, doamnă, vă asigur că sunt cât se poate de sincer.

Victoria arătă spre un grup de copii care fluturau steaguri.

— Şi vor face această concesie şi copiilor?

— Nu, doamnă, nici chiar cartiştii nu cred că vor merge atât de departe.

Regina îl urmă pe Melbourne până pe podiumul de lângă soclu. Avu loc o mică dispută între Marele Duce şi prinţul George care se întreceau pentru locul cel mai aproape de ea. George, care hotărâse că nu-i place rusul nu numai pentru că îl percepea ca pe un posibil rival la sentimentele Victoriei, ci şi pentru că uniforma Marelui Duce era cu mult mai strălucitoare decât a lui, spuse cu ceea ce-şi închipuia că este o superioritate de gheaţă:

— Suntem norocoşi, domnule, că tatăl Domniei Voastre, împăratul, se poate lipsi de Domnia Voastră ca să participaţi la inaugurarea unui azil.

Marele Duce, care nu-l vedea deloc pe George ca pe un rival, zise:

— Eu şi tatăl meu suntem mari admiratori ai instituţiilor britanice şi ai reginei în mod special.

George făcu o mişcare ca să treacă în faţa lui, dar îşi dădu seama că rusul îi blochează calea. Rămaseră acolo, enervant de aproape, dar niciunul, nici celălalt nu era pregătit să cedeze.

Observând această mică neplăcere, Melbourne îşi îngădui un uşor zâmbet, apoi îi aruncă o privire Victoriei ca să vadă dacă ea a remarcat rivalitatea dintre cei doi admiratori ai săi. Numai că ea se uita la soclu muşcându-şi buza, semn – ştia – că este nervoasă. Spuse cu voce stinsă:

— Să încep, Lord M?

— Dacă vă simţiţi pregătită, doamnă.

Victoria mai făcu un pas spre podium, iar el văzu că îi

tremura mâna în care avea hârtia pe care îşi scrisese discursul. Cu voce piţigăiată şi uşor tremurătoare începu:

— Nu l-am cunoscut pe tatăl meu, dar ştiu că el credea în generozitatea creştină mai presus de orice.

Melbourne îl auzi pe ducele de Cumberland mormăind către soţia lui:

— Singura generozitate pe care răposatul meu frate şi-o îngăduia era să o sprijine pe amanta pe care a alungat-o când s-a căsătorit. Şi nici chiar asta nu a ţinut prea mult.

Melbourne se întoarse ca să vadă dacă ducesa de Kent auzise remarca, dar din fericire era flancată de fratele ei şi de Sir John Conroy şi mult prea preocupată de compania lor ca să-i dea atenţie cumnatului ei. Regina era mult prea departe ca să audă ceva din ce spunea unchiul său.

— Aşa că îmi face mare plăcere să dedic aceste aziluri memoriei lui.

În sunetul de aplauze dinspre podium şi dinspre mulţime, silueta mică a reginei se îndreptă spre soclu ca să dezvelească placa în memoria tatălui său. Marele Duce şi prinţul George se mişcară în acelaşi timp, amândoi se pare cu ideea de a o ajuta pe regină. Stăteau de o parte şi de cealaltă a soclului, George fulgerându-l cu privirea pe Marele Duce, în timp ce rusul se prefăcea că prinţul englez nu există.

Când văzu situaţia, ca să nu zâmbească, Victoria nu putu decât să spună:

— Mulţumesc foarte mult, dar cred că pot să mă descurc fără ajutor.

Îi ţintui cu privirea suficient de mult ca amândoi bărbaţii să se retragă puţin, apoi făcu un pas înainte şi trase de sfoara care înlătură pânza roşie. Spre uşurarea ei aceasta căzu fără nicio problemă, dezvelind o placă cu inconfundabilul profil specific casei de Hanovra al ducelui de Kent.

Se răsuci şi cu privirea îndreptată asupra mulţimii spuse:

— Şi acum, am marea plăcere să declar deschise

aceste aziluri pentru ajutorarea celor săraci şi vârstnici din această parohie.

Se auzi încă o repriză de aplauze dinspre mulţime şi câteva urale cu Dumnezeu să o apere pe regină, dar şi un zgomot mai intens, mai strident. Regina îl auzi şi tocmai se întorcea spre Melbourne când o piatră ateriză cu o izbitură puternică pe soclu, şi puţin a lipsit să nu o lovească chiar pe regină. După aceea zgomotul dinspre mulţime se transformă în altceva. Oamenii scandau: „Dreptate pentru cartiştii din Newport! Dreptate pentru cartiştii din Newport!”

Victoria simţi mâna lui Melbourne pe braţul ei împingând-o în spatele lui, şi pentru o clipă, în îmbulzeală îşi lipi obrazul de postavul aspru al hainei lui şi îl cuprinse cu mâinile de mijloc. În ciuda zgomotului şi a confuziei, a suflului iritant de panică din jurul ei, în ciuda lânii aspre pe pielea ei, Victoria se simţea ca şi când ar fi fost învăluită în cel mai fin caşmir, complet apărată de haosul din jur. Asta înseamnă să te simţi în siguranţă, se gândi ea.

Apoi deasupra mulţimii răsună o împuşcătură şi Victoria tresări, iar reveria îi fu curmată. Spuse imperativ:

— Lord M., nu-i lăsaţi să tragă! Nu uitaţi bonetele!

Melbourne se întoarse spre ea, cu ochii lui verzi strălucitori şi duri, care se îmblânziră văzând chipul ei:

— Nu vă faceţi griji, Maiestate, nu voi permite să fie cineva rănit. Dar dumneavoastră trebuie să vă întoarceţi de îndată la palat.

— Nu vreau să vă las singur. Sunteţi singura persoană care…

Vorbele ei se pierdură într-un nou potop de împuşcături. Melbourne privi peste creştetul reginei şi îl văzu în stânga pe prinţul George, cu mâna pe sabie, croindu-şi drum prin mulţime aidoma unui cavaler rătăcitor, iar în dreapta pe Marele Duce, cu un aer la fel de războinic. Niciunul din ei nu era potrivit pentru ce avea el în minte, aşa că suspină uşurat atunci când zări chipul imperturbabil al lui Alfred Page. Îl chemă la el de îndată.

— Lord Alfred, cred că regina pleacă. Puteţi să le

escortaţi pe ea şi pe ducesă înapoi la palat?

Lordul Alfred, cu o îndemânare măiestrită de experienţa sa pe baricadele diplomaţiei mai degrabă decât în focul luptelor, reuşi să o escorteze pe Victoria spre trăsură prin simpla forţă a sugestiei şi în acelaşi timp o culese şi pe ducesă, inducându-i – printr-o simplă mişcare din sprânceană – ideea că într-un asemenea moment de tulburări locul său era lângă fiica ei.

Victoria se lăsă urcată în trăsură fără se protesteze, dar când se sprijini de fereastră şi îl văzu pe Melbourne vorbind cu ofiţerul care răspundea de trupe, cu chipul covârşit de îngrijorare, simţi atât de acut durerea de a-l fi părăsit, încât îi dădură lacrimile.

Văzând acest lucru, mama ei puse o mână pe obrazul fiicei.

— Nu-ţi fie teamă, *Liebes.* Nu ţi se va întâmpla nimic rău. Te asigur eu.

Dar Victoria îşi întoarse faţa, privind pe fereastră înapoi, pentru a-l zări fugitiv pentru ultima oară. Era în mijlocul mulţimii cu ofiţerul comandant. Îşi dorea cu ardoare ca el să se uite în jur, şi când el înălţă privirea i se părea că trebuie negreşit să se uite fix la ea. Trăsura însă se hurducăia înainte prin mulţime, iar el dispăru din raza ei vizuală. Victoria se sprijini din nou de bancheta din piele cu ţinte şi închise ochii.

Melbourne văzu trăsura plecând şi i se păru că zărise în treacăt chipul mic şi alb al reginei la fereastră. Simţind un uriaş val de uşurare că pleacă, se întoarse din nou spre căpitan şi spuse cu mai multă convingere decât înainte:

— Trebuie să împrăştiaţi mulţimea paşnic. Aveţi grijă ca oamenii dumneavoastră să nu tragă decât în aer. Nu vreau să fie cineva rănit. Mă înţelegeţi, domnule căpitan?

Ezitând, căpitanul dădu din cap că da. Se gândea că lordul Melbourne nu era soldat; dacă ar fi fost, ar fi ştiut că, cu cât erau răniţi mai mulţi oameni acum, cu atât mai puţin probabil era ca asemenea situaţii să se repete.

Melbourne o căuta pe Emma Portman, vrând să se asigure că va fi cu regina pentru tot restul zilei, când auzi o

voce chiar în spatele lui:

— Lord Melbourne, pot să vă spun o vorbă?

Melbourne recunoscu engleza sacadată a regelui belgienilor. Încercă să-şi stăpânească iritarea.

— Nu poate să mai aştepte, domnule? Sunt cam ocupat în acest moment. Arătă cu mâna la încăierarea din faţa lor.

Prinţul George şi Marele Duce stăteau cu săbiile scoase, şi nu era limpede dacă se pregăteau să se lupte cu mulţimea sau între ei.

Leopold clătină din cap.

— Nu cred.

Melbourne oftă şi îl privi pe Leopold cu o resemnare agasată.

— Atunci, domnule, sunt la dispoziţia dumneavoastră.

Leopold îi făcu semn lui Melbourne să-l urmeze într-un loc în spatele soclului, unde nu puteau fi auziţi, oricât de puţin probabil ar fi părut în haosul general. Dar regele nu ar fi pierdut niciun prilej să iasă în evidenţă.

Regele se aplecă înainte, astfel că gura lui era foarte aproape de urechea lui Melbourne:

— Doresc să vă vorbesc despre nepoata mea.

Melbourne făcu un pas înapoi, luând o poziţie de luptă faţă de celălalt bărbat:

— Zău?

Leopold îi aruncă un zâmbet care sugera că amândoi sunt bărbaţi cu experienţă:

— Cred că trebuie să fiţi de acord că, cu cât se mărită mai repede, cu atât mai bine. Până acum domnia ei a fost agitată. Un soţ, nişte copii ar mai aduce-o cu picioarele pe pământ.

Melbourne tăcu o vreme, apoi spuse:

— Nu văd nicio urgenţă pentru ca regina să se căsătorească. Cred că cel mai important este să aleagă înţelept.

Privi în faţă spre cei doi prinţi. Leopold îi urmări privirea şi scutură din cap:

— Sunt întru totul de acord. Şi nu ar putea să existe o

alegere mai bună decât vărul ei Albert. Este un tânăr serios, şi m-am ocupat temeinic de educaţia lui. Întoarse capul ca să-l privească în faţă pe Melbourne. Şi desigur, are vârsta potrivită.

Chipul lui Melbourne rămase neclintit.

— Cred că regina nu l-a plăcut ultima oară când s-au întâlnit.

Leopold zâmbi de nesăbuinţa nepoatei sale.

— Era prea tânără ca să aibă o părere. Victoria se va răzgândi, dar cred că numai dacă va înţelege că o asemenea căsătorie este doar în interesul ei. Şi, cu voce mai scăzută: Cred, domnul meu, că dumneavoastră aţi putea să o convingeţi de acest lucru.

Celălalt bărbat zâmbi fără veselie:

— Nu sunt magician, domnule. Regina obişnuieşte să audă numai ceea ce gândeşte deja.

Leopold înclină capul într-o parte şi spuse cu şiretenie:

— Ei, hai, Lord Melbourne, sunteţi prea modest. Clipi uşor ca pentru a sugera parcă micile vicleşuguri provocatoare ale reginei căreia îi plăcea să flirteze.

Melbourne zise cât se poate de inexpresiv:

— Domnule, cred că exageraţi influenţa mea.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, Lord Melbourne. Dar sunt convins că dacă mă gândesc bine – făcu o pauză un bărbat cu experienţa dumneavoastră va înţelege ce trebuie făcut.

O nouă rafală de împuşcături îl scuti pe Melbourne să răspundă, îl salută foarte sec pe rege.

— Trebuie să mă scuzaţi, domnule. Şi porni spre mulţimea dezlănţuită.

Leopold îl privi plecând. Îşi atinsese scopul. Acum Melbourne ştia că relaţia lui cu Victoria era cercetată îndeaproape.

Capitolul 33

A doua zi dimineaţă Victoria îl aştepta ca de obicei pe Melbourne în salonul ei, cu mormanul de cutii roşii în faţă. Se îmbrăcase cu grijă pentru această întrevedere; îşi pusese rochia nouă din muselină înfloratăş şi avea părul împletit în cozi în jurul urechilor, despre care lordul M. Îi spusese la un moment că i se par fermecătoare. Evenimentele din ziua precedentă fuseseră deconcertante, de fapt atât de derutante încât se dusese la culcare fără să mănânce. Dar apoi, în toiul nopţii se trezise şi, cum se simţea neliniştită, se dăduse jos din pat.

Era lună plină, iar grădinile palatului erau scăldate într-o lumină argintie. Văzuse un animal, poate un iepure, fugind peste peluză, spre lac. Aici, în palat, uneori era greu să-şi aducă aminte că se află chiar în inima Londrei. Şi cu toate acestea, azilurile erau la puţin mai mult de trei kilometri de locul unde se afla ea acum. Fusese o uşurare să audă că nimeni nu fusese rănit în după-amiaza aceea; era bucuroasă că Melbourne o ascultase.

Se aşteptase să aibă veşti de la el în seara aceea, dar spre surprinderea ei, nu o vizitase după cină şi nici nu-i trimisese vreun bilet, într-un fel fusese uşurată pentru că avea nevoie de timp ca să-şi analizeze sentimentele; încă mai simţea pe obraz zgârietura aspră a lânii din haina lui. Chiar aşa grăbită şi accidentală cum fusese, atingerea aceea o emoţionase într-un fel pe care nu şi-l putea explica. Era ca şi când găsise ceva după care nu ştia că umblă.

Când se plimba prin dormitor, luna era atât de strălucitoare, încât nu avea nevoie de lumânare. Văzu cutia care conţinea telescopul pe care i-l dăduse Melbourne de ziua ei. Deschise cutia şi scoase instrumentul, pe care îl lungi la maximum. Aşezându-se în genunchi pe bancheta de la fereastră, îl puse la ochi şi încercă să găsească luna. În cele din urmă lentila îi dezvălui peisajul lunar, iar ea privea vrăjită umbrele pe care le dădea la iveală.

Nu fusese absolut deloc cadoul la care se aşteptase de la Melbourne de ziua ei, dar acum credea că înţelege semnificaţia lui. Îi sugerase că ar trebui să încerce să privească lucrurile altfel, să-şi considere viaţa şi relaţiile

amoroase din altă perspectivă. Bineînţeles, la momentul acela dorise ca ea să accepte că nu mai putea fi prim-ministrul ei, însă ajunsese să înţeleagă că locul lui era alături de ea. Acum, când se uita prin lupa telescopului, se gândea că poate era momentul să-l privească pe Melbourne din alt unghi.

Era prietenul ei, sfătuitorul ei, confidentul ei, dar se întreba dacă oare ar fi putut fi şi altceva. Trupul ei ştiuse imediat – atingerea aceea bruscă fusese electrizantă –, dar mintea ei trebuia să accepte această nouă perspectivă. Dacă chiar trebuia să se mărite, oare exista un soţ mai potrivit sau mai fermecător decât bărbatul care îi umplea deja gândurile? Ar fi fost o alegere neortodoxă, ştia asta, care ar fi provocat ceva proteste. Unchiul Leopold nu ar fi fost de acord, dar cu siguranţă ar fi mai bine pentru ea dacă se mărita cu un bărbat pe care îl iubea decât să intre într-o căsătorie de convenienţă plănuită.

Exista Legea căsătoriilor regale, care nu-i permitea unui membru al familiei regale să se căsătorească fără consimţământul suveranului, dar ea era suverana. Bineînţeles că ştia că vor fi obiecţii din partea unchilor ei, şi poate dinspre odioşii de conservatori, dar, la urma urmelor, cine putea să o oprească?

Va fi dificil, se gândea, răsucind ocularul telescopului în mână, să-i spună decizia ei. Se întreba dacă ar fi fost posibil ca el să ghicească, fiindcă era întotdeauna atât de intuitiv, dar chiar şi dacă ghicea, orice – şi aici strânse cu putere telescopul – orice cerere în căsătorie va trebui să vină de la ea. Un suveran trebuia să fie întotdeauna cel care făcea cererea.

Suspină şi încercă să-şi închipuie cum va spune asta. Singurul mod ar fi să stea foarte aproape de el, ca să-i poată simţi căldura, dar să nu fie nevoită să-i întâlnească privirea. Nu credea că ar fi în stare să spună ce trebuie sub privirea iscoditoare a ochilor lui verzi. Dar trebuia să facă asta, şi fără întârziere. Îşi aminti citatul pe care îl folosea lordul M. de fiecare dată când voia să facă ceva: „În viaţa oricărui om există un val pe care, dacă-l prinde la flux…”

Ea îl va prinde la flux.

*

Când uşa de la salonul ei se deschise chiar după ce orologiul bătu ora nouă, ridică privirea cu un surâs, dar în locul prim-ministrului ei o văzu pe Emma Portman, care părea stânjenită, lucru ce nu-i stătea în fire.

— Emma? Îl aşteptam pe lordul M.

— Ştiu, doamnă, şi de aceea am venit să vă spun că s-a întors la Brocket Hall.

— La Brocket Hall? De ce s-a dus acolo acum?

Emma Portman plecă privirea.

— Nu sunt sigură, Maiestate. Poate a simţit nevoia de puţin aer de ţară.

— Dar mereu îmi spune că nu există nimic mai revigorant decât o plimbare prin parcul St. James.

Emma îi aruncă un zâmbet care nu i se reflecta în ochi.

— Mă tem că până şi lordul Melbourne poate fi contradictoriu, doamnă.

Victoria se ridică brusc, răsturnând mormanul de cutii. Emma se lăsă pe vine să le adune, dar Victoria întinse mâna să o oprească.

— Lasă-le! Trăsura ta este aici, Emma?

Emma încuviinţă încet din cap, cu o expresie ezitantă pe chip.

— Aş vrea să o împrumut, dacă se poate. Sau mai degrabă, mi-ar plăcea să facem o excursie împreună.

Emma se uită la regină şi puse o întrebare la care ştia deja răspunsul:

— Şi unde mergem, Maiestate?

— La Brocket Hall. Am ceva foarte important să-i spun lordului M.

Emma Portman trase adânc aer în piept:

— Este o distanţă considerabilă, doamnă. Poate că ar fi mai bine să trimiteţi un mesager. Sunt sigură că William va veni înapoi în oraş de îndată.

Dar Victoria, care se plimba în sus şi în jos, spuse:

— Nu, nu poate aştepta. Emma, în viaţa oricărui om există un val care, dacă-l prinde la flux, îi aduce norocul.

— Nu mă pot pune cu Shakespeare, Maiestate.

— Foarte bine. Dar trebuie să plecăm de îndată. Şi trebuie să mergem incognito, bineînţeles.

— Bineînţeles, spuse Emma Portman, repetând cuvântul stăpânei sale, cu voce slabă.

Dacă observase lipsa ei de entuziasm, Victoria nu dădu de înţeles în niciun fel, şi cu mersul ei uşor şi rapid pornise deja pe coridor.

*

Drumul până la Brocket Hall, care se afla în comitatul Hertfordshire, dură mai puţin de două ore. Victoria insistase să se ducă direct acolo, fără să se oprească. Şedea pe marginea scaunului din trăsură, jucându-se cu vălul şi repetând în minte vorbele pe care avea să i le spună lordului Melbourne. Din când în când se mai uita la Emma şi făcea câte o remarcă legată de vreme sau de peisaj, dar era limpede că îi era capul atât de plin de gândurile proprii că nu-i mai îngăduia nicio conversaţie banală.

În cele din urmă, spre marea uşurare a Emmei, trăsura intră pe aleea străjuită de ulmi care ducea la Brocket Hall, un conac cu arhitectură palladiană[15], a cărui faţadă era acoperită cu piatră de Portland.

— Uitaţi-vă, doamnă, dacă priviţi pe fereastră, de pe partea mea de trăsură veţi zări conacul. Cred că a fost construit în timpul domniei stră-străbunicului dumneavoastră, George, şi este considerat unul dintre cele mai frumoase ale acelei epoci.

Victoria se uită pe fereastră, dar ea nu venise să vadă casa.

— Ai întâlnit-o vreodată pe soţia lordului M., Emma?

— Pe care? Da, sigur că da. Este – era – un fel de verişoară.

15 Andrea Palladio - 1508-1580 - arhitect veneţian (n.tr.)

— Cum era? Era foarte frumoasă?

— Frumoasă? Nu, nu aş spune asta. Dar era neobişnuit de plină de viaţă. Dacă se afla într-o încăpere, era imposibil să te uiţi la altcineva.

— Înţeleg. Dar era o persoană imorală, nu-i aşa?

Emma zâmbi.

— Din cauza încurcăturii cu Byron? Nu i-aş spune imorală, cred că era nesăbuită, dar cred că el a vrăjit-o, iar ea nu a avut puterea să-i reziste.

— O spui de parcă ai crede că nu era vinovată!

— Mi-a părut rău pentru ea, doamnă. Dacă aţi fi văzut-o după ce s-a sfârşit această *mésalliance,* aţi înţelege. A fost ca şi când toată strălucirea din ea se stinsese. A fost un bărbat îngrozitor, atât de atrăgător, dar complet lipsit de inimă. S-a debarasat de Caro de parcă ar fi fost o scamă.

— Dar ea şi-a încălcat jurămintele de căsătorie, Emma. Cum poate să-ţi pară rău pentru o femeie care face aşa ceva?

Emma aruncă o privire la chipul micuţ al Victoriei şi văzu petele de culoare din obraji, ochii albaştri strălucitori, gura flămândă.

— Nu ar fi prima femeie căsătorită care face aşa ceva, şi nici ultima, doamnă.

— Ei bine, eu cred că purtarea ei a fost scandaloasă. Nu am înţeles niciodată de ce lordul Melbourne a primit-o înapoi acasă după ce l-a tratat atât de ruşinos.

— Nu l-am admirat niciodată mai mult, doamnă. Mama lui, prietenii, partidul, toţi au încercat să-l convingă să divorţeze de ea, dar el nici nu a vrut să audă. A spus că nu o va părăsi la nevoie. Şi a avut grijă de ea tot restul vieţii ei, deşi mă tem că în cea mai mare parte a timpului nu era în toate minţile.

Victoria scutură din cap.

— Nu l-a meritat.

La rândul ei, Emma clătină din cap.

— La început era adorabilă, dar apoi… în fine, cred că William s-a considerat răspunzător.

Trăsura începu să încetinească pe măsură ce se apropia de casă. Emma se uită la regină.

— Dacă-mi permiteţi, Maiestate, mă duc eu prima. Îl cunosc pe valet şi pot să-l previn să fie discret.

Victoria lăsă în jos peste faţă vălul negru şi gros.

— Crezi că mă va recunoaşte cineva cu ăsta pe faţă?

Emma se strădui să nu zâmbească.

Exact când vizitiul deschidea uşa, Hedges, majordomul, cobora treptele cu chipul brăzdat de nelinişte. Când o văzu pe Emma, făcu o plecăciune adâncă.

— Îmi pare foarte rău, Excelenţă, stăpânul nu mi-a spus că veniţi.

— Nu-i nimic, Hedges. Nu ştia.

Faţa lui Hedges era acum şi mai abătută de îngrijorare.

— Nu ştiu dacă fac bine că vorbesc, doamnă, dar cum sunteţi o prietenă atât de veche şi de apropiată a familiei, trebuie să vă spun că mă tem că nu-l veţi găsi pe Excelenţa Sa în cea mai bună dispoziţie. A sosit aseară fără să anunţe şi nu era deloc el însuşi.

— Mulţumesc, Hedges, o să fiu pregătită pentru ce este mai rău. Coborî vocea: Am adus cu mine un oaspete, un oaspete extrem de *distins* să-l vadă pe lordul Melbourne.

Majordomul avea un aer nedumerit, dar când se uită la silueta micuţă cu vălul pe faţă din trăsură, peste chipul lui ridat trecu o lucire de înţelegere.

— Am priceput, Excelenţă.

— Este aici incognito, ai înţeles?

Hedges încuviinţă din cap.

— Perfect, Excelenţă.

— Bun. Acum ai face bine să-i spui stăpânului tău că are oaspeţi.

— Este în parc, Excelenţă. Cred că a coborât în dumbrava de lângă lac, în locul pe care îl numeşte colonia de ciori.

Însoţi vorbele cu o ridicare din sprânceană, ca şi când nu era răspunzător pentru locul ales. Emma dădu din cap aprobator.

— Mulţumesc, Hedges. Cred că ne vom duce să ne întâlnim cu el.

Nemaiputând să aştepte, Victoria coborî din trăsură.

— Totul este în ordine? Este aici, nu-i aşa?

Emma o luă de braţ şi coborâră împreună pe potecă până când nu mai puteau fi auzite:

— Da, Maiestate, William este aici. Majordomul spune că este acolo.

Arătă spre dumbrava aflată pe partea cealaltă a lacului, care era tăiat în două de un pod cenuşiu de piatră. Victoria îi urmări privirea.

— Atunci mă voi duce să-l caut.

— Vreţi să mă duc eu mai întâi ca să-i spun că sunteţi aici? S-ar putea să nu fie pregătit pentru dumneavoastră.

Victoria râse:

— Oh, Emma, eu şi lordul M. nu ne cramponăm de etichetă când suntem împreună. Păi, vine la palat adesea neanunţat. De ce ar trebui să fie acum altfel?

— Foarte bine, Maiestate.

Victoria porni pe aleea cu pietriş care ducea spre pod, dar când Emma se pregătea să o urmeze, se întoarse şi spuse:

— Emma, cred că ai prefera să aştepţi în casă. Când se părea că femeia mai vârstnică este gata să protesteze, Victoria continuă cu o oarecare fermitate: Cred că pot să mă descurc singură.

— Dacă sunteţi sigură, doamnă.

— Foarte sigură.

Emma urmări cum silueta micuţă înfăşurată în vălul negru foarte amplu coboară iute dealul şi trece podul pe malul celălalt. Când se întoarse, Hedges era lângă ea. Se priviră, admiţând realitatea scenei văzute, după care Lady Portman spuse apăsat:

— Acum îmi dau seama că îmi este sete după călătorie. Vrei, te rog, să pui să-mi facă un ceai?

— Desigur, Excelenţă.

Victoria îl văzu prima: verdele-închis al hainei pe fondul cenuşiu al pietrei pe care stătea. Era cu spatele la

ea, privind spre un pâlc de stejari ale căror crengi tivite cu verde erau împestriţate de formele negre ale ciorilor. Şedea perfect nemişcat, cu capul sprijinit de piatră când, simţind apropierea reginei, alarmate ciorile începură să se rotească şi să zboare în cercuri, iar strigătele lor răsunară peste tot lacul. Melbourne se ridică fără grabă, iar umerii îi trădau neplăcerea că fusese deranjat. Dar când recunoscu silueta inconfundabilă care venea spre el, atitudinea lui se schimbă într-una plină de viaţă şi prudentă.

Aşteptă până se mai apropie puţin înainte de a flutura mâna în semn că a recunoscut-o. Nu vorbi înainte ca Victoria să se afle în faţa lui şi să-şi ridice vălul, după care zise:

— Deci dumneavoastră sunteţi, doamnă. Nu eram sigur.

Victoria îşi înălţă privirea spre el.

— Majordomul a spus că acesta este un loc preferat de Domnia Voastră.

Melbourne se răsuci şi arătă spre copacii din spatele lui, unde păsările ţipau protestând faţă de venirea intrusei:

— Vin pentru ciori, doamnă. Sunt animale sociabile. O asemenea adunare se cheamă parlament. Dar, una peste alta, sunt mai civilizate decât echivalenţii lor umani.

Rămaseră alături, ascultând ţipetele sinistre ale păsărilor. Victoria îşi muşcă buza şi pe urmă spuse:

— Îmi pare rău că vă tulbur, Lord M., dar trebuia să vă vorbesc.

Melbourne făcu o mică plecăciune.

— Este o onoare pentru Brocket Hall prezenţa dumneavoastră, Maiestate.

— Am venit aici cu Emma Portman. Incognito, fireşte.

Gura lui Melbourne tresări uşor.

— Fireşte, doamnă. Numai că prezenţa dumneavoastră nu poate fi trecută complet cu vederea.

Victoria ridică mâna ca să-şi prindă mai bine vălul care flutura în vânt pe spate. Ciorile răspunseră la gestul ei printr-un val de croncănituri.

— Vedeţi dumneavoastră, Lord M., ieri… ieri mi-am

dat seama de ceva.

Privirea lui Melbourne nu se dezlipea de chipul ei. Aşteptă ca ea să continue, şi când ezită, rosti încetişor:

— Da, doamnă?

Victoria vorbi repede, ca şi când ar fi trebuit să scape de cuvinte înainte să-i ardă gura:

— Cred că acum vorbesc mai degrabă ca femeie, nu ca regină.

Ezită din nou, dar Melbourne continuă să o privească până când fu pregătită să continue.

— La început am crezut că sunteţi tatăl pe care nu l-am avut niciodată, dar acum simt – ridică privirea – *ştiu* că sunteţi singurul tovarăş pe care l-aş putea dori vreodată.

În timp ce spunea aceste vorbe, o rază de lumină străpunse norii de deasupra şi străluci pe chipul lui Melbourne, care îşi întoarse faţa pentru un moment. Apoi, după ce soarele se ascunse iar după nori, o privi pe Victoria şi îi luă mâna în mâna lui. Chiar şi prin mănuşa din piele fină de ied simţi atingerea mâinii lui ca pe un cărbune roşu încins care îi ardea palma.

Fără să-şi ia o clipă ochii de la Victoria, cu cealaltă mână arătă spre păsările din spatele lui.

— Ştiaţi, doamnă, că ciorile îşi aleg perechea pe viaţă? În fiecare an, când îşi construiesc cuibul, se curtează reciproc, reînnoind micile drăgălăşenii care fac o căsnicie să strălucească. Am putea să învăţăm atât de multe de la ele.

Victoria auzea cuvintele, dar nu simţea decât mâna care o ţinea strâns pe a ei. Melbourne privi chipul ridicat spre el şi ezită puţin, dar apoi continuă:

— Dacă aş fi urmărit mai îndeaproape ciorile, poate că soţia mea ar fi simţit că-i sunt foarte devotat.

Victoria spuse indignată:

— Nu ar fi trebuit să vă părăsească niciodată! *Eu* nu aş face aşa ceva.

Melbourne îşi înghiţi nodul din gât şi rosti cu mare seriozitate:

— Ştiu. Cred că atunci când vă veţi dărui inima, o veţi face fără ezitare. Şi apoi, cu voce mai scăzută: Dar nu

puteţi să mi-o dăruiţi mie.

Victoria aproape că râse. Nu înţelegea ce venise să-i spună?

— Lord M., cred că deja o aveţi.

Îşi înălţă faţa spre el, atât de aproape cât îi permitea diferenţa de înălţime. Deşi ştia că el nu ar fi profitat de o regină, cu siguranţă dacă ar fi fost să-i explice limpede că nu s-ar supăra deloc dacă ar fi vrut să o sărute, atunci poate că şi-ar fi înfrânt scrupulele. Închise ochii, aşteptând. Dar în loc să se aplece spre ea, simţi cum îi dă drumul la mână.

Când deschise ochii, văzu între nas şi gură riduri pe care nu le observase niciodată. El vorbi hotărât:

— Nu, draga mea, trebuie să o păstraţi intactă pentru altcineva.

Privi din nou ciorile, ca şi când ar fi putut avea un mesaj pentru el, apoi spuse cu o limpezime teribilă:

— Vedeţi, nu-mi face trebuinţă. Încercă să zâmbească. La fel precum cioara, eu îmi găsesc perechea pe viaţă.

Victoriei îi trebuiră câteva clipe ca să înţeleagă ce spusese, clipe în care să priceapă că tot ceea ce crezuse, sperase ea, nu avea să se întâmple. Greşise; nu-i păsa de ea, ci de memoria soţiei lui care îl trădase.

Ştia că trebuie să plece înainte să-i curgă lacrimile. Cu o voce cât de demnă putea zise:

— Înţeleg. Atunci, Lord M., îmi pare rău că v-am tulburat. Îşi trase vălul pe faţă şi plecă, apoi fugi de el cât putea de repede, iar strigătele ciorilor acopereau sunetul lacrimilor ei.

Din salonul de la Brocket Hall, Emma Portman urmărea silueta micuţă a reginei traversând din nou podul. După felul în care mergea în zigzag pe cărare ca şi când nu ar fi văzut drumul din faţa ei, Emmei îi era limpede că regina plânge.

Sună clopoţelul şi îi ceru lui Hedges să poruncească să fie adusă trăsura, fiindcă urmau să plece de îndată. Hedges dădu din cap că a înţeles, dar înainte de a dispărea

spuse cu o tristeţe care trăda o mare suferinţă:

— Stăpânul meu nu a avut parte de fericirea pe care o merită, Excelenţă.

— Nu. Dar cred că şi-a servit bine ţara.

Majordomul îşi înclină capul cu păr cărunt şi se duse să cheme trăsura. Emma Portman o aşteptă pe regină.

Victoria urcă dealul şi se sui în trăsură. Nu-şi ridică vălul. O văzu pe Emma suindu-se în trăsură lângă ea, dar nu reuşi să-şi găsească cuvintele să vorbească. Ce ar fi putut să spună? Că singurul bărbat pe care îl iubise vreodată, pe care îl va iubi vreodată, o respinsese pentru că prefera memoria soţiei sale moarte – o femeie care îl tratase în mod ruşinos?

Victoria se simţea privată de momentul acela de claritate pe care îl simţise când se sprijinise de Melbourne la azil. Până la urmă nu fusese în siguranţă; lui nu-i păsa deloc de ea, ci numai de Caroline cea crudă şi infidelă care îl umilise, în vreme ce ea, Victoria, nu făcuse decât să-i arate dragoste şi afecţiune. Gândul la cât de mult o ura pe Caroline şi ce monstru fusese probabil, o făcu să se simtă un pic mai bine. Era mai simplu să o învinuieşti pe soţia moartă decât pe soţul care rămăsese fidel memoriei ei. Ce repede trecuse totul de la speranţă la disperare! se gândea la cum îi zâmbise el când îşi ridicase vălul şi apoi la fiorul de fericire pură pe care îl simţise când îi luase mâna, nu ca prim-ministrul ei, ci ca un iubit. Avusese senzaţia că o să-i cadă faţa de la atâta zâmbit din toată inima, dar apoi el începuse să vorbească despre ciori şi, deşi încă îi ţinea mâna ca un iubit, vorbele lui o îndepărtaseră. Singura ei şansă la fericire dusă era pentru vecie. Nu ştia cum va putea îndura asta. Singura consolare era că nimeni în afară de ei doi nu va şti vreodată ce se petrecuse între ei.

Într-un minut, după ce îşi va recâştiga stăpânirea de sine, îi va spune ceva Emmei care o va face să înţeleagă că venise aici ca să se consulte cu Melbourne într-o chestiune de stat. Asta însă o duse cu gândul la cutiile roşii şi la orele fericite pe care le petrecuseră în fiecare dimineaţă examinând toate documentele ei, glumele pe care le

făcuseră despre clericii de ţară, ziua în care primise o zebră de la emirul din Muscat. Fuseseră zile aşa de fericite, dar acum se duseseră. Se întrebă dacă va mai putea vreodată să-l privească în faţă pe Melbourne. Cum va mai putea să-i vorbească aşa cum o făcuse? Totul era distrus. Începură să-i şiroiască lacrimile pe obraji, şi simţi că Emma îi aruncă o privire rapidă. Victoria întoarse capul. Nu voia să o vadă Emma plângând. Închise ochii, încercând să pretindă că nu se întâmpla nimic din toate acestea, şi că era tot fata care fusese în călătoria spre Brocket Hall.

Simţi în palmă un obiect neted de metal.

— Aş putea să vă sugerez o înghiţitură de brandy, Maiestate? Mi se pare foarte eficient când... ai rău de călătorie.

Victoria duse recipientul plat la gură şi simţi cum lichidul tare îi arde gâtul. Tuşi de la şoc, dar când arsura începu să se diminueze, transformându-se într-un val de căldură, îl duse din nou la gură. După a treia înghiţitură, se trezi că poate spune:

— Mulţumesc, Emma, brandy-ul este cât se poate de util.

— Am întotdeauna cu mine când călătoresc, pentru orice eventualitate, minţi Emma.

Hedges îi pusese pe furiş recipientul în mână când plecau.

Pe măsură ce Victoria simţea valul de căldură răspândindu-i-se prin trup, nefericirea iniţială începu să se estompeze, fiind înlocuită de o copleşitoare revărsare de oboseală. Într-un minut dormea, cu capul căzut pe umărul Emmei.

Spre uşurarea Emmei, Victoria dormi tot drumul înapoi spre palat. După ce trăsura trecu pe sub Marble Arch, Emma o văzu pe Lehzen în pragul uşii, cu chipul încordat de îngrijorare. Când trăsura opri, Victoria se trezi tresărind. Cu un junghi în inimă, Emma văzu faţa tinerei regine contorsionându-se de durere la amintirea celor întâmplate. Îi făcu semn lui Lehzen să vină şi să o ajute. Înainte ca Victoria să apuce să vorbească, Emma spuse:

— Regina este foarte ostenită după această călătorie. Trebuie să meargă direct la culcare. Poate cu puţin vin fiert cu zahăr şi condimente.

După ce coborî din trăsură, Victoria aproape se aruncă în braţele lui Lehzen. Emma remarcă chipul guvernantei, mila, dar şi uşoara strălucire de triumf.

Capitolul 34

Leopold îşi pusese în minte să afle tot ceea ce se întâmpla la palat, aşa că vestea despre excursia Victoriei la Brocket Hall ajunse la el înainte de cină, de la valetul său, care o obţinuse ca prin farmec de la Brodie, tânărul servitor. Aşadar, Leopold nu fu deloc surprins, ba chiar destul de uşurat când nepoata sa nu-şi făcu apariţia în seara aceea. Era plăcut să stea la masă putând să termine toate felurile în linişte, şi avea sentimentul că decizia Victoriei de a rămâne în camera ei sugera că misiunea ei, oricare ar fi fost, nu se bucurase de succes.

A doua zi dimineaţă o găsi pe sora lui plimbându-se prin grădină. Avea un aer îngrijorat.

— Ştii unde a fost Victoria ieri? Nimeni nu vrea să-mi spună, iar acum este în camera ei refuzând să vadă pe toată lumea.

Leopold o privi pe sora lui. Decise să nu-i spună despre Brocket Hall. Dacă vizita nu fusese un succes pentru Victoria, atunci ducesa ar spune fără îndoială ceva lipsit de tact, iar Leopold nu voia ca prăpastia dintre mamă şi fiică să se adâncească şi mai tare.

— De ce nu mergem împreună să o vedem? Nu prea cred că va refuza să ne vadă pe amândoi. Cred că este important să-i vorbim despre Albert. Cred că e momentul să vină în Anglia.

— Dragul de Albert, un băiat aşa de bun. Îmi aminteşte atât de mult de tine la vârsta aceea.

Leopold surâse.

— Da, cred că Albert a devenit un om minunat. Este un adevărat Coburg.

O găsiră pe Victoria întinsă pe un şezlong din salonul ei, strângându-l pe Dash în braţe ca şi când ar fi fost o sticlă de apă caldă. Lehzen încercă să-i oprească să intre, dar ducesa pur şi simplu trecu pe lângă ea, cu Leopold în urma ei.

— Unde ai fost ieri, Drina? Nimeni nu a putut să-mi spună unde eşti. Am fost aşa de îngrijorată, am crezut că ţi s-a întâmplat ceva.

Victoria nu ridică privirea spre ei. Când vorbi, vocea îi era apatică şi inexpresivă:

— Nu contează, mamă.

Leopold ocoli şezlongul ca să ajungă în faţa ei. Se uită la ochii ei umflaţi şi spuse cu blândeţe:

— Oriunde ai fost, se pare că nu te-a făcut fericită.

Victoria îşi întoarse faţa de la el, dar Leopold continuă blajin:

— Mă întreb dacă este momentul potrivit să vorbim despre vizita verişorilor tăi din familia Coburg.

Victoria nu spuse nimic, dar Dash scoase un scheunat, ca şi când ar fi fost strâns prea tare.

— Nu? În cazul acesta, o să mă ocup de pregătirile pentru balul ducesei de Richmond. Sunt destul de mulţumit de costumaţia mea. Te rog să nu mă întrebi ce voi purta; vreau să fie o surpriză splendidă.

Dash, care de acum ajunsese să-l asocieze pe Leopold cu tratamente crude şi neobişnuite din partea stăpânei lui, începu să latre la regele Belgiei, iar Leopold hotărî să o ia din loc. Avea de scris o scrisoare care trebuia trimisă numaidecât.

Ducesa veni lângă Victoria şi îngenunche în faţa ei, punând o mână pe obrazul ei înlăcrimat.

— Scumpa mea Drina, de ce eşti aşa de melancolică? Cred că din cauză că eşti singură. Te rog invită-l pe dragul de Albert în vizită; ţi-ar fi un companion atât de bun.

Victoriei începu să-i tremure buza de jos, dar şi-o muşcă cu putere, luă o pernă şi o aruncă în celălalt colţ al

încăperii, unde lovi o harfă micuţă care căzu la pământ cu un bubuit de coarde zdrăngănind.

Victoria o privi cu furie pe mama ei.

— Nu vreau un băieţandru prost ca Albert, mamă. Şi nici pe altcineva.

Se ridică şi se duse în dormitor, trântind uşa în urma ei.

Mama ei ezită, întrebându-se dacă ar trebui să bată în uşă şi să ceară voie să intre, dar văzu că o urmăreşte Lehzen şi decise că nu vrea să fie umilită în faţa guvernantei.

— Drina nu este în apele ei astăzi, baroană. Cred că ar fi cu mult mai fericită dacă ar avea un soţ şi copii pe care să-i iubească.

Lehzen spuse:

— Sunt convinsă că aveţi dreptate, doamnă, dar sigur nu aţi uitat că eu nu sunt pricepută în asemenea chestiuni.

După ce plecă ducesa, Lehzen bătu uşor în uşa dormitorului.

— Puteţi să ieşiţi, Maiestate; au plecat toţi.

Din spatele uşii nu se auzi niciun răspuns. Abia când se întoarse Dash după ce-l urmărise pe Leopold şi începu să scheaune şi să zgrepţene să i se dea drumul înăuntru se deschise uşa, însă numai câinele avu voie să intre.

Cu toate acestea, Lehzen rămase lângă uşă. Simţea că e singurul lucru pe care îl poate face că să-şi protejeze stăpâna. Sentimentul acesta i se confirmă câteva minute mai târziu când îl văzu pe coridor pe Conroy venind spre ea.

Când o observă, îi aruncă un zâmbet cât se poate de sec.

— Ah, baroană, staţi de pază? Pentru cazul în care protejata dumneavoastră dispare din nou? Am auzit că a fost la Brocket Hall fără suită, dar desigur ştiaţi acest lucru.

Lehzen nu fu suficient de rapidă ca să-şi disimuleze surpriza pentru cât de bine informat era Conroy. Victoria nu-i spusese că a fost la Brocket Hall, dar avusese bănuielile ei. Totuşi, era surprinsă că ştia Conroy. Nu putea

decât să presupună că-l plătise pe unul dintre servitori.

— Nu mai sunt guvernanta reginei, Sir John.

Conroy dădu din cap aprobator.

— Şi nici confidenta ei, se pare. Nu suntem decât nişte jucării pentru prinţi, baroană, de care se pot debarasa când au chef.

În vocea lui era ceva ce aducea a tristeţe, şi asta o făcu pe Lehzen să se întoarcă şi să-l privească.

— Nu ar trebui să vă faceţi griji, Sir John. Nu cred că ducesa se va debarasa de Domnia Voastră.

Sir John clătină din cap.

— Am avut atâtea speranţe că voi aduce puţină rigoare în monarhie. Dar în loc de asta „regina Victoria" – vocea îi era încărcată de dispreţ – şi-a permis să irosească generozitatea acestei ţări într-un şir de întâmplări meschine. Iar faptul că a alergat după Melbourne tocmai până la Brocket Hall este o altă gafă stânjenitoare.

Baroana se înfurie pe Conroy:

— Nu aveţi niciun drept să vorbiţi aşa despre regină!

— Şi de ce nu? La fel ca Domnia Ta, veghez asupra ei de când era o copilă. Vreau să fie o mare regină, nu o ruşine pentru ţara ei. Se uită spre uşă şi oftă. Singura speranţă acum este să se mărite cu un bărbat care să o poată stăpâni.

Şi pe aceste vorbe, Conroy plecă, fără să mai aştepte răspunsul lui Lehzen.

Conroy fusese serios tulburat de vestea că regina fusese în vizită la Brocket Hall. Nu putea decât să bănuiască de ce ar fi renunţat la protocol şi la maniere ca să-şi viziteze incognito prim-ministrul la casa lui de la ţară. Deşi remarcase pasiunea ei crescândă pentru Melbourne cu stupoare, nu-i trecuse nicio secundă prin minte că l-ar putea considera un potenţial soţ. Cu siguranţă nici măcar o fată de nouăsprezece ani nu putea fi atât de nesăbuită să-şi închipuie că s-ar putea căsători cu un bărbat trecut de cincizeci de ani, care pe deasupra era un desfrânat recunoscut. Ca să nu mai pomenim că era prim-ministrul şi supusul ei.

Nici nu ar fi putut exista un soţ mai nepotrivit în toată Europa, ceea ce era evident pentru toată lumea, mai puţin poate chiar pentru regină. Ce-i trebuia Victoriei era să se căsătorească cu un prinţ ca Albert de Saxa-Coburg-Gotha. Prinţul era un tânăr serios care asculta de sfaturile mătuşii sale, ducesa, şi – se gândea el – de cele ale consilierului mătuşii sale. Din pricina lui Melbourne, era prea târziu ca să o influenţeze direct pe Victoria, dar Conroy văzu un licăr de speranţă în caracterul docil al prinţului Albert.

Mai întâi de toate, totuşi, trebuia să fie convinsă să se mărite cu el. Acesta era scopul vizitei lui Leopold aici, bineînţeles, dar până acum tot ce părea că reuşise fusese să o împingă pe Victoria în braţele lordului Melbourne.

Conroy se întreba cum reacţionase prim-ministrul la vizita reginei. Existau câţiva bărbaţi care nu ar fi ezitat să profite de această situaţie, însă Conroy nu credea că Melbourne se numără printre ei, oricât i-ar fi displăcut omul ăsta. Lui Conroy nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l poată dispreţui pe Melbourne, dar purtarea acestuia în „criza dormitorului”[16] dovedise că, in extremis, va pune întotdeauna mai presus ţara de dorinţele sale personale.

Şi totuşi, dacă Victoria îl ceruse în căsătorie, iar el refuzase, poziţia lui acum ar fi extrem de jenantă. De fapt, singura soluţie pentru a înlătura umilinţa ar fi ca guvernul liberal să cadă, sau – ceea ce era mai probabil – să se căsătorească regina. Conroy zâmbi în sinea lui. Dacă Melbourne decidea că era în interesul reginei să se mărite, o nuntă părea foarte probabilă.

Întrebarea era pe care dintre diferiţii candidaţi la mâna reginei l-ar prefera Melbourne? Nu l-ar sprijini pe Marele Duce rus, căci perspectiva unei căsătorii între doi suverani nu s-ar potrivi cu opiniile sale politice. Rusiei şi Marii Britanii nu le-ar conveni întotdeauna să fie aliaţi, şi nu prea ar putea să fie altceva dacă monarhii lor erau soţ şi

16 Când lordul Melbourne a demisionat în mai 1839, iar Robert Peel, liderul conservatorilor, a condiţionat preluarea funcţiei de prim-ministru de înlăturarea de la curte a doamnelor de onoare care erau soţii ale unor lideri liberali (n.tr.)

soţie. Probabil că Melbourne ar prefera un candidat englez, dar posibilităţile se limitau la verii ei primari: fiul orb al lui Cumberland şi prinţul George de Cambridge. Faptul că era orb însemna că fiul lui Cumberland nu era potrivit, opinie împărtăşită în mod deschis de propriul lui tată, al cărui sprijin pentru prinţul George nu rămăsese neobservat de către Conroy. Numai că George era un tânăr atât de anost, şi în plus fusese auzit prin cluburi plângându-se că nu vrea să se însoare cu piticania regală. Conroy se întreba dacă Melbourne auzise zvonurile acelea, şi dacă ar fi înţelept să-l avertizeze în legătură cu inoportunitatea acestuia ca mire.

Date fiind relaţiile mai puţin decât cordiale dintre el şi Melbourne, Conroy decise să vadă ce se întâmplă la balul din seara aceea. George va fi acolo, şi dacă va exista cel mai mic semn că Victoria îl preferă, atunci el, Conroy, va interveni. Dar se îndoia că va fi necesar. Victoria era o tânără prostuţă, dar nu atât de prostuţă încât să nu-şi dea seama că prinţul George este un tăntălău de primă mână.

Pentru prima oară de când Melbourne revenise ca prim-ministru Conroy începu să fie din nou încrezător. Melbourne va ajunge să înţeleagă care ar fi avantajele dacă regina s-ar căsători cu Albert, şi după ce va fi avut loc nunta, atunci el, Conroy, va fi singurul ales ca să-l ghideze pe mire prin greutăţile poziţiei lui. Sigur că Leopold avea mare influenţă asupra prinţului Albert, dar la un moment dat trebuia să se întoarcă în Belgia. Erau aşa de multe de făcut, şi s-ar putea să mai fie o cale prin care să le facă.

O găsi pe ducesă în apartamentele ei probând costumaţia pentru bal. Era îmbrăcată ca un personaj din *Commedia dell'arte,* cu un domino negru, un tricorn şi o mască aurită care îi acoperea cea mai mare parte a feţei. Când îl văzu, lăsă masca jos şi îi zâmbi cu încântare.

— Ce părere ai despre costumaţia mea?

— Cred că este splendidă, cu excepţia măştii. E păcat să acoperi un chip atât de fermecător ca al tău.

Ducesa chicoti fericită:

— Nu fi caraghios, Sir John. Nimeni nu vrea să se uite la mine.

— Iartă-mă, dar greşeşti aici. Eu, de exemplu, vreau să mă uit la tine, foarte mult.

Mulţumită de acest compliment, ducesa îşi întinse gâtul ca o pisică.

— Eşti absurd, Sir John, dar nu pot spune că nu este drăguţ să fi remarcată.

— Cum crezi că cineva ar putea face altfel?

Ducesa scutură din cap.

— Fiica mea nici nu ştie că exist.

Conroy îi luă mâna şi o privi în ochi.

— Acest lucru se va schimba după ce Victoria se va căsători cu Albert. El o va face să înţeleagă cât este de norocoasă să aibă o asemenea mamă.

— Dar spune că nu se va căsători niciodată cu Albert, şi nici cu altcineva.

— Tinerele spun mereu lucruri pe care nu le cred.

— Poate. Dar manifestă o asemenea *tendresse* pentru acest Lord Melbourne al ei, încât cred că-i va fi greu să simtă afecţiune pentru altcineva.

— Se ştie că tinerele se mai răzgândesc, doamnă.

— Sper.

— Şi eu. Cea mai mare dorinţă a mea este să-ţi ocupi locul care ţi se cuvine de regină-mamă.

Ducesa suspină:

— Oh, Sir John, ce m-aş face fără Domnia Ta?

*

Skerrett alese peruca roşcată cu păr lung şi o puse pe capul Victoriei.

— Cum vi se pare, doamnă?

Victoria ridică ochii şi se privi în oglindă. Părul roşu nu i se potrivea întru totul, dar ce mai conta acum? Hotărâse cu ceva timp în urmă că va merge la balul ducesei de Richmond ca regina Elizabeta, dar acum, se gândea ea, asta era o premoniţie tristă în alegerea ei. Se părea că şi ea va fi o regină virgină, incapabilă să găsească un bărbat la care să ţină suficient de mult ca să se căsătorească cu el, şi

care să-i întoarcă afecţiunea.

— Cred că arată foarte potrivit.

Nu voia să meargă la bal deloc. Tocmai îi scrisese un bilet ducesei spunându-i că nu se simte bine, când Lehzen îi zisese că merge şi Marele Duce, ceea ce o făcuse să reflecteze că dacă nu s-ar ţine de cuvânt ar provoca un incident diplomatic. Şi în afară de asta, Marele duce era un dansator foarte bun. Fireşte, nu la fel de bun ca Melbourne, dar nu va mai dansa cu el niciodată.

Skerrett fixă peruca, apoi îi întinse rochia cu crinolina grea care era aşa de ţeapănă că putea să stea singură în picioare. Victoria intră în ea, iar Skerrett începu să-i închidă copcile la spate. Când termină, Victoria fu surprinsă de greutatea costumaţiei. Îşi dădu seama că era ceva oarecum milităros în corsetul ţeapăn, încrustat cu bijuterii şi greutatea fustei. Semăna mai degrabă cu o armură decât cu o rochie de hal, şi gândul acesta o linişti.

Skerrett îi întinse un colier lung de perle cu un pandantiv cu rubin, care zornăi ca o sabie la atingerea cu corsetul plin de bijuterii. Pentru o clipă se gândi ce minunat ar fi fost să poarte o armă: să ştie că lucrurile se pot rezolva nu cu vorbe, ci cu fapte. Îşi aminti de discursul Elizabetei la Tilbury, cel în care vorbise despre faptul că avea trupul unei femei plăpânde, dar inima şi mintea unui rege. Se imagină pe ea spunând aceste cuvinte călare pe un cal alb, în faţa trupelor.

Uşa se deschise şi intră un valet, ducând pe o tavă de argint im buchet de orhidee de prins la corsaj.

— Cu complimentele lordului Melbourne, Maiestate.

Victoria se uita neîncrezătoare la florile albe ca de ceară. Lordul îi trimitea flori după ce se întâmplase între ei?

— Vreţi să vi le prind eu, Maiestate?

Victoria scutură din cap că nu:

— Nu. Nu cred că în seara aceasta voi purta flori. Nu se potrivesc cu costumaţia.

— În cazul acesta fug să aduc coroana, Maiestate.

Rămasă singură, Victoria se privea în oglindă. Acum trebuia să cocheteze cu posibilitatea ca Melbourne să fie

acolo în seara aceea. Presupusese că va sta deoparte, dar florile sugerau altceva. Cum putea să dea ochii cu el? Dar poate că ar fi mai bine să-l vadă într-o mulţime de oameni, unde nu vor fi nevoiţi să vorbească unul cu celălalt, decât să dea ochii cu el prima oară singură când se ocupau de cutiile roşii.

Pe masa de toaletă era o miniatură a Elizabetei, pe care i-o dăduse Lehzen. Victoria o ridică şi îşi strânse buzele în aceeaşi linie dură ca femeia din portret. Era atât de cufundată în rolul ei că nu observă când Emma Portman intră în încăpere.

— Arătaţi splendid, Maiestate.

Victoria se întoarse. Costumată în Diana, zeiţa vânătorii, ducea un arc şi o tolbă cu săgeţi cu vârful de aur.

— Chiar crezi?

— Da, doamnă. Deşi poate un pic cam serioasă.

Faţa Victoriei se relaxă.

— Încercam să arăt ca acest portret. Nu pare foarte fericită.

— Cred că pictorul nu a surprins adevărata ei expresie. Din câte se zice, era foarte inteligentă. Emma văzu florile pe masă. Ce flori frumoase! Oh, uite orhidee! De unde sunt?

Victoria nu se uită la ea când răspunse:

— De la Brocket Hall.

Emma rămase cu gura căscată de uimire.

— Dar credeam că William a închis serele după ce Caro… Probabil că le-a deschis din nou pentru dumneavoastră.

Victoria se întoarse să o privească pe Emma şi spuse încet:

— Nu cred că ar face ceva pentru mine.

Emma scutură din cap.

— Ştiţi ce greu este să creşti orhidee? Îl judecaţi greşit, doamnă.

— Lordului Melbourne nu-i pasă decât de memoria soţiei lui.

După o clipă de tăcere, Emma spuse cu blândeţe:

— V-a spus el aşa ceva, Maiestate?

Victoria încuviinţă în tăcere. Nu avea încredere în ea însăşi să vorbească.

Emma ezită; ştia că s-ar putea să fie mai înţelept să o lase pe regină să creadă povestea lui Melbourne, dar când văzu nefericirea din ochii celeilalte femei, nu se putu abţine:

— Atunci asta este ceea ce vrea să credeţi. Dar florile acestea, doamnă, ei bine... Nu cred că sunt un semn de indiferenţă. Suspină.

Victoria se întoarse cu spatele, iar Emma se strecură afară din încăpere.

Orhideele străluceau în lumina lumânării. Victoria ridică buchetul şi privi straniile flori exotice. Emma spusese că le cultivase special pentru ea. Găsi acul sub aranjamentul floral şi îşi prinse buchetul de corsaj.

Skerrett intră cu copia după coroana Elizabetei.

— Sunteţi gata, doamnă? Trăsura aşteaptă.

Victoria luă coroana şi şi-o puse peste perucă. „Regina Elizabeta este gata”.

*

Balul de la Syon House trebuia să fie cel mai strălucitor din acel sezon. Piatra casei, de culoarea mierii, era luminată de lampioane chinezeşti care puneau în evidenţă şi grădina ce ducea spre Tamisa. Prin grădină se plimbau agale centurioni romani cu zeiţe clasice, Madame de Pompadour cu Ludovic al XV-lea, măscărici de curte cu sclave circasiene, cavaleri medievali cu Titania, Regina Zânelor. Erau reprezentaţi tot felul de regi – francezi, romani, egipteni –, mai puţin cel englez, bineînţeles; cum aşa era aşteptată regina, ar fi fost crimă de *lese-majeste* să vină cineva costumat în vreunul dintre predecesorii săi.

Costumată în Circe, vrăjitoarea care l-a fermecat pe Odiseu, ducesa de Richmond stătea în capul scărilor impozante ce duceau spre sala de bal ca să-i salute pe oaspeţi. Ducele, soţul ei, era costumat ca soldat din gărzile

de la Turnul Londrei; nu dorise să poarte deloc costum de bal mascat, dar soţia lui insistase, şi măcar costumul acesta era englezesc.

Leopold venise înveşmântat ca împăratul Augustus, un costum care i se părea că-i reflectă foarte bine statutul social. Îi părea rău doar că din costumaţia modernă nu mai făcea parte cununa de lauri, căci îi înfrumuseţa grozav profilul. Plăcerea lui fu numai pentru scurt timp stricată când văzu că ducele de Cumberland venise şi el costumat ca primul împărat roman; dar fiorul de nemulţumire se transformă curând în satisfacţie când observă că picioarele lui arată mult mai bine în togă. Ale lui Cumberland erau nişte chestii slăbănoage, şi dacă un bărbat trebuia să-şi arate picioarele la vârsta lor, era esenţial să etaleze o gambă bine proporţionată. În urma lui Cumberland veneau soţia lui, care era costumată ca Lady Macbeth, cu pumnal cu tot, şi prinţul George, care venise costumat ca un cavaler al Mesei Rotunde.

Uitându-se în jur după sora lui, Leopold o văzu în cealaltă parte a sălii, cu Conroy. Se costumaseră amândoi ca nişte personaje din *Commedia dell'arte* veneţiană şi aveau măşti – a ei aurie, a lui neagră. Leopold suspină. Sora lui nu dădea dovadă de înţelepciune declarându-şi devotamentul faţă de Conroy în public, dar şi mama şi fiica aveau, din păcate, tendinţa – cum spuneau englezii – să-şi pună inima pe tavă.

Oaspeţii se foiau prin sala de bal, scurgându-se prin ferestrele înalte în stil francez spre grădină. În fundal cânta orchestra, dar dansul nu putea începe până nu sosea regina să deschidă balul. Numeroase nimfe şi păstori sperau din tot sufletul că nu va întârzia.

Se produse un freamăt de entuziasm la sosirea Marelui Duce. El şi alaiul său erau costumaţi în cazaci, cu cămăşi albe deschise la gât, şi pantaloni largi băgaţi în cizme roşii înalte. În jurul taliei purtau nişte eşarfe bogat brodate, din care se iţeau mânerele încrustate ale pumnalelor. Pe cap purtau căciuli de astrahan. În timp ce ceata de cazaci străbătea ţanţoş sala, printre nimfe se

simţea agitaţia, iar printre bufoni şi arlechini un oarecare sentiment de joc necinstit. Costumaţia de bal mascat era permisă pornind de la ideea că toată lumea arată uşor ridicol, dar costumaţia ruşilor nu făcea decât să le sporească strălucirea înnăscută. Prinţul George de Cambridge care, în calitate de Sir Lancelot credea că alesese o costumaţie care era aproape acceptabilă pentru un ofiţer din garda regală, regreta acum armura de zale şi platoşa incomodă, şi arunca priviri invidioase spre cizmele roşii ale cazacilor. Când trecură în grabă pe lângă el Marele Duce şi alaiul lui, făcu o plecăciune nu tocmai corespunzătoare, însă descoperi că zalele se prinseseră în părul de pe ceafă, aşa că avu un moment neplăcut încercând să ridice capul. Cumberland, care era în spatele lui, îi dădu un ghiont extrem de dureros între omoplaţi şi mârâi în urechea lui:

— Este o ocazie minunată să o vrăjeşti pe verişoara ta. Când eram mai tânăr, întotdeauna mi s-a părut că domnişoarele sunt cel mai receptive când dansează. *Carpe diem,* George. *Carpe diem.* Trebuie să fii cât se poate de atent.

George se strădui să-şi scoată din minte ideea că tânărul Cumberland fusese curtenitor cu fetele, şi mormăi:

— O să mă ţin de ea ca o afurisită de lipitoare, unchiule, dar nu depinde decât de ea. Ce pot face eu, ea este regina şi trebuie să aibă iniţiativa. Nu pot să o linguşesc cum aş face-o cu o femeie obişnuită.

Şi în timp ce rostea aceste vorbe, privirea îi alunecă asupra unei nimfe atrăgătoare care i se părea că-i surâde peste ringul de dans.

Cumberland spuse tăios:

— Prostii! Cine nu îndrăzneşte nu cucereşte, băiete. Ea este o fetişcană de nouăsprezece ani, iar tu eşti Sir Galahad.

George îl privi pe unchiul său care, în mod enervant, avea avantajul înălţimii, şi spuse:

— De fapt, Sir Lancelot.

Cumberland ridică din umeri.

— Nu-mi pasă cine eşti câtă vreme îi faci ochi dulci ei şi nu acelei nimfe afurisite.

Şampania şi sangria curgeau în valuri, ceea ce nu făcea decât să exacerbeze sentimentul de nelinişte şi nerăbdare: Unde era regina? Trecu din gură în gură un zvon că ar fi bolnavă; camerista cuiva auzise de la vizitiul lui Lady Portman, iar tensiunea din atmosferă, mai ales printre nimfe, era palpabilă.

Apoi însă, în încăpere se lăsă tăcerea şi se auzi orologiul bătând ora unsprezece. Costumată ca Gloriana, Victoria apăru în pragul uşii, iar în urma ei erau Emma Portman şi Lehzen care se costumase în nimfă a Rinului. Ducesa o salută cu o plecăciune adâncă, iar costumul ei diafan de Circe dezvălui o porţiune scandaloasă de coapsă. Surprins, ducele fu cât pe ce să scape bastonul; nu văzuse de ani buni atât de mult din gamba soţiei lui.

— Bine aţi venit la Syon House, Maiestate! spuse ducesa care era prea copleşită de prezenţa membrilor familiei regale la balul ei ca să-şi dea seama că-şi dezgoleşte picioarele în faţa oaspeţilor.

Victoria remarcă asta şi o compătimi.

— Sunt foarte bucuroasă să mă aflu aici. Dar ce costumaţie splendidă, ducesă. Pot să pipăi materialul? Este mătase? Se aplecă în faţă ca să mângâie mătasea plisată şi aranjă cu dexteritate faldurile fustei ca să acopere picioarele ducesei.

— A fost ţesută în Veneţia, Maiestate.

— Cade atât de frumos.

Ducesa zâmbi mulţumită, sperând că cea mai mare rivală a ei, Lady Tavistock, văzuse această conversaţie; aştepta cu nerăbdare să povestească mai târziu discuţia. Emma Portman îi zâmbi lui Lehzen. Era reconfortant să vadă că protejata lor era capabilă să se poarte cu atâta tact, o calitate care după părerea Emmei nu putea fi supraestimată!

Înainte ca Victoria să facă un pas pe scara care ducea în sala de bal, Leopold era lângă ea. Cum, după părerea lui, el era cel de-al doilea monarh prezent – Marele duce fiind

numai moştenitor al tronului –, voia să-şi revendice dreptul de a o conduce înaintea lui Cumberland, care în calitate de Cavaler de Hanovra ar fi putut crede că este îndreptăţit la acelaşi privilegiu. Ajunse lângă ea la ţanc şi, în timp ce lua mâna Victoriei ca să o conducă la dans, îi aruncă unchiului ei patern o privire triumfătoare.

— Arăţi minunat, Victoria. Mi se pare că eşti înveşmântată ca unul din înaintaşii tăi regali.

— Elizabeta Tudor, Regina Virgină.

Leopold tresări uşor când Victoria apăsă pe aceste vorbe, dar ea continuă să-l privească cu ochi albaştri şi reci.

— Cred că am multe de învăţat de la Elizabeta. Nu şi-a îngăduit să se lase condusă de nimeni.

— Chiar aşa este. Dar cred că te prefer drept regina Victoria, draga mea nepoată.

Continuară să danseze în tăcere, şi la un moment dat Leopold remarcă florile prinse de corsajul Victoriei.

— Ce flori exotice! Nu am mai văzut astfel de flori până acum.

— Se numesc orhidee, unchiule. Sunt originare din Orient şi sunt extrem de greu de crescut.

Leopold se uită la flori, apoi la chipul nepoatei sale, sesizând în tonul ei ceva care îl tulbura.

— Dar de unde sunt orhideele tale, Victoria? Nu cred că au sosit din Orient.

— Nu, aceste orhidee au fost cultivate în serele de la Brocket Hall.

Victoria se uită peste umărul unchiului ei, ca şi când ar fi căutat pe cineva.

Leopold nu spuse nimic; ştia pe cine caută nepoata lui, dar se consolă la gândul că scrisoarea pe care o trimisese în dimineaţa aceea la Coburg va rezolva în curând situaţia.

Când muzica încetă, Leopold o conduse pe Victoria de pe ringul de dans, unde fu imediat abordată de Marele Duce din stânga şi de prinţul George din dreapta. George, care credea că lui Lancelot i-ar fi făcut plăcere să bea şampanie, era puţin nesigur pe picioare, dar cu toate

acestea reuşi să ajungă primul lângă regină.

— Dragă verişoară Victoria, sau ar trebui să zic dragă verişoară Elizabeta? Îmi acorzi dansul acesta? Încercă o plecăciune adâncă şi – spera el – galantă.

Înainte ca Victoria să răspundă, Marele Duce era lângă ea, sărutându-i mâna întinsă.

— Un cazac ar putea să danseze cu regina?

Victoria se uită la cei doi pretendenţi ai ei. Nu avea niciun chef să danseze cu vreunul din ei, dar Marele Duce era, fără doar şi poate, răul cel mai mic. Chiar şi în cele mai bune momente ale lui, George era neîndemânatic, şi se gândi că picioarele ei nu vor supravieţui greutăţii armurii.

Se prefăcu a-şi consultă carnetul de dans, apoi le zâmbi celor doi bărbaţi.

— Înţeleg că, dacă le strici socotelile, cazacii pot deveni periculoşi, aşa încât voi dansa cu Domnia Ta mai întâi, şi apoi cu Domnia Ta, Sir Galahad.

George avea un aer posomorât.

— De fapt, sunt Sir Lancelot.

Victoria nu-l auzi căci Marele Duce – care era un dansator şi mai bun decât îşi amintea ea – o ducea aproape în zbor spre ringul de dans. Tocmai începuse să o rotească într-o mişcare complicată, când cu coada ochiului zări silueta a cărei sosire o aşteptase cu un amestec de emoţie şi teamă. Melbourne venise costumat în curtean elizabetan, contele de Leicester, înveşmântat în haină mulată, pantaloni trei sferturi bufanţi şi ciorapi de mătase. Ştia că ea va merge la bal costumată în Gloriana[17], aşa că alegerea lui pentru costumaţie îi făcu inima să se strângă. Se împiedică uşor, iar Marele Duce întinse mâna să o susţină.

— Poate că felul meu căzăcesc de a dansa este prea dur pentru Domnia Ta.

— Nici vorbă. A fost vina mea, nu am fost atentă.

Marele duce surâse, arătându-şi dinţii.

— Neatentă? Când dansezi cu un cazac? Sper că Sir Galahad v-a distras atenţia. Mi-ar face mare plăcere să-l

17 Protagonista poemului epic al lui Edmund Spenser, *Regina Zânelor,* dedicat reginei Elisabeta I (n.tr.)

folosesc pe prietenul meu ca să-mi răzbun onoarea.

Îşi mângâie pumnalul de la cingătoare.

Victoria râse cu o încântare exagerată, ştiind că Melbourne o urmăreşte cu privirea.

— Deşi mi-ar plăcea foarte mult să te văd provocându-l pe vărul meu George, trebuie să-ţi reamintesc că în această ţară duelul este ilegal.

— Foarte rău. Cred că vărului Domniei Voastre i-ar prii o întâlnire cu un cazac.

— Sunt convinsă că da.

Apoi Marele Duce se aplecă spre ea şi spuse cu voce mai blândă:

— Dacă nu vărul Domniei Voastre vă distrage atenţia de la mine, atunci trebuie să fie altcineva. Nu mai văd pe nimeni aici care să fie un candidat acceptabil la mâna Domniei Voastre. Dar poate că este un candidat nepotrivit, adăugă văzând expresia de pe chipul Victoriei.

Victoria roşi, tulburată.

— Regret că te pun într-o situaţie stânjenitoare. Dar nu putem să iubim ce ne place, eu şi Domnia Ta. Sau, în orice caz, putem să iubim, dar nu ne putem căsători.

— Nu cred că mă voi căsători vreodată.

— Nu? Poate că ai dreptate. Mai bine să domneşti singur decât să te căsătoreşti fără dragoste. Marele Duce îşi coborî privirea spre ea şi suspină. Dar, Domnia Ta cred că are o şansă, în vreme ce eu, nu.

Victoria văzu umbra care îi trecu peste faţă.

— Dar precis că nimeni nu te poate obliga să faci ceva, nu?

— Nu-l cunoşti pe tatăl meu, prea iubitul tău naş. Are idei foarte clare despre căsătoria mea. Dorinţele mele nu prezintă niciun interes pentru el.

Îi aruncă Victoriei o privire care voia să sugereze posibilitatea că ea ar fi putut fi una dintre dorinţele lui.

Victoria zâmbi, şi era pe punctul de a spune ceva când muzica încetă. Conversaţia privată nu mai putea continua căci prinţul George, îmboldit de unchiul lui să facă ceva, veni spre ei să-şi pretindă recompensa:

— Cred că acesta este dansul meu.

Victoria aruncă o privire spre locul unde Melbourne vorbea cu Emma Portman. Mulţumită că el o priveşte, luă mâna întinsă a lui George cu un zâmbet strălucitor.

Emma văzu tertipul reginei şi îi spuse lui Melbourne:

— Sper că regina Elizabeta i-a rezervat un dans contelui de Leicester. Din ce ştiu, îşi erau devotaţi unul altuia.

Melbourne o privi pieziş.

— Ca de obicei, eşti foarte bine informată, Emma. Dar nu cred că regina are timp să danseze cu un bătrân.

— Oh, eu sper că s-ar putea să-ţi păstreze un dans, de dragul contelui de Leicester.

— M-aş mira. Melbourne se uită spre locul unde Victoria – cu un zâmbet strălucitor, dar imobil pe chip – dansa cu George.

— Ce flori frumoase poartă, William. Probabil că sunt de la un admirator.

— Da, Emma, probabil că da.

La sfârşitul dansului cu George, picioarele Victoriei erau pline de vânătăi. O călcase pe picioare la fiecare rotire, şi cum picioarele lui erau strânse în armură, păruse că nu-şi dă seama de asta. Şi conversaţia lor era la fel de stângace.

— Balul este minunat, nu-i aşa? întrebă Victoria crezând că trebuie să zică ceva.

George se încruntă, şi o călcă iar pe picior.

— Da. Un spectacol acceptabil, presupun, dar dacă chiar vrei să vezi ceva minunat ar trebui să vii la unul din balurile regimentului nostru. Sunt grozave.

— Zău?

— Da. De fapt, ar fi un eveniment din cale afară de bun dacă ar fi să vii la următorul. Cei din regimentul meu ar fi grozav de încântaţi să danseze cu regina.

— Nu sunt sigură că pot să promit că voi dansa cu toţi, spuse Victoria, tresărind când el o călcă iar pe picior.

— O, dar nu trebuie să dansezi cu ofiţerii inferiori. Nici nu s-ar aştepta la asta.

Victoria ridică dintr-o sprânceană.

— Zău? spuse din nou.

George nu sesiză nota de avertisment din vocea ei, şi continuă pe un ton vesel să vorbească despre măreţia regimentului său, şi despre cum ar fi ea un atu pentru reputaţia lui printre colegii lui ofiţeri.

Când muzica se opri, Victoria văzu îngrozită că George este gata să o conducă şi la dansul care urma.

— Trebuie să mă scuzi, George. Cred că o să sar peste dansul următor.

— Atunci lasă-mă să te însoţesc.

— Nici nu se pune problema. Nu, când sunt atâtea nimfe care speră să danseze cu Sir Galahad.

— Victoria, de fapt sunt Sir Lancelot.

Victoria zâmbi şi îşi croi drum spre camera de odihnă. Lehzen fu lângă ea imediat.

— Vă simţiţi bine, Maiestate?

— În afară de picioare, care s-ar putea să nu-şi mai revină niciodată după dansul cu prinţul George.

În camera de odihnă se uită în oglindă şi îşi aranjă peruca. Avea bujori în obraji după dans. Îşi privi buchetul de flori de la piept; petalele orhideelor arătau proaspete şi neatinse. Se întrebă dacă avea să vorbească cu Melbourne în seara aceasta. Hotărî că dacă o va aborda, nu-l va ignora, dar nu va fi ea cea cu iniţiativa. Nici nu se va uita spre el, darămite să-i zâmbească. Lucrurile nu mai puteau fi aşa cum fuseseră.

Când ieşi din camera de odihnă, cu Lehzen păşind în urma ei, îi văzu pe Cumberland şi pe George care stăteau cu spatele la ea.

— De ce nu eşti cu ea, George? Fiecare clipă este preţioasă. Nu vrei să fii cel mai puternic bărbat din ţară? Cumberland arăta cu degetul spre George, dar George – care în mod evident folosise timpul de la ultimul lor dans revigorându-se cu o cupă de vin roşu – se clătina uşor spunând:

— Nu are rost, unchiule. Chiar dacă aş fi soţul Victoriei, nu aş fi niciodată stăpânul casei. Nu vreau să-mi

petrec restul vieţii făcând sluj în faţa unei piticanii.

Lehzen, care asculta şi ea acest schimb de replici, scoase o exclamaţie de dezgust, ceea ce-i făcu pe cei doi bărbaţi să se întoarcă. Victoria avu satisfacţia de a vedea cum le încremenesc feţele când remarcă prezenţa ei. Trecu pe lângă ei fără să-i privească şi, după ce-i depăşi, îl auzi pe Cumberland spunând furios:

— Nu zău. Sir Lancelot!

Victoria îl văzu pe lordul Alfred Paget în celălalt capăt al sălii de bal îndreptându-se spre ea, dar înainte ca el să ajungă la ea, auzi vocea pe care o aşteptase:

— Îmi faceţi onoarea, doamnă?

— Mă tem că i-am promis acest dans lordului Alfred.

— Sper că mi-aţi păstrat şi mie unul în carnetul Domniei Voastre.

Victoria se prefăcu a-şi consulta carnetul. Alfred îşi dădu seama imediat că este *de trop* şi îi făcu o mică plecăciune Victoriei.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, pentru dansul acesta. Cred că gazda noastră are nevoie de ajutorul meu. Sper să-mi ia locul lordul Melbourne.

Melbourne o privi pe Victoria care, nesigură pe ea ca să spună ceva, pur şi simplu dădu din cap aprobând.

Dansară în tăcere un minut sau două, şi Melbourne simţea cum tremură Victoria sub carapacea rochiei. În cele din urmă vorbi:

— Văd că nu aţi dus lipsă de parteneri, doamnă. V-am văzut dansând cu prinţul George. Nădăjduiesc că a fost cât se poate de curtenitor.

— Cred că vrea să danseze cu regina, dar nu neapărat cu mine, spuse Victoria. L-am auzit spunându-i unchiului Cumberland că nu vrea să-şi petreacă restul vieţii făcând sluj în faţa unei piticanii.

— În acest caz este şi mai prost decât îl credeam, spuse Melbourne supărat. O privi mai îndeaproape pe Victoria. Nu se poate să fiţi insultată de un bărbat cu o inteligenţă atât de limitată.

— Poate că nu făcea decât să spună adevărul, aşa

cum îl vede el.

Melbourne clătină din cap.

— Este un idiot, şi nu trebuie să-i daţi nicio atenţie, doamnă.

— Credeţi că este un idiot fiindcă nu alege să-mi fie soţ? zise Victoria ridicând privirea spre Melbourne, şi în ochi i se citea provocarea.

Melbourne nu răspunse, dar cum dansul îi depărtă unul de altul, văzu florile prinse de rochie. Victoria roşi la privirea lui.

— Sunt foarte frumoase. Florile.

Melbourne îşi puse mâna puţin mai departe în jurul taliei ei.

— Atunci sunt demne de dumneavoastră.

Victoria simţi în vocea lui ceva care o făcu să întoarcă capul confuză.

— Nu ştiam dacă o să dansez cu Domnia Voastră în această seară.

Melbourne o privi intens.

— Sper că regina Elizabeta nu-l va părăsi pe Leicester al ei.

Victoria ridică o sprânceană.

— Leicester era tovarăşul ei?

Privirea lui Melbourne se încrucişă cu a ei.

— Da. La început avea o soţie, dar apoi aceasta a murit.

Victoria nu-şi feri privirea, deşi conversaţia i se părea aproape de nesuportat. Ce voia el să spună?

— Şi chiar dacă el era liber, nu s-au căsătorit niciodată? întrebă ea.

Melbourne tăcu când dădură ocol sălii de bal, apoi cu voce mai scăzută spuse:

— Cred că şi el şi regina ştiau că nu se pot căsători. Oricât de puternice erau sentimentele lor.

Victoria îşi înălţă privirea spre ochii lui verzi şi melancolici.

— Sentimentele lor erau foarte puternice? spuse cu blândeţe.

Melbourne răspunse aproape şoptit.

— Da. Cred că da.

Victoria îşi simţi inima inundată de uşurare. Îi spunea că de fapt chiar ţinea la ea, apoi însă suspină fiindcă îi mai spunea şi că nu se puteau căsători niciodată. Nu va mai lăsa garda jos niciodată. Ridică bărbia.

— Elizabeta a fost o mare regină. Intenţionez să învăţ din exemplul ei.

Melbourne aprobă cu o mişcare din cap, mulţumit că ea înţelesese.

— A avut o domnie lungă şi glorioasă, doamnă. Fără interferenţe.

Muzica se opri şi, cu o plecăciune, Melbourne îi dădu drumul Victoriei.

— Iar acum trebuie să vă părăsesc... Lord Leicester. I-am promis Marelui Duce că mă poate invita la cină, spuse Victoria.

Melbourne zâmbi.

— Nu pot să stau în calea unui cazac.

După cină Victoria dansă o polcă cu lordul Alfred, care era un dansator la fel de agreabil cum era şi ca interlocutor. Plecară de pe ringul de dans râzând şi obosiţi, şi înainte să-şi dea seama ce face, Victoria se trezi lângă o siluetă înaltă, toată în negru cu excepţia măştii albe. Îşi scoase masca de pe chip şi Victoria văzu că este Conroy.

Îşi lărgi gura într-un zâmbet şi, cu o plecăciune largă şi curtenitoare, întinse mâna spunând:

— Îmi acordaţi dansul următor, doamnă?

Victoria ezită, dar apoi îşi lăsă degetele înmănuşate în mâna lui.

Nu era un vals, lucru pentru care Victoria fu recunoscătoare, ci un menuet, ceea ce însemna că nu vor fi nevoiţi să fie unul lângă altul tot timpul. Când stăteau faţă în faţă la capătul şirului, Conroy spuse:

— Sunt onorat că dansaţi cu mine, doamnă.

Când treceau unul pe lângă altul în diagonală, Victoria spuse:

— M-am gândit că mi-ar plăcea să înţeleg ce vede

mama mea la Domnia Voastră, Sir John.

Conroy zise cu voce egală:

— Bănuiesc că îmi apreciază compania. Este văduvă de mult timp şi, bineînţeles, fiind mama dumneavoastră nu s-a putut recăsători.

Victoria traversă pe partea cealaltă a şirului.

— Înţeleg.

Când fură din nou alături pentru a trece prin faţa şirului de dansatori, Conroy spuse:

— Dar pentru dumneavoastră lucrurile sunt diferite. Ţara are nevoie de un moştenitor la tron, iar dumneavoastră aveţi nevoie de un soţ care să vă controleze purtarea.

Erau amândoi cu privirile îndreptate înainte, şi, fără să se uite în jur, Victoria spuse pe un ton inflexibil:

— Nu zău, Sir John, şi pe cine mi-aţi recomanda ca să mă ţină în frâu?

Se aplecară pe sub braţele întinse ale perechii din faţa lor, şi când se îndreptau, Conroy zise:

— Mama dumneavoastră crede că aţi fi fericită cu vărul Domniei Voastre Albert.

— Dar Domnia Voastră ce credeţi, Sir John? spuse Victoria depărtându-se de el.

Când se apropie din nou, Conroy răspunse:

— Cred că este un tânăr serios, care înţelege îndatoririle unui monarh modern. Nu se lasă influenţat de sentimente sau de nebunii. Şi sunt convins că va înţelege valoarea experienţei.

Victoria, care încercase să priceapă motivele lui Conroy pentru a-i recomanda căsătoria cu Albert, începu să-şi dea seama de planul lui.

— Înţeleg. Şi presupun că vă gândiţi că va avea nevoie de un sfetnic.

Conroy surâse cu jumătate de gură şi se apropie de ea pentru a forma un arc.

— Cine ştie, doamnă? La urma urmelor, am o oarecare experienţă în astfel de chestiuni.

Victoria lăsă braţele în jos şi rosti încet, dar limpede:

— În acest moment, nu am nici cea mai mică intenţie să mă căsătoresc, Sir John. Dar dacă aş avea, nu ar fi cu cineva care ar alege să fie povăţuit de Domnia Voastră. Poate că pe mama mea o aveţi în buzunar, dar pe mine nu mă veţi avea niciodată, niciodată.

Spre surprinderea ei, Conroy zâmbi.

— După cum ştiţi, doamnă, mi-am petrecut ultimii nouăsprezece ani slujind-o pe mama dumneavoastră, dar poate că a venit momentul să mă întorc în Irlanda. Am acolo o moşie care a fost lăsată de izbelişte.

— Mi se pare o idee excelentă, Sir John.

Îi întoarse spatele şi se depărtă de ringul de dans. Dar nu te puteai debarasa de Conroy atât de uşor:

— Aş avea nevoie de nişte asigurări ca să fac asta. Una peste alta, ar fi mult mai plăcut dacă ar fi să mă întorc pe plaiurile mele natale încununat de recunoştinţă pentru serviciul credincios în slujba Coroanei.

Victoria îl privi indignată.

— Oare încununarea despre care vorbiţi implică un titlu, Sir John?

— Cred că demnitatea de baron ar reflecta munca pe care am făcut-o în numele mamei dumneavoastră şi al dumneavoastră. Dar, bineînţeles, o asemenea demnitate ar trebui însoţită de un stipendiu care să-mi permită să duc un trai care să nu-mi dezonoreze statutul social.

Victoria aprobă din cap. Deşi credea că este o greşeală să-i facă chiar şi o singură concesie lui Conroy, gândul de a nu fi nevoită să-l mai vadă vreodată merita oricâte titluri nobiliare în Irlanda. Zău, dacă ar fi ştiut că preţul lui este aşa de mic, i-ar fi propus acest lucru în ziua în care devenise regină.

— Sunt sigură că putem ajunge la o înţelegere, vreau să spun dacă îmi puteţi da asigurări că retragerea Domniei Voastre va fi… permanentă.

Fu rândul lui Conroy să dea din cap că da, dar mai avea ceva de adăugat:

— Ştiţi, doamnă, cred că ducesei îi va fi foarte greu după plecarea mea. Cred că fără mine se va simţi singură.

Poate că dacă i-aţi acorda atenţia pe care o merită…

Victoria ridică mâna ca să dea de înţeles că auzise destul.

— Ştiu cum să am grijă de mama mea, Sir John.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre salonul pentru cină, împrăştiind în drum grupuri de nimfe şi păstori.

Ducesa, care observase scena din celălalt capăt al sălii de bal, îşi croi drum spre Conroy:

— Ai dansat cu Drina! Nu mi-a venit să-mi cred ochilor, dar acum te-a lăsat singur. Ce se întâmplă, dragul meu Sir John? Te supără? Nu ştie câte faci pentru ea.

Conroy îşi coborî privirea spre chipul îngrijorat al ducesei şi sesiză în vocea ei dorinţa de a-l împăca. Plecarea lui avea să fie foarte grea pentru ea, ştia asta. Şi se gândi că probabil vor exista momente când îi va fi dor de ea, de felul acela al ei de a-şi înălţa ochii spre el şi de a-şi flutura mâinile. Da, o să-i fie dor de devotamentul ei, dar nici chiar sentimentul că este adorat nu putea compensa o viaţă fără putere. Conroy prefera să se întoarcă acasă în Irlanda înnobilat şi bogat şi să devină acolo un om puternic, decât să mai piardă timpul aici şi să vadă şansele care ar fi trebuit să fie ale lui irosite de fetişcana asta ignorantă. Acum ştia că situaţia lui nu avea să se îmbunătăţească niciodată aici. Chiar dacă se mărita cu Albert, l-ar împiedica să exercite acel tip de influenţă care ar fi fost atât de avantajoasă pentru monarhie. Era prea încăpăţânată ca să-şi schimbe părerile.

Nu, avea să se întoarcă în Irlanda şi să devină un om important într-un loc unde aceste lucruri încă mai contau. Se întreba dacă să-i spună ducesei despre hotărârea lui, dar când privi în ochii ei albaştri limpezi şi simţi pe braţ atingerea diafană a mâinii ei, se gândi că poate e mai bine să aştepte. Poate că era mai bine să fie sigur că Victoria îşi va ţine promisiunile înainte să dea naştere unei scene dureroase. Da, va aştepta. Balul acesta era atât de minunat că părea o nebunie să nu te bucuri de el; la Ballymeena nu vor fi prea multe asemenea ocazii.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, ducesă. Eu şi regina

am avut o conversaţie foarte utilă. Cred că a lămurit lucrurile între noi. Iar acum aş vrea să o întreb pe cea mai frumoasă femeie din încăpere dacă îmi va face marea onoare de a dansa cu mine.

Îi întinse mâna ducesei, care o luă cu un zâmbet ce făcu până şi balamalele ruginite ale inimii lui Conroy să scârţâie.

Leopold, care urmărise cu interes schimbul de cuvinte dintre Conroy şi Victoria, era dezamăgit de expresia de capitulare de pe chipul surorii lui când era condusă pe ringul de dans de Conroy. Sosise timpul ca Sir John Conroy să-şi folosească farmecele în altă parte. Îşi lăsă mai bucuros privirea să zăbovească asupra nepoatei lui, care dansa cu Alfred Paget. Din ce văzuse în ceea ce-l privea pe lordul Alfred, Leopold nu credea că nepoata lui era în vreun pericol să cedeze farmecelor acestui partener de dans. Dar unde era Melbourne? Leopold îl zări sprijinindu-se de un stâlp, înveşmântat ca un curtean elizabetan, costumaţie care, remarcă Leopold cu oarecare ranchiună, îi punea picioarele în evidenţă. Fără grabă, ca Melbourne să nu-şi dea seama de intenţia lui şi să se hotărască să plece de acolo, Leopold înconjură ringul de dans până când se trezi că stă în spatele prim-ministrului.

— Bună seara, Lord Melbourne.

Melbourne se răsuci, încercând – fără să reuşească în totalitate – să-şi mascheze neplăcerea de a fi abordat de regele Belgiei.

— Maiestate.

Leopold se mai apropie un pas şi spuse:

— Cred că nepoata mea a făcut o vizită neanunţată la Brocket Hall.

Melbourne se întoarse spre el.

— Sunteţi foarte bine informat, domnule.

Leopold surâse.

— Am observat că asta pare să o fi indispus. Poate că ceva din clima de acolo nu i-a priit.

Melbourne privi peste capetele dansatorilor şi rosti cu voce seacă:

— N-aş putea să vă spun, domnule.

— Ar trebui să ştiţi, Lord Melbourne, că în această dimineaţă le-am scris nepoţilor mei Albert şi Ernst. Vor fi aici într-o săptămână.

Acest lucru îl făcu pe Melbourne să se răsucească, în sfârşit scos din neutralitatea lui enervantă.

— Fără permisiunea reginei?

Leopold ridică din umeri.

— Sunt verii ei. Nu cred că au nevoie de invitaţie oficială. Şi, după părerea mea, cu cât vin mai curând, cu atât mai bine. Îşi duse o mână la cap ca să-şi aranjeze cununa de lauri. Fiindcă, după cum sunt sigur că ştiţi, unei tinere fete poţi să-i suceşti capul cu atâta uşurinţă.

Capitolul 35

În dimineaţa următoare Victoria se trezi cu o senzaţie pe care nu prea putea să o definească. În mod normal, după un bal zăcea în pat până la ora prânzului, dar astăzi, mai că sări din pat. Erau aşa de multe lucruri de făcut. În timp ce umbla prin dormitor cu Dash după ea, îşi dădu seama că norul care o învăluise după vizita la Brocket Hall dispăruse. Evenimentele de seara trecută dăduseră cuvântului speranţă un înţeles nou. Conversaţia cu lordul M. despre Elizabeta şi contele de Leicester o făcuse să simtă că avea un locşor în inima lui, indiferent ce ar fi spus el despre soţia lui moartă. Poate că nu se puteau căsători; şi, pentru prima oară, Victoria recunoscu faţă de ea însăşi că poate nu era chiar ceea ce dorea ea. O căsătorie ar fi fost prea complicată din punct de vedere politic şi, într-un fel pe care nu şi-l putea explica, prea stânjenitoare. Era suficient, se gândi, să ştie că ţine la ea în acelaşi fel în care ţinea şi ea la el.

Îi zisese că avea să-i fie „tovarăş”, exact aşa cum fusese Leicester pentru Elizabeta. Fusese un aranjament care-i convenise singurei mari regine de până acum a Marii

Britanii, iar Victoria nu vedea niciun motiv să facă altfel. Leopold şi mama ei îi tot spuneau că trebuie să se mărite, dar ei i se părea că nu trebuie să facă nimic de felul acesta. Va fi o nouă Elizabeta, răspunzătoare doar faţă de ea însăşi. Se privi în oglindă spunând acest lucru şi fu mulţumită de faţa pe care o văzu acolo. Dârzenia era sentimentul cu care se trezise; astăzi avea să facă ceea ce voia. Prima ei acţiune va fi să scape de Conroy. Indiferent ce ar fi trebuit să-i dea ca să-l facă să plece, ar fi meritat dacă asta însemna că nu i s-ar mai fi amintit vreodată de nefericirea primilor ei ani la palatul Kensington. Şi imediat după ce va face asta, îi va spune lui Leopold că nu intenţionează să se căsătorească, nici cu Albert, nici cu altcineva, şi îi va sugera că a venit vremea să se întoarcă în Belgia. Victoria îşi zâmbi în oglindă.

Sună clopoţelul, şi un minut mai târziu intrară femeile care o îmbrăcau. Skerrett, cea mai tânără, avea un aer un pic tulburat.

— Iertaţi-ne, Maiestate, că nu am fost aici mai devreme. Sinceră să fiu, nu am crezut că vă veţi trezi aşa de devreme după ce v-aţi culcat atât de târziu.

— Nu contează. Cred că astăzi voi purta rochia verde.

— Da, doamnă.

Skerrett se duse să aducă rochia, în timp ce Jenkins aducea cele necesare pentru spălat.

Când Jenkins puse ligheanul jos în faţa ei, Victoria observă că are ochii roşii. Arăta de parcă plânsese. Jenkins începu să toarne apă caldă pe mâinile Victoriei deasupra lavoarului, dar deodată aerul se umplu de zgomotul unor focuri de armă, iar Jenkins scăpă carafa cu un ţipăt.

Puţin alarmată de zgomot, şi udă toată, Victoria se duse la fereastră să vadă ce se întâmplase, şi văzu un soldat din gardă mustrat de superiorul lui în curtea palatului.

— Oh, nu este decât un soldat care şi-a descărcat arma din greşeală. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Se răsuci şi o văzu pe Jenkins ghemuită pe podea, suspinând cu capul în mâini, şi pe Skerrett cu braţul în jurul

ei, încercând să o liniştească. Victoria o privi surprinsă; Jenkins nu prea era genul de femeie de la care să se aştepte la crize de isterie la zgomotul unor focuri de armă.

— Doamnă Jenkins, cred că nu te simţi bine. Ai permisiunea mea să te retragi.

Cu blândeţe, Skerrett o conduse afară din încăpere pe Jenkins care încă mai plângea cu suspine, şi se întoarse câteva minute mai târziu. Ca răspuns la privirile întrebătoare ale Victoriei, spuse:

— Trebuie să o iertaţi, doamnă. Este prost dispusă din cauza execuţiei cartiştilor din Newport, doamnă. Se zice că trebuie să moară ca nişte trădători. Doamna Jenkins e de prin părţile acelea, şi cred că este foarte afectată.

Victoria o privi pe fata din faţa ei.

— Sunt mulţi oameni care simt la fel ca doamna Jenkins? În legătură cu cartiştii din Newport?

Skerrett se uită în podea şi ezită înainte să răspundă. Apoi înălţă capul şi spuse:

— Pedeapsa pentru trădare, doamnă, este să te spânzure până aproape mori, şi pe urmă să te taie cât eşti încă viu. Nu că doamna Jenkins ar fi de acord cu cartiştii, doamnă, dar crede că indiferent ce au făcut, nu merită să moară în felul ăsta. Skerrett îşi frământa mâinile, continuând cu poticniri. Iertare, doamnă, dar sunt de aceeaşi părere cu ea. Şi nu cred că sunt singura.

Victoria flutură o mână spre ea.

— Nu e nicio problemă, Skerrett, ţi-am cerut părerea şi mi-ai spus-o. Şi ai dreptate, e un mod groaznic de a muri.

*

În timp ce stătea în salonul ei de zi aşteptând să sosească Melbourne pentru audienţă. Victoria se gândea la schimbul de cuvinte cu Skerrett. La castelul Windsor era un tablou cu un eretic căruia i se scoteau măruntaiele, în timpul domniei lui Mary – sau poate a Elizabetei? —, pe care îl vedea în rarele vizite la unchiul ei, regele William, când era mică. Trecuse pe lângă el de nenumărate ori fără

să-l privească cu adevărat, până într-o zi când i-a trecut prin cap că şirul de chestii gălbui cu cocoloaşe nu erau cârnaţi aşa cum – cu mintea în altă parte – presupusese, ci intestinele bietului om. Îşi aminti că se bucurase că trăieşte nişte vremuri mai puţin barbare.

Iar acum se dovedea că presupunerea ei fusese greşită. Oamenii aceia din Newport, despre care chiar lordul Melbourne spusese că fuseseră motivaţi mai degrabă de foame decât de brutalitate, aveau să-şi găsească sfârşitul în acest fel deosebit de groaznic. Simţi înţepături sub pleoape şi fu zguduită de un hohot de plâns. Nu era drept să moară cineva în felul acesta oribil. Şi toate emoţiile care o tulburaseră în ultimele câteva zile se învârtejiră la suprafaţă, fixându-se asupra sorţii acelor galezi pe care-i aştepta o moarte îngrozitoare. Simţi că leşină de milă şi fu nevoită să se sprijine de pervaz să nu cadă.

Îşi aduse aminte ce-i spusese Flora Hastings în noaptea aceea îngrozitoare când era pe patul de moarte: „Pentru a fi regină trebuie să fii mai mult decât o fetiţă cu coroană. Supuşii nu sunt păpuşi cu care te joci”. Atunci Victoria încercase să-şi şteargă din memorie acele vorbe, dar acum păreau să aibă o altă semnificaţie. Supuşii ei erau responsabilitatea ei; nu putea să le asculte uralele fără să le asculte şi strigătele de durere. Trebuia să facă ceva.

În această stare o găsi Melbourne câteva minute mai târziu: albă şi tremurând. Observă de îndată acest lucru şi se precipită spre ea, uitând în tulburarea lui să se încline.

— Ce s-a întâmplat, Maiestate? Nu vă simţiţi bine?

Victoria negă cu o mişcare a capului şi spuse cu efort:

— Când urmează să fie executaţi cartiştii din Newport?

Melbourne se strădui să-şi disimuleze surpriza; putea să se gândească la multe motive pentru lacrimile Victoriei, dar soarta cartiştilor nu se număra printre ele.

— Vinerea viitoare, doamnă.

Victoria trase adânc aer în piept:

— Şi vor fi spânzuraţi, înecaţi şi tăiaţi în bucăţi?

— Aceasta este pedeapsa pentru trădare, doamnă.

Dar văzându-i faţa, Melbourne adăugă: Cred că mai mulţi episcopi fac o petiţie prin care cer clemenţă.

Victoria înălţă capul cu o mişcare bruscă şi hotărâtă:

— Atunci aş dori să o semnez. Făcu un pas spre el. O astfel de pedeapsă nu este civilizată.

Melbourne ezită înainte de a spune:

— Mă tem că nu înţelegeţi gravitatea faptelor, doamnă.

— Ba chiar o înţeleg, ripostă ea, şi culoarea îi reveni în obraji într-un fel pe care Melbourne nu putu să nu-l admire. Dar cred că Domnia Ta nu înţelege severitatea pedepsei. Poate că asemenea lucruri au fost necesare în timpul domniei Elizabetei – se opri şi-şi compuse cea mai maiestuoasă atitudine –, dar aş vrea ca domnia *mea* să fie una plină de clemenţă.

Melbourne se gândi că era ceva magnific la ea; nu o văzuse niciodată pe Victoria atât de înflăcărată în legătură cu un lucru care nu o privea direct. Bineînţeles că greşea; cartiştii trebuiau trataţi cu cea mai mare severitate, în mod public, pentru a-i descuraja pe toţi ceilalţi flămânzi care credeau că-şi pot umple burţile cu idealuri înalte şi lozinci frumoase, dar nu se putu abţine să-i admire starea de spirit. Aşa încât zâmbi un pic când spuse:

— Înseamnă că ştiţi, doamnă, că în calitate de regină le puteţi schimba sentinţele.

Ea şovăi înainte să răspundă, şi Melbourne văzu că nu-l înţelesese.

— Iertare, doamnă, nu m-am făcut înţeles. Coroana are dreptul de a comuta o sentinţă, să o facă mai puţin severă. Aşa că aţi putea decide ca în loc să fie executaţi ca trădători, aceşti oameni să fie deportaţi în Australia într-o colonie penitenciar, lucru pe care unii l-ar putea considera o pedeapsă mai uşoară.

Nu putuse să se abţină de la acea ultimă remarcă maliţioasă, dar Victoria nu zâmbi. Spuse însă cu multă hotărâre:

— În acest caz, doresc să-mi exercit dreptul. Doresc ca sentinţele să le fie comutate – Victoria pronunţă acest

cuvânt nou şi plăcut cu toată gura – din execuţie în deportare.

— Sunteţi sigură, doamnă? spuse Melbourne protestând simbolic, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Foarte sigură.

Şi pentru prima oară de când începuse discuţia, Victoria zâmbi.

Melbourne arătă cu mâna spre cutii.

— Ne ocupăm de ele, Maiestate?

— Nu, cred că oamenii aceia din închisoare ar trebui să-şi afle soarta cât de curând posibil. Să zaci într-o celulă şi să-ţi închipui moartea aceea oribilă, nu pot să mă gândesc la ceva mai rău.

— Mila dumneavoastră vă face cinste, doamnă, deşi nu mă pot împiedica să gândesc că oamenii aceia îşi merită suferinţa. Dar dacă îmi cereţi să pun în aplicare imediat dorinţele dumneavoastră, mă voi ocupa de îndată de acest lucru.

Aprobă printr-o mişcare protocolară din cap, ca să dea de înţeles că acţionează la ordin, nu din convingere.

— Înainte să plecaţi, mai vreau să faceţi ceva pentru mine. Sir John Conroy mi-a cerut să-i acord un titlu nobiliar irlandez şi o pensie, şi sunt decisă să i le acord.

— Zău, doamnă?

— Da. Se gândeşte că a venit timpul să se retragă la moşia lui din Irlanda.

Melbourne o privi cu surprindere şi respect. Oare chiar găsise o cale de a scăpa de Conroy?

— Cred că un titlu nobiliar irlandez şi o pensie de 1.000 de lire pe an ar fi o recompensă foarte potrivită pentru toţi anii lui Sir John în serviciul Coroanei, spuse Melbourne.

Victoria aprobă din cap.

— Exact aşa mă gândeam şi eu, deşi cred că s-ar putea să fie mai sigur dacă o facem de 2000 de lire. N-aş vrea să rămână fără bani şi să simtă nevoia să se întoarcă la curte.

— Nu, aşa este. N-ar fi potrivit.

Victoria se aplecă în faţă şi surâse.

— Vreau ca „deportarea” lui Sir John Conroy să fie permanentă.

După ce plecă Melbourne, Victoria îl strigă pe Dash şi ieşiră în grădină. În timp ce cobora scările, Lehzen o ajunse din urmă şi îi întinse un şal.

— Este frig astăzi, Maiestate; nu ar trebui să ieşiţi fără ăsta. Dacă aşteptaţi un moment, îmi iau boneta şi vă însoţesc.

— Nu, mulţumesc, Lehzen, în dimineaţa aceasta prefer să mă plimb singură. Doresc să vorbesc cu mama.

Fără tragere de inimă, Lehzen dădu din cap aprobator:

— Cum doriţi, Maiestate. Mi se pare că am văzut-o pe ducesă îndreptându-se spre lac cu Sir John Conroy acum vreo zece minute.

Victoria zâmbi şi spuse, luând şalul:

— Mulţumesc, Lehzen. Hai, Dash!

O luă la fugă pe alee spre lac, cu câinele după ea.

Îi văzu pe mama ei şi pe Conroy lângă casa de vară, pe partea cealaltă a lacului. Capetele lor erau foarte apropiate, iar faţa ducesei era aplecată spre Conroy, ca floarea-soarelui care se întoarce după soare. Văzând disperarea mamei sale, Victoria fu şi mai hotărâtă, şi aproape că înconjură aleea în goană ca să ajungă unde erau ei, apărând din spatele lor, ca să nu o vadă când vine.

— Bună dimineaţa, mamă.

Ducesa şi Sir John se depărtară unul de altul imediat, surprinşi de apariţia ei bruscă.

Victoria îl salută pe Conroy cu un gest din cap foarte scurt.

— Ce noroc să vă găsesc aici, cu mama, Sir John.

Ducesa îşi privea fiica cu atenţie şi tulburare.

— Arăţi foarte bine, Victoria.

— Da, mamă. Mă simt foarte bine. Făcu o pauză, apoi spuse: Mă bucur că vă găsesc împreună pentru că am vrut să vă spun chiar eu, Sir John, că am decis să dau curs solicitării Domniei Voastre.

Ducesa îşi îndreptă privirea de la Victoria la Conroy cu o încetineală plină de durere.

— Ce solicitare?

Lui Conroy începu să i se zbată un muşchi de la coada ochiului, dar înainte să apuce să răspundă, Victoria spuse cu o bucurie abia ascunsă:

— Nu ai auzit, mamă? Îi voi da lui Sir John un titlu nobiliar irlandez şi o pensie de două mii pe an, ca să se poată retrage liniştit la moşia lui din Irlanda.

Ducesa rămăsese încremenită, iar buclele blonde nemişcate. În cele din urmă zise, ţintuindu-l pe Conroy cu privirea:

— M-ai părăsi pentru… Ezită, apoi cu un ţipăt care o făcu pe Victoria să tresară… pentru câţiva bani?

Conroy nu spuse nimic, ci privi în pământ. Victoria se întoarse spre el.

— Nu v-aţi răzgândit, sper, nu-i aşa, Sir John?

Conroy rămase complet încremenit, apoi scutură din cap încet, ca şi când ar fi fost făcut din piatră.

— Bine. Mă bucur că am stabilit.

Victoria se pregătea să plece când văzu chipul chinuit al mamei sale şi se opri.

— Am hotărât să-ţi măresc alocaţia, mamă. E timpul să-ţi faci nişte haine noi. Ar trebui să te îmbraci potrivit cu statutul tău de regină-mamă.

Ducesa nu dădea niciun semn că ar fi auzit-o; încă se holba la Conroy ca şi când ar fi încercat să-şi întipărească în memorie fiecare trăsătură a feţei lui. Un pic uluită de propria îndrăzneală, Victoria porni înapoi.

— Hai, Dash!

Când regina şi căţelul ei nu se mai zăreau, Conroy vorbi, cu privirea încă fixată în pământ:

— Trebuie să înţelegi că nu am avut de ales. Aici nu mă aşteaptă nimic.

Ducesa explodă din imobilitatea ei glacială:

— Nimic? După nouăsprezece ani, sunt nimic?

Conroy înălţă capul încercând să-şi lipească un zâmbet pe chip.

— Ştii bine că dacă plec eu, va fi mai amabilă cu tine.

Ducesa scutură din cap a neîncredere şi strigă:

— Ştii de câte ori mi-a cerut Drina să scap de tine? Ar fi fost atât de uşor. Dar nu am vrut să fac asta. I-am spus că nu mă descurc fără tine. Iar tu poţi să pleci ca şi când nu aş exista.

Conroy încercă să ia mâna ducesei, dar ea se trase înapoi, furioasă. Era şi mai dureros decât îşi imaginase el. Se aşteptase să-i poată da vestea în felul lui, dar se părea că Victoria era hotărâtă să facă chestia asta cât se poate de brutal. În ochii ducesei erau lacrimi, şi văzu ridurile pe care nefericirea le săpase în jurul ochilor şi al gurii ei. Preţ de o clipă văzu femeia bătrână în care avea să se transforme nu peste foarte mult timp.

— Crede-mă, nu vreau deloc să te părăsesc. Dar fiica ta nu poate fi influenţată, doamnă, iar eu trebuie să-mi folosesc talentele în altă parte.

Cu un gest care ştia că este singura reacţie corectă la durerea ei şi trădarea lui, se lăsă încet şi cu greutate în genunchi în faţa ei. Îi luă mâna rece într-a lui, o lipi de buze şi spuse cu un glas răguşit:

— Te rog, iartă-mă!

Se ridică în picioare şi se îndepărtă de ea, înconjurând lacul, înapoi spre palat. Nu privi în jur, dar cu fiecare pas simţea în spinare privirea ducesei.

Capitolul 36

Marele Duce o aştepta pe Victoria în parcul Richmond, la Roehampton Gate. Dimineaţă îi trimisese un bilet întrebând dacă ar putea călări împreună undeva unde chiar să poată merge la galop. „Rotten Row al vostru este un loc unde să admiri doamne în veşminte minunate, dar astăzi nu mă interesează moda”. După întâlnirea cu mama ei şi cu Conroy, Victoria ştia exact ce voia să spună rusul. Şi ea voia să galopeze atât de repede încât lumea să se estompeze şi

nimic să nu mai conteze în afară de fâşia îngustă de pământ din faţa calului ei. Aşa că propusese Richmond Park, cu copacii lui seculari şi turmele de căprioare, unde-şi puteau lăsa caii să alerge fără teama că se ciocnesc de vreo trăsură sau dau peste vreo dădacă şi copilul avut în grijă.

Când grăjdarul o ajuta să se suie pe Monarch, văzu că chipul Marelui Duce era impenetrabil, iar gura mai severă decât o văzuse ea vreodată. În mod clar nu era într-o dispoziţie de conversaţie, aşa că, luând frâiele, ea spuse:

— O dată în jurul parcului?

Marele Duce încuviinţă din cap, iar Victoria îşi înfipse călcâiele în coapsele lui Monarch. Bucuros că-l lasă să facă ce vrea, calul porni cât ai zice peşte, cu Marele Duce ţinând aproape. Se întrecură în jurul parcului, împrăştiind căprioarele şi fazanii ce cuibăreau în pădure şi care se zburătăceau cu ţipete în înalt, ferindu-se când treceau pe sub crengile stejarilor impunători şi chiuind de încântare când coborau nestăpânit dealul ce ducea spre cele două iazuri care tăiau parcul.

Râzând entuziasmaţi, îşi opriră caii în acelaşi timp. Marele Duce sări de pe cal cu o mişcare uşoară şi, înainte ca valetul să o poată ajuta, el o ridică pe Victoria şi o puse pe pământ. Ea observă că rigiditatea de pe chipul lui dispăruse.

— Mulţumesc că m-ai adus aici, Victoria. Aveam mare nevoie să călăresc aşa.

Victoria zâmbi.

— Predecesoarei mele Elizabeta îi plăcea să vâneze căprioare în acest parc.

— Regina care nu s-a căsătorit niciodată.

— Dar a cărei domnie a fost lungă şi plină de glorie.

— Sunt convins. O mare regină îi este superioară oricărui bărbat, spuse el, şi chipul îi fu luminat de zâmbet. După care se întoarse spre valetul său care se ţinea la o distanţă respectuoasă, şi pocni din degete. Omul scoase la iveală un pacheţel pe care îl puse în mâna întinsă a Marelui Duce. Am ceva pentru tine, Victoria. Un mic simbol al

prieteniei noastre.

Era o tabacheră smălţuită cu albastru şi margini aurii. Pe capacul tabacherei Uterele V şi A din diamante se împleteau pentru a forma o monogramă graţioasă, aproape simetrică.

Victoriei i se tăie răsuflarea.

— Este atât de frumoasă. Şi monograma aceasta?

Îşi înălţă privirea spre el. Marele Duce confirmă cu o mişcare din cap.

— V şi A, de la Victoria şi Alexandru. Poate că nu este corect, dar sper că mă vei ierta.

Îi puse tabachera în mână şi cu degetele lui îi apăsă degetele peste ea.

— V şi A. Literele se potrivesc foarte bine, nu-i aşa?

Marele Duce aprobă cu o mişcare din cap şi apoi, dându-i drumul la mână, spuse:

— Ţarul, tatăl meu, mi-a poruncit să mă întorc imediat la Petersburg.

— Este bolnav? întrebă Victoria.

Marele Duce scutură din cap că nu.

— Este perfect sănătos, dar îşi închipuie că o să moară în orice moment, aşa că a decis că trebuie să mă căsătoresc. Se uită la Victoria şi oftă. Tatăl meu a ales o prinţesă daneză. Am uitat cum o cheamă. Zice că-i plac foarte mult heringii.

Ridică din umeri, zâmbind cu jumătate de gură.

Victoria era impresionată de oftatul lui. Deşi amândoi ştiau că orice alianţă între ei nu putea fi decât una politică, el juca rolul unui iubit dezamăgit. Şi chiar dacă ştia că este – aproape în mod sigur – o prefăcătorie, îl plăcea pentru îngâmfarea lui.

Lăsă capul într-o parte şi surâse.

— Sunt convinsă că trebuie să fie fermecătoare. Mirosind a peşte poate, dar fermecătoare.

Marele Duce îi luă mâna şi în timp ce o privea în ochi, ea repetă cuvintele pe care el i le spusese la bal:

— Noi nu putem să ne căsătorim cu cine ne place, tu şi eu.

De data asta oftă. Se auzi o cioară croncănind cu jale în spatele ei şi îşi aminti cum Melbourne îi ţinuse mâna la Brocket Hall.

Alexandru îi aruncă o privire melancolică printre genele lungi. Credea, bineînţeles, că se gândeşte la el.

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel…

Se aplecă spre ea, aşteptând în mod evident un sărut de adio, dar Victoria se eschivă şi zise veselă:

— Sunt sigură că tu şi mâncătoarea de heringi veţi fi foarte fericiţi.

Alexandru desfăcu larg braţele.

— Îmi voi face datoria, mă voi căsători cu ea, voi avea mulţi fii, şi într-o bună zi le voi alege miresele.

Victoria râse.

— Sper că vei alege cu înţelepciune.

— Poate că vei avea o fiică care va veni să domnească în Rusia cu fiul meu.

— Uiţi că am hotărât să nu mă căsătoresc.

Marele Duce clătină din cap.

— Nu, nu am uitat, dar nu cred că o femeie ca tine ar putea trăi fără un soţ. Îmi pare rău că nu va fi un rus.

Duse mâna Victoriei la buze şi o sărută.

*

Ducesa nu coborî la cină în seara aceea, şi când Victoria o trimise pe Lehzen să afle cum se simte, baroana fu trimisă înapoi fără niciun mesaj. Victoria simţi cum i se pune un nod în capul stomacului. Ştia prea bine că ar fi trebuit să se ducă chiar ea în apartamentele mamei sale, dar nu fusese în stare să-şi adune curajul. Oricât de mult îl ura Victoria pe Conroy, ştia cât înseamnă acesta pentru mama ei. Deşi nu-i putea trece cu vederea ducesei acest devotament, din ziua aceea de la Brocket Hall se gândea că poate înţelege forţa acelui sentiment.

A doua zi dimineaţă o rugă pe Skerrett să-i arate ce dantelă avea. Tânăra aduse un dulăpior cu sertare care umplură aerul cu parfum de cedru când fură deschise.

Victoria căută printre gulerele delicate şi voalurile diafane până când găsi un şal cu o broderie atât de fină că, atunci când îl scutură, străluci ca promoroaca. O auzi pe Skerrett scoţând un sunet de uimire.

— Este minunat, nu-i aşa?

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, doamnă.

Victoria puse şalul sub braţ şi, înainte să-i slăbească hotărârea, porni spre aripa de nord.

O găsi pe mama ei şezând pe o canapea, privind în gol. Era îmbrăcată ca de obicei, în negru, dar buclele blonde atârnau lipsite de viaţă, în dezordine. Văzând nefericirea mamei sale Victoria simţi cum i se strânge stomacul.

Se aşeză lângă aceasta pe canapea, dar ducesa nu dădu niciun semn că i-a remarcat prezenţa, ci continuă să privească inert în gol. Victoria se întreba dacă făcuse bine că venise, dar oricât ar fi vrut să plece, ştia că trebuie să facă ceva ca să îndrepte situaţia.

Se aplecă şi puse şalul în mâinile inerte ale mamei. Ducesa nu se clinti. Victoria despături şalul şi îl întinse în poala ei.

— Este pentru tine, mamă. Dantela este făcută într-o mănăstire din Bruges. Priveşte cât este de fină.

Îl ţinu în faţa chipului împietrit al ducesei şi îl scutură ca să tremure precum pânza de păianjen în bătaia vântului.

Trecu un minut care Victoriei i se păru o oră, şi în cele din urmă mama ei întoarse capul. O fixă pe Victoria cu privirea aceea fără viaţă, spunând cu voce golită de orice emoţie:

— L-ai gonit, Drina.

Victoria lăsă dantela să cadă în poala mamei ei.

— Nu, mamă, spuse blând, el a vrut să plece. Luă mâna acesteia şi continuă: Dar ştiu că resimţi pierderea lui şi, crede-mă, mamă, înţeleg.

Privi în jos spre mâna mamei şi văzu verigheta de aur pe încheietura umflată a inelarului.

— Cum ai putea să înţelegi? Nu eşti decât un copil;

cum ai putea să ştii ce simte o femeie?

Vocea ducesei deveni răguşită când rosti cuvântul femeie, iar ochii, uscaţi până atunci, i se umplură de lacrimi.

Victoria simţi cum îi dispare nodul din stomac, şi vorbele îi zburară înainte să le poată controla:

— Nu, mamă. Te înşeli. Chiar ştiu cât este de greu să pierzi pe cineva la care ţii.

Mama ei sesiză nota de disperare din vocea fiicei sale şi reuşi să vadă dincolo de propria nefericire. Privind în ochii albastru-deschis ai fiicei sale, de aceeaşi culoare cu ai ei, înţelese. Şi, stăpânindu-şi propriile lacrimi, puse mâna pe obrazul îmbujorat al Victoriei, mângâindu-l cu nesfârşită tandreţe:

— Niciun bărbat nu ar renunţa la tine, Drina, decât dacă ar şti că este datoria lui.

La această bunătate neaşteptată, dârzenia Victoriei se topi în cele din urmă şi se aruncă în braţele mamei într-un hohot de suspine:

— Oh, mamă… Cred că nu voi fi fericită niciodată.

Ducesa îşi încolăci braţele în jurul trupului tremurând al fiicei sale şi o ţinu strâns:

— Eşti încă tânără, *Liebes.* Te asigur că vei găsi un cuib pentru inima ta.

Suspinele Victoriei începuseră să se estompeze transformându-se în câte un sughiţ ocazional, iar ducesa ridică bărbia fiicei sale ca să o privească în ochi:

— Amândouă am pierdut ceva, Drina. Dar totodată – şi privirea îi era înflăcărată de dragoste – astăzi am descoperit ceva. Victoria o privea cu tulburare şi ochi înlăcrimaţi. Am descoperit latura ta *Schockoladenseite.* Latura ta gingaşă. Iar eu crezusem că am pierdut-o pentru totdeauna.

Victoria simţi în vocea mamei sale implorarea pentru iertare şi îşi puse capul în poala ei. În timp ce ducesa îi mângâia părul, ea închise ochii şi inhala mirosul de lavandă.

*

Leopold, care fusese în apartamentele ducesei ca să-i spună că Albert şi Ernst erau deja în drum spre Anglia, văzu acest tablou din pragul uşii şi se depărtă tiptil. Bineînţeles că ştia de exilarea lui Conroy şi era recunoscător pentru acest lucru, dar se îngrijorase că o neînţelegere permanentă între mamă şi fiică ar fi putut periclita şansele lui Albert cu Victoria. Imaginea nepoatei lui care stătea cu capul în poala mamei sale ca o Pietà modernă era deosebit de încurajatoare, chiar foarte încurajatoare. Dacă Victoria se putea împăca cu mama ei, atunci Albert nu va fi respins ca pretendent numai pentru simplul fapt că era un Coburg.

Presupunea că, în ceea ce o privea pe ducesă, avea să-i simtă lipsa lui Conroy, dar dacă recâştiga afecţiunea fiicei sale, atunci pierderea lui ar putea fi un preţ care merita să fie plătit. Şi cu timpul sora lui avea să înţeleagă că doar pentru promisiunea puterii îi stătuse Conroy alături; când îşi dăduse seama că nu avea să fie niciodată altceva decât administrator al casei ducesei de Kent, renunţase la ea. Era păcat că ducesa nu-şi putea găsi alt bărbat care să o distreze, dar mama reginei, aidoma soţiei lui Caesar, trebuia să fie mai presus de orice reproş. Se gândi la propria lui *chère amie,* ascunsă într-o vilă în St. John’s Wood, şi meditä că astfel de lucruri se puteau aranja mult mai bine dacă erai bărbat. În timp ce străbătea coridorul lung înapoi spre apartamentele sale se zări pentru o clipă într-o oglindă şi fu mulţumit să vadă că meşa falsă de păr îi stătea exact cum trebuie.

Capitolul 37

Pe digul de la Ostende doi bărbaţi tineri tremurau în vântul rece de noiembrie. Amândoi erau înalţi şi blonzi şi exista o asemănare limpede de familie în frunţile lor înalte şi buzele delicat conturate, dar în vreme ce unul avea

umerii largi şi mişcările ţanţoşe ale unui soldat, celălalt, deşi o idee mai înalt, nu avea nimic din independenţa nepăsătoare a fratelui său; călca cu grijă ca şi când ar fi calculat cât efort îl va costa fiecare pas. Privea neliniştit la marea agitată, şi se întoarse spre fratele său, spunând în engleză cu un pronunţat accent străin:

— Se pare că marea va fi prea agitată ca să putem naviga astăzi.

Fratele lui îl bătu pe umăr.

— Prostii, Albert, vapoarele spre Anglia navighează pe vreme mult mai rea decât asta. Apoi se uită mai cu atenţie la faţa albă a fratelui său şi spuse: Să ştii că o să te simţi mai bine când o să ajungi acolo. Cum erau versurile acelea din Shakespeare pe care mi le spuneai mereu: „Există un moment în viaţa fiecărui bărbat, care dacă este folosit cum se cuvine…”

— Aduce noroc”. Albert termină citatul, cum ştia fratele său că va face. Dar, Ernst, nu ştiu dacă acesta este destinul potrivit pentru mine. Victoria nu este serioasă. Nu este preocupată decât de dans şi îngheţată. Nu ştiu dacă ne potrivim.

Ernst zâmbi.

— Ei şi, este o fată căreia îi place să se distreze. Cred că este un lucru bun. Frivolele sunt întotdeauna cele mai amuzante. În plus, Victoria este fermecătoare, minionă şi… Contură cu mâinile o siluetă voluptuoasă.

Albert îl privi.

— Atunci, poate că tu ar trebui să te însori cu ea, Ernst.

— Cred că unchiului Leopold nu i-ar plăcea deloc asta. Ernst îşi strânse buzele, imitându-l într-o manieră acceptabilă pe regele Belgiei: „Destinul lui Albert este să se căsătorească cu Victoria”.

— Dar dacă ea nu crede că destinul ei este să se mărite cu mine? Nu prea a părut să-i pese de mine cine ştie ce ultima oară când ne-am întâlnit.

Ernst îl măsură pe fratele lui din cap până în picioare, prefăcându-se că-l evaluează, observând atent ochii de un

albastru-închis ai lui Albert, profilul lui nobil, picioarele lungi în cizme cu carâmbi roşii.

— Te-ai schimbat mult în ultimii trei ani, Albert. Tu nu le bagi în seamă, dar fetele din Coburg se uită la tine acum într-un fel care, dacă nu aş şti că eşti cel mai serios bărbat dintre creştini, m-ar face foarte gelos. O fi ea regină, dar este în acelaşi timp femeie tânără, şi cred că va fi foarte fericită când te va vedea.

— Dar nu am chef să fiu expus pentru a primi aprobarea ei, ca şi cum aş fi o statuie de ceară, Ernst.

— Oh, nu fi aşa de sensibil. Vrei să-ţi petreci restul vieţii în Coburg, uitându-te la mine cum mă port imoral, sau vrei să fi regele Angliei?

Albert scutură din cap.

— Chiar dacă mă căsătoresc cu ea, nu voi fi decât soţul reginei Angliei.

Ernst ridică din umeri.

— Păi, dacă după ce ajungi acolo o să ai faţa asta, nu o să te căsătoreşti cu nimeni. Nu uita, Albert, femeilor le place să fie vrăjite, nu să li se ţină predici. Când o vei vedea trebuie să zâmbeşti şi să-i faci mici complimente. O să ai suficient timp să-i povesteşti despre faima arhitecturii italiene şi minunile sistemului de canalizare babilonian când o să fiţi în luna de miere.

Albert clătină din cap din nou.

— Dar nu pot fi cineva care nu sunt, Ernst. Nu mă pot preface.

Ernst ridică braţele, prefăcându-se disperat.

— În acest caz, dragul meu frăţior, îţi propun să ne întoarcem la Coburg şi să te însori cu Frau Müller, văduva primarului, care are o bibliotecă minunată şi un iaz bine garnisit cu crapi. Să citească şi să pescuiască, ce-şi poate dori mai mult un bărbat? Ştiu că te place, iar văduvele, ei bine…

Albert privea peste întinderea cenuşie a mării.

— Ţie ţi se par toate aşa de uşoare, Ernst. Dar pentru mine este o situaţie dificilă.

Ernst puse o mână pe umărul fratelui său şi rosti cu o

altă voce:

— Dragul meu frate, eşti un bărbat de mare valoare. De aceea Victoria va fi foarte norocoasă să te aibă ca soţ. Nu poate fi uşor să fii atât de tânără şi să ai o responsabilitate aşa de mare. Are nevoie de cineva ca tine să o ajute.

Albert se uită la fratele său şi zâmbi pentru prima oară. Ernst se gândea că oricât de încăpăţânată devenise Victoria, cu siguranţă nu va putea să reziste unui zâmbet al fratelui său. Deşi foarte rare, zâmbetele lui Albert îi transfigurau chipul dându-i o strălucire copilărească ce-l făcea pe cel căruia îi era adresat să se simtă de parcă ar fi răsărit soarele. Ce bine ar fi dacă Albert ar putea să-i zâmbească Victoriei! Atunci totul ar fi bine.

Un val uriaş se sparse de dig, iar stropii le udară feţele. Albert scutură din cap, şi se uită spre feriboturile care se legănau nesigure pe marea furtunoasă.

— Dar mai întâi trebuie să ajungem acolo, spuse.

*

La palatul Buckingham, Victoria aştepta vizita matinală a lui Melbourne şi se amuza copiind unul dintre portretele Elisabetei care era atârnat în Galeria Regală. Victoria se gândea că în acest tablou Elizabeta părea puţin mai tânără decât în miniatura pe care i-o dăduse Lehzen, mai tânără şi mai vulnerabilă. În locul Elizabetei, ea nu ar fi expus acest tablou. O înfăţişa nu pe Gloriana, regina pictată, ci pe femeia de dincolo de personaj. Oare este posibil – se întrebă ea, în timp ce picta buclele roşcate ale Elizabetei –, să fie ambele? Putea oare să fie şi monarh şi femeie? Niciuna dintre femeile care ajunseseră pe tron înaintea ei nu fusese binecuvântată cu o familie. Mary Tudor se căsătorise prea târziu şi rămăsese însărcinată, dar nu existase niciun copil. Elizabeta, bineînţeles, nu-şi luase un soţ, iar reginele din dinastia Stuart – Mary şi Anne – se căsătoriseră amândouă, dar niciuna nu reuşise să dea naştere unui copil care să le supravieţuiască. Mary, regina

scoţienilor, se căsătorise de trei ori şi avusese un copil, numai că domnia ei nu s-ar fi putut sfârşi într-un mod mai îngrozitor. Cunoştinţele de istorie ale Victoriei nu erau enciclopedice, dar după părerea ei, numai Isabella de Castilia reuşise să fie o regină, soţie şi mamă de succes; şi desigur, se căsătorise cu un rege din vecini. Chiar dacă Victoria ar fi fost tentată să încurajeze avansurile Marelui Duce, ideea de a domni în acelaşi timp peste Anglia şi Rusia era imposibilă geografic vorbind.

Nu, dacă se gândea la reginele din trecut, doar Elizabeta era cu adevărat admirată, iar ea domnise singură. Desigur, Charlotte, verişoara moartă a cărei dispariţie îi pusese ei în pericol chiar existenţa, fusese măritată cu unchiul Leopold, dar căsătoria o ucisese. Căsătoria era o afacere periculoasă.

Victoria se apucă să picteze perlele de pe corsajul Elizabetei. Lăsă deoparte gulerul care, cu modelul său complicat de dantelă, părea destul de dificil de copiat.

Auzi o tuse şi, răsucindu-se, îl văzu pe Melbourne în picioare în spatele ei.

— Mă gândeam că v-ar plăcea să ştiţi că sunt în drum spre Australia cartiştii din Newport, Doamnă.

— Mă bucur foarte mult, Lord M.

Melbourne se îndreptă iute spre un scaun din spatele ei, iar ea îi făcu semn cu mâna să se aşeze.

— Deşi nimeni nu poate şti dacă nefericiţii aceia se vor simţi recunoscători când vor ajunge acolo.

— Cred că familiile lor vor fi mulţumite, spuse Victoria.

— Poate, replică Melbourne şi apoi, dându-şi seama că este mult prea cinic, se ridică şi cercetă schiţa Victoriei. Elizabeta a devenit cumva preferata dumneavoastră, doamnă.

Victoria se întoarse cu faţa spre el.

— Am decis să-i urmez exemplul şi să domnesc singură. Îşi înclină uşor capul. Poate cu câţiva prieteni, adăugă zâmbind. Dacă Elizabeta putuse să-l aibă pe Leicester, cu siguranţă şi ea putea să-l aibă pe Melbourne.

Numai că Melbourne nu-i întoarse zâmbetul.

— Chiar aşa, doamnă? Le-aţi spus şi verilor dumneavoastră din familia Coburg? Am auzit că urmează să sosească din clipă în clipă. Victoria se ridică în picioare, învârtind pensula ca pe o spadă.

— Verii mei Coburg. Albert şi Ernst? Dar nu i-am invitat. Melbourne evită pensula.

— Şi cu toate acestea ei vin, doamnă.

Victoria începu să măsoare încăperea în sus şi în jos, pe sub tablouri.

— Probabil că unchiul Leopold i-a chemat, împotriva dorinţei mele. De ce nu înţelege că sunt foarte fericită aşa cum sunt acum?

Se uită la Melbourne pentru confirmare, dar el îi evită privirea.

— Nu voi fi prim-ministrul dumneavoastră pe vecie, doamnă. Victoria se opri în faţa lui, obligându-l să o privească.

— Nu spuneţi asta, Lord M.

Fără tragere de inimă, Melbourne se uită în ochii ei albaştri furioşi.

— Trebuie neapărat. Dacă nu mă răpun conservatorii, o vor face beteşugurile.

Victoria râse, uşurată că, la urma urmelor, el glumea.

— Beteşugurile! Spuneţi întotdeauna că boala este pentru oamenii care nu au altceva mai bun de făcut.

Melbourne nu râse însă. Clătină din cap, apoi zise cu seriozitate:

— Lăsaţi-i pe verii Coburg să vină, doamnă. Poate că prinţul Albert vă va surprinde.

Victoria îl privi uluită. Nu acesta era răspunsul pe care îl aştepta.

— Dar mi-aţi spus că oamenii nu vor fi de acord cu un mire german. Lui Melbourne îi tresări un muşchi de la gură.

— Sunt convins că sunt soţi admirabili.

Victoria se aşeză brusc şi rosti cu voce înceată şi temătoare:

— Dar nu vreau ca lucrurile să se schimbe.

Melbourne o privi cu o expresie care era aproape autoritară.

— Ştiu, doamnă. Dar cred că nu veţi fi fericită singură – o atinse foarte uşor pe umăr –, chiar şi cu prieteni. Aveţi nevoie de un soţ care să vă iubească şi să vă admire.

Victoria se cutremură la atingerea mâinii lui pe umărul ei.

— Dar nu există nimeni de care să-mi pese, strigă, deşi ochii ei spuneau cu totul altceva.

Melbourne îi aruncă un zâmbet sarcastic.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar cred că nu aţi căutat cu adevărat.

Victoria îşi acoperi ochii cu mâinile, ca şi când nu ar fi vrut să vadă ce este în faţa sa. Apoi oftă din rărunchi şi spuse cu mâna încă la ochi.

— Am fost atât de fericită… înainte.

— Mie mi se pare că îţi poţi aminti întotdeauna de fericire în linişte şi pace, doamnă, spuse Melbourne.

Victoria luă mâinile de la ochi şi îşi ridică privirea albastru-deschis spre el, căutându-i chipul.

— Şi Domnia Voastră aţi fost fericit?

Când vorbi, vocea lui Melbourne nu era cea a prim-ministrului civilizat, ci a unui bărbat vârstnic care se confruntă cu pierderea singurului lucru care mai poate încă să-i aducă bucurie:

— Ştiţi bine că da, doamnă.

Tăcerea care urmă era grea de povara tuturor sentimentelor nerostite. Melbourne văzu că buza Victoriei tremura şi fu nevoit să-şi împreuneze strâns mâinile ca să nu le întindă şi să o ia în braţe. Se gândi că dacă avea să plângă acum nu va putea să reziste tentaţiei de a-i şterge lacrimile cu un sărut. Îşi înfipse unghiile în palmă spunându-şi că singurul mod în care îşi putea servi regina era să-i găsească un soţ care să o facă fericită.

Cu un zâmbet curajos care mai că-i rupse sufletul lui Melbourne, Victoria ridică bărbia şi spuse:

— Dar nu mă voi căsători doar ca să vă fac pe plac, Lord M.

Melbourne se strădui să-şi compună un zâmbet la fel cu al ei.

— Bineînţeles că nu, doamnă, trebuie să vă faceţi dumneavoastră pe plac.

Apoi îi luă mâna, mâna ei mică şi albă, şi o sărută.

Capitolul 38

Albert auzea muzica venind de pe coridor. Sonata lui Beethoven în la bemol, cântată puţin prea alert. Se privi într-una din oglinzile care se înşiruiau pe pereţi. Ernst insistase să se îmbrace amândoi în uniformele militare.

Când Albert obiectase insistent că el nu este soldat, fratele lui îl întrebase:

— Dar nu ai sentimentul că parcă ai intra într-o bătălie?

Albert fusese silit să recunoască că aşa era, deşi faptul că intra într-un salon unde urma să fie cercetat de o tânără cu greu s-ar fi putut numi o glorioasă faptă de arme. Cu toate acestea, era bucuros că se îmbrăcase în uniformă; nu exista nimic mai strălucitor decât o tunică de husar cu fireturi aurite, purtată cu pantaloni albi strânşi pe picior şi cu cizme cu ciucuri aurii.

Albert îşi aminti când fusese ultima dată la Londra şi cum se simţise tot timpul foarte obosit. Victoria răsese de el şi îl făcuse hârciog. Atunci nu ştiuse exact semnificaţia cuvântului în engleză, dar o descoperise mai târziu şi îi simţea chiar şi acum înţepătura. Lucrurile nu aveau cum să meargă bine. O să fie umilit din nou de o fată care considera că valsul era cea mai măreaţă realizare a omenirii.

Când ajunseră la uşile duble ale salonului oficial, Albert se opri. Ernst îl bătu încurajator pe umăr şi spuse:

— Învingătorul ia totul. Şi, Albert… îşi strânse fratele tare de braţ. Nu uita să zâmbeşti.

Lacheii deschiseră uşile duble. Albert văzu o încăpere

plină de oameni care stăteau în picioare în faţa pianului la care cânta o fată, probabil Victoria după cum bănui. Aruncă o privire spre majordom să vadă dacă acesta le anunţa sosirea, dar bărbatul îşi îndreptă privirea spre pian, arătându-le că formalităţile trebuiau să aştepte până când regina termina de cântat.

Bărbaţii ocoliră încăperea pe margine şi fură observaţi imediat de Leopold şi de ducesă, care le trimise un sărut, iar în spatele evantaielor doamnelor de companie se stârni un val de interes. Albert băgă de seamă că un bărbat înalt, cu părul blond înspicat cu argintiu, îl cântărea cu nişte ochi verzi şi iscoditori. Doar Victoria – iar acum înţelese că aceea trebuia să fie Victoria – părea că nu observase sosirea lor, continuând să cânte partea lentă un pic cam prea repede.

Albert merse prin afara cercului de oameni şi ajunse exact în spatele pianului. Partitura se afla pe un suport în faţa ei, iar Albert îşi dădu seama că ajunsese aproape de sfârşitul pasajului. Păşi înainte instinctiv şi îi întoarse pagina exact la momentul potrivit. La început, Victoria continuă să cânte, dar apoi degetele ei se opriră din mişcare, întoarse capul şi îl văzu pentru prima dată.

— Albert?

Nu fusese chiar o întrebare, ci mai degrabă o expresie de uimire. Părea foarte tânără; ochii ei erau mai albaştri decât îşi amintea, gura mai delicată, şi se miră că fusese înfricoşat de verişoara lui, care chiar dacă era regină nu era până la urmă decât o fată.

Se înclină şi spuse:

— Victoria.

Urmă un moment de tăcere, o pauză în care toate lucrurile din jur parcă dispăruseră. Pentru o clipă păru că nu erau decât ei în acea încăpere.

Dar apoi se auzi tropăit de lăbuţe care zgâriau pe parchet. Albert văzu un câine cu urechi lungi şi păroase care se opri brusc la picioarele lui şi lătră furios la el ca şi când ar fi fost un intrus.

— Încetează, Dashy. Victoria râse şi luă căţelul în braţe. Nu trebuie să latri la vărul Albert, chiar dacă arată cu

totul altfel decât atunci când l-am văzut ultima dată.

Albert deveni încordat; recunoscu nota de maliţiozitate din vocea ei pe care o avusese şi la ultima lor întâlnire. Privi câinele cu neplăcere; câinele lui, Eos, era un ogar, elegant şi rapid. Ghemul blănos pe care Victoria îl ţinea în braţe nu părea să aparţină aceleiaşi specii.

Victoria îl sărută pe Dash exagerat pe nas şi i-l dădu lui Harriet Sutherland să-l ţină.

— Nu vreau să latre din nou la Albert. Este atât de protector.

Albert îi sărută mâna pe care ea i-o întinse, buzele lui de-abia atingându-i pielea. Când se îndreptă, spuse:

— Îmi pare rău că nu am fost recunoscut de câinele tău. Mie, dimpotrivă, nu mi-a fost deloc greu să te recunosc, verişoară Victoria. Deşi cred că acum faci mai puţine greşeli când cânţi la pian.

Victoria făcu un mic pas înapoi şi îşi înălţă capul. În vocea lui fusese o notă care îl făcuse pe Melbourne să-l studieze din priviri, iar pe Ernst îl determinase să traverseze rapid încăperea. Se opri în faţa Victoriei şi făcu o plecăciune elegantă.

— Arăţi minunat, verişoară Victoria. E limpede că regalitatea îţi prieşte.

Victoria zâmbi şi îi întinse mâna, pe care el i-o sărută cu o mişcare adâncă. Albert nu se clinti, dar îşi urmări fratele cu indiferenţă.

Ducesa, care se aflase în cealaltă parte a încăperii împreună cu Leopold, venea acum în grabă spre cei doi fraţi. După ce îi sărută cu exuberanţă pe obraji, începu să le vorbească entuziasmată în germană.

— *Mein lieber Junge. So gutaussehend!*[18]

Albert se lăsă îmbrăţişat cu eleganţă şi spuse:

— *Danke, Tante.* Dar cred că trebuie să vorbim în engleză. Am nevoie de exerciţiu.

Ducesa strălucea de plăcere între cei doi nepoţi şi îi prinse pe amândoi de braţ.

---

18 În limba germană, in original: Dragul meu băiat. Eşti atât de frumos! (n.tr.)

— Oh, Drina, nu-i aşa că sunt frumoşi verii tăi? Ce exemplare Coburg splendide!

Victoria părea stânjenită.

— Te rog, mamă, nu sunt cai de curse! Se întoarse spre Lehzen şi continuă cu o voce de gazdă cât se poate de primitoare: Baroană, bănuiesc că prinţii sunt obosiţi în urma călătoriei. Vrei să-i conduci în camerele lor?

Lehzen, care urmărise schimbul de cuvinte dintre Albert şi Victoria cu mare atenţie, făcu o reverenţă în faţa prinţilor şi porni spre uşă. În loc s-o urmeze, Albert spuse destul de limpede:

— De fapt, nu sunt aşa obosit.

Victoria replică cu aceeaşi limpezime:

— Oh? Îmi amintesc că la ultima vizită pe la ora nouă ţi se închideau ochii.

Ernst interveni înainte ca Albert să poată răspunde.

— Dar fratele meu mai mic este acum o adevărată pasăre de noapte. Poate să rămână în picioare până la miezul nopţii fără să caşte măcar o dată.

Leopold urmărise evenimentele cu o oarecare nelinişte. Spuse şi el:

— Victoria, cred că acum, de vreme ce ai partenerii potriviţi, ar trebui să dai un bal.

Obrajii Victoriei începură să se îmbujoreze.

— Unchiule, îţi mulţumesc pentru sfat, dar cred că poporul o să mă creadă uşuratică dacă dau baluri tot timpul. Se întoarse spre Melbourne pentru a avea confirmarea. Nu sunteţi de acord, Lord M?

Melbourne zâmbi şi ridică din umeri.

— Dumneavoastră vă cunoaşteţi poporul, doamnă.

Se uită cercetător spre prinţi. Victoria îşi dădu seama că trebuia să facă prezentările şi se întoarse spre verii ei.

— Albert, Ernst, prim-ministrul meu, lordul Melbourne.

Melbourne făcu o uşoară plecăciune formală către prinţi.

— Bun venit în Anglia, Alteţele Voastre.

Urmă o altă pauză, până când Ernst spuse cu o voie bună căutată:

— E atât de bine că ne aflăm la Londra. Am amintiri atât de frumoase de la ultima noastră vizită. Verişoară Victoria, sperăm că mâine ai putea să ne arăţi tablourile din colecţia ta. Am auzit că e grozavă, iar Albert tocmai s-a întors din Italia şi nu mai vorbeşte decât despre clasici.

La privirea fratelui său, Albert rosti stângaci:

— Cred că sunt câteva lucrări ale lui Leonardo da Vinci.

Victoria îl privi cu indiferenţă, iar Albert se întrebă dacă era posibil ca ea să nu fi auzit niciodată de cel mai mare pictor pe care îl văzuse lumea.

— Poate că am. Chiar nu ştiu.

Probabil că pe faţa lui Albert se putea citi dezaprobarea, pentru că spuse precaută:

— Dacă eşti atât de interesat, o să-l chem pe custodele Galeriilor Regale, domnul Seguier. El ştie dacă avem vreun Leonardo sau nu. Când Albert nu spuse nimic, Victoria continuă cu cel mai regal aer: Cât despre ziua de mâine, voi vedea. Avem o mulţime de treburi de care trebuie să ne ocupăm, nu-i aşa, Lord M?

Pe buzele lui Melbourne se aşternu un zâmbet imperceptibil când clătină aprobator din cap.

— Rapoartele din Afghanistan necesită întreaga dumneavoastră atenţie, doamnă.

Leopold interveni în discuţie, clătinând din cap:

— Numai muncă şi distracţie deloc, Victoria. Nu e bine pentru tine. Pentru ce nu-i iei pe prinţi să călăriţi mâine prin parc? Le-ai putea arăta distracţiile înaltei societăţi londoneze.

Înainte ca Victoria să poată răspunde, Albert spuse:

— N-aş vrea s-o reţin pe verişoara Victoria de la problemele de stat. Cred că mi-ar plăcea să vizitez mâine National Gallery, dacă îmi este îngăduit.

Îi privi pe Leopold, apoi pe Victoria.

— Faci aşa cum îţi place, Albert. Lehzen va face toate aranjamentele necesare.

Victoria îl fixă cu privirea, apoi se îndreptă spre Melbourne pentru a discuta cu mare zel, dar nu cu prea

multă logică despre viziunea lui asupra luptelor din Kabul.

*

Lehzen străbătu coridorul cu prinţii în urma ei. Albert era atât de adâncit în gânduri, iar Ernst era atât de preocupat de fratele lui, încât niciunul din ei nu le observară pe Skerrett şi pe Jenkins care îi urmăreau prin uşa servitorilor.

Jenkins spuse:

— Cel mai înalt din dreapta este prinţul Albert.

Skerrett îşi întinse gâtul să vadă mai bine.

— Să fiu a naibii! Parcă e un prinţ din poveşti. Mă întreb dacă o s-o placă pe regină.

Jenkins îi aruncă o privire plină de reproş.

— Nu contează ce crede prinţul. Regina este cea care trebuie să decidă.

Când începură să urce scara spre apartamentele lor, Albert izbucni în sfârşit:

— Închipuieşte-ţi, să nu ştii dacă ai un Leonardo! Nu trebuia să fi venit nici în ruptul capului.

Ernst zâmbi.

— Albert, dar dacă ar fi ştiut totul, atunci n-ai mai avea nimic s-o înveţi.

Albert continuă să clatine din cap.

— Cred că asta înseamnă ceea ce englezii numesc „a umbla după cai verzi pe pereţi”.

Ernst îşi duse degetul la buze, arătând spre guvernanta din faţa lor, iar fraţii îşi continuară drumul în linişte.

Lehzen îi conduse în camerele lor dintr-un apartament aflat în aripa de nord, alături de cel al ducesei de Kent, dar nu rămase mult cu ei. Arăta de parcă fiecare clipă petrecută în compania prinţilor era dureroasă pentru ea.

Când uşa se închise în urma ei, Ernst îşi scoase imediat tunica şi se aruncă într-un şezlong aflat în faţa focului.

— După seara asta cred că am nevoie de un brandy.

Iar apoi o să ies să văd ce are de oferit Londra în materie de distracţii.

În acel moment intră valetul fraţilor, un tânăr timid din Coburg pe nume Lohlein. Ridică tunica şi clătină din cap cu seriozitate când Ernst îi cern să-i aducă un brandy înainte de a muri de sete.

Albert nu se aşează, ci continuă să se plimbe încoace şi încolo ca şi când ar fi păzit uşa salonului.

Ernst îl urmări cu privirea o vreme, dar până la urmă nu mai putu suporta.

— Opreşte-te, Albert! Chiar contează dacă Victoria nu e o cunoscătoare a picturii renascentiste? Până la urmă nici tu nu deosebeai un Leonardo de un Holbein până când nu te-ai dus la Florenţa. Nu e vina ei că n-a primit educaţia ta. Aşa că poţi să nu te mai încrunţi tot timpul la ea şi să fii un pic mai galant?

Albert nu răspunse, iar Ernst sări din şezlong şi îl prinse de mână pe fratele lui.

— Când îi iei mâna să i-o săruţi, ar trebui s-o priveşti în ochi ca şi când ai vrea să te cufunzi în ei, cam aşa.

Se aplecă peste mâna lui Albert privindu-l în adoraţie.

Albert îşi smulse mâna, dar Ernst fu recompensat cu un început de zâmbet. Era prima oară când Albert zâmbise de când o văzuse pe Victoria.

— Ştii că n-o să fiu niciodată în stare să-ţi egalez talentele în domeniul ăsta. Tot mai cred că tu ar trebui să te însori cu ea în locul meu.

Ernst râse.

— Ei bine, ea *este* exact genul meu, mică, dar perfect proporţionată.

În timp ce descria o siluetă lascivă cu mâna, auzi pe cineva tuşind în spatele lor. În uşă se afla unchiul lor Leopold, care spuse tăios:

— Toate femeile sunt genul tău, Ernst. Dar va trebui să-ţi găseşti pe altcineva. Destinul lui Albert este să se însoare cu Victoria.

Lui Albert îi dispăru zâmbetul. Spuse cu o voce încordată care îl făcu să tresară pe fratele său:

— Nu sunt sigur că Victoria este de acord. Şi apoi ea este cea care trebuie să mă ceară.

Leopold făcu un gest cu mâna care înlătura această obiecţie.

— Oh, o va face. Dar Ernst are dreptate. Ei îi plac bărbaţii galanţi, asemenea lordului Melbourne.

Albert privi în jos.

— Dacă manierele mele nu sunt cele cuvenite, atunci cred că ar trebui să mă întorc în Germania.

Leopold pufni agitat şi pocni din degete sub nasul lui Albert.

— Astea nu sunt vorbe demne de un Coburg. Crezi că aşa am procedat eu cu Charlotte? Nu, m-am dus şi mi-am ridicat premiul. Mâna lui verifică instinctiv peruca. Dacă pleci acum acasă, oamenii vor spune că te-a refuzat. Dar dacă rămâi, ai putea deveni regele Angliei.

Albert se îndepărtă de el.

— Nu, unchiule, nu e corect. Aş fi soţul reginei Angliei.

— Pentru un om de caracter, Albert, pentru un adevărat Coburg, ar fi acelaşi lucru, spuse Leopold, prinzându-i braţul şi privindu-l adânc în ochii albaştri care semănau atât de mult cu ai lui.

Albert se îndepărtă, iar Leopold părăsi încăperea fără să dea importanţă irascibilităţii nepotului său.

Urmă o clipă de linişte, apoi Ernst sări în picioare. Într-un elan, îşi bătu fratele energic pe umăr.

— Ceea ce-ţi trebuie ţie, Albert, este să vezi Londra noaptea. Sunt sigur că acest lucru o să ţi se pară cât se poate de instructiv.

Dar Albert clătină din cap.

— Nu vreau să ies, Ernst. Îi aruncă fratelui un zâmbet ironic. Victoria a avut dreptate până la urmă. Călătoria m-a obosit.

În aripa sudică, Victoria se pregătea să se culce. Skerrett îi scotea acele din păr, în timp ce Lehzen aştepta răbdătoare undeva în spatele lor, aşa cum făcea întotdeauna. Îi plăcea să fie ultima persoană cu care regina vorbea seara şi prima care îi spunea bună dimineaţa.

În timp ce Skerrett îi desfăcea cozile din jurul urechilor, Victoria o privi pe Lehzen în oglindă şi îi spuse:

— Ai văzut cum m-a privit Albert în seara asta? Ca şi când aş fi fost un copil care nu şi-a făcut lecţiile.

Nările baroanei fremătară.

— El este fiul mai mic al unei familii lipsite de importanţă, iar dumneavoastră, Maiestate, sunteţi regină.

Victoria zâmbi de indignarea baroanei, apoi se aplecă în faţă pentru a se studia mai atentă în oglindă.

— Ştii, mâine cred că o să-mi aranjez părul altfel. Luă un exemplar din *La Mode Illustrée* care stătea deschis pe măsuţa ei de toaletă şi arătă către o coafură cu bucle cârlionţate care se răsfirau pe umerii unei femei. Crezi că poţi să faci aşa ceva, Skerrett?

— Oh, desigur, doamnă.

Victoria îşi înclină capul într-o parte.

— Şi crezi că o să-mi vină bine?

— Aşa cred, doamnă, şi mai cred că această coafură se numeşte Seducătoarea, îi răspunse ea schiţând un zâmbet în oglindă.

Victoria îi zâmbi la rândul ei, apoi întrebă cu indiferenţă:

— Crezi că prinţul e frumos, Skerrett?

Văzând în oglindă faţa lui Lehzen, Skerrett clătină din cap.

— Nu eu sunt cea care am căderea să mă pronunţ, doamnă.

Victoria se întoarse spre ea şi rosti cu un aer nerăbdător:

— Dar eu pe tine te întreb.

— Atunci da, doamnă, cred că prinţul este foarte frumos.

Lehzen scoase un sunet care aducea a pufnit timid, dar Victoria n-o băgă în seamă şi continuă să se privească absentă în oglindă.

— Dar nu zâmbeşte niciodată. Mă întreb dacă e în stare.

*

În cealaltă parte a palatului, Albert se afla în dormitorul lui şi privea o miniatură care reprezenta o tânără. Părul blond era aranjat într-o coafură demodată, cu cârlionţi de o parte şi de alta a capului. Ochii albaştri erau mari, iar gura zâmbitoare. Albert ridică lumânarea astfel încât să o poată studia cum se cuvine, şi observă o pată de praf. O şterse cu mâneca de la cămaşă, iar apoi, cum era singur şi nu exista nimeni care să-l mustre pentru nebunia lui, duse portretul la buze.

Capitolul 39

Lunea, Victoria îşi impusese obiceiul de a acorda audienţe unor oameni interesanţi din administraţie care nu aveau recomandările cuvenite pentru a participa la recepţiile din Salonul Oficial. În această dimineaţă se întâlnea cu Rowland Hill, un funcţionar din serviciile poştale căruia îi venise o idee ingenioasă pe care Melbourne o considerase demnă de atenţia ei. Stătea împreună cu doamnele ei, cu aghiotantul, lordul Alfred, şi cu Dash la picioare şi studia o coală de hârtie pe care erau imprimate sute de mici profiluri ale ei. Hill le pusese la dispoziţie o lupă, iar Victoria şi doamnele ei studiaseră rând pe rând imaginile minuscule.

Emma Portman spuse prudentă:

— E într-adevăr foarte ingenios, nu credeţi, doamnă? Şi vă seamănă bine.

Victoria scrută imaginile prin lupă.

— Arată mai bine decât pe monede, asta e sigur.

Îşi mângâie buclele coafurii Seducătoarea care i se unduiau la baza gâtului.

Rowland Hill stătea în picioare şi îşi muta greutatea

considerabilă de pe un picior pe altul. I se spusese să nu vorbească dacă nu i se vorbea, dar ardea de nerăbdare să-i povestească reginei despre minunata lui invenţie. Victoria puse timbrele jos şi exclamă:

— Ce mici sunt!

Atunci Hill nu se mai putu abţine.

— Poate că sunt ele mici, doamnă, dar numai unul singur este suficient să ducă o scrisoare la Brighton sau pe Insula Bute, la Guilford sau la Gretna Green. Făcu o pauză pentru a spori efectul spuselor sale, cum repetase acasă în faţa oglinzii sub privirile doamnei Hill. Sau, dacă-mi permiteţi, la castelul Windsor sau la Wolverhampton.

Victoria îl întrerupse:

— Totuşi, mi se pare oarecum incorect. Până la urmă, Wolverhampton este mult mai departe decât Windsor.

Hill zâmbi; era o obiecţie la care se pregătise să răspundă. Era gata să se lanseze în explicaţii când uşa se deschise şi lacheul anunţă:

— Alteţele lor, prinţul Ernst şi prinţul Albert.

Fraţii intrară în încăpere. Victoria îşi duse mâna să-şi mângâie buclele. Ernst îi adresă un zâmbet de încuviinţare în privinţa noii coafuri, iar Albert înclină scurt capul. Ca şi când s-ar fi simţit jignit de lipsa de galanterie a lui Albert, Dash începu să latre la el atât de tare, încât Victoria trebui să-l ia în braţe.

Îşi înclină şi ea capul spre vărul ei, apoi se întoarse spre funcţionarul de poştă şi spuse:

— Vă rog să continuaţi, domnule Hill.

Hill respiră adânc.

— Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră, doamnă, pentru ce timbrul costă la fel indiferent de distanţa parcursă, vă întreb un lucru: ar trebui ca o fată din Edinburgh care îi scrie iubitului ei din Londra să plătească mai mult decât una care locuieşte în Ealing? Ar trebui ca un negustor din Manchester să plătească mai mult pentru a-i scrie agentului său de bursă din City decât un negustor din Marylebone? Doamnă, aceste timbre vor aduce pe picior de egalitate toate părţile acestei insule. Distanţele nu vor mai

fi o barieră pentru comerţ sau – şi aici Hill îşi duse mâna la inimă, într-un gest care doamnei Hill i se păruse deosebit de emoţionant – pentru poveştile de iubire.

Aluzia lui Hill la poveşti de iubire nu fu întâmpinată aşa cum sperase acesta. Victoria nu-şi îndulci tonul, ci spuse tăioasă:

— Şi chipul meu va fi pe toate scrisorile?

— Da, doamnă. La urma urmei, aceasta este Poşta Regală, răspunse el înclinându-se uşor, în semn de recunoaştere a importanţei timbrelor.

Victoria privi coala de hârtie.

— Dar cum vor fi fixate micile imagini?

Hill făcu un pas în faţă şi întoarse coala pe dos.

— După cum vedeţi, doamnă, timbrele au pe spate un strat de gumă arabică.

Victoria îşi înălţă capul şi spuse cu seriozitate:

— Aşadar, oricine va dori să trimită o scrisoare va trebui să-mi lingă chipul?

Hill şovăi. Nu prevăzuse această întrebare, dar după o clipă de gândire răspunse timid:

— Întocmai, doamnă, deşi cei mai elevaţi ar putea folosi o mică pensulă.

În încăpere se aşternu tăcerea. Doamnele Victoriei aşteptară să vadă cum va interpreta ea această afirmaţie. Hill se dădu un pas înapoi când văzu expresia întipărită pe faţa Victoriei. Se întrebă cum va mai putea da ochii cu soţia lui dacă o ofensase pe regină.

Dar înainte de a putea cădea în genunchi şi a implora să fie iertat pentru *lese-majeste,* văzu că regina avea gropiţe în obraji şi era zguduită de ceea ce părea a fi un hohot nestăvilit de râs. Voioşia reginei se răspândi asemenea unui incendiu puternic printre doamnele ei, asupra elegantului Lord Alfred şi în cele din urmă şi asupra prinţului Ernst, care aproape explodă de râsul pe care şi-l stăpânise până atunci.

Singurii oameni din încăpere care nu râdeau erau lacheii, uluitul domn Hill şi Albert, care privea veselia generală cu lipsă de înţelegere. Când Victoria îşi reveni şi

observă privirea severă din ochii lui Albert, îşi apropie faţa de câinele pe care îl ţinea în braţe şi spuse:

— Crezi că vărul Albert nu e de acord cu noi, Dash?

Albert nu spuse nimic, aşa încât ea îşi înălţă capul şi îl privi direct în ochi. El se încruntă când îi întâlni privirea şi spuse:

— Iartă-mă, verişoară Victoria, am crezut că îi vorbeai câinelui tău. Îşi îndreptă privirea spre Hill. Cred că acest domn a făcut o invenţie remarcabilă, una care le va aduce avantaje uriaşe supuşilor tăi, aşa că da, nu găsesc nimic de râs în asta, ci numai de admirat.

După ultima propoziţie îşi întoarse din nou privirea la Victoria.

Hill, care nu ştia cine era acest bărbat extrem de inteligent, în afara faptului că era prinţ, făcu o plecăciune adâncă în direcţia lui.

— Sunt onorat că gândiţi astfel, domnule.

Victoria simţi cum obrajii încep să-i ardă.

— Domnule Hill, vă mulţumesc foarte mult că mi-aţi arătat această invenţie cât se poate de ingenioasă. Dar acum mă scuzaţi, am o întrevedere cu lordul Melbourne.

Ieşi din încăpere cu paşi rapizi şi furioşi fără să se mai uite la Albert. Doamnele şi lordul Alfred o urmară.

După ieşirea lor, Ernst îl privi pe Albert şi clătină din cap, înainte de a spune în germană:

— Ce se întâmplă cu tine?

Fratele său îi răspunse în aceeaşi limbă:

— Nu mă pot preface că sunt ceea ce nu sunt. Are curteni care să râdă de ceea ce râde şi ea, dar eu nu sunt unul dintre ei.

Se întoarse spre Hill care rămăsese în mijlocul încăperii, nesigur dacă i se dăduse voie să plece sau nu. I se spusese să se retragă din încăpere cu spatele atunci când regina îi semnala că audienţa se sfârşise. Dar cum regina părăsise încăperea înaintea lui, se întrebă dacă mai era necesar acest lucru. Prinţii ar fi aşteptat de la el să facă asta? De fapt, era lucrul de care lui Hill îi era teamă cel mai tare; gândul că ar fi mers cu spatele la ieşirea dintr-o

încăpere şi posibilitatea reală că s-ar fi putut ciocni de ceva îi provocase coşmaruri încă de când i se spusese că acest lucru era obligatoriu conform protocolului de la curte. Poate că dacă aceştia erau numai prinţi, nu era necesar să meargă cu spatele tot drumul. Rămăsese ţintuit locului, legănându-se de pe un picior pe altul.

În cele din urmă, spre marea lui surpriză şi bucurie, prinţul care îi lăudase invenţia veni spre el şi luă coala cu timbre.

— Îmi puteţi spune, vă rog, cum reuşiţi să reproduceţi imaginea atât de exact?

*

Melbourne o aştepta pe Victoria în salonul ei personal. Nici măcar nu trebui să o privească ca să-şi dea seama că era furioasă; îşi putu da seama după paşii ei sacadaţi şi respiraţia gâfâitoare atunci când pătrunse în încăpere.

— Mă simt atât de ofensată încât îmi vine să urlu! strigă ea, înconjurând încăperea până când ajunse în faţa lui Melbourne.

Acesta privi în jos către ea şi îşi spuse că nu putea exista decât un singur motiv pentru obrajii roşii ai reginei şi pentru modul în care îi tresălta pieptul.

Studiase cu interes întâlnirea dintre regină şi vărul ei în seara precedentă. Albert era un tânăr stângaci care în mod clar babar nu avea cum să se facă plăcut de către o femeie, dar cu simţurile ascuţite ale cuiva care iubea, Melbourne văzuse privirea pe care şi-o aruncaseră regina şi vărul ei atunci când acesta se aplecase peste pian să-i întoarcă pagina partiturii. Era o privire pe care o experimentase şi el de câteva ori în viaţă, dar cu care nu se va mai întâlni niciodată.

Înţelegând toate aceste lucruri, spuse cu aerul lui obişnuit de detaşare amuzată:

— Chiar aşa, doamnă? Dar ultimele rapoarte spun că trupele noastre l-au învins pe Dost Mohammed şi vor intra în Kabul peste câteva săptămâni.

Victoria se opri şi se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Astea sunt veşti bune, trebuie să-i scriu generalului Elphinstone şi să-l felicit. Apoi îşi întinse mâinile în faţă, le privi şi continuă. În acest moment, vorbeam despre vărul meu.

Melbourne spuse relaxat:

— Şi despre care văr este vorba? Alteţea Sa Prinţul Ernst de Saxa-Coburg-Gotha sau fratele lui Alteţea Sa Prinţul Albert?

Victoria îşi ridică privirea spre el.

— Despre Albert, bineînţeles. E atât de… Se opri, căutând cuvântul corect, înainte de a încheia cu mare emfază: … atât de pedant.

— Chiar aşa? După ce l-am văzut fugitiv, îl credeam mai degrabă elegant, pentru un german.

— Este întotdeauna atât de… dezaprobator!

Melbourne zâmbi.

— Eu cred că luaţi rezerva lui naturală drept dezaprobare, doamnă.

Victoria clătină vehementă din cap.

— Nu, eu nu cred asta.

Melbourne se întoarse la cutiile de pe masă şi spuse aşa, într-o doară:

— Atunci nu-l vedeţi ca pe un posibil soţ?

— M-aş mărita mai degrabă cu Robert Peel!

Melbourne ridică dintr-o sprânceană.

— Mă întreb ce-ar spune Lady Peel despre asta?

Şi izbucniră amândoi în râs, bucurându-se de clipa de intimitate relaxată dintre ei şi amintindu-şi de numeroasele glume pe care le împărtăşiseră în trecut. Lui Melbourne toate acestea i se părură şi mai preţioase pentru că îi readuseseră o licărire de speranţă. Poate că se înşelase în legătură cu ceea ce văzuse la pian. Poate că până la urmă Victoria nu-şi va dărui inima lui Albert, iar ei ar putea să-şi continue pentru încă puţin timp această fericită înţelegere.

Îşi dădu seama că era o speranţă plăpândă şi nedemnă de el. Ştia mai bine decât oricine altcineva că

regina avea nevoie de un soţ asupra căruia să-şi reverse toată pasiunea care clocotea în ea. Îşi reaminti că venise timpul când trebuia să-şi urmeze datoria în detrimentul pornirilor, dar şi aşa, atunci când regina îi zâmbea, arătându-şi dinţii mici şi albi, spera că ora sacrificiului nu sosise încă.

— Apropo, doamnă, îmi permiteţi să vă felicit pentru noua coafură. Vă stă într-adevăr foarte bine.

Buclele de pe ceafă îi dădeau o delicateţe voluptuoasă.

— M-am gândit că trebuie să încerc ceva nou.

Melbourne aprobă printr-un gest al capului, pe moment nefiind în stare să vorbească.

*

Albert şi Ernst coborau scările de la National Gallery din Piaţa Trafalgar, unde unul dintre fraţi îşi petrecuse câteva ore captivante admirând colecţia valoroasă de tablouri, în timp ce celălalt fusese la fel de absorbit admirând splendida colecţie de exemplare ale sexului frumos londonez. Ieşiră în piaţă însoţiţi doar de Lohlein.

Lehzen le pusese la dispoziţie o trăsură, iar Alfred Paget îi întrebase dacă nu voiau să le arate atracţiile turistice, dar Albert refuzase ambele oferte. Voia să vadă Londra de unul singur, nu ca văr al reginei, sau şi mai rău, ca pretendent al ei. Ernst protestase; ideea lui era că probabil lordul Alfred ar fi fost capabil să-i prezinte câteva atracţii pe care le considera cât se poate de interesante, iar în calitate de cavalerist nu înţelegea pasiunea lui Albert de a merge pe jos peste tot. Dar înţelegea că era inutil să protesteze când fratele lui îşi pusese ceva în cap.

Trecură pe lângă o mare construcţie în lucru aflată în mijlocul pieţei. Arăta ca un deget uriaş care ieşea în sus dintr-un grup de schele. Stătură să privească cum o bucată uriaşă de granit este ridicată cu ajutorul unei serii de macarale şi palane până când ajunge în vârful degetului, apropiindu-l şi mai mult de cer.

O luară pe Regent Street, şi Albert se opri în faţa unei vitrine unde erau expuse câteva dintre noile dagherotipuri. Micile plăci fotografice aşezate pe un fundal de catifea roşie erau majoritatea portrete de bărbaţi, deşi exista şi portretul unei doamne în vârstă căreia era posibil să-i vezi ridurile şi încreţiturile feţei.

Albert privi dagherotipurile cu mare atenţie, apoi se întoarse spre fratele său.

— Este extraordinar. Un mod de a copia natura absolut fidel.

Ernst se smulse din admiraţia unei roşcate fermecătoare de pe cealaltă parte a străzii pentru a se uita la baba pe care o studia fratele său.

— Uită-te la negul de pe faţa ei. Nu sunt sigur că aş vrea să fiu reprezentat atât de fidel.

— Dar nu ţi-ar plăcea să te vezi aşa cum le apari celorlalţi?

— Nu sunt sigur; depinde de cât de mult am băut în noaptea dinainte!

Faţa ascuţită a tânărului proprietar al prăvăliei apăru în cadrul uşii.

— N-aţi dori să intraţi, domnilor? Aş fi bucuros să vă fac fiecăruia un dagherotip. Şi nu trebuie să vă faceţi griji că va trebui să staţi nemişcaţi prea mult timp. Timpul de expunere este în prezent de doar zece minute, şi vă promit că nu veţi găsi un artist fotograf mai bun în oraş.

— Aşa vă spuneţi, fotograf?

— Da, domnule, din greacă – *photos* înseamnă lumină şi *graphos* înseamnă a desena. Îmi place să cred despre mine că pictez cu lumină.

Ochii lui Albert străluciră. Bineînţeles că auzise de dagherotipuri, chiar văzuse unul sau două, dar nu mai cunoscuse până atunci pe nimeni care le făcea. Fu gata să intre în prăvălie când îl văzu pe cealaltă parte a străzii pe Ernst care se angajase într-o conversaţie cu o doamnă. Şovăi; în mod sigur nu va fi pentru totdeauna paznicul fratelui său. Apoi îşi aminti cum Ernst îşi părăsise regimentul iubit pentru a-l însoţi în călătoria la Londra, şi cu

o privire de regret adresată fotografului şi o promisiune că va reveni altă dată, traversă strada şi îl luă de braţ pe fratele său ca să îl îndepărteze din calea ispitei.

— Ooh, probabil că acesta este fratele dumneavoastră, spuse roşcata. Asemănarea este clară. Înţeleg că sunteţi străini, n-aţi vrea, domnilor, să vă arăt câteva dintre atracţiile oraşului? Vă asigur că mă descurc foarte bine.

Lascivă, îi făcu cu ochiul lui Ernst.

— Vă mulţumim, domnişoară, dar nu este necesar. Avem treabă, spuse Albert ferm şi îşi trase fratele de braţ.

În nerăbdarea lui de a se îndepărta de ispită, Albert o luă pe o străduţă laterală îngustă care nu ar fi putut contrasta mai puternic cu Regent Street, o stradă largă, cu magazine cu vitrine frumoase şi oameni prosperi. Aici totul era mai întunecat; lumina aproape că nu pătrundea din pricina clădirilor de pe fiecare parte şi plutea un miros puternic care se intensifica pe măsură ce înaintau către o curte interioară unde se părea că era un soi de pompă. Copii îmbrăcaţi aproape în zdrenţe, desculţi, se alergau unii pe alţii în jurul unei cozi formate din femei care aşteptau cu găleţi şi bidoane. Albert privi îngrozit în jurul lui; curtea fetidă părea să fie negativul imaginii de prosperitate strălucitoare pe care tocmai o părăsise. Aici nu existau parasolare verzi şi reclame la ultima reprezentaţie cu *La Sonnambula* de la Opera Italiană; aici nu existau decât rufe îngălate atârnate la uscat şi zgomotul ritmic al pompei.

Albert simţi o atingere pe braţ. Era Lohlein, cu o faţă îngrijorată, care îi spuse în germană:

— Alteţă, cred că trebuie să ne întoarcem la palat; nu e bine că ne aflăm în acest loc.

Sunetul neobişnuit al limbii germane o făcu pe una dintre femei să-şi ridice privirea şi să se uite insistent la ei. Privirea ei îl făcu pe Albert să se simtă stânjenit. Bineînţeles că văzuse sărăcie şi acasă, dar nimic nu fusese atât de murdar; iar ţăranii de acasă nu i se păruseră atât de lipsiţi de speranţă. Era gata să se întoarcă, când simţi că ceva îi atinge genunchiul. Se înfioră, crezând că era vreun câine

vagabond, dar văzu o fetiţă de nici patru ani care îi întinse un băţ de chibrit.

— Cumpăraţi un băţ de chibrit, domnule?

Albert privi faţa obosită a fetiţei şi îi văzu braţele slabe. Se căută în buzunarul hainei şi găsi o monedă de o jumătate de coroană, pe care o îndesă în palma copilului. Se întoarse şi porni spre lumină, dar înainte de a face trei paşi simţi o altă atingere pe genunchi.

Privi în jos şi o văzu pe fetiţă care îi întindea băţul de chibrit. Zâmbi şi se aplecă să îl ia.

În timp ce fraţii mergeau înapoi spre palat, Albert spuse:

— La Coburg noi nu avem chestii din astea cum ar fi fotografii, dar cel puţin nu avem nici copii care cerşesc pe străzi.

Ernst îşi ridică pălăria spre o blondă drăguţă într-o haină albastră tivită cu blană, care trecea pe lângă ei într-un faeton galben.

— Sunt multe lucruri pe care nu le avem în Coburg.

— Cum poate Victoria să stea într-un palat cu câinele ei de companie când în jurul ei există atâta sărăcie? Cred că Londra nu este un oraş drept.

— Oh, nu ştiu, Albert. Ernst o urmărea pe blondă cum dispare în Hyde Park. Dacă asta e nedreptate, cred că există şi unele avantaje în compensaţie.

*

În acea seară cina fu luată *en familie,* ceea ce însemna că pe lângă Leopold, ducesa de Kent şi cei doi prinţi, mai participau şi membrii apropiaţi din personalul Casei Regale, lordul Melbourne şi Dash, căruia îi plăcea să stea la picioarele Victoriei aşteptând resturi de mâncare.

Conversaţia celor din jurul mesei era sporadică, pentru că membrii personalului şi Leopold încercau să termine de mâncat înaintea reginei. Numai Ernst, care nu ştia că *timbale de saumon* aflat în faţa lui urma să-i fie luat repede din faţă fără ca măcar să fi luat o înghiţitură din el,

se aventură să facă conversaţie.

— Îmi dai voie să te felicit pentru rochia ta, verişoară Victoria? Astăzi am văzut atât de multe femei îmbrăcate elegant, dar cred că tu arăţi cel mai frumos.

Victoria părea mulţumită. Era o rochie nouă făcută din mătase irizată care atunci când se mişca sclipea ca o coadă de păun şi îşi schimba culoarea din albastru în verde. Nu avea umeri şi lăsa să se vadă gâtul alb şi lung, iar profilul claviculelor era accentuat de un colier cu diamante care strălucea în lumina lumânărilor. Arăta ca o pasăre colibri, iridescentă şi scânteietoare, şi se apleca tot timpul să-i dea în gură cele mai bune bucăţele nerăbdătorului Dash. În această seară era bine dispusă, clocotind de entuziasm sau poate de încordare pentru că stătea între cei doi veri ai ei.

Se întoarse spre Ernst.

— Mă bucur că aţi reuşit să vă distraţi astăzi. Eu şi lordul M. am fost atât de ocupaţi cu evidenţele ofiţerilor din armată. Acum suntem în Afghanistan şi sunt atât de multe probleme de care trebuie să ne ocupăm.

Melbourne, care o avea pe Emma Portman între el şi Albert, observă că ochii reginei alunecaseră spre Albert când spusese asta, dar prinţul privea în farfuria lui.

Ernst continuă pe acelaşi ton afabil:

— A fost o zi cât se poate de instructivă. Eu şi Albert am vizitat National Gallery. Am fost pur şi simplu turişti.

Victoria, care mâncase cât dorise din somonul ei, puse cuţitul şi furculiţa jos. Ca un stol de bâtlani, lacheii se năpustiră şi luară mâncarea. Leopold oftă adânc, dar Albert păru surprins când farfuria îi fu luată rapid din faţă. Îşi exprimă protestul faţă de lacheu:

— Nu am terminat!

Lacheul aruncă o privire spre Victoria.

— Dar regina a terminat, Alteţa Voastră.

Albert clătină din cap şi privi spre Victoria, care chiar în acea clipă îi trecea pe la nas lui Dash, care saliva din plin, o bucăţică pe care o păstrase pentru el. Când îl observă pe Albert, îl întrebă:

— Mi-aţi văzut portretul la expoziţie? Cel în care eram

cu hainele de la încoronare. Îmi aminteşte întotdeauna de acea zi şi de cât de nervoasă m-am simţit.

Zâmbi uşor, iar Emma Portman murmură că, deşi probabil regina se simţise agitată, acest lucru nu fusese remarcat de către cei prezenţi acolo.

Albert aşteptă ca Emma să termine, apoi spuse în engleza lui cu accent:

— N-am văzut portretul. Am mers şi ne-am uitat la clasici. E un Rubens foarte frumos acolo, printre multe alte picturi cât se poate de interesante. Cred că este un lucru minunat ca atât de multă frumuseţe să fie disponibilă pentru toată lumea gratis. Cred că o să creeze o naţiune de esteţi.

Victoria, care îşi tăia viţelul umplut cu mişcări scurte şi precise, spuse:

— Mie nu-mi place deloc Rubens. Toate cărnurile acelea puhave.

La masă se făcu linişte. Melbourne, care nu-şi putuse stăpâni zâmbetul care îi juca pe buze, i se adresă prinţului Albert:

— Cu cea mai mare siguranţă National Gallery este de mare folos naţiunii, dar mă îndoiesc că va schimba prea mult gustul poporului. Deşi cred că a devenit refugiul preferat al oamenilor fără căpătâi, aşa că e posibil să avem cei mai cultivaţi vagabonzi din Europa.

Încăperea răsună de râsul cristalin al Victoriei. Albert lăsă furculiţa jos şi spuse:

— Eu cred că şi vagabonzii, aşa cum îi numiţi, merită să întrezărească fie şi pentru o clipă sublimul.

Melbourne îi răspunse cu un zâmbet, dar înainte ca Albert să mai poată spune ceva, Ernst interveni în discuţie:

— Ei bine, dacă doamnele pe care le-am văzut astăzi acolo erau vagabonzi, atunci cu siguranţă nu mai e nevoie să-şi cultive gusturile.

Victoria observă privirea mamei sale şi se ridică în picioare. Întreaga asistenţă se ridică, iar domnii le conduseră pe doamne la uşă.

Albert oferindu-i braţul Victoriei, pe care aceasta îl

atinse doar cu vârfurile degetelor fără să-l privească nicio clipă.

După retragerea doamnelor şi după ce lacheii aduseră vinul de Porto, bărbaţii se mutară către capătul mesei unde stătea Leopold. Melbourne se aşeză lângă Alfred Paget şi se interesă de sănătatea numeroşilor săi fraţi, când, spre surprinderea lui, Albert veni şi se aşeză în cealaltă parte.

Fără nicio introducere, prinţul spuse:

— Ştiţi, Lord Melbourne, aş vrea să vizitez parlamentul dumneavoastră. La noi acasă nu există aşa ceva.

Albert părea atât de serios încât Melbourne se întrebă dacă era capabil să zâmbească. Nu şi-o putea închipui în ruptul capului pe Victoria fericită alături de un bărbat care nu avea simţul umorului.

— Domnule, va fi plăcerea mea să vi-l arăt. Dar sper să nu fiţi dezamăgit. Pericolul este că această guvernare reprezentativă poate sfârşi adesea prin a semăna cu un balamuc. Şi s-ar putea să doriţi să-l vizitaţi incognito.

Albert păru surprins şi neîncrezător.

— De ce?

— Există unii membri ai parlamentului, majoritatea conservatori – şi aici Melbourne făcu un gest de lehamite cu mâna – care s-ar putea să nu suporte sentimentul că sunt studiaţi de un prinţ german.

Când spuse asta, văzu cum obrajii lui Albert se înroşesc.

— Înţeleg. Şi dumneavoastră ce credeţi, Lord Melbourne?

Melbourne se ridică de pe scaun.

— Cred că – şi afişă cel mai rafinat zâmbet – ar trebui să ne alăturăm doamnelor. Regina nu suportă să fie lăsată să aştepte.

*

În salonul oficial, Victoria juca cărţi cu Harriet, Emma şi Lehzen. Ducesa stătea lângă foc şi broda. Bărbaţii intrară

în salon în ordinea rangului, primul Leopold, care merse şi se aşeză lângă sora lui, apoi prinţii şi ultimii Melbourne şi Alfred Paget.

Când intrară, Victoria îşi ridică privirea şi întinse o mână rugătoare spre Melbourne.

— Oh, Lord M., trebuie să veniţi să jucaţi cu mine. Sunt sigură că o să-mi purtaţi noroc.

— Cu plăcere, doamnă. Melbourne privi spre Albert şi Ernst. Poate am mai putea aşeza încă o masă să joace şi prinţii.

Albert îl privi cu ceea ce lui Melbourne i se păru că este o urmă aproape imperceptibilă de ostilitate.

— Vă rog să nu vă deranjaţi. Jocurile de cărţi nu mă interesează.

Momentul de încordare fu risipit de Ernst, care spuse cu un zâmbet hotărât:

— Dar *pe mine* mă interesează. Pot să joc şi eu, verişoară Victoria? Te previn că sunt foarte ghinionist la cărţi, dar ştii ce se spune, şi îndreptă cea mai seducătoare privire către frumoasa Harriet Sutherland, care îşi închise pe jumătate pleoapele, semn că pricepuse mesajul.

Victoria le făcu semn lacheilor care aduseră scaune pentru Ernst, Melbourne şi Alfred Paget şi începură o partidă de whist.

Albert se duse la pian şi după o scurtă ezitare, se aşeză şi începu să cânte, la început încet, apoi cu o încredere din ce în ce mai mare.

Ducesa îl privea pe Albert cu un zâmbet fericit pe buze.

— Dragul de Albert, la vârsta lui îţi seamănă atât de bine, Leopold.

Leopold o privi pieziş pe sora lui, dar îi era clar că remarca ei nu fusese altceva decât o observaţie inocentă.

— Da, cred că există o oarecare asemănare.

Muzica dinspre pian deveni mai puternică, dar probabil că Victoria era singura persoană din încăpere care nu observa că Albert cântă sonata în la bemol de Beethoven pe care ea o cântase cu o seară înainte atunci

când sosiseră cei doi prinţi. Urma un pasaj deosebit de dificil, la care ea se chinuia întotdeauna, dar Albert îl cântă fără cel mai mic efort.

Fără să vrea, Victoria îl privi impresionată. Ernst observă acest lucru şi spuse cu o privire rugătoare:

— Verişoară Victoria, îmi faci marea cinste de a cânta pentru mine?

Victoria aruncă o privire spre celălalt capăt al încăperii.

— Cântă cineva la pian.

— Dar simt că seara nu poate fi desăvârşită fără un duet de Schubert. Se întoarse spre Harriet Sutherland cu un zâmbet vorace. Nu credeţi, ducesă?

Harriet îşi întinse gâtul lung şi spuse:

— Îl ador pe Schubert, iar regina şi vărul ei cântă amândoi atât de bine.

Mai degrabă spre surprinderea ei, Victoria se trezi că se ridică şi se îndreaptă spre pian. Când se apropie, Albert se opri imediat din cântat şi se ridică în picioare.

— Scuze, nu am ştiut că vrei să cânţi.

Tonul lui era intenţionat formal.

Făcu o mişcare să se dea la o parte, dar Victoria întinse mâna să-l oprească şi spuse la fel de înţepată:

— Ernst a cerut un duet. Schubert. Cred că e o partitură pe aici.

Arătă spre o partitură de pe pian. Albert privi partitura şi aprobă printr-un gest din cap.

— Da. O ştiu. Ce parte preferi? Cred că prima parte e mai dificilă.

— N-am avut niciodată probleme cu ea, spuse Victoria şi îşi puse scaunul în partea cu registrele înalte ale claviaturii.

— Nu? Dar are atâtea acorduri, şi tu ai mâinile atât de mici.

Priviră amândoi spre mâinile Victoriei, care se odihneau pe claviatură, gata să cânte. Victoria încercă să le ţină nemişcate în timp ce el se aşeză lângă ea pe taburetul de la pian. Deşi fu foarte atent ca trupul lui să nu-l atingă

pe al ei, ea simţi căldura pe care o emana şi parfumul slab şi dulce al pielii lui. Când îşi aplecă privirea pe claviatură, văzu că şi lui îi tremurau mâinile.

Fără să se uite la faţa lui, Victoria înălţă capul şi spuse:

— Gata? Şi înainte ca el să răspundă, continuă: Unu, doi, trei.

Ea lovi prima clapă şi Albert îi răspunse în registrul grav, dar când ajunseră la melodie fu clar că, în timp ce Victoria ataca claviatura în forţă, Albert păstra un tempo mai contemplativ.

Pentru că diferenţa dintre tempourile lor se transformă într-un dezacord strident, Victoria se întrerupse şi îşi întoarse capul.

— Merg prea repede pentru tine, Albert?

Albert o privi şi el cu ochii lui albaştri şi limpezi care, după cum îşi dădu ea seama, semănau atât de bine cu ai ei.

— Cred că mergi prea repede pentru Schubert. Dar dacă ăsta e ritmul pe care ţi-l doreşti…

Cu o îndulcire a liniei gurii care la alt bărbat ar fi putut trece drept un zâmbet, îşi puse degetele pe clape aşteptând-o să înceapă.

De data aceasta nu mai cântară unul împotriva celuilalt, ci împreună. El îi urmă tempoul, iar ea rezistă tentaţiei de a se grăbi la pasajele dificile în speranţa că viteza îi va masca greşelile. Când ajunseră la capătul paginii, Albert se ridică să întoarcă foaia. Ochii lor se întâlniră pentru o clipă care fu asemenea unui ecou al clipei în care Victoria îl văzuse pentru prima dată cu o seară înainte. Partea a doua a duetului cerea ca soliştii să încrucişeze registrele, iar atunci când mâna lui Albert trecu dincolo de a ei, Victoria simţi o undă de căldură. Câteva măsuri mai jos fu rândul ei să interpreteze un acord în octavele joase, şi de data asta nu reuşi să-şi ridice încheietura mâinii destul de mult astfel că atingerea nu mai putu fi evitată. Simţi pielea lui caldă şi atingerea aproape imperceptibilă a unui fir de păr care o gâdilă în palmă.

Degetele ei se mişcau instinctiv pe clape, şi toată atenţia de care era capabilă se concentra asupra micului petic de piele de pe încheietura ei care îl atingea pe Albert. Nu îndrăzni săi privească faţa şi simţi ceva ca o uşurare atunci când această mişcare se sfârşi, iar mâinile lor se despărţiră.

La a treia parte, pasajul legato necesita acţionarea pedalei de susţinere. Victoria căută instinctiv pedala cu piciorul, dar descoperi că nu apăsa pe pedala de alamă, ci pe căputa pantofului de piele al lui Albert, iar glezna acoperită de faldurile rochiei i se freca de gamba lui. De această dată Albert fu cel care se înfioră atunci când piciorul ei îl atinse pe al lui. Victoria simţi apăsarea coapsei lui prin jupoane şi i se păru că prin torentul de note îl aude cum scapă un oftat.

Pe măsură ce piesa se apropia de sfârşit, descoperiră că erau perfect la unison, iar atunci când atinseră ultima clapă în aceeaşi clipă, se priviră unul pe altul triumfători. Victoria nu se putu abţine să nu zâmbească, şi pentru o clipă i se păru că întrevede strălucirea unor dinţi albi pe sub mustaţa aurie. Rămaseră privindu-se unul pe altul, complet nemişcaţi, ascultându-şi respiraţia până când momentul luă sfârşit într-un ropot de aplauze venit dinspre masa de joc.

Albert se ridică imediat în picioare şi făcu cu un gest din cap o mică plecăciune formală în faţa Victoriei. Încă respirând puţin mai repede, spuse cu voce scăzută:

— Cânţi foarte bine, Victoria.

Victoria îşi ridică privirea spre el.

— La fel ca tine, Albert.

Leopold, care nu se mai putea stăpâni, se întoarse spre Melbourne cu un zâmbet triumfător.

— Cei din familia Coburg au un talent grozav la muzică, nu credeţi? Este absolut încântător săi vezi pe cei doi veri cântând împreună într-o armonie perfectă.

Melbourne îi zâmbi cu eleganţă, dar fără ca privirea lui să exprime acest lucru.

— A fost un spectacol cât se poate de agreabil.

Victoria zâmbi şi spuse cu o maliţiozitate jucată:

— Cel puţin am făcut atâta gălăgie încât nu aţi putut

adormi aşa cum faceţi de obicei când credeţi că nu vă privesc, Lord M.

Melbourne îşi ridică braţele în sus în semn că se predă.

După ce urmări tot ce se întâmplase, Albert se întoarse spre verişoara lui şi spuse pe un ton abrupt:

— Dar te rog să mă ierţi, Victoria, dacă îţi atrag atenţia că nu exersezi destul. Este necesar să cânţi cel puţin o oră în fiecare zi.

Fu rândul Victoriei să se ridice în picioare, afectată de reproşul lui, dar şi de revenirea la comportamentului lui rece şi înţepat. Ţinându-se foarte dreaptă, spuse cu o aroganţă regală:

— Aşa este. Dar trebuie să-ţi reamintesc că o regină nu are timp să facă game în fiecare zi.

Albert îşi înclină capul ca pentru a da de înţeles că a priceput remarca ei, apoi spuse, cu ochii lui albaştri la fel de larg deschişi şi de ostili că ai Victoriei:

— Nu. Cred că are numai pentru jocul de cărţi.

Victoria îl privi impasibilă, apoi întorcând brusc capul, porni spre masa de joc şi se aşeză. Numai după ce făcu un adevărat spectacol din a-şi privi cărţile, îi aruncă o privire lui Albert. Acesta o privea fix ca şi când ar fi încercat să-i schiţeze faţa, dar în clipa în care privirile li se întâlniră, el tresări şi îşi mută privirea în altă parte.

În acea seară, şi Albert şi Victoria priviră nişte miniaturi înainte de a se culca. Victoria se bucura de asemănarea cu regina Elizabeta care fusese inspiraţia ei, şi se întrebă dacă acea regină de demult se înfiorase vreodată atât de tare cum i se întâmplase ei atunci când mâna lui Albert o atinsese pe a ei. Cum era posibil ca trupul ei să reacţioneze atât de puternic faţă de cineva pe care îl găsea atât de dificil?

Puse jos miniatura, se întinse pe pat cu faţa în sus privind în tavan. Se întrebă cât vor mai rămâne verii ei. În mod sigur nu puteau să stea aici mult mai mult de o săptămână; apoi vor pleca înapoi la Coburg, iar viaţa se va întoarce la cursul ei dinainte. Dar cu toate că îşi spunea

acest lucru, simţea încă furnicături pe mână în locul în care încheietura lui o atinsese pe a ei.

Albert se uita la portretul unei tinere cu cârlionţi blonzi. Îl privi insistent, apoi îl puse în sertarul noptierei şi se aruncă pe pat cu faţa în jos.

Capitolul 40

„Sol bemol minor este cea mai grea gamă”, îşi spuse Victoria, în timp ce încerca pentru a treia oară să-şi facă degetele să ajungă la a treia octava fără să se poticnească. Ştia că acum ar ñ trebuit să încerce să cânte gama în contrapunct, cu mâinile mergând în direcţii opuse, dar numai şi ideea în sine era descurajantă. Apoi se gândi la faţa lui Albert atunci când o luase în derâdere cu jocul de cărţi, aşa că trecu la treabă, încercând să-şi şteargă din minte acea imagine. Ajunsese la capetele opuse ale claviaturii, iar acum lua în sens invers dificila gamă cromatică când intră Leopold cu o ceaşcă cu cafea în mână.

Victoria se opri din cântat şi îl privi iritată. Pentru ce nu înţelegea că este ocupată? Leopold ignoră privirea ei încruntată, luă o gură de cafea şi întrebă, ridicând din sprânceană:

— Ei, Victoria?

Ea ştia exact ce semnificaţie avea sprânceana ridicată, dar îşi păstră expresia impasibilă a feţei.

— Unchiule Leopold?

Leopold o privi cu atenţie şi mai luă o gură de cafea.

— În mod normal, bărbatul este cel care trebuie să-şi declare iubirea. Îşi înclină uşor capul către ea. Dar în cazul tău, trebuie să-ţi depăşeşti sfiala feciorelnică şi să-l ceri în căsătorie pe Albert.

Victoria nu se clinti.

— Sau nu.

— Nu? întrebă Leopold. Dar duetul de ieri a fost încântător.

Victoria trânti cu zgomot capacul peste claviatură.

— Îmi pare rău, unchiule, dar eu şi Albert nu ne potrivim. Nu are maniere; ieri s-a băgat peste partea mea de claviatură ca şi când ar fi fost a lui!

Leopold îşi duse ceaşca la buze. Când o puse pe farfurioară, Victoria îl văzu zâmbind cu gura până la urechi, ca şi când vehemenţa ei nu ar fi făcut decât să confirme bănuielile lui.

— Ţin să te felicit, Victoria.

Victoria se ridică în picioare şi spuse prudentă:

— În legătură cu ce?

— Cu cafeaua excelentă de la palat. Când eram însurat cu biata Charlotte nu se putea bea, dar acum este aproape la fel de bună ca aceea de la Coburg. Da, cred că Albert va fi foarte fericit aici.

Şi înainte ca Victoria să poată răspunde, părăsi încăperea.

Victoriei îi părea rău că nu avea ceva să arunce în el în timp ce ieşea vesel. Văzându-se în oglinda de deasupra şemineului, hotărî că părul ei, încă aranjat în stilul Seducătoarea, era cu totul nelalocul lui.

Se duse repede din nou spre încăperea unde era îmbrăcată şi îi spuse lacheului s-o aducă pe Skerrett.

Skerrett apăru după câteva minute, părând puţin agitată.

— Îmi pare atât de rău, doamnă; coborâsem la micul dejun.

Victoria făcu un gest cu mâna că nu era cazul să se scuze, se aşeză în faţa oglinzii şi se privi în mod critic.

— Vreau să-mi refaci coafura. Cred că arată prea… Se opri, încercând să găsească cuvintele potrivite… prea frivol.

Skerrett îi întâlni privirea în oglindă şi păru pentru scurt timp nedumerită, apoi aprobă din cap, înţelegând numaidecât despre ce era vorba.

— Vă propun ceva cu părul strâns pe cap, cu o notă distinctivă la spate.

Victoria o privi cu sinceritate.

— Vreau să arăt ca o femeie serioasă, înţelegi?

— Sigur, doamnă.

Skerrett îşi începu corvoada de a-i scoate Victoriei acele din păr şi de a-i reface coafura, dar stăpâna ei nu avea deloc astâmpăr. La un moment dat Victoria îşi mişcă capul exact atunci când Skerrett îi prindea o codiţă falsă pe creştet şi un ac de păr aproape că îi străpunse scalpul.

Victoria scoase un mic strigăt de surpriză şi durere, iar Skerrett făcu o grimasă prin care se scuza.

— Dacă aţi putea încerca să vă ţineţi capul nemişcat, doamnă.

Victoria tremura de nerăbdare.

— Da, da, ştiu. Dar totul durează atât de mult, şi i-am spus lui Harriet că mă voi întâlni cu ea la unsprezece să facem o plimbare prin grădinile palatului.

Skerrett încercă să-i abată atenţia de la subiectul care o frământa.

— Nu mergeţi să călăriţi în această dimineaţă, doamnă?

— Astăzi nu. Harriet Sutherland mi-a sugerat seara trecută că prinţilor probabil le-ar plăcea să vadă grădinile de aici şi mi-am amintit că n-am fost să văd pavilionul de vară de când a fost pictat din nou. Cred că vor fi cât se poate de impresionaţi de grădini. Bănuiesc că nu au ceva aşa de grandios la Coburg.

— Nu, doamnă, răspunse Skerrett, concentrându-se asupra sarcinii care îi stătea în faţă.

Încă de când sosise prinţul Albert, regina fusese mult mai pretenţioasă în privinţa modului în care arăta. Skerrett îşi aminti de rămăşagurile care se făceau în încăperea destinată servitorilor în privinţa perspectivelor matrimoniale ale Victoriei, şi credea că domnul Francatelli ar fi putut ieşi câştigător cu cei şase penny pariaţi pe cârnatul de Coburg.

În cealaltă parte a palatului, la o altă oglindă, Albert era bărbierit de Lohlein. De obicei se bărbierea singur, dar în dimineaţa aceea, dintr-un motiv oarecare, mâna îi era nesigură şi îi ceruse lui Lohlein să preia această sarcină înainte ca bărbia lui să arate ca un câmp de luptă. Ernst

intră exact în clipa în care Lohlein începuse să-l bărbierească pe Albert cu briciul. Ernst zâmbea, dar Albert observă că era tras la faţă din pricina lipsei de somn. Îşi privi fratele în oglindă, dar nu îndrăzni să vorbească când avea lama atât de aproape de gât.

Ernst se sprijini de cadrul uşii.

— Noaptea trecută am fost la un stabiliment cât se poate de interesant, căruia i se spune mănăstire de măicuţe deşi nu am văzut nicio măicuţă acolo. Îi aruncă lui Albert o privire plină de înţelesuri care avea legătură cu tatăl lor ale cărui pofte trupeşti erau bine-cunoscute. Oamenii de rând folosesc un cod ingenios: *titfertat*[19] înseamnă *pălărie, fluier şi flaut* pentru *costum, necazuri şi ceartă* pentru *soţie.* Destul de poetic, nu crezi?

Albert îşi încrucişă în oglindă privirea cu cea a fratelui său şi repetă încet cu o sclipire maliţioasă în ochi:

— Necazuri şi ceartă. Apoi faţa i se înnegură. Aş vrea să îi mai precaut, Ernst. E şi aşa destul de rău cu tata; dacă ai apuca-o pe acelaşi drum, nu cred că aş putea suporta. Nu mai am pe nimeni în afară de tine.

Ernst simţi emoţia din vocea lui Albert, înaintă şi puse o mână pe umărul lui.

— Nu-ţi face griji, Albert. N-o să fiu ca tata. Apoi expresia lui se lumină. Dar fetele de aici sunt prea savuroase. Cu cât te însori mai curând cu Victoria, cu atât mai repede o să mă pot întoarce la Coburg, unde nu sunt distracţii.

Albert clătină din cap.

— Dar Victoria este imposibilă. Petrece mai mult timp vorbind cu câinele decât cu mama ei.

Fratele lui ridică din umeri.

— Oh, şi ce contează? Se aplecă şi privi faţa lui Albert în oglindă. V-am văzut la pian, mi s-a părut că împreună cântaţi destul de bine.

Îi făcu cu ochiul lui Albert care se prefăcu că nu observă.

— Presupun că are un oarecare talent.

---

19 Cuvânt în jargon din epoca victoriană (n.tr.)

Ernst îşi înghionti fratele în coaste.

— Dar chiar trebuia s-o atingi de atâtea ori?

— A fost o bucată complicată.

Ernst ridică mirat din sprâncene şi îl privi cu atâtea subînţelesuri încât în cele din urmă Albert fu obligat să zâmbească.

*

Era un noiembrie foarte blând astfel încât Victoria şi Harriet ieşiră în grădini fără bonete şi fără şaluri.

— O altă coafură nouă, doamnă? Aproape că nu vă mai recunosc, spuse Harriet în timp ce Victoria cobora treptele.

— Mi-a fost teamă că cea cu cârlionţi era prea frivolă.

— Ei bine, cocul este şi elegant, şi serios.

— Şi mi se potriveşte, Harriet?

— Vi se potriveşte perfect, doamnă.

Liniştită, Victoria o luă înainte printre ronduri către aleea care ducea la lac. Absentă, mutându-şi privirea când în dreapta, când în stânga, spuse într-un târziu:

— Harriet, cred că ar trebui să mă străduiesc mai mult să-i distrez pe prinţi.

— Chiar aşa, doamnă?

— Da, mă gândesc poate la o mică reuniune dansantă după cină, poate cu câţiva membri ai personalului de la curte – nimic pretenţios.

— O idee excelentă. Doriţi să-i cer lui Alfred Paget să aranjeze lucrurile?

— Da, cere-i.

Victoria încă cerceta împrejurimile, dar deodată se opri. Harriet îi văzu pe prinţi ieşind de după colţul unui gard viu din fagi.

Ernst le zâmbi cu căldură.

— Bună dimineaţa, verişoară Victoria. Se întoarse spre Harriet. Ducesă, tocmai am văzut un arbust neobişnuit. Mă gândesc că poate aţi putea să-mi spuneţi cum se numeşte.

Harriet înţelese aluzia.

— Cu plăcere, domnule. Arbuştii ciudaţi sunt specialitatea mea.

Ernst îi oferi braţul şi porniră pe aleea străjuită de gard viu, lăsând-o pe Victoria singură cu Albert.

Amândoi păstrară tăcerea. Victoria observă că Albert purta o redingotă cu o croială neobişnuită şi pantaloni albi de caşmir care îi puneau în evidenţă muşchii coapselor. Simţindu-se jenată, aruncă o privire în jur să găsească un subiect de discuţie.

— Albert, îţi plac grădinile?

Albert privi rondurile aranjate de buxus, gardul viu de fagi ruginii tunşi cu grijă şi clătină din cap.

— Nu. Prefer pădurile.

Victoria începu să se întrebe dacă Albert va găsi ceva care să-i placă şi afirmă sarcastică:

— Ţin să-ţi spun că asta este cea mai mare grădină particulară din Londra.

— Dar tot grădină rămâne, e o creaţie a omului.

Albert porni spre lac, iar Victoria îl urmă. Arătând cu mâna spre un pâlc de ulmi de pe celălalt mal, acesta spuse:

— Pădurea face parte din natură. E sublim să te afli printre copaci atunci când bate vântul.

Când el înălţă capul să privească peste copaci, Victoria îi văzu muşchii maxilarului şi gâtul puternic. Băiatul slab şi cu umerii destul de aplecaţi de la ultima vizită se schimbase atât de mult.

— Păi, dacă îţi plac atât de mult copacii, ar trebui să mergi la Windsor. Acolo sunt o mulţime de copaci; în parcul palatului există câţiva copaci bătrâni de peste o mie de ani.

Albert se întoarse spre ea.

— Dar nu pot merge acolo decât dacă mă inviţi, verişoară Victoria.

Tonul lui era de reproş sau rugător? Nu era sigură.

În timp ce se plimbau în jurul lacului, Victoria se gândi ce răspuns să-i dea. Tocmai era pe cale să-l invite la Windsor, dar când dădură un colţ o văzu pe mama ei. Ducesa stătea la şevalet, pictând o acuarelă cu pavilionul

de vară. Victoria o auzi fredonând, se opri pe alee şi se răsuci ca să se înapoieze în casă, presupunând că Albert o va urma. Dar acesta o văzuse şi el pe ducesă şi deja se îndrepta spre ea. Spre surprinderea Victoriei, îi zâmbi mamei sale în timp ce îi examina schiţa.

— Habar nu am avut că ai un asemenea de talent, mătuşă. Nuanţele sunt superbe.

Plăcut impresionată, ducesa îşi înălţă privirea spre el.

— Mă străduiesc cât pot. Bineînţeles că niciodată nu am fost pregătită cum se cuvine, spre deosebire de Victoria, care a avut întotdeauna cei mai buni profesori.

Albert se aplecă să examineze schiţa mai de aproape.

— Dar un talent ca al tău nu se învaţă, mătuşă. Arătă spre schiţă. Dacă îmi permiţi, ţi-aş sugera puţină umbră aici pentru a echilibra compoziţia.

Ducesa continua să-l fixeze cu privirea.

— Mulţumesc. Ştii, Albert, sunt atât de fericită că tu şi Ernst sunteţi aici. I se simţea emoţia în voce. Îmi aduceţi aminte atât de mult de iubitul meu Coburg. Chiar dacă trăiesc aici de atâta vreme, încă îmi este dor de ţara natală.

Victoria, care nu se mişcase de pe alee, îl văzu pe Albert cum ia mâna ducesei şi o sărută.

Când Albert reveni lângă ea pe alee, Victoria nu se mai gândea la Windsor.

— Chiar ţi-a plăcut schiţa mamei? îl întrebă, îndepărtându-se de pavilionul de vară cât de repede putea.

Albert aprobă din cap.

— Chiar mi-a plăcut, spuse privind în jos spre Victoria, dar cred că mi-aş fi exprimat oricum admiraţia.

Victoria, care mergea cu un pas mai sprinten decât de obicei, spuse:

— Sunt surprinsă. Nu te credeam un linguşitor.

Albert meditä asupra acestei observaţii.

— Încerc să nu spun lucruri pe care nu le cred, dar încerc să fiu şi amabil atunci când pot.

Reproşul din vocea lui o făcu pe Victoria să se oprească. Se întoarse spre el şi spuse:

— Şi crezi că mama are nevoie de afecţiune?

Albert o privi ferm.

— Tu nu crezi?

Siguranţa lui o făcu pe Victoria să se întrerupă. O învinuise pe mama ei de atât de multe lucruri, de atât de mult timp, încât i se părea ciudat ca ducesa să nu fie luată drept criminală, ci drept victimă. Victoria simţi că trebuia să evite privirea candidă din ochii albaştri ai lui Albert. Într-un târziu, spuse grăbită:

— Încă din copilărie, ea şi Sir John Conroy – îţi aminteşti de el? Albert aprobă din cap. Când locuiam la Kensington, mă ţineau tot timpul sub supraveghere. Nu mi se permitea să am nici prieteni, nici viaţă socială şi personală. Trebuia chiar să dorm în camera mamei.

Albert o privi mai degrabă gânditor decât compătimitor.

— Poate că încerca să te protejeze, Victoria. Nu i-a fost uşor nici ei, văduvă într-o ţară străină încercând să o crească pe moştenitoarea tronului.

— Asta spune şi mama. Dar eu ştiu cum mă simţeam. Făcu o pauză. Eram prizonieră, iar ea şi Sir John Conroy erau temnicerii mei!

Se înfioră uşor, dar Albert tot n-o slăbi. Privi înapoi spre ducesă, apoi spre Victoria.

— Poate că aşa simţeai tu, dar eu am văzut cum te priveşte, Victoria. Te iubeşte foarte mult.

Victoria bătu din picior de nemulţumire.

— Tu nu ştii nimic despre asta.

Albert clătină din cap.

— Nu. E adevărat. Îşi plecă privirea în pământ şi continuă încet: Eu ştiu cum este doar să nu ai mamă.

Înainte ca Victoria să poată răspunde, Ernst şi Harriet apărură de pe cealaltă parte a lacului râzând de o lebădă care sâsâise la ei, iar ocazia fu pierdută.

În timp ce mergea înapoi spre palat, Victoria se simţi ruşinată. Uitase că mama lui Albert murise. Încă se gândea la acest lucru în timp ce îl aştepta cu cutiile pe Melbourne. Pe peretele din faţă atârna portretul tatălui ei şi în timp ce îi privea faţa încadrată de favoriţi, se gândi că ei nu îi putea fi

dor de cineva pe care nu îl cunoscuse niciodată. I-ar fi fost mult mai greu dacă ar fi păstrat vreo amintire despre el. Se întrebă câţi ani avea Albert când murise mama lui, iar în minte îi răsări imaginea unui băieţel care plângea în pat.

Victoria era pierdută în această reverie când Melbourne intră cu o grămadă de veşti despre Afghanistan. Îi luă o clipă ca să înţeleagă ce spunea; Afghanistanul i se părea mai îndepărtat ca niciodată. Dar se strădui să se concentreze şi când pricepu informaţiile pe care i le dădea el, spuse uimită:

— Vreţi să spuneţi că ruşii îi plătesc pe afghani să lupte împotriva trupelor noastre?

Melbourne încuviinţă printr-un gest al capului.

— Vor se deţină controlul asupra trecătorii Khyber, doamnă. Se îndreptă spre globul pământesc care se găsea în colţul biroului. Dacă priviţi poziţia trecătorii Khyber, înţelegeţi că aceasta e poarta spre India. Alexandru cel Mare a încercat să facă acelaşi lucru.

Bucuroasă că avea alt lucru asupra căruia să se concentreze, Victoria spuse:

— O să-i scriu Marelui Duce şi o să-i spun că după părerea mea este un lucru rău.

Melbourne spuse cu un mic tremur al gurii:

— Poate că ar trebui să păstrăm acest lucru ca plan de rezervă. În caz că planul militar dă greş. Luă raportul trimis de Macnaghten. Dacă îmi permiteţi, doamnă, acum ar trebui să mă întorc la Cameră.

Începu să se retragă din încăpere, dar Victoria îl rechemă.

— Vă aştept diseară la cină, Lord M., şi, ezită ea, după aceea se va dansa. Nimic pretenţios, doar câteva perechi.

Melbourne o privi:

— Credeam că nu intenţionaţi să mai daţi baluri.

Evitându-i privirea, Victoria zise cât putu de nepăsătoare:

— Oh, nu este un bal, doar o mică reuniune dansantă. Până la urmă, trebuie să fac ceva să-i distrez pe prinţi.

— Chiar dacă mi-aţi spus că prinţului Albert nu-i place

să danseze?

Victoria simţi privirea lui Melbourne şi speră ca faţa ei să nu se îmbujoreze.

— Oh, oricum n-aş vrea să dansez cu el. Ar fi ca şi cum aş dansa cu o coadă de mătură!

Melbourne rămase tăcut, după care spuse:

— Poate că vă va surprinde, doamnă, iar în tonul lui se simţi ceva care o făcu să-şi ridice privirea.

— Doamnă, baroana mi-a cerut să pregătesc rochia de muselină albă, dar m-am gândit că aţi prefera-o pe cea de mătase albastră.

Skerrett strângea tare şireturile corsetului Victoriei.

— În mod sigur pe cea de mătase albastră. Victoria se examină cu ochi critic în oglindă. Poţi să mai strângi puţin?

Skerrett clătină din cap.

— Încă puţin, doamnă, şi n-o să mai puteţi respira.

— Cred că ai dreptate. Vreau să pot dansa.

Skerrett îi trase Victoriei pe cap rochia din mătase moarată şi începu să i-o închidă la spate.

— Diseară purtaţi diamantele sau perlele, doamnă?

— Oh, perlele, cred. Arată atât de frumos în lumina lumânărilor.

Cineva bătu la uşă, şi Skerrett se duse să răspundă. Brodie ducea o tavă de argint pe care se afla un bucheţel de gardenii. I-o dădu lui Skerrett, care întrebă:

— Melbourne?

Brodie încuviinţă din cap.

— Tocmai de la Brocket Hall.

Skerrett închise uşa şi aşeză florile în faţa Victoriei.

— Din partea lordului Melbourne, doamnă.

Victoria îşi apropie faţa de bucheţel.

— Miros dumnezeieşte. Cum se numesc?

— Gardenii, doamnă.

— Lordul Melbourne îşi aminteşte întotdeauna.

— Da, doamnă.

Victoria prinse cu un ac bucheţelul de gardenii de corsajul rochiei, se aplecă spre oglindă, îşi muşcă buzele şi se ciupi de obraji. Decise că nasul ei părea un pic lucios şi

tocmai îl tampona cu *papier poudré* când Lehzen intră pe uşa de legătură.

— Sunteţi gata, Maiestate?

Victoria se roti în rochia ei albastră, iar lumina lumânărilor captă modelele de pe mătasea în ape.

— Cu totul gata.

Deşi Victoria spusese că îşi doreşte doar o mică reuniune dansantă, lordul Alfred decretase că un pian nu va fi suficient şi aveau nevoie de o întreagă orchestră de muzicieni.

— Prinţul Albert are un simţ muzical foarte bun, spuse Alfred. Presupun că nu se aştepta la altceva.

— Dar mă întreb dacă dansează, spuse Harriet. Regina spune că ultima dată când a fost aici nici măcar nu şi-a dat osteneala.

— Este de neconceput că un tânăr poate ajunge la vârsta de douăzeci de ani fără să fie învăţat să danseze, chiar şi în Germania.

Harriet râse.

— Sunt sigură că prinţul Ernst este un dansator de vals desăvârşit, dar prinţul Albert, cine ştie?

Toţi ochii celor prezenţi erau îndreptaţi spre prinţul Albert atunci când acesta intră după cină în sala de bal, împreună cu fratele său. Oare se va alătura dansatorilor? Lordul Alfred instruise mica orchestră să cânte câteva dansuri scoţiene pentru început, iar Ernst se apropiase imediat de verişoara lui şi o rugase să-l înveţe. Victoria îl prinse de mână şi în curând se învârteau într-un dans scoţian.

Dar Albert nu li se alătură. Stătea pe marginea încăperii şi îi privea cu atenţie pe dansatori ca şi când ar fi încercat să înţeleagă cum de se puteau distra. Părea să nu se simtă bine în pielea lui şi nici în haine; se tot trăgea de cravată ca şi când ar fi încercat s-o slăbească.

În celălalt capăt al încăperii, Melbourne urmărea desfăşurarea evenimentelor împreună cu Emma Portman. În timp ce Victoria şi Ernst se învârteau în dansul scoţian, îi spuse acesteia:

— Se pare că cel puţin prinţul Ernst se bucură de compania femeilor.

— Da, aşa e. Încă de când a sosit aici, flirtează scandalos cu Harriet Sutherland. Şi e şi fermecător, atât de diferit de fratele lui, care deşi e şi el destul de frumos, e ţeapăn şi stângaci.

Ochii lui Melbourne se îndreptară brusc către celălalt capăt al încăperii unde Albert stătea singur şi distant.

— Prinţul are precizie de ceasornic.

Această remarcă insinuantă o făcu pe Emma să-l privească pe Melbourne. Era extrem de neobişnuit pentru el să spună ceva atât de maliţios. Îşi dădu seama că sub masca exterioară a indiferenţei, se străduia să-şi stăpânească sentimentele. Era de datoria lui să renunţe la Victoria, reflectă Emma, dar faptul că era conştient de nobleţea gestului nu-l făcea să se simtă mai bine văzând cum un alt bărbat îi luă locul. Bineînţeles că era posibil ca prinţul să nu-i câştige inima reginei, dar în cazul acesta, Emma era încredinţată că oricum va fi altcineva. Victoria era genul de femeie care înflorea în compania bărbaţilor şi se va căsători în mod inevitabil, ceea ce se va întâmpla mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Emma ştia că mintea lui William acceptase acest lucru, dar văzându-i muşchii maxilarelor care se încordau atunci când îl privea pe Albert, îi era teamă că în sufletul lui nu se obişnuise cu ideea.

Îl puse cu blândeţe la încercare.

— William, dar priveşte-l cum se uită la regină. Eu cred că este un bărbat de o mare nobleţe.

— De acord, dar la ce se uită? întrebă Melbourne cu amărăciune. La femeia din ea? Sau la cea mai bună partidă din Europa?

Emma se prefăcu a nu auzi amărăciunea din tonul lui.

— În mod sigur regina este şi una, şi alta. Dacă se va însura cu ea, atunci trebuie să aibă grijă de femeie şi să fie conştient de poziţia ei. Nu este o fată obişnuită.

Privirea lui Melbourne se mută asupra Victoriei, care râdea cu Ernst.

— Nu, într-adevăr, nu este.

Tonul lui era atât de lipsit de speranţă încât Emma nu avu sufletul să mai spună ceva.

*

În mijlocul încăperii, Victoria rămăsese fără suflare după ce fusese învârtită atâta de Ernst la dansul scoţian.

— Ai învăţat dansul foarte repede. Aproape că nu-mi vine să cred că asta a fost prima dată.

Ernst zâmbi.

— Asta se datorează faptului că am o profesoară excelentă. Îmi place foarte mult *Gay Gordons* al vostru, ce dans plin de viaţă. Apoi continuă cu voce joasă: Dar nimic nu se compară cu un vals. Ar trebui să cânte un vals, iar tu trebuie să dansezi cu Albert. Ar avea multe de învăţat de la cineva atât de graţios ca tine!

Victoria păru să se îndoiască.

— Nu mi-l pot imagina pe Albert valsând.

— Nu? Asta pentru că nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu, spuse Ernst şi îi zâmbi arătându-şi dinţii. Cred că nu are nevoie decât de partenera potrivită ca să valseze.

Când dansul scoţian se termină, Ernst îl căută pe Alfred Paget, care stătea lângă muzicieni făcând pe maestrul de ceremonii.

— Lord Alfred, cred că a venit momentul pentru ceva puţin mai… *intim.*

Prin venele lui Alfred nu curgea degeaba sângele a optsprezece generaţii de curteni.

— Poate un vals?

— Exact.

În vreme ce Alfred discuta cu muzicienii, Ernst înconjură încăperea şi veni lângă fratele său, care era încă singur, cu privirea aţintită asupra Victoriei.

— E timpul să nu mai zăboveşti pe margine, Albert. Urmează un vals. Şi nu există nimic mai bun dacă vrei să ajungi să cunoşti o femeie.

Albert trase de lavalieră şi privi în podea.

— Cred că i-ar plăcea mai degrabă să danseze cu tine. Se opri. Sau cu lordul Melbourne.

Ernst clătină din cap.

— Prostii, Albert. Uită-te la ea!

Albert îşi ridică încet capul şi o văzu pe Victoria care îi zâmbea din partea cealaltă a sălii de bal. Încă şovăia, dar Ernst insistă:

— Te aşteaptă, Albert.

Ernst îi puse mâna pe umăr şi îl întoarse cu faţa către regină.

În partea cealaltă a încăperii, Melbourne o văzu pe regină fără partener şi se hotărî să profite de faptul că era singură. Păşi în faţa ei şi avu plăcerea să vadă că privirea i se înseninează.

— Lord M! Vă mulţumesc pentru flori. Sunt la fel de frumoase ca întotdeauna…

Melbourne se înclină.

— Serele de la Brocket Hall sunt la dispoziţia dumneavoastră, doamnă. Poate voi avea plăcerea să… spuse, dar în timp ce-şi îndrepta spatele văzu că Victoria nu-l mai priveşte. Fără să se uite în jur, îşi dădu seama că îl privea pe Albert… să văd cum le purtaţi, doamnă, continuă cu voce mai scăzută, apoi se trase într-o parte astfel încât Albert să poată ajunge nestânjenit lângă Victoria.

Albert stătea în faţa Victoriei, magnific în tunica lui aurie cu brandenburguri, pantaloni albi şi cizme roşii. Privirile li se întâlniră şi cu o înclinare rigidă din cap, acesta spuse:

— Îmi acorzi acest dans?

Victoria îi întinse mâna. El i-o luă, se apropie de ea şi o prinse uşor de talie. Lordul Alfred, care aşteptase acest moment, îi făcu semn dirijorului să înceapă muzica.

Timp de o clipă Victoria crezu că Albert va rămâne nemişcat, iar apoi, spre uşurarea ei, mâna lui se strânse pe mijlocul ei şi porniră împreună în ritmul muzicii. Îşi dădu seama că el aşteptase să intre în ritm.

Dansară în tăcere timp de un minut. Spre surprinderea ei, Victoria descoperi că Albert era un

dansator excelent; ea trebuia să aibă grijă să nu se poticnească. În cele din urmă, după ce făcuseră un ocol complet al încăperii, Victoria îndrăzni să-şi ridice privirea şi să spună:

— Dar dansezi minunat, Albert!

— Cred că înainte îmi era teamă.

— Teamă?

Albert privi în jos spre ea.

— Să nu par caraghios. Este greu să prinzi ritmul. Victoriei i se păru că îi strânge mâna puţin mai tare. Dar nu cu tine, Victoria.

Victoria zâmbi în sus spre el şi în timp ce muzica îi învăluia, Albert îi zâmbi la rândul lui. Era ca şi cum un fascicul strălucitor de lumină ar fi coborât asupra lor. Orice altceva în jurul lor dispăruse, şi parcă ar fi fost singuri, valsând împreună pentru prima oară; dar pe măsură ce se roteau în ritmul muzicii simţeau că parcă ar fi dansat dintotdeauna împreună.

Muzica îşi schimbă modulaţia şi Albert atinse corsajul rochiei Victoriei.

— Florile astea… se opri el. Mirosul. Îmi aminteşte…

El se opri din nou şi Victoria îl ajută cu blândeţe.

— De ce îţi aminteşte?

Vorbele lui Albert ţâşniră ca un torent, complet diferit de modul în care vorbea de obicei, iar ea simţi apăsarea mâinii lui care îi strângea talia.

— Mama intra şi mă săruta seara înainte de a pleca la petreceri. Purta întotdeauna florile astea în păr.

Clipi, iar Victoria îi văzu lacrimile din colţul ochilor.

Valsul ajunse la final. Victoria duse mâna la corsaj şi desprinse bucheţelul.

— Atunci ţi le dăruiesc, să-ţi aducă aminte de mama ta.

Şi stând la fel de aproape de el ca atunci când dansaseră îi puse gardeniile în mâna care nu opuse rezistenţă.

El le mirosi şi privi în jos spre fireturile aurii care îi împodobeau tunica.

— Dar nu am niciun loc unde... Ezită înainte de a se apleca şi de a scoate din cizmă ceea ce Victoria îşi dădu seama că era un cuţit. Cu o mişcare rapidă făcu o tăietură în tunica aurie, dezvăluind o strălucire din carnea albă de sub ea şi băgă cu mare tandreţe gardeniile în gaura pe care o făcuse. O să le pun aici, lângă inima mea.

Din partea cealaltă a încăperii, Melbourne îl văzu pe Albert cum bagă gardeniile crescute de el la Brocket Hall în gaura pe care o făcuse în tunică. Simţi un soi de uşurare ciudată. O uşurare care începuse să-l cuprindă atunci când Albert dansase cu Victoria, iar acea slabă licărire de speranţă pe care nici măcar acum nu şi-o putea reprima cu totul trebuia complet înăbuşită. Simţi o atingere pe braţ, ridică privirea şi o văzu pe Emma. Reuşi cumva să-i adreseze un soi de zâmbet.

Făcu semn cu mâna spre Victoria şi Albert şi spuse:

— Am impresia că m-am grăbit. Se pare că prinţul este zeul acestei săli de bal.

Emma nu-şi mişcă mâna.

— Se pare că reginei îi place să danseze cu el.

— Da.

— Mă bucur, pentru că regina adoră să danseze. Melbourne nu răspunse. A fost de-a dreptul minunat felul în care şi-a tăiat tunica. Până la urmă probabil că are un suflet romantic.

Melbourne încercă să-şi păstreze o voce nepăsătoare:

— Da, aş îndrăzni să spun că aşa e.

Emma îl strânse de mână.

— Bineînţeles că el nu ştie de la cine sunt florile.

Melbourne se uită la ea şi îi văzu privirea compătimitoare.

— Doar nu crezi că i-a spus?

Emma clătină din cap.

— Există unele lucruri pe care o femeie le păstrează întotdeauna pentru ea. Îi zâmbi lui Melbourne. De pildă, eu nu i-am spus niciodată lui Portman că l-am acceptat doar pentru că bărbatul pe care îl iubeam de fapt nu ar fi putut fi niciodată soţul meu.

— Emma! El simţi cum îi dau lacrimile – spontane şi nedorite. N-am avut absolut nicio idee.

— Asta a fost foarte de mult, William, iar eu nu mai sunt fata aceea. Dar îmi amintesc ce a simţit ea. Îi zâmbi. Şi de aceea ştiu că pentru Victoria, ele vor fi întotdeauna florile tale.

*

În aceeaşi seară, mai târziu, Albert stătea la fereastra dormitorului său şi privea grădinile şi siluetele întunecate ale copacilor luminaţi de o lună a cărei strălucire se pierdea treptat. Luă bucheţelul pe care i-l dăduse Victoria şi îşi îngropă faţa în mirosul dulce al florilor ca de ceară. Uşa se deschise şi Ernst intră, cu faţa luminată de lumânarea pe care o ţinea în mână. Străbătu încăperea, îşi puse mâna pe umărul fratelui său şi îl strânse.

Apoi râse şi spuse:

— Lohlein spune că nu mai ai voie să tai şi alte tunici. Nu ai destule ca să le iroseşti atât de necugetat.

— Nu sunt atât de necugetat.

— Poate că te schimbi, Albert.

Ernst se aşeză pe pat şi observă miniatura care stătea pe noptieră. O luă şi o studie la lumina lumânării.

— Nu ştiam că este la tine, Albert. Am crezut că tata le-a aruncat pe toate.

— Am găsit-o într-un birou din biblioteca de la Rosenau.

— Semeni atât de bine cu ea, spuse Ernst.

Albert se ridică şi luă miniatura de la fratele lui.

— Ştii, nu-mi pot aminti faţa ei. Dar în seara asta, când dansam cu Victoria, purta aceste flori şi dintr-odată mi-am amintit de mama cum venea să ne sărute înainte de culcare. Purta în păr aceste flori, dar nu aveam voie să le ating. Puse portretul jos. Cum poate să-ţi fie atât de dor de cineva pe care de-abia ţi-l aminteşti?

Ernst îşi cuprinse în braţe fratele.

— O să fie altfel după ce o să te căsătoreşti cu

Victoria.

Albert îşi îmbrăţişă şi el fratele.

— Ea trebuie să mă ceară prima.

— Oh, eu cred că o va face, tu ce spui?

— Poate. Dar nu e atât de simplu. În seara asta am avut sentimentul că ne-am putea înţelege, dar e atât de... atât de capricioasă, cum spun englezii. Iar eu nu sunt singura persoană pe care o place.

Ernst întinse braţele ca să-şi poată privi fratele şi spuse cu o seriozitate care nu-l caracteriza:

— Nu ai pentru ce să te temi, Albert. Victoria nu este ca mama.

Albert se întoarse.

— Sper că ai dreptate.

Capitolul 41

Soarele de noiembrie care pătrundea pe fereastră străluci pe faţa Victoriei atunci când camerista trase deoparte draperiile. Îşi întinse braţele ca o pisică, şi era toată un zâmbet când Lehzen intră pe uşa de legătură.

— Bună dimineaţa, Maiestate. Văd că aţi dormit bine.

Victoria o privi radioasă.

— Foarte bine.

Se dădu jos din pat precipitat şi se îndreptă în paşi de dans spre Lehzen. Fredonând valsul pe care îl dansase seara trecută, dansă în jurul guvernantei, iar Lehzen râse şi se împotrivi atunci când Victoria îi luă mâna şi o învârti.

— Am hotărât să merg la Windsor, spuse Victoria.

Lehzen se opri în mijlocul unei piruete şi spuse surprinsă:

— Windsor? Dar nu vă place la Windsor.

Victoria făcu o piruetă şi se roti cu faţa spre Lehzen.

— Ba bineînţeles că îmi place la Windsor!

Lehzen nu-şi putea ascunde consternarea.

— Când doriţi să mergeţi?

Victoria dansă până la fereastră şi privi afară.

— Imediat. Te rog să faci toate pregătirile.

Lehzen ezită, apoi spuse încet:

— Merge toată lumea, Maiestate? Chiar şi prinţii?

Victoria se întoarse şi râse.

— Propui să-i lăsăm acasă?

Lehzen privi în pământ.

— Nu, Maiestate, sigur că nu. Dacă-mi permiteţi, trebuie să le spun servitorilor.

Victoria îi permise făcând un gest cu mâna şi continuă să danseze prin încăpere, fredonând pentru sine, până când intră Skerrett ca să-i aranjeze părul.

Victoria cobora scările purtând boneta şi haina tivită cu blană când îl văzu pe Melbourne venind din direcţia opusă. Îşi ridică privirea spre ea, surprins de hainele de călătorie.

Victoria simţi că roşeşte dintr-un motiv pe care nici ea nu-l înţelese.

— Lord M.!

Melbourne se înclină şi scoase o scrisoare din buzunar.

— Am adus ultimul raport al lui Macnaghten din Kabul. Ştiam că sunteţi nerăbdătoare să-l citiţi.

Victoria se opri.

— Chiar îmi doresc foarte mult să-l citesc. Şovăi, şi apoi cuvintele îi scăpară: Dar, înţelegeţi, m-am hotărât să merg la Windsor.

— Într-o zi de miercuri, doamnă?

Melbourne o privi foarte atent, iar Victoria descoperi că nu-i putea susţine privirea.

— Da. Aş vrea… aş vrea să iau puţin aer curat.

— Adevărat? spuse Melbourne ridicându-şi sprâncenele întrebător.

— Ştiţi cât de mult îmi plac copacii.

— Copacii, doamnă?

Victoria îşi înălţă capul sfidătoare.

— Da. În parcul de acolo sunt câteva exemplare foarte frumoase.

— Într-adevăr.

Melbourne ezită, apoi adăugă încetişor:

— O să meargă şi Alteţele lor?

— Da, bineînţeles. Merge toată lumea. Mai coborî o treaptă, apoi se opri şi privi înapoi spre Melbourne. Vă aşteptăm la cină.

Melbourne clătină din cap.

— Cred că s-ar putea să fie dificil, doamnă. Vedeţi, trebuie să merg la Cameră să fac o declaraţie în privinţa Afghanistanului. Se opri. O să aveţi multe lucruri interesante de văzut la castel. Există copaci, zâmbi el, şi sunt sigur că prinţul Albert va dori să vadă colecţia de picturi de la Windsor.

Acum fu rândul Victoriei să clatine din cap.

— Dar nu mă voi... simţi în largul meu, dacă nu sunteţi acolo, Lord M. Dumneavoastră faceţi întotdeauna ca lucrurile să pară atât de uşoare.

Melbourne spuse încet:

— Ştiţi, doamnă, cred că s-ar putea să fiţi surprinsă cât de bine vă veţi simţi. Mi s-a părut că vă distraţi foarte bine aseară cu prinţii.

— Dar eraţi şi dumneavoastră acolo aseară! Faţa Victoriei luă cea mai regească înfăţişare. Aţi fi venit la cină dacă eram aici. Nu văd pentru ce la Windsor ar fi vreo diferenţă. Vă aştept.

Melbourne se înclină şi spuse cu un zâmbet care nu i se citea şi în ochi:

— Este un ordin, doamnă?

Victoria îşi ridică privirea spre el.

— Nu este un ordin, ci o solicitare de a ne ţine companie. Vă rog, Lord M.?

— În acest caz, doamnă, mi-ar fi foarte greu să refuz.

*

Şirul de trăsuri se întindea pe şosea, flancat de soldaţii de escortă călare cu coifurile lor cu pene. Ar fi putut fi o mică armată în mişcare, dar erau numai membrii

apropiaţi ai personalului Casei Regale, ducesa de Kent, regele Leopold şi bineînţeles prinţii. În prima trăsură se aflau Victoria, care îl ţinea în braţe pe Dash, cu Lehzen alături de ea şi cu Harriet şi Emma care stăteau în faţa ei. Lehzen, care nu era de acord cu dorinţa subită de a vizita Windsorul, spuse pentru a n-a oară:

— Cred că n-o să ajungem până la lăsarea întunericului.

Victoria spuse:

— Nu mai bombăni, Lehzen. Gândeşte-te cât de frumoasă va fi plimbarea prin pădure.

Lehzen se arătă nedumerită.

— Prin pădure, Maiestate? Dar noi nu ne plimbăm niciodată prin pădure.

— Atunci e timpul s-o facem!

Emma o privi în ochi pe Harriet, apoi îşi petrecură următoarele zece minute încercând să-şi înăbuşe chicotitul. Nu aveau nicio problemă în a înţelege entuziasmul Victoriei pentru tot ceea ce era legat de arbori, dar neputinţa lui Lehzen de a înţelege comportamentul reginei era ceva de un comic indescriptibil.

Din fericire, reuşiră să râdă neobservate atunci când trăsura trebui să oprească în afara Londrei pentru câteva clipe ca să se schimbe caii.

Emma îi spuse lui Harriet:

— Baroana a ales să nu vadă realitatea din faţa ochilor. Regina este tare amorezată de prinţ, eu aşa cred.

Faţa lui Harriet deveni brusc serioasă atunci când replică:

— Dar poţi s-o învinuieşti pe Lehzen? Când regina va avea un soţ, nu va mai avea nevoie de baroană.

Emma îşi aminti de faţa lui Melbourne de ieri, în timp ce regina dansa cu prinţul Albert, şi încetă şi ea să mai râdă.

*

În trăsura regelui Belgiei, Leopold îşi privea aprobator

nepotul.

— Victoria ezită întotdeauna foarte mult să plece din Londra. Îi zâmbi lui Albert. Mă întreb dacă entuziasmul ăsta subit pentru Windsor are ceva de-a face cu tine?

Albert privea afară pe fereastră.

— N-am de unde să ştiu, unchiule.

Ernst îl înghionti şi izbucni în râs.

— Bietul Albert! Nu înţelege că această întreagă excursie a fost organizată pentru că el i-a spus Victoriei că îi place să se plimbe printre copaci.

Albert se întoarse spre fratele său.

— Nu cred că Victoria s-a deranjat atât de tare pur şi simplu ca să mă distreze pe mine, Ernst.

Ernst îl înghionti din nou.

— Asta arată cât de puţine lucruri ştii despre femei, Albert.

Albert îşi împinse fratele.

— Ce noroc că te am pe tine să-mi reaminteşti, Ernst. Altfel probabil că aş începe să cred că sunt un afemeiat.

Ernst îi spuse cu o solemnitate jucată:

— Dragul meu frate, s-ar putea să fii apreciat de femei, dar sunt sigur că nu vei fi niciodată un afemeiat.

— Da. Sunt suficient de mulţi din ăştia în familie! spuse Albert.

*

Înainte de a părăsi Londra, Victoria îi trimisese un mesaj domnului Seguier, cel care se ocupa de Galeriile Regale, cerându-i să se întâlnească la castelul Windsor. Această convocare provocase o mare agitaţie în casa Seguier, acesta întrebându-se dacă nu cumva avea vreo legătură cu titlul de cavaler la care aspira şi a cărui conferire fusese amânată destul de mult, în timp ce soţia lui încerca să-şi amintească ce făcuse cu cei mai buni ciorapi de mătase ai soţului. Din fericire, ciorapii fuseseră găsiţi, astfel încât Seguier reuşi să ajungă la castel la doar o oră după regină. Spre surprinderea lui, fu poftit la ea

imediat după ce sosi.

Victoria îl aştepta în salonul albastru, înconjurată de doamnele ei de onoare. Seguier, care era un bărbat corpolent, descoperi atunci când îngenunche în faţa reginei pentru a-i săruta mâna că pantalonii îl strângeau în mod inexplicabil. Se ridică destul de prudent şi spuse în modul curtenitor care părea să meargă atât de bine la toţi clienţii lui aristocratici:

— Maiestatea Voastră, este o onoare atât de mare să fiu chemat la castel. A trecut atât de mult timp de când am fost ultima oară aici. Unchiul dumneavoastră George a fost suficient de bun să mă invite să-i cataloghez achiziţiile; ce fin cunoscător de artă era. Dar de la urcarea pe tron a unchiului dumneavoastră William, am fost aici doar o dată – mi-a cerut să-i găsesc un tablou cu o fregată. Seguier se înfioră uşor, iar fălcile îi tremurară. Astfel încât sunt încântat să mă aflu din nou aici şi să vă ofer tot ajutorul care îmi stă în putere.

O privi pe Victoria plin de speranţă. Ar putea fi aceasta clipa când îi va putea spune în sfârşit soţiei lui că avea să devină Lady Seguier?

Dar Victoria avea un alt motiv pentru care îl chemase la castel.

— Domnule Seguier, am descoperit că nu ştiu atât de multe pe cât mi-aş dori despre colecţia mea de tablouri. Aici la castel sunt atât de multe picturi frumoase. Speram că aţi putea să-mi povestiţi câte ceva despre istoria lor, ezită ea, în caz că mi se vor pune întrebări în legătură cu ele.

Seguier îşi ascunse dezamăgirea cu cel mai atoateştiutor zâmbet. Deşi titlul de cavaler constituia culmea ambiţiilor lui, asta nu înseamnă că nu se bucura că i se ceruse să se ocupe de educaţia artistică a reginei. Dacă îi putea îndruma gusturile, atunci fără îndoială că va fi capabil să-i mărească colecţia. Pentru un negustor de artă nu exista nimic mai revigorant decât un patronaj regal.

— Desigur, doamnă. Îmi permiteţi să vă sugerez să începem cu acest Raphael de aici? Este un foarte bun

exemplu al lucrărilor lui de început. Vă recomand în mod deosebit să priviţi pensulaţia din jurul gurii. O stăpânire perfectă a liniilor şi tonurilor. Iar apoi, bineînţeles, aveţi Rembrandtul de pe peretele din faţă pe care l-am cumpărat pentru regele George. Maiestatea Sa mi-a spus că îl consideră unul dintre cele mai frumoase tablouri din colecţie.

În timp ce Victoria făcea înconjurul încăperii ascultând cu atenţie discursul lui Seguier despre picturi, Emma şi Harriet schimbară priviri între ele.

— N-am ştiut niciodată că regina este atât de interesată de artă, spuse Harriet.

— Cred că până acum nici măcar n-a observat tablourile, spuse şi Emma.

Amândouă femeile izbucniră în râs, fără să o remarce pe baroana Lehzen, care îşi dăduse seama că se simte uşor slăbită, şi trebui să se ţină de marginea unei canapele ca să-şi revină.

*

La castelul Windsor era mult mai frig decât la palatul Buckingham, iar prinţii fură recunoscători pentru focurile straşnice care fuseseră aprinse în apartamentele lor. Albert stătea în faţa căminului din sufrageria lor şi îşi încălzea mâinile, în timp ce Ernst se plimba prin încăpere încercând să-şi pună sângele în mişcare după lungul drum cu trăsura.

— Bineînţeles că nu-l consider un castel adevărat, spuse Ernst. E mai degrabă aşa cum îşi închipuie cineva că ar trebui să arate un castel decât unul adevărat. E prea aerisit şi curat. Unde sunt temniţele? Şi pânzele de păianjeni? Când o să te căsătoreşti, ar trebui s-o aduci pe Victoria la Rosenau şi atunci o să vadă şi ea cum arată un castel adevărat.

Albert ridică din umeri.

— Ernst, cred că, aşa cum spun englezii, îţi numeri puii înainte ca aceştia să fi ieşit din ouă. Căsătoria mea cu Victoria nu este sigură.

— Nu, aşa cum nu este sigur nici că primăvara vine după iarnă. Te place, Albert, văd asta în ochii ei. Nu cred că o să ai prea mult de aşteptat.

Albert privi posomorât spre foc.

— Dar mi-aş dori *ca eu* să nu trebuiască să aştept ca şi când aş fi o domnişoară care aşteaptă să fie cerută în căsătorie. Nu este... corect să fii atât de mult în puterea altuia. Aş vrea ca eu să decid în ceea ce mă priveşte.

— Poţi s-o refuzi oricând, spuse Ernst râzând. Bineînţeles că te simţi ciudat că ea trebuie să te ceară în căsătorie, dar cred că răsplata este pe măsură, nu-i aşa?

— Ernst, nu ştiu dacă ea mă place, dacă mă va cere în căsătorie sau dacă chiar îmi doresc să mă căsătoresc cu ea. E atât de complicat. Chiar dacă o să devin soţul ei nu o să fiu niciodată stăpânul.

Ernst era pe cale să-i răspundă când uşa se deschise şi intră Penge, valetul reginei, urmat de doi lachei care duceau manechine de croitorie, amândouă îmbrăcate în haine care străluceau de fireturi aurite. Penge se înclină şi spuse foarte solemn:

— Pentru Alteţele Voastre, cu complimentele reginei.

Ernst inspectă cu ochi critic hainele bleumarin împănate cu broderii din aur şi argint.

— Costume pentru bal mascat?

Penge răspunse pe un ton ţeapăn, plin de reproş:

— Uniforma care se poartă la castelul Windsor, Alteţa Voastră, a fost concepută de Maiestatea Sa Regele George al III-lea pentru membru – aici ezită, apoi spuse cu emfază – curţii engleze.

Cu o nouă plecăciune părăsi încăperea, urmat de lachei.

Ernst îşi scoase haina, îmbrăcă unul din vestoanele Windsor şi se privi în oglindă.

— Ei bine, îmbrăcat aşa, nimeni nu poate să nu mă remarce pe întuneric. Mă întreb dacă regele George l-a conceput înainte sau după ce a înnebunit? Luă celălalt veston şi i-l întinse lui Albert. Hai, îmbracă-l şi tu.

Albert îşi puse vestonul greu fără tragere de inimă.

Ernst îl studie din cap până în picioare.

— Cred că regele George ar a fost foarte mândru să te vadă îmbrăcat în uniforma asta. Ca să nu mai vorbim de nepoata lui.

Albert se privi în oglindă şi se încruntă.

— Ce e cu faţa asta tristă, Albert? Cred că îţi vine foarte bine.

Albert clătină din cap.

— O să spui că sunt caraghios, dar se pare că de-acum încolo nu mai pot să aleg nimic pentru mine, nici măcar hainele.

— Nu cred că eşti caraghios, numai nerecunoscător. Păi pe vestonul ăsta sunt destule broderii din aur ca să cumperi cea mai mare parte din Coburg.

Spre uşurarea lui Ernst, Albert ţâţâi din buze.

— Îmi propui să le topim şi să fugim cu aurul?

— Ei bine, dacă nu te cere în căsătorie, cel puţin n-o să pleci cu mâna goală!

Albert izbucni în râs şi sări pe fratele său care se dădu la o parte, iar Albert căzu pe sofa. Ernst se aşează lângă el.

— Sunt atât de bucuros că eşti aici, spuse Albert punându-şi mâna pe braţul fratelui. Nu cred că aş fi în stare să fac asta de unul singur.

Ernst îşi puse palma peste cea a fratelui.

— Voi fi întotdeauna aici dacă vei avea nevoie de mine. Apoi se ridică şi continuă râzând. Pe deasupra, există şi compensaţii pentru că fac pe dădaca ta. Ducesa de Sutherland, de pildă. Ce siluetă are!

— Sper să-ţi aduci aminte, Ernst, că este ducesă şi nu vreo servitoare de la Coburg.

Ernst se învârti, strălucind în haina lui aurie.

— Ducesă sau servitoare. Nu sunt atât de diferite, deşi cred că ducesa are unghiile mai curate.

*

Leopold se admira în oglinda de deasupra şemineului din salonul albastru, unde oaspeţii se adunau înainte de

cină. Nu purtase uniforma Windsor de prea mulţi ani şi era mulţumit de cât de bine îi venea încă. O surprinse pe Emma Portman uitându-se la el din partea cealaltă a încăperii, şi se încurajă că mai era încă obiectul admiraţiei privirilor sexului frumos. Dar nu ştia că Emma Portman nu îi zâmbea bărbatului, ci pe seama evidentei plăceri pe care i-o provoca propria lui înfăţişare.

Fericita mulţumire de sine a lui Leopold fu dezumflată de valetul care anunţă sosirea vicontelui de Melbourne. Leopold fu cuprins de iritare; nu se aşteptase ca Melbourne să fie la Windsor, iar supărarea lui fu şi mai mare din pricina faptului că Melbourne, care purta şi el uniforma Windsor, reuşea să arate foarte bine în ea. Îi adresă prim-ministrului un salut cu o înclinare scurtă din cap.

— Nu ştiam că sunteţi la castel, Lord Melbourne.

Melbourne clătină din cap.

— Într-adevăr, ar trebui să fiu la Cameră. Situaţia din Afghanistan necesita acest lucru, dar regina a fost cât se poate de insistentă.

— Iar dumneavoastră aţi ţinut să n-o refuzaţi?

Tonul lui Leopold era zeflemitor, dar Melbourne îl privi şi el fără să zâmbească şi spuse simplu:

— Ea este regina, domnule.

Leopold nu ezită câtuşi de puţin.

— Atunci veţi primi cu bucurie vestea căsătoriei sale. Zâmbi. Asta vă va uşura îndatoririle.

Înainte ca Melbourne să poată răspunde, uşile se deschiseră şi valetul anunţă:

— Alteţele lor Prinţul Ernst şi Prinţul Albert.

Leopold şi Melbourne se întoarseră amândoi să-i vadă intrând pe Albert şi pe Ernst, magnifici în hainele lor cu fireturi aurite. Zâmbetul lui Leopold deveni şi mai larg.

— Iată-i pe nepoţii mei, şi încă în uniforme Windsor. Ce încântător! Ce semn de preţuire! Se întoarse din nou spre Melbourne, fără ca zâmbetul să-i pălească. După cum vă spuneam, Lord Melbourne, viaţa dumneavoastră va fi în curând mult mai uşoară.

Se duse să-şi întâmpine nepoţii.

După ce le aruncă prinţilor o privire, Melbourne merse să i se alăture Emmei Portman în cealaltă parte a încăperii, când valetul anunţă:

— Maiestatea Sa Regina.

Victoria intră urmată de Lehzen şi de ducesa de Kent.

Spre surprinderea şi spre bucuria ascunsă a lui Melbourne, Victoria veni direct la el, zâmbind fericită.

— Oh, Lord M., mă bucur atât de mult că aţi reuşit să veniţi.

Melbourne îşi înclină capul.

— Ar fi trebuit să aştept rapoarte de la Kabul, îi zâmbi el, dar m-am hotărât că mai bine aş ţine sub observaţie altercaţiile de la Windsor.

Aruncă o privire în direcţia prinţilor, iar Victoria râse încântată.

— Credeţi că aici la Windsor este un câmp de bătălie, Lord M?

— Păi, sunt destul de mulţi bărbaţi în uniformă, doamnă.

Melbourne avu satisfacţia de a o auzi pe Victoria râzând din nou.

Dar reacţia ei nu fu pe placul tuturor celor din încăpere. Albert, care se simţea în mod inexplicabil rănit în mândria lui de modul în care Victoria îl salutase pe Melbourne înaintea tuturor, se duse la ducesa de Kent, împreună cu Ernst.

— Mătuşă, arăţi fermecător în seara asta. Cred că aerul de aici îţi prieşte.

Ducesa îi zâmbi ca o floare veştedă care tocmai a fost udată.

— Sunt atât de fericită să fiu aici cu voi amândoi. Ce frumos ar fi dacă aţi fi tot timpul aici!

Văzându-l pe Albert discutând cu mama ei, Victoria se întoarse spre verii ei şi spuse radioasă:

— Albert, Ernst, ce bine arătaţi în uniformă. Sunt atât de bucuroasă că am reuşit să găsim unele care să vi se potrivească.

Ernst făcu o plecăciune teatrală.

— Sunt cu siguranţă splendide. E clar că bunicul tău nu s-a zgârcit la bani.

Victoria se uită spre Albert care îi evită privirea.

— Şi tu, Albert?

— Cred că fireturile de aur sunt destul de grele.

Victoria simţi reproşul din vocea lui Albert, dar nu-i înţelese motivul. Aşa că zâmbi şi spuse:

— Poate că ai vrea să vezi tablourile de aici, Albert. Ştiu cât eşti de pasionat de artă.

Se duse în faţa Rembrandtului, portretul soţiei unui orăşean olandez, îmbrăcată toată în negru cu excepţia gulerului elaborat din dantelă.

Victoria începu să turuie ceea ce aflase cu puţin timp în urmă despre tablou.

— Agatha Bas, de Rembrandt, care este considerat de toţi cel mai bun dintre maeştrii olandezi. Unchiul meu George l-a cumpărat în 1827.

Albert privi cu atenţie tabloul.

— Avea un gust excelent. Pensulaţia este desăvârşită. Priveşte dantela.

Dar Victoria privi negii care acopereau faţa femeii şi strâmbă din nas.

— Totuşi, nu este prea măgulitor.

Albert o privi şi îi spuse serios:

— Probabil. Dar este o reprezentare fidelă. Ce e de preferat? Amăgirea sau adevărul?

Când spuse asta, privirea lui scânteie pentru o fracţiune de secundă în direcţia lordului Melbourne, care îi urmărea din cealaltă parte a încăperii.

— Trebuie să aleg? Îi zâmbi radioasă lui Albert şi continuă: Cred că mi-ar plăcea adevărul prezentat în cea mai măgulitoare lumină posibilă.

Albert se încruntă la răspunsul ei superficial, dar în partea cealaltă a încăperii Melbourne trebui să se stăpânească ca să nu mai zâmbească.

La cină Victoria stătu între Leopold şi Ernst, Albert lângă ducesă, iar Melbourne cu Emma Portman.

— Ce ciudat este să vă văd pe tine şi pe prinţul Albert

purtând amândoi uniforma Windsor, spuse Emma.

— Încerci să-mi spui că tu crezi că arată mai bine pe prinţ? o întrebă Melbourne, râzând. Nu-ţi face griji, Emma. Îmi cunosc limitele. Prinţii arată ca nişte semizei, iar eu nu sunt decât un simplu muritor.

— Nu am vrut să spun aşa ceva, William, iar falsa modestie nu te prinde deloc. Nimeni nu arată mai magnific decât tine în uniformă. Cred că prinţul Albert este de acord cu mine; se uită tot timpul la tine.

— Nu cu admiraţie, aşa cred.

— Nu. Cred că privirea lui are ceva din „monstrul cu ochi verzi" al geloziei.

— Emma, eu cred că tu, ca iubitoare de intrigi, încerci să creezi o dramă acolo nu există.

— Poate, dar uite cum te priveşte din nou.

Melbourne îşi ridică privirea către celălalt capăt al mesei şi văzu că ochii lui Albert erau îndreptaţi într-adevăr asupra lui. Melbourne recunoscu în sinea lui că frisonul de plăcere pe care i-l provocase primirea făcută lui de către regină probabil că îi produsese tânărului prinţ un sentiment de neplăcere la fel de intens. Ar fi putut avea dreptate Emma? Să fi fost ceva în neregulă cu nasul perfect al lui Albert? Melbourne îşi îngădui un moment de satisfacţie infamă, sau ceea ce germanii numeau *Schadenfreude.* Faptul că ştia că nu era singura persoană care se simţea precum „monstrul cu ochi verzi", cum îi spunea Emma, făcea ca situaţia neplăcută în care se afla să pară o idee mai suportabilă.

Bărbaţii nu mai zăboviră la porto după cină, ci se îndreptară spre salon la prima ocazie ivită. Albert se duse direct la tabloul de Raphael să-l privească, iar Melbourne, văzând-o pe regină surprinsă să fie ignorată în acest mod, se duse să vorbească cu ea. Sporovăiră la întâmplare despre una şi despre alta, dar Melbourne văzu că regina se tot uita la spatele pe care Albert i-l întorsese atât de hotărât.

În cele din urmă ea spuse cu voce mai degrabă tare, în speranţa că poate îi va atrage atenţia lui Albert:

— Lord M., aţi citit ultimul roman al lui Dickens? *Oliver Twist?* Eu tocmai l-am început şi îl găsesc neobişnuit de interesant.

Melbourne ridică din umeri.

— Cum nu am niciun chef să am de-a face cu fabricanţi de coşciuge, cârciumăriţe, hoţi de buzunare şi alţii ca ei, pentru ce, mă rog, mi-aş dori să citesc despre ei?

Victoria zâmbi.

— Dar domnul Dickens este atât de interesant, Lord M. Cred că v-ar plăcea foarte mult cartea, deşi îndrăznesc să spun că n-aţi recunoaşte niciodată acest lucru.

Melbourne era gata să răspundă când Albert se întoarse către ei. Îl privi pe Melbourne cu ochii lui albaştri şi limpezi şi spuse:

— Eu cred că acest domn Dickens scrie cu cea mai mare acurateţe despre condiţiile în care trăiesc săracii Londrei. Se opri fără să se ostenească să-şi ascundă tonul provocator din voce. Nu doriţi să cunoaşteţi adevărul despre ţara pe care o guvernaţi, Lord Melbourne?

Victoria scoase un oftat de surpriză şi îl privi neliniştită pe Melbourne, dar spre uşurarea ei acesta zâmbi şi răspunse cu cea mai aristocratică intonaţie a vocii:

— Alteţa Voastră, poate că nu aţi fost informat, dar sunt în guvern de zece ani, întâi ca ministru al afacerilor interne, iar apoi ca prim-ministru. Aşa încât cred că sunt suficient de bine informat.

Vorbise puţin mai tare decât vorbea în mod normal, iar cei din jurul lui se întoarseră să asculte. Observând expresia de pe faţa fratelui său, Ernst înaintă spre ei şi spuse senin:

— Albert, mătuşa noastră ne-a rugat să-i cântăm câteva cântece populare din Coburg. Cum vocea ta este mult mai bună decât a mea, m-am gândit că ai putea cânta tu, iar eu te-aş acompania. Asta dacă verişoara Victoria ne îngăduie.

Victoria se întoarse spre el cu un sentiment de uşurare pe faţă.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Mama vorbeşte

întotdeauna cu atâta pasiune despre muzica tinereţii ei. Se întoarse nerăbdătoare spre Melbourne. Nu credeţi că ar fi minunat să ascultăm câteva melodii populare germane fără pretenţii?

— Doamnă, mă tem că preţuirea mea pentru muzica germană se rezumă la Herr Mozart. Văzând tremurul buzelor Victoriei, continuă. Dar cum prinţii au aşa un talent muzical, sunt sigur că educaţia mea se va îmbogăţi considerabil.

Fu răsplătit cu un zâmbet al reginei, dar sacrificiul de sine nu merse până acolo încât să-şi ţină şi ochii deschişi tot timpul recitalului care urmă.

*

Înainte de a se retrage la culcare, Victoria stabilise cu verii ei să călărească împreună în Great Park în dimineaţa următoare. Dar când cobori la grajduri, cu Dash pe lângă ea, îl găsi doar pe Ernst care conversa relaxat cu Alfred Paget.

Când o văzu pe Victoria, Ernst spuse:

— Bună dimineaţa, scumpa mea verişoară. Îmi cer scuze pentru Albert. S-a trezit foarte devreme şi s-a gândit să meargă să facă un galop înainte de a ni se alătura. Sper că nu ai nimic împotrivă.

Victoria zâmbi.

— Deloc. Dar sper să nu vadă toţi copacii pe care credeam că o să îi descopere cu mine.

— Cred că Albert nu se satură niciodată de copaci.

Călăriră prin pădurea străveche, cu potcoavele cailor zdrobind frunzele căzute pe jos şi cu Dash fugind de colo până colo în căutarea iepurilor. Aerul era încă înceţoşat, iar crengile goale erau încă acoperite de promoroacă îngheţată. Victoria privi în jur şi spuse:

— Probabil că Albert s-a trezit foarte devreme.

Ernst râse.

— Uneori mi-e greu să cred că suntem fraţi. El se trezeşte mereu în zori, în timp ce eu m-am ridicat din pat

numai pentru onoarea de a călări cu tine.

— Tu chiar pari foarte diferit. Eşti atât de relaxat, iar Albert este… ei bine, nu e deloc relaxat.

Ernst îşi înfrână calul şi se întoarse spre Victoria, cu o faţă neobişnuit de serioasă.

— Ştiu că uneori poate fi stângaci, dar află, Victoria, că Albert face cât zece ca mine.

Victoria era atât de surprinsă de expresia întipărită pe faţa lui încât şovăi, dar apoi spuse:

— Ţii foarte mult la el.

— De când ne-am pierdut mama, noi doi am fost totul unul pentru celălalt. Şi deşi eu sunt mai mare, Albert a avut întotdeauna grijă de mine.

Fură întreruptţi de lătratul frenetic al lui Dash. O clipă mai târziu apăru şi Albert călare. Nu purta pălărie şi avea părul ciufulit din pricina călăritului; obrajii îi erau îmbujoraţi, iar pe cizme avea noroi. Victoria fu uimită de faptul că arăta atât de diferit de personajul rigid, înzorzonat cu fireturi de aur, pe care îl văzuse seara trecută. Când se apropie de ei, se întrebă dacă va zâmbi şi fu uşurată când îi văzu colţurile gurii ridicându-se. Nu era chiar un zâmbet, dar nu era nici masca dezaprobatoare de care îi era groază.

— Bună dimineaţa, Albert, sper că parcul de aici este mai pe gustul tău decât grădinile de la palat.

Albert îşi opri calul în faţa ei.

— În germană avem un cuvânt, *Waldeinsamkeit.* Sentimentul că eşti una cu pădurea. Făcu un gest cu mâna spre copacii din jurul lui. Aici am acest sentiment.

Victoria repetă:

— *Waldeinsamkeit,* ce cuvânt minunat! Simt că ştiu exact ce semnificaţie are.

Albert o privi şi relaxarea buzelor lui deveni mai pronunţată. Ernst îşi întoarse calul şi spuse:

— Uitasem cu totul că am stabilit să mă întâlnesc cu unchiul Leopold în această dimineaţă. Victoria, mă ierţi dacă mă întorc? Ştii ce protocolar este.

Victoria încuviinţă din cap. Ernst se întoarse spre Alfred Paget şi, privind spre cărarea lungă şi dreaptă care

ducea la castelul ale cărui turnuri se vedeau clar, îi spuse făcându-i cu ochiul:

— Lord Alfred, sunteţi atât de bun să mă conduceţi?

Alfred îi adresă un zâmbet complice.

— Cu plăcere, domnule.

— Şi ca să fie mai interesant, cine ajunge primul acolo câştigă o guinee?

— S-a făcut!

Cei doi bărbaţi porniră în galop spre castel.

*

Albert şi Victoria călăriră în tăcere, care nu fu tulburată decât de respiraţia uşoară a cailor, de schelălăitul ocazional al lui Dash şi de croncănitul ciorilor care cuibăreau pe crengile goale ale copacilor. Timp de o clipă Victoria se gândi la Melbourne şi la ultima dată când fusese singură în pădure cu un bărbat. Hotărî că trebuia să vorbească şi arătă spre desişul din faţa lor.

— Cred că pe acolo este un stejar încă de pe vremea cuceririi normande. Ai vrea să-l vezi?

— Foarte mult.

— Cred că ne-ar fi mai uşor pe jos.

Albert sări de pe cal şi veni s-o ajute pe Victoria. Când o prinse cu mâinile de mijloc s-o ajute să descalece, Victoria se simţi înfiorată. Pentru o clipă, ochii lor fură la acelaşi nivel, şi simţeau că parcă s-ar fi privit unul pe altul pentru prima oară. Apoi Albert o puse încetişor cu picioarele pe pământ. Îşi legară caii de un copac şi porniră spre pădure. Dar Dash prinsese o urmă de miros şi ţâşni printre ei după vreun iepure imaginar. Victoria şovăi înainte de a-şi ridica fusta costumului de călărie şi de a porni în fugă pe urmele câinelui, fără să se uite dacă Albert o urmează, dar ştiind cumva că el o va face. Alergară prin crâng, sărind peste crengi şi ferindu-se de rugii de mure iviţi în calea lor.

Victoria alerga atât de repede încât nu observă creanga care îi smulse pălăria de călărie şi ramurile care îi

desprinseră părul din cozile îngrijite, astfel încât îi atârna liber pe umeri. Când simţi părul despletit, Victoria se opri; faptul că îi atârna liber o făcu să se simtă vulnerabilă. În timp ce începu să şi-l răsucească într-un coc, Albert îi ridică pălăria şi i-o dădu. Înainte ca Victoria să poată folosi pălăria ca să-şi acopere părul rearanjat în grabă, el ridică o mână s-o oprească.

— Nu, îmi place să te văd aşa, cu părul despletit. Cu părul liber, nu arăţi atât de mult a regină.

Victoria îl privi cu ochii îngustaţi.

— Cred că asta probabil aduce a trădare, Albert.

Albert o privi consternat, iar apoi, în sfârşit, faţa i se strâmbă într-un zâmbet care o transformă cu totul, ştergându-i expresia pe care o avea câteodată, de băieţel care încearcă să-şi reamintească tabla înmulţirii.

— Oh, înţeleg că mă tachinezi! Ernst îmi spune tot timpul că sunt prea serios.

Victoria îl privi şi ea şi spuse cu o voce puţin muşcătoare:

— Iar tu îmi spui tot timpul că nu sunt destul de serioasă.

Zâmbetul lui Albert nu se stinse.

— Poate pentru o regină. Dar acum, fără pălărie şi cu părul aşa, cred că eşti exact cum trebuie.

Se aplecă spre ea, puse o mână pe faţa ei şi îi îndepărtă delicat o şuviţă de păr care îi căzuse peste gură. Ea îşi înălţă privirea spre el şi timp de o clipă ameţitoare crezu că era gata să o sărute, dar apoi el se retrase şi porniră din nou prin pădure, Victoria fiind agonizant de conştientă de prezenţa lui fizică alături de ea.

Albert privi în sus spre coronamentul copacilor de deasupra lor.

— Când eram mic îmi imaginam copacii drept prietenii mei.

— Ce ciudat! Eu obişnuiam să vorbesc cu păpuşile mele.

Albert privi în jos spre ea.

— Cred că nu am fost nişte copii prea fericiţi.

Victoria simţi tristeţea din vocea lui.

— Albert?

— Da?

Victoria spuse repede:

— Ce s-a întâmplat cu mama ta? Ştiu doar că a murit când erai mic.

Albert rămase tăcut. Victoria văzu cum i se întunecă din nou faţa şi îşi dori să nu fi amintit acest lucru, dar apoi el continuă:

— A fugit de la tatăl meu, exact înainte să împlinesc cinci ani. Cu maestrul ei de călărie. După câţiva ani a murit, dar eu n-am mai revăzut-o niciodată.

Albert îşi întoarse faţa de la ea, dar Victoria îi puse mâna pe braţ.

— Ce îngrozitor! Erai atât de mic şi probabil că i-ai dus dorul foarte tare.

Albert şovăi şi apoi îşi întoarse privirea spre Victoria.

— Ştii, când o văd pe mătuşa Victoire cum te priveşte cu atâta dragoste în ochi, sunt gelos. Nu există nimeni care să mă privească şi pe mine aşa.

Victoria îi căută mâna şi i-o strânse.

— Asta nu este adevărat, Albert. Îl ai pe Ernst, iar acum, ei bine, acum ai…

Dar în clipa aceea foşnetul frunzişului pădurii fu străbătut de scheunatul agonizant al unui animal în suferinţă.

Victoria îngheţă.

— Ai auzit? Pare a fi Dash.

Albert fugea deja în direcţia din care venea sunetul. Victoria îşi ridică fustele şi se grăbi după el. Îl văzu îngenunchind pe pământ şi fără să se întoarcă spre ea îi spuse:

— Rămâi acolo, Victoria! Nu trebuie să vezi asta.

Dar Victoria nu putu ignora urletul animalului ei. Când îngenunche şi ea alături de el, icni de spaimă. Piciorul lui Dash fusese prins în fălcile de oţel ale unei capcane de braconier; laba îi era moale, iar pe pământ era sânge.

— Oh, ce ticăloşie! exclamă ea şi îl luă pe Dash în

braţe, în timp ce Albert desfăcu capcana cu un băţ şi scoase laba rănită a animalului.

Victoria privi spre piciorul strivit al lui Dash şi începu să plângă.

— Oh, bietul şi micuţul meu Dashy! Simţi limba aspră a câinelui lingându-i mâna. N-o să mai poată merge niciodată.

— Nu, nu. Cred că are piciorul rupt, dar se poate vindeca, spuse Albert. O să fac un… cum îi spuneţi voi în engleză… un cadru pentru picior ca să se refacă.

Îşi scoase haina, o întinse pe pământ şi îi făcu semn Victoriei să se aşeze pe ea.

— Acum trebuie să-l ţii strâns în timp ce eu o să-i fac…

— Atela.

— *Jawohl,* atela.

— Dar nu avem bandaje.

Albert scoase cuţitul din cizmă şi tăie cu o mişcare rapidă o fâşie din mâneca cămăşii lui. Victoria îi văzu braţul musculos, pielea albă acoperită de fire de păr aurii, şi o imagine fugară a părului negru de la subsuoară. Dash scâncea în timp ce Albert rupse materialul în două, iar Victoria trebui să ţină animalul care tremura când Albert înfăşură materialul peste două beţe care ţineau piciorul rupt la locul lui. Lucră repede, iar Victoria îşi dădu seama că se străduia cât putea să nu-i provoace lui Dash şi mai multă durere. În cele din urmă termină. Piciorul rupt era legat strâns, iar Dash îşi lingea deja bandajele încercând să le roadă. Albert se aşeză pe vine şi îşi dădu la o parte părul din ochi.

— Cred că pentru moment este de-ajuns.

Victoria îl sărută pe Dash pe nas, apoi îşi ridică capul privindu-l pe Albert cu ochii umezi.

— Îţi sunt atât de recunoscătoare. Dash înseamnă foarte mult pentru mine. În copilăria mea de la Kensington, el a fost singurul meu prieten adevărat. Orice s-ar fi întâmplat, ştiam că Dash va fi întotdeauna acolo.

Albert întinse o mână şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de

pe obrazul cu urme de lacrimi pe el.

— Dar cred că acum situaţia s-a schimbat, nu?

Victoria simţi cum obrazul îi ardea sub atingerea mâinii lui. Privi în jos ca să-şi ascundă tulburarea.

— Oh, da, acum îl am pe lordul M... şi pe doamnele mele, bineînţeles.

Când spuse numele lui Melbourne, Albert se ridică în picioare şi privirea tandră de pe faţa lui dispăru. Privind în jos spre ea, spuse cu o voce pe care ea nu i-o mai auzise până atunci:

— Victoria, mi-aş fi dorit ca să nu petreci atât timp cu lordul Melbourne. Nu este un om serios.

Victoria simţi cum se înroşeşte la faţă. Ţinându-l încă strâns pe Dash, se strădui să se ridice în picioare, ca să-i poată răspunde cu demnitate.

— Lordul Melbourne nu îşi doreşte prea mult să pară serios. Este un comportament tipic britanic. Dar este un bărbat de mare caracter.

Albert îşi luă haina şi o îmbrăcă, apoi se întoarse spre Victoria şi spuse:

— Atunci poate că ar trebui să te măriţi cu el.

Dash scânci când Victoria îl strânse mai tare. Îl privi la rândul ei pătrunzător pe Albert.

— Acest lucru nu este posibil.

Albert se răsuci ca şi când ar fi fost gata să plece, dar se întoarse din nou cu faţa spre ea, iar cuvintele îi ţâşniră ca un torent năvalnic.

— Ştii ce am văzut ieri lângă artera aceea principală numită Regent Street? Un copil, de trei sau patru ani, care vindea beţe de chibrituri, vreau să spun un băţ de chibrit. Lordul tău Melbourne s-a hotărât să nu se uite la astfel de lucruri, dar eu trebuie să le văd. Asta e întrebarea, Victoria. Vrei să vezi lucrurile aşa cum sunt sau aşa cum ţi-ai dori tu să fie?

Dacă nu l-ar fi ţinut pe Dash în braţe, Victoria simţi că l-ar fi pălmuit pe Albert peste faţa lui autosuficientă. Spuse cu vocea tremurând de furie:

— Cum îndrăzneşti? Mă crezi o păpuşă care aşteaptă

să fie manevrată încoace şi încolo? Dă-mi voie să-ţi amintesc că în timp ce tu te uitai la tablouri în Italia, eu conduceam această ţară. Şi totuşi, deşi te afli aici de câteva zile, presupui că îmi cunoşti poporul mai bine decât mine. Sunt regina Angliei şi nu am nevoie să-mi spui ce să gândesc!

Dash înţelese emoţia din vocea stăpânei lui şi scoase un lătrat de simpatie. Albert o privi şi el, cu ochi albaştri, îngheţaţi în clipa aceea.

— Nu, asta e treaba lordului Melbourne.

Capitolul 42

Trăsura trecu printr-o groapă, iar Leopold îl privi pe Albert cu ochii îngustaţi, ca şi când el ar fi fost de vină pentru fiecare hârtoapă de pe drumul de la Windsor la Londra. Îşi făcuse atâtea speranţe odată cu vizita neaşteptată la Windsor, şi fusese încântat când Ernst îi spusese că îi lăsase să călărească singuri prin parc pe Victoria şi pe Albert. Era sigur că după partida de călărie se vor întoarce un cuplu logodit.

Dar când reveniseră la castel după mai bine de o oră, Albert ducând caii de căpăstru şi Victoria cu căţelul în braţe, nu numai că nu erau logodiţi, ci aproape că nici nu-şi mai vorbeau. Victoria mersese drept înăuntru, iar Albert încălecase din nou pe cal şi plecase în parc. După o oră fu dat ordinul ca suita regală să se întoarcă la palatul Buckingham chiar în acea după-amiază.

Trăsura fu zgâlţâită din nou zdravăn, iar Leopold nu-şi mai putu înfrâna limba.

— Nu înţeleg ce aţi făcut tu şi Victoria în această dimineaţă. Aţi dispărut ore întregi, iar apoi te-ai întors fără niciun rezultat. Nimic! Îmi vine greu să cred că eşti un

Coburg. Zău aşa, Ernst s-ar fi culcat cu ea până acum.

Ernst, care şedea lângă Albert, se încruntă către unchiul său. Înţelegea nefericirea fratelui şi nu voia să-l facă şi mai nefericit.

— Unchiule, uiţi că Victoria este cea care trebuie să hotărască dacă se vor căsători, nu Albert. Poziţia lui nu este una comodă.

— Prostii! Ştii la fel de bine ca mine că femeile sunt precum caii de rasă; trebuie manevrate cu grijă, dar odată ce ai aflat cum să le mângâi în locul potrivit fac tot ce vrei.

— Dar o regină nu este o femeie obişnuită, spuse Ernst.

— Din experienţa mea, toate femeile sunt la fel. Când am cunoscut-o pe Charlotte, e adevărat că nu era regină, dar era moştenitoarea tronului şi mi-a propus să ne căsătorim după doar trei zile. Bineînţeles că eram un tânăr foarte chipeş, dar aşa este şi Albert. Poate că eram mai fermecător, dar şi Albert ar putea fi numai dacă şi-ar propune aşa ceva.

Albert izbi cu zgomot geamul trăsurii cu pumnul.

— Ajunge! Este vorba de viitorul meu, nu de al vostru, iar eu am hotărât să mă întorc la Coburg.

Leopold fu gata să-i răspundă, dar privirea lui Ernst îl opri. Poate că era mai bine să-l lase pe fratele lui să-l convingă pe Albert; la urma urmei, erau atât de apropiaţi. Aşa că se rezemă de spătarul banchetei, îşi trase pălăria pe ochi şi încercă să adoarmă ca să facă să treacă mai repede interminabila călătorie.

*

Trăsura Victoriei ajunse prima la palat. Victoria, cu Dash încă în braţe, merse direct în dormitorul ei şi dădu de veste că nu va coborî la cină.

Se întinse pe pat cu Dash alături de ea, trecându-şi mâinile peste urechile catifelate ale cockerului.

— Of, Dash, de ce este totul atât de complicat?

În loc de răspuns, câinele ei rănit o linse pe mână.

Privi cartuşele aurite ale tavanului. În dimineaţa aceea în pădure se simţise atât de apropiată de Albert; când îi povestise despre mama lui, ar fi vrut să-l îmbrăţişeze şi să-i spună că ea o să facă să dispară durerea aceea. Dar apoi – se simţea stânjenită şi acum de nedreptate – îl atacase într-un mod atât de absurd pe lordul M., un om pe care el de-abia îl cunoştea. Nu putuse suporta acest lucru. Cum îi putea oferi inima ei lui Albert dacă acesta nu putea înţelege cât de mult însemna Melbourne pentru ea? De enervare, îi răsuci urechea lui Dash, iar căţelul scheună.

— Oh, îmi pare rău, dragul meu Dashy. N-am vrut să te doară.

Văzu atela improvizată făcută din cămaşa lui Albert care îi aminti de pielea lui albă strălucind în lumina palidă de noiembrie.

Uşa se deschise, şi Lehzen intră cu un aer dramatic în ochii larg deschişi.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, Maiestate, dar valetul prinţilor se interesează de orarul vaselor care pleacă de la Dover. M-am gândit că ar trebui să vă spun că pleacă. Sau poate că ştiaţi deja?

Victoria clătină din cap. Albert pleca? Îşi acoperi ochii cu mâinile. Lehzen se aşeză pe pat lângă ea şi o cuprinse cu braţul.

— Aşa e cel mai bine, Maiestate. Cred că prinţul Albert nu vă arată respectul cuvenit.

Victoria se desprinse din îmbrăţişare.

— Nu ştii nimic despre asta, Lehzen. Iar acum aş vrea să rămân singură. Mă doare capul.

— Vă doare capul, Maiestate? Să trimit după Sir James?

— Nu mai face atâta caz! Nu înţelegi că nu doresc decât să fiu lăsată în pace?

Lehzen îşi adună fustele şi părăsi încăperea.

*

În salonul prinţilor din aripa de nord, Albert îşi arunca

într-un cufăr cărţile, bucurându-se de bubuitul pe care îl scoteau când îi atingeau fundul. Ernst intră şi, văzând ce făcea fratele său, îşi ridică braţele în sus de exasperare.

— Te porţi ca un copil, Albert. Nu poţi să pleci pur şi simplu doar pentru că te-ai certat cu Victoria.

Albert aruncă în cufăr un dicţionar englez cu o violenţă neobişnuită. Îşi ridică privirea spre fratele său.

— Eu şi Victoria nu ne potrivim. Această căsătorie este convenabilă pentru toată lumea, cu excepţia noastră.

Ernst veni şi se interpuse între fratele lui şi cufăr astfel încât Albert fu obligat să se uite la el. Puse o mână pe umărul fratelui său.

— Aşa spui, dar o placi, Albert, ştiu că o placi, şi ea te place. Roşeşte când se uită la tine.

Albert îi îndepărtă mâna fratelui său.

— Cred că mulţi oameni sunt pe placul Victoriei. Lordul Melbourne, de pildă.

Ernst clătină din cap şi rosti încet:

— Eşti gelos pe lordul Melbourne? Este destul de în vârstă să-i fie tată.

— Dar ea îi zâmbeşte într-un mod care nu este corect. Probabil că nu se poate mărita cu el, dar eu nu o să fiu niciodată al doilea.

Ernst oftă şi îl strânse pe Albert de umeri.

— Crede-mă, Albert, am văzut cum te priveşte Victoria. N-o să fii niciodată al doilea. Poate că a existat o fetiţă care l-a plăcut pe lordul Melbourne al ei, dar Victoria este acum femeie, te place pe tine şi nu pe vreun bătrânel.

Albert îl privi, apoi se duse către pat şi îşi luă haina.

— Acum unde te duci?

Albert se întoarse.

— Să-mi fac dagherotipul. Aş vrea să am o amintire din această vizită.

— Atunci vin şi eu cu tine. Şi eu aş vrea o amintire, şi cred că sunt câteva tinere doamne cărora nu le-ar părea rău să aibă portretul meu.

— Femei! Numai la asta te gândeşti.

— Nu ele sunt duşmanul, Albert, spuse Ernst râzând.

Văzându-i faţa lui Albert, şovăi şi continuă pe un alt ton: Ştii că am văzut-o o dată, după ce a plecat.

Albert îl privi.

— Pe mama?

— Da. Ne jucam în parc la Coburg. Îmi amintesc că ninsese, şi aruncam unul în altul cu bulgări. Când te fugăream, mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe terasa care dă spre grădină pe partea din oraş. Era înfofolită toată şi purta un văl, dar mi-am dat seama imediat că ea era. Am alergat spre terasă, dar de la palat nu poţi ajunge dincolo, în oraş, aşa că tot ce am putut să fac a fost să stau acolo şi să fac cu mâna. Mi-a făcut şi ea cu mâna, nu prin semne largi, că mai uşor, aşa, şi îşi ridică mâna într-un gest mic şi trist, iar apoi şi-a ridicat vălul. Ernst se opri şi îşi înghiţi nodul din gât înainte de a continua: Avea faţa umedă, Albert. N-am uitat niciodată acele lacrimi.

Îşi duse mâna la nas, încercând să-şi reprime propriile sentimente.

— De ce nu mi-ai spus niciodată până acum?

— Nu ştiu. M-am gândit că ţi-ar fi fost mai uşor s-o uiţi dacă nu ştiai. Şi am vrut să te protejez. Dar acum înţeleg că m-am înşelat.

Ea n-a vrut să ne părăsească, Albert, dar n-a avut încotro. Îl ştii pe tata cum e. Era singura ei şansă la viaţă. Şi ştiu că ne-ar fi luat cu ea dacă ar fi putut. Albert privea în jos, muşcându-şi buzele. Ne-a iubit atât de mult, Albert. Iar faptul că ne-a părăsit i-a frânt inima. Dacă i-ai fi văzut faţa în acea zi!

Albert îşi ridică ochii din podea.

— De ce nu ne-a scris niciodată?

— Sunt sigur că ne-a scris, dar crezi că tata ne-ar fi dat voie să citim acele scrisori?

Albert tremura. Ernst îl cuprinse cu braţul şi îl ţinu strâns.

— Nu toate femeile pleacă, Albert.

Simţi pieptul fratelui său tresăltând de emoţie, iar apoi îl auzi spunând printre suspine:

— Mi-aş… dori… să… fiu… sigur.

Ernst slăbi strânsoarea şi îşi ţinu fratele cu braţele întinse ca să-i poată vedea faţa.

— Tu ştii mult mai multe decât mine despre orice, dar în materie de femei eu sunt autoritatea. Îţi spun că Victoria te iubeşte, Albert. Dacă te însori cu ea, şi sper atât de mult că o vei face, nu te va părăsi în vecii vecilor. Poate că tu vei mai găsi distracţii, îl văzu pe Albert făcând o faţă, sau poate nu; tu nu eşti ca mine. Dar Victoria va fi de neclintit. Frăţioare, ai ocazia să fii fericit, şi dac-ar fi şi numai de dragul meu, trebuie să te foloseşti de ea.

*

Când Alfred Paget îi spuse că o lăsase pe regină împreună cu prinţul Albert în parcul castelului, Melbourne ordonase să i se aducă trăsura. Ştia că ar fi trebuit să rămână să-i audă anunţându-şi logodna, dar descoperi că nu putea suporta acest lucru. Se dusese direct la Cameră şi de acolo la clubul său. Pierdu o mulţime de bani la whist, pierdere în care găsise o plăcere amară pentru că nu era de acord cu aforismul conform căruia dacă nu ai noroc la cărţi, ai noroc în dragoste. Se părea că el nu avea noroc la nimic. Era pe jumătate beat când ajunse în sfârşit înapoi la Dover House.

Valetul său îl găsise dimineaţă culcat pe canapeaua din bibliotecă, înconjurat de hârtii şi texte scrise în greaca veche, limbă pe care valetul ajunsese s-o recunoască în cei zece ani de când lucra pentru lordul Melbourne. Valetul trecu cafeaua pe sub nasul stăpânului, ştiind din experienţă că mirosul ei era mijlocul de a-l trezi care dădea cele mai puţin violente rezultate.

Melbourne se foi şi căută pe orbecăite cafeaua.

— A sosit ceva de la regină?

Valetul clătină din cap.

— Dar am înţeles că suita regală s-a întors la Londra aseară, Excelenţă.

Melbourne lăsă ceaşca jos surprins.

— Regina e la palat?

— Da, Excelenţă.

— Dar nu e nicio scrisoare de la ea.

— Nu, Excelenţă.

Melbourne rămase tăcut. Se aşteptase ca Victoria să-i scrie imediat ca să-i anunţe logodna. Ea nu era persoana căreia să-i placă, sau nu era de fapt capabilă, să păstreze lucrurile pentru ea. Dar probabil că aştepta să-i spună personal.

Sorbi şi ultima picătură de cafea şi îşi forţă membrele înţepenite ca să se ridice în picioare. Capul îi zvâcnea şi îi era greaţă, probabil în urma exceselor din seara precedentă, dar îi era şi groază de ceea ce avea să urmeze. Dacă nu altceva, încă ştia care îi era datoria.

— Trebuie să merg la palat. Fă tot ce poţi ca să arăt prezentabil.

Valetul făcu o plecăciune cu simpatie. Niciun bărbat nu putea păstra un secret faţă de acest valet meticulos.

— O să-mi dau toată silinţa, Excelenţă.

O oră mai târziu, Melbourne, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat în rufărie atât de apretată încât îi săpa şanţuri în carnea gâtului, urca scara principală de la palatul Buckingham. O văzu pe Lehzen venind spre el şi îi cercetă faţa pentru a căuta ceva indicii în privinţa logodnei, dar faţa baroanei era rezervată ca de obicei, ochii îi erau plecaţi în jos, iar buzele uşor strânse.

— Bună dimineaţa, baroană.

Lehzen făcu o reverenţă cuviincioasă.

— Trebuie să vă spun că am fost surprins să aflu că regina este astăzi la palat. Mai degrabă credeam că va mai rămâne pentru un timp la castel. Ridică dintr-o sprânceană. Să se lase pradă noii ei pasiuni pentru copaci.

Baroana îi adresă un zâmbet lipsit de umor.

— Nu cred că a descoperit ceva prea plăcut în pădure, Lord Melbourne.

— Înţeleg. Vă mulţumesc, baroană, spuse Melbourne şi se trezi că aproape alerga în sus pe scări.

Înţelese imediat după felul în care Victoria îşi ţinea umerii că Lehzen avusese dreptate. Orice se întâmplase

între regină şi vărul ei în parcul castelului, nu fusese vorba de nicio cerere în căsătorie.

— Bună dimineaţa, doamnă. Se aplecă deasupra mâinii ei întinse şi continuă radios: Armata a intrat în Kabul fără nicio împotrivire.

— Asta e minunat, spuse Victoria fără nicio urmă de entuziasm.

Melbourne simţi un junghi când îi văzu ochii roşii şi umflaţi de plâns. Dar continuă pe acelaşi ton optimist, în speranţa că şi ea va face la fel:

— Cel puţin armata va avea unde să-şi petreacă iama. Mărturisesc că am fost cât se poate de îngrijorat. Am aflat că în trecătoarea Khyber este neobişnuit de frig, şi chiar dacă orice armată trebuie să suporte nişte pierderi, nu ar trebui să fie învinsă de vreme.

Ochii Victoriei rămaseră goi; îl privea, dar el îşi dădu seama că nu-l vedea. Trase adânc aer în piept şi spuse cu voce mai blândă:

— Iertaţi-mă, doamnă, dar s-a întâmplat ceva?

Ea se îndepărtă de el şi spuse pe un ton scurt şi tăios:

— Prinţii se întorc la Coburg.

Melbourne îşi încrucişă braţele.

— Înţeleg. Şi dumneavoastră aţi dori mai degrabă să rămână?

Victoria se întoarse, având în sfârşit o expresie mai vie pe faţă.

— Nu! În fine, e posibil. Se uita direct în ochii lui Melbourne în această clipă, iar el îi văzu tulburarea şi pasiunea din privire. Albert este atât de dificil.

El şovăi înainte de a răspunde. Acum era momentul decisiv. Dacă forţa doar un pic, Prinţul Precizie de Ceasornic o va lua la goană înapoi către regatul lui amărât. El şi Victoria şi-ar fi putut relua relaţia relaxată. Ea l-ar fi avut alături pe lordul ei M., iar el, ei bine, el ar fi fost la fel de bucuros ca întotdeauna.

În timp ce această viziune a viitorului îi licări prin faţă, afirmă cu precauţie:

— Aveţi temperamente foarte diferite. Mie mi se pare

că prinţul este un om căruia îi place singurătatea şi ţine foarte mult la propriile păreri.

Îşi dădu seama imediat că ea nu-l asculta, iar viziunea lui cu amândoi plimbându-se braţ la braţ prin grădinile palatului se stinse.

Cuvintele ti scăpară Victoriei:

— El crede că sunt prea prietenoasă cu dumneavoastră.

El resimţi vorbele ca pe o lovitură în piept, şi trecu o clipă până să poată răspunde:

— Şi dumneavoastră ce credeţi?

Victoria îşi întoarse capul în toate părţile, ca şi când ar fi încercat să alunge o muscă. În cele din urmă îl privi şi spuse:

— Nu ştiu. Albert mă priveşte tot timpul ca şi când aş fi făcut ceva rău. Melbourne aşteptă următoarele cuvinte cu inima bătând să-i spargă pieptul. Dar chiar şi aşa... Ochii ei erau rugători. Mi-ar plăcea să-mi zâmbească.

Melbourne îşi dădu seama care era dorinţa ei. Făcu un efort să vorbească la fel de relaxat ca întotdeauna şi spuse:

— Prinţul nu zâmbeşte prea des. Se strădui să continue. Dar dacă vreţi să vă zâmbească, doamnă... atunci nu văd cum v-ar putea rezista.

Faţa ei deveni brusc toată numai zâmbet.

— Chiar credeţi asta, Lord M?

— Cred, doamnă. Ochii ei străluceau, şi înainte ca Melbourne să se poată înfrâna, continuă: La urma urmei, numai un prost v-ar putea întoarce spatele.

Cu un gest mic şi rapid, ea îi luă mâna şi i-o strânse. Se priviră timp de o clipă nesfârşită, cu atmosfera dintre ei plină de toate lucrurile ce nu putuseră fi spuse niciodată, apoi ea dădu drumul mâinii lui şi ieşi în fugă din încăpere.

În timp ce stătea pe treptele palatului aşteptând să-i vină trăsura, Melbourne văzu siluetele inconfundabile ale prinţilor, îmbrăcaţi în redingotele lor pretenţioase, care treceau pe sub Marble Arch.

Trăsura se opri la scară; lacheul cobora deja scara trăsurii. Melbourne era gata să se urce şi să evite o întâlnire

cu prinţii, când îşi aminti ce îi spusese Albert Victoriei şi îşi dădu seama care era datoria lui.

— Bună dimineaţa, Alteţele Voastre.

Albert răspunse printr-o înclinare a capului care nu ar fi putut fi mai ţeapănă nici dacă trupul acestuia ar fi avut un mecanism de ceasornic în interior, îşi spuse Melbourne, dar perseveră:

— Tocmai mă duceam la Cameră şi mi-am amintit, domnule – aici privi spre Albert –, că v-aţi exprimat dorinţa de a face o vizită acolo.

Albert încercă să-şi ascundă surpriza.

— Adevărat. Este o instituţie britanică pe care o admir foarte mult. Dar cred că mi-aţi spus, Lord Melbourne, că ar trebui să merg… cum aţi spus – îl săgetă cu privirea pe Melbourne – „incognito”?

Melbourne nici măcar nu tresări, ci îi răspunse cu un zâmbet.

— Domnule, cred că sub protecţia mea veţi fi în siguranţă chiar şi împotriva celui mai necioplit conservator.

Cum Albert ezita, Melbourne privi spre Ernst.

— Nu vreţi să vă convingeţi fratele să vină, domniile? Cred că va fi cât se poate de instructiv.

Îl privi pe Ernst în ochi şi văzu, spre uşurarea lui, o licărire de înţelegere. Fraţii aceştia chiar n-ar fi putut fi mai diferiţi.

— În mod sigur venim. Albert, tu vorbeai mereu de locul din care a fost izgonită tirania. Eu aş vrea să-l văd, chiar dacă tu nu vrei.

Albert îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, sfâşiat între ostilitatea faţă de Melbourne şi dorinţa de a vedea părintele parlamentarismului.

— Dar avem atât de multe de făcut dacă urmează să plecăm mâine.

— Prostii! exclamă Ernst. De parcă am avea în Coburg vreo întâlnire care nu suportă amânare. Cred că se vor descurca destul de bine şi fără noi o zi sau două în plus.

Ochii lui Albert alunecară spre Melbourne, care îi adresă cel mai plăcut zâmbet.

— Este adevărat că îmi doresc foarte mult să văd parlamentul dumneavoastră. Dacă nu vă deranjează foarte mult, Lord Melbourne, atunci accept amabila dumneavoastră invitaţie.

Acest mic discurs fu rostit cu dificultate, ca şi când i-ar fi fost tras cu cleştele, dar Melbourne se prefăcu a nu observa şi le arătă afabil trăsura lui.

— Vă rog să veniţi cu mine, pe drum vă voi povesti câte ceva din istoria lui.

*

Victoria îşi petrecuse orele scurse de la întrevederea cu Melbourne încercând să-şi evite mama. Îşi dorea foarte mult să nu vorbească cu ea despre Albert. Îşi spuse că Galeriile Regale cu tablourile lor ar fi cel mai sigur loc, pentru că ducesa nu avea niciun motiv să meargă acolo, dar spre consternarea ei auzi vocea mamei venind dinspre scări. Se întoarse s-o ia în direcţia opusă şi îl văzu pe Leopold venind spre ea. Prinsă între doi membri ai familiei Coburg, se resemnă cu lecţia de morală pe care urma s-o primească.

— Oh, Drina, aici erai. Ducesa îşi flutură mâinile astfel încât cârlionţii fâlfâiră în curentul provocat de ea însăşi. Albert şi Ernst se întorc la Coburg. Îşi înclină capul într-o parte şi continuă pe un ton tânguitor: M-am simţit atât de fericită cu ei aici.

Leopold veni şi se înfipse în faţa Victoriei.

— Şi pleacă fără să se fi perfectat vreo logodnă.

Victoria îşi înălţă capul şi o întrezări pe Elizabeta 1 peste umărul unchiului ei.

— Albert nu este supus britanic. Nu-l pot împiedica să plece nici dacă aş vrea.

Leopold ridică din umeri şi mâna îi rătăci pe peruca din vârful capului ca şi când ar fi verificat că cel puţin un lucru era la locul lui.

— Bineînţeles că poţi să-l opreşti. Tot ce trebuie să faci este să-l ceri în căsătorie.

— Oh, asta e tot? Unchiule, mă tem că nu este atât de uşor.

Descoperi cu groază că vocea ei nu era fermă. Leopold o privi surprins.

— Dar de ce?

Victoria privi în jos, apoi din nou către unchiul ei şi îi susţinu privirea până când interveni şi ducesa:

— Da, de ce nu, Victoria? Ştiu că prin tradiţie femeile obişnuite nu fac ele propunerea în căsătorie, dar tu eşti regină şi tu trebuie s-o faci. Pentru ce şovăi?

Sunetul vocii ei o făcu pe Victoria să izbucnească, aşa că vorbi fără să se gândească:

— Pentru că nu sunt sigură că va spune da.

Spre surprinderea ei, Leopold o prinse de mână şi cu voce lipsită de obişnuita lui emfază, îi spuse liniştit:

— Nu, nu poţi fi sigură. Dar cel puţin ştii şi tu că, dacă Albert va spune da, o va face din suflet.

Victoria îşi dădu seama că, măcar de data asta, unchiul ei avea dreptate. Acesta continuă:

— Dar n-o să afli niciodată dacă n-o să i-o ceri, Victoria.

Victoria îl privi, apoi plecă înapoi în apartamentele ei. Se aşeză la măsuţa de toaletă şi îşi studie faţa. Sub ochi avea umbre întunecate şi simţea cum bărbia îi zvâcnea ameninţător. Dacă ar fi întrebat pe cineva, i s-ar fi spus că arată minunat, dar Victoria simţea că astăzi nu era în cea mai bună formă.

— Pot să vă aduc ceva, doamnă? Văzând că vocea ei o făcuse pe regină să tresară, Skerrett începu să se scuze: Oh, îmi pare rău, doamnă. Nu am vrut să vă iau prin surprindere.

— Nu, nu e nimic. Victoria îşi atinse cozile din jurul urechilor. Nu cred că părul meu arată tocmai bine astăzi. E prea… prea… Vocea i se stinse.

Auzind tulburarea din vocea reginei şi ghicind de unde i se trăgea – toată lumea vorbea despre iminenta plecare a prinţilor Skerrett spuse:

— Poate un coc lăsat pe ceafă. Pentru a vă oferi o

siluetă mai delicată?

Victoria văzu privirea lui Skerrett în oglindă.

— Mai delicată? Da, de ce nu?

— Cu câteva flori la spate?

— Flori? Victoria zâmbi. Mi-ar plăcea să port gardenii în păr.

*

— Iar acesta, domnilor, este Westminster Hall, cea mai veche parte a palatului care a rămas. A fost folosit ca tribunal încă din epoca medievală – Melbourne îi pofti pe prinţi în marea încăpere cu tavanul boltit –, dar acum, după cum vedeţi, este folosit ca arhivă. Suntem în mare criză de spaţiu pentru moment. Acum câţiva ani a avut loc un mare incendiu şi până când palatul va fi reconstruit, trebuie să ne descurcăm, arătă el cu mâna spre armata de funcţionari de jos.

Albert privi masivele grinzi arcuite din lemn.

— Cred că acesta e locul în care regele Carol a fost judecat de poporul său?

— Aşa este, domnule. A fost condamnat la moarte ca tiran şi trădător.

— Un moment măreţ. Victoria poporului.

Albert făcu un gest cu mâna spre spaţiul vast din jurul lor.

— Într-adevăr, zâmbi Melbourne. Dar cu toate astea eu nu mă simt în largul meu când vine vorba despre uciderea regilor.

Ernst spuse şi el repede:

— Nici eu! Vreau ca poporul meu să mă iubească.

— Un monarh responsabil nu are pentru ce să se teamă, spuse Albert. Dar el – ezită – sau ea trebuie să fie conştienţi că domnesc în numele poporului lor.

Melbourne aprobă din cap puţin obosit. După ce ascultase timp de o oră părerile lui Albert în privinţa guvernării, începuse să-şi piardă răbdarea. Totuşi, îşi reaminti în gând, nu venise aici ca să se distreze. Avea o

sarcină de îndeplinit. Se întoarse zâmbind spre Albert.

— Foarte bine pusă problema, domnule. Echilibrul dintre Coroană şi parlament, câştigat cu greu, este măreaţa realizare a Constituţiei britanice. Iar îndeplinirea funcţiei de prim-ministru a fost cel mai mare privilegiu al vieţii mele. Se opri, căutându-şi cuvintele. Aş dori ca regina să vă împărtăşească sentimentele. Uneori mă tem că ea consideră detestabilă lipsa de disciplină a sistemului nostru parlamentar.

Albert îl privi îndeaproape.

— Credeam că are aceleaşi păreri cu dumneavoastră în toate privinţele, Lord Melbourne.

Melbourne ridică din umeri.

— Odinioară poate, dar acum când s-a familiarizat şi şi-a luat prerogativele de regină în serios, socotesc că nu mai ţine seama de mine din ce în ce mai mult.

Cu coada ochiului îl zări pe fratele lui Albert uitându-se la el.

— Eu vă înţeleg, Lord Melbourne, spuse Ernst cu o privire care arăta că pricepuse încotro bătea lordul. Verişoara mea îmi este foarte dragă, dar înţeleg că ascultă doar ceea ce îi place să audă.

Melbourne încuviinţă din cap şi oftă.

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, dar nu voi fi veşnic prim-ministru, iar după aceea, slavă Domnului, mă voi întoarce la Brocket Hall. Trebuie să pun capăt vieţii mele de sf. Ioan Gură de Aur. Până la urmă un om nu poate fi cu adevărat mândru decât dacă a adus ceva în plus cunoaşterii umane.

Ambii fraţi îl priveau, dar Ernst fu cel care vorbi, pe un ton compătimitor:

— Cred că reginei îi va fi greu când veţi pleca.

Melbourne îşi înghiţi nodul din gât, apoi se întoarse spre Albert.

— Probabil. Dar de fapt a sosit vremea să mă retrag.

Albert îl privi şi el pe Melbourne, şi după o secundă schiţă o încuviinţare aproape imperceptibilă printr-un gest al capului.

— Iar acum vă rog să mă scuzaţi, domnilor, dar trebuie să mă întorc la Cameră.

Melbourne se înclină în faţa fiecăruia dintre prinţi şi se îndepărtă. Albert continua să privească în tavan, dar Ernst îl văzu pe prim-ministru scoţându-şi o batistă din buzunar şi suflându-şi energic nasul în timp ce ieşea din sală.

*

— Ce rochie doriţi să purtaţi, doamnă? Pe cea de mătase albastră sau pe cea roz de organdi?

Victoria, care era în corset şi jupon, privi cele două rochii pe care le ţinea în mână Skerrett. Pe cea de mătase albastră o purtase în seara în care dansase cu Albert. I se potrivea cel mai bine, dar nu purtase niciodată roz, iar în această clipă voia să arate altfel.

Arătă spre rochia roz şi îşi ridică mâinile în sus astfel încât Skerrett să i-o poată trage pe cap. În timp ce i se încheiau copcile corsajului, Victoria simţi atingerea florilor catifelate care îi încadrau cocul de pe ceafă.

— Ce deşteaptă eşti că ai găsit gardenii.

Skerrett îşi permise să chicotească pe seama îndelungatelor ei căutări din acea zi, ca să găsească flori de seră în mijlocul iernii.

— N-a fost uşor, doamnă.

— Presupun că nu. Fireşte că lordul Melbourne le cultivă la Brocket Hall. Se opri. Dar nu puteam să-i cer.

Skerrett nu spuse nimic. Bineînţeles că înţelesese motivul pentru care regina nu putea apela la serele lordului Melbourne, dar ştia şi că nu trebuia să arate acest lucru nici prin cea mai mică tresărire. Strânse bine şireturile rochiei şi le legă într-o fundă, ascunzând-o sub tivul corsajului, apoi se retrase.

— Gata. Sunteţi mulţumită de alegerea pe care aţi făcut-o, doamnă?

Victoria merse la oglinda înaltă şi se privi în ea. Rochia diafană părea să plutească în jurul ei, iar rozul reflecta o lumină trandafirie pe pielea ei. Simţea mirosul

voluptuos şi catifelat al gardeniilor. Îşi muşcă buzele. Imaginea din faţa ei nu era cea a unei regine, ci a unei femei.

— Da, Skerrett. Cred că sunt.

*

Brodie ştia că era interzis să alergi prin palat, dar în această clipă se gândea să încalce regulile. Ca să ajungi din apartamentele personale ale reginei în aripa de nord îţi lua cam zece minute, iar după părerea lui, nu avea zece minute de risipit.

Alergă pe coridor spre apartamentele prinţilor, bătu uşor la uşă şi o deschise. Prinţul Ernst stătea întins pe un şezlong şi fuma un trabuc, iar prinţul Albert era la biroul de scris.

— Am un mesaj pentru prinţul Albert din partea reginei. Brodie se opri. Deşi Skerrett îl făcuse să jure că va păstra secretul, asemenea tuturor servitorilor de la palat, cunoştea semnificaţia cuvintelor pe care era gata să le spună. Vă aşteaptă în Galeria Regală, domnule.

Albert nu alergă în timp ce se îndrepta spre cealaltă parte a palatului. De fapt, când ajunse la scara principală, ezită atât de mult timp încât Ernst, care îl urmase la o distanţă discretă, fu silit să se arate.

— Nu vrei s-o laşi să aştepte, frăţioare.

— Nu. La urma urmelor, ea e regina.

Ernst puse mâna pe braţul fratelui său.

— Victoria este şi femeie, Albert.

Albert îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— Poate că vrea să-şi ia rămas-bun.

Ernst izbucni în râs.

— Da, sunt sigur că de asta a trimis după tine. Adăugă. Ştiu că eşti înspăimântat, Albert, dar ţine minte că şi ea o să fie. Îşi împinse uşor fratele spre scări. Acum du-te.

Deşi era numai ora cinci, afară era deja întuneric şi toate lumânările fuseseră aprinse. În timp ce Albert mergea

pe hol spre Galeriile Regale, îşi văzu imaginea în oglindă, strălucind în lumina candelabrelor. Îşi aşeză la loc şuviţa rebelă de pe frunte şi intră în galerie.

Ea stătea cu spatele la el, în faţa unui portret al Elizabetei, cu Dash la picioare. Podeaua scârţâia în timp ce se îndrepta spre ea, şi Victoria scoase un mic ţipăt, iar Dash începu să mârâie. Ea se întoarse într-un vârtej de roz şi îl privi de parcă nu îl mai văzuse niciodată până atunci. Albert mai făcu un pas spre ea.

— Iartă-mă că te-am luat prin surprindere, Victoria.

Victoria continuă să-l privească fix, cu buzele tremurând. Albert făcu încă un pas spre ea.

— Mi s-a spus că doreai să mă vezi.

Dash mârâi din nou, lucru care păru să o trezească pe Victoria din transă. Îl privi pe Albert, se încruntă de efort şi spuse:

— Aş vrea să te întreb ceva, Albert, dar înainte de a o face, trebuie să fiu sigură că nu te vei supăra că te întreb acest lucru.

Albert auzi tremurul din vocea ei şi mai făcu un pas spre ea. Brusc, fu copleşit de mirosul care îi amintea de tot ce iubise şi pierduse.

— Porţi din nou acele flori.

— Da, se numesc gardenii.

— Gardenii. Albert rotunji cuvântul şi mai făcu un pas spre ea. Era atât de aproape încât îi vedea mica protuberanţă a bărbiei. Îmi dai voie? Victoria se înfioră când încuviinţă, iar el se aplecă să miroasă florile. Se îmbătă de mirosul plăcut şi voluptuos şi oftă. Acest miros mă face să mă simt în siguranţă.

Victoria deschise larg ochii.

— Adevărat?

Albert încuviinţă din cap, incapabil să spună ceva. Victoria îşi înghiţi emoţia.

— Acum pot să-ţi pun întrebarea.

— Mi-aş dori s-o faci.

Victoria îşi muşcă buzele, iar apoi, ca şi când ar fi învăţat cuvintele pe de rost, spuse:

— Albert, îmi faci onoarea? Se opri şi clătină din cap. Nu, nu sună bine. Se uită în altă parte, din nou la el şi apoi continuă cu vocea ei clară: Albert, te căsătoreşti cu mine?

Albert simţi cum i se aşterne pe faţă un zâmbet.

— Depinde.

— Depinde de ce?

Simţi surpriza şi ciuda din vocea ei şi timp de o clipă se bucură de izbânda lui.

— Depinde dacă mă laşi să te sărut.

Victoria făcu ochii mari şi zâmbi şi ea.

— Dacă te las, o să spui da?

Albert clătină din cap.

— Întâi trebuie să te sărut.

Victoria îşi desfăcu buzele şi spuse în şoaptă:

— Foarte bine.

Închise ochii şi îşi înălţă faţa spre el.

Mirosul florilor, apăsarea trupului Victoriei de al lui, lumina pâlpâitoare a lumânărilor – Albert simţi că inima lui nu mai putea opune nicio rezistenţă. Când îşi lipi buzele de ale ei şi le simţi răspunzând cu o asemenea înflăcărare, înţelese că găsise ceea ce îi lipsise dintotdeauna. Îi cuprinse mijlocul cu mâinile, o strânse şi o sărută până când li se tăie răsuflarea.

Victoria îl prinse de mână, râzând de încântare, cu buzele pline de pasiune şi spuse:

— Aşa deci. Îmi accepţi cererea în căsătorie? Să ştii că nu am de gând să îngenunchez.

Albert îi cuprinse faţa în palme.

— Inima mea îţi aparţine, Victoria. O sărută din nou, mai apăsat şi mai lung decât înainte. Pentru mine nu este o căsătorie de convenienţă.

Victoria se lăsă pe spate pentru a-l privi. Cu o ostentaţie regească, îi spuse:

— Nu, eu cred că va fi o căsătorie de inconvenienţă. Se sprijini de el astfel încât să-şi apropie buzele de ale lui. Dar nu am de ales.

Albert o ridică de mijloc astfel încât ea îl privi de sus şi spuse cu voioşie:

— Nici eu nu am de ales.

Dash începu să latre la bărbatul care nu se purta cuviincios cu stăpâna, dar pentru prima dată în viaţa lui, fu ignorat.

Sfârşit